

مه حموود
دهولت
نابادی

کھپدەر

وهر گيراني
سيامه نند شاسواري

بهرگی
نوڤه م

مجلس شورای اسلامی

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتابخانه مرکزی و اطلاعیه‌های کتابخانه‌ها

ناوی کتیب: که لیدەر (به رگی ئه که م)
نووسینی: مه محمودی دهولت ئابادی
وه رگی پانی له فارسییه وه: سیامه ند شاسواری
بابهت: پۆمان
تایپکار: سه رکه وت فایه ق
پیداچوونه وهی زمانه وانی:
مۆنتاژی کۆمپیوتەر: سه یران عه بدولپه حمان فه ره ج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه
نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فه ره نه نگۆک دینار
ده زگای چاپ و په خشی سه رده م
چاپی به که م: سالی ۲۰۱۲
کوردستان _ سلیمانی
www.serdam.org
بۆ په یوه ندی کردن به زنجیره ی کتیبه وه:
kteb@serdam.org
له به رپوه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له چاپدانه وهی بۆ ده زگای چاپ و په خشی سه رده م پارێزراوه

مه محمود دهولته تآبادی

دکتر

وهرگیپرانى: سیامه نند شاسوارى

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتیبی زنجیره

ئازاد به‌رزنجی

بەرگی نۆیەم

٢٧٠٩
که پیدەر
بەرگی نۆیەم

۲۷۱۰
که نیسدور
بهرگی نوبه ۵

بهشی بیست و پینچم

۲۷۱۱

که پیدر

به رگی نوبه م

۲۷۱۲
که نیسدور
بهرگی نوبه ۵

به ندى يه كه م

كاتى جوؤى ئه سپه كه؛ كازيوه.

ئه سپه سپه كهى نادعه لى، به سه رجه شينكيه
 په شمينه كهى داپوشرا بوو. له ناو ئاغه له كهى قهراخ چاخانهى
 مه له ك مهنسوور، له بووليللى به يانى دا، چاوه پروانى جوؤى به يانى،
 ده مى ئه ملچاند، كلكى رائه وه شاندى و مى بؤ ده رگاي ئاغه له كه
 خوار كر دبوو. جوؤى به يانى. بؤ تيكر دنى جوؤ و ئاليك و ههروه ها بؤ
 نوپژى به يانى، نادعه لى ئه بو له خه و رابيت؛ به لام هيشتا هيچ
 نيشانه يه كى ديار نه بوو. نه نيشانهى به ركه و ههنگاوه كانى
 خاوه ن ئه سپ و، نه نيشانيك له دهنگ و كو كهى. بؤيه ئه سپه
 سپى، تامه زرؤى ديدارى خاوه نه كهى هه روا چاو و گوپى له ده رگا كه
 بوو. ئه سپه كه پى ئه چوو ورده ورده چارس ئه بى. به در دؤنگيه وه
 له سه ر ليوارى ديواره كه وه سه رى رائه كيشتا بؤ مه يدانه كهى
 به ر چاخانه كه و ملچهى ئه كرد. له سه ر نال و سم، ئه جوو لا و
 ئوقره ي نه ما بوو. خاوه ن ئه سپ به لام هيشتاش ديار نه بوو و وه ك
 بليى خومارى نه شه ي دويشه و له ناو جيگه دا تل ئه دا.

ليره و له وئ هه ندى دهنگ ئه بيسرا، به لام ئه و دهنگه
 به گوپى ئه سپه كهى نادعه لى غه واره بوون. ئه و دهنگه
 جياواز بوون له دهنگى ههنگاوه ئاموكانى نادعه لى له گوپى
 ئه سپه كه دا. دهنگه كان په رش و بلاو؛ به نيشانهى ده سپيكر دنى

٢٧١٣

كه ليدر

به رگى ئو به م

کاری چاخانه؛ قه‌نه‌فه‌کانی بن دارتووہ دیرینه‌که ریک ئه‌خران. خه‌لووزی ناو تاو‌له‌مه ئه‌سووراپیه‌وه و وژژهی ئه‌هات. ئاوپرژینی سه‌کو و مه‌یدانی به‌ر چاخانه‌که ئه‌کرا. ده‌نگی شو‌ردنی پیاله و ژرپیاله، شنهی با له سه‌ر جوگه‌که‌وه له‌گه‌ل خوی ئه‌یهینا؛ ده‌نگی وشکه کوکه‌کان سه‌روه له‌گه‌ل خوی ئه‌یهینان، به‌لام هیچکام له‌مانه‌نیشانه و دیارده‌ی نادعه‌لی نه‌بوون.

ئو که‌سه‌یه‌ر له‌ خو‌ر‌ه‌ه‌لات رابوو و بو وه‌پرخستنی کاروباری چاخانه‌که که‌وتبوویه هاتوچو، موغیلان بوو. شاگرده ته‌مه‌ن ناونجی و به‌ ئه‌زموونه‌که‌ی چاخانه‌ی مه‌له‌ک مه‌نسوور. پیاوکی سپیکه‌لانه‌ی وردیله به‌ لووتیکی بچووک و باریک، چاوانی روون و هو‌شمه‌ند، هه‌نیه‌ی ساف، گوپی ناسک و پان، ملی باریک و سمیلی کورت و نه‌رم.

موغیلان له‌ کارکردن‌دا نه‌رم وسووک‌له‌ بوو و، گورج و چالاک. گیوه‌کانی هه‌رچه‌ند کو‌ن بوون، به‌لام چه‌سپی پی بوون و له‌ هه‌موو کاتی‌دا پاژنه‌کانی هه‌لکیش‌رابوو. جلو‌به‌رگی شو‌راو و، هه‌میشه‌ تازنه‌ما بوو. زستان و هاوین سه‌رقو‌له‌کانی تا بن ئانیشک هه‌لکردبوو و، ده‌سته سپیه‌کانی ئاماده‌ی کار بوون. ده‌سپه‌ گه‌وره هه‌وریشمه‌که‌ی که‌ به‌ زوری به‌ سه‌ر شانی چه‌پیه‌وه بوو، له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی هه‌موو شه‌ویک و جارجاره‌ لای نیوه‌رۆش شو‌رابوو، شی بیووویه‌وه و ناوبه‌ناو کونیش بیوو. مه‌له‌ک مه‌نسوور نه‌ک هه‌ر له‌ به‌ر کارشیرینی و وردبوون له‌ کارکردن‌دا، به‌لکوو به‌ هو‌ی هو‌ش و زیره‌کی له‌ کرداردا، له‌ چاخانه‌که‌ی خوی رایگرتبوو و ئه‌کرئ بوتری نیشته‌جیی کردبوو. چونکه‌ موغیلان به‌ هه‌مان راده‌ که‌ گورج و خاوین بوو، سرکیش بوو. ئه‌وترا موغیلان تا گه‌بیشتوته‌ ئه‌م ته‌مه‌نه‌ی، هه‌ر سا‌له‌، کار و پیشه‌یه‌کی هه‌بووه. به‌لام ئه‌مجاره‌یان مه‌له‌ک مه‌نسوور، به‌پیی ئه‌وه‌ی که‌ به‌ بوونی موغیلان ئه‌یتوانی بی‌ری له‌مه‌ر چاخانه‌که‌ی ئاسووده بی، ئه‌توت بریاری داوه‌ موغیلان پینه‌ند بکا و له‌ سه‌ر کاره‌که‌ی

٢٧١٤
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی ئه‌وه‌

بیھیلتیهوه.

موغیلان مہنگہ لہ تہنگہ کھی لہ سہر پینشخانہ کھ راوہ شاندا. قوڑیہ گہورہ کھی خستہ بن شیڑی سہ ماوہرہ کھ و لای خو لہ میٹشی مہنگہ لہ کھ جیگہ ی بو کردہ و سہری بہرہ و ئہ و دہنگہ ی لہ سووچی چاخانہ کھ، لہ پشت پەردہ ی دەرگا کھ و ہا تبوو، سووړاند و بہ یانی باشی لہ نادعہ لی کرد.

نادعہ لی چوارگویشلی پەردہ سووړہ چلکنہ کھی لادابوو و باویشک بہ دہمیہ و لہ ناو دەرگا کھ راوہ ستابوو. پشتی دہستی گرتبو بہ بہر دہمیہ و پیلووہ کانی نیشتبوو و بروکانی کووہ ببوون. باویشک کھی دریزہ ی ہبوو. بوہ سہر و کاکو ل سینہ و شانہ کانی کشاندہ و، چہند جاریک مستی کوتا بہ تہختی سینہ ی دا و لہ ئہ نجام دا لہ ناو دەرگا کھ پپی نایہ ناو چاخانہ کھ. پەردہ سووړہ چلکنہ کھ لہ پشت سہریہ و بہرہ و پپیہ و و دادرایہ و. بہ ناو چاخانہ کھ بہ مہبہستی چونہ دہرہ و، بہ تلاوتل بہ ناو کورسی و قہنہ فہکان دا بہ چہند ہنگاو تیپہری و نزیک پینشخانہ کھ، دہستی گرت بہ بالشمہ ی دەرگا کھ و راوہ ستا تا لہ بہر سرہ ی بہ یانی دا باویشک کھی تہواو بکات. باویشک و دیسانیش باویشک. گیژ بوو و قورس بوو. چاوہ کانی لہ لیلہ و ئہات و بہ ناچاری تہوی ل خہواندہ سہر قو ل و بہو جوړہ تاویک مایہ و بہ لکوو لیلابی لہ چاوان و، کاسی لہ سہری بہرین و خو ی لہ بہ یانی بہرئاوہ لہ دا بینیتہ و.

– پیالہ یہک ناشتاییت بو بہینم ئہریاب!؟

نادعہ لی سہری لہ سہر قو ل و، دہستی لہ چوارچیوی دەرگا کھ کردہ و، پپی نایہ سہر سہ کو ی بہر چاخانہ کھ و لہ شی ماندووی بہر دایہ و بو مہیدانہ کھ. بہ لام نہیتوانی بروا و نزیک پیرہ دارتوو کھ ئیتر گہ لای پیوہ نہ ما بوو، بہ دژواری خو ی گرتہ و. جاریکی دی چاوہ کانی بہ ہر دوو دہست داپوشی و ئہمہ لہ کاتیکا بوو کھ بہ ژنی کشاوی بہ لہرہ ی کھی نہرم، ناخود ناگا بہر

و دواى ئەکرد؛ وهك نهماى شمشال له بهر سروهى با.
 شنهى با، فریادرس بوو. فینكى بهیان، پیوه بوو تا کاسیى
 له سهر و، سستی له لهشى پیاو دوور بکاتهوه. نادعهلى
 ههستی کرد ئەتوانی به چاوى ئاوهلهوه رابوهستی. دهستهکانى
 له روومهتى کردهوه، پیلوهکانى رپک هیئا و ئاوى تیزاوى
 برژۆلهکانى سپیهوه. دهستی دایه ههڵکردنى قۆلى و بهرهو پیره
 دارتوو رۆیشت. له سهر جوگهى ئاوهکه، له پشت قهدى دارهکه
 کهوته دهسنوێژگرتن، به دم ههڵکردنى قۆلى راستیهوه.

ملچە ملچى ئەسپهکه، نادعهلى راگرت. ئاوپى دایهوه و
 روخسارى ئەسپهکهى له سهر دیوارى ئاغهلهکهوه سهیر کرد.
 ئەسپهکه، تیژ و پرسینهه له خاوهنهکهى ئەروانى. نادعهلى دوو
 سى ههنگاوێک بهرهو ئەسپهکه چوو، بهلام نهچوو و گهرايهوه
 بۆسهر جوگهکه. ئەسپهکه دیسانهوه ملچاندی و خاوهنهکهى
 دردۆنگ کرد و سهرنجى بۆ لای خۆى راکیشایهوه. ئەمجار
 ئەسپهکه گویى قوت کردبوو ئەتوت بهس له نادعهلى ئەروانى.
 نادعهلى خۆى پى رانهگیرا و ناخودئاگا بهرهو گهورهکه چوو،
 دهستی هیئا به یالى ئەسپهکهدا، تهویلى به نینۆک خوراند و
 پىوت:

— خۆت رابگره، برارهکهم. مووچه مووچ مهکه، تا
 چاشتهکهت بۆ ئەهینم!

پاشان له ئەسپهکه گهرا. بالهکانى کهسهخهکهى له ناو
 دهستىدا گرت و تیژ خۆى کرد به چاخانهکهدا و دهسبهجى
 بهقاپیک جووه گهرايهوه. چووه ناو ئاغهلهکه، بۆى داگرد و هاته
 دهرهوه و رۆیشت قاپهکه بخاتهوه شوینى خۆى.

ئهمجار بیرئاسووده و سووکهله له چاخانهکه هاته دهرهوه،
 له سهر سهکوکهى بهردهرگا راوهستا، روخسار و کاکوئى دا
 به دم گهستنى شیرینی شنهى باوه که خۆش ئەشنیهوه. له
 سهکوکه دابهزى و له ناو مهیدانهکه له بن ئاسمانى بهربهیانىدا

راوه‌ستا. نیگای برییه سینه‌کیشی سامالی ناسوی رۆژه‌لآت که نهرمه نهرمه ره‌نگی نه‌گۆرا و، نه‌کرا پرسکانی خووش پرسکی ره‌نگه‌کان له ناخی شینی رۆژه‌لآت، که نه‌وه‌نده سه‌رخووش و شه‌نگ نه‌رسکان، به‌چاو بیینی.

نادع‌لی به‌ره‌و ناوه‌که چوو و هه‌نیه‌ی به هه‌نیه‌ی سپیده‌ی به‌یانوه، له لیواری جوگه‌که دانیش‌ت و ده‌ستی بو ناوه‌که برد: — «لاحول ولا قوة الا بالله!»

سه‌روپیی ته‌ر کرد. پاشان هه‌لسایه سه‌ر پی و له کاتی‌کا شاقه‌له‌کانی به‌ره‌که‌که‌ی له ده‌ور به‌له‌کی نه‌نالان پیی نایه سه‌ر سه‌کوکه و چوو له ناو چاخانه‌که، به‌رده‌مۆره‌ی له موغیلان داواکرد. وه‌ریگرت و له سه‌ر ته‌خته‌که ده‌ستی کرد به نویژ خویندن: — «الله‌اکبر!»

موغیلان که‌وته به‌رداخ‌کردنی چه‌ند کوته کاشی سه‌ر پیش‌خانه‌که. له سه‌ر لاقه ناسک و چالاکه‌که‌ی نه‌جوولآ و جوولانه‌که‌ی ریتمیکی نه‌رمی هه‌بوو. ته‌نه‌که‌ی په‌نیر و سه‌له‌ی هیلکه و ده‌به‌ی رۆن و سفره‌ی نانه‌که‌ی نه‌بوا سه‌یر بکردایه‌ت. هه‌روه‌ها مه‌نجه‌ل و فرنه‌که‌ی نه‌بوا ناماده بیی بو ناوگۆشتی نیوه‌رۆ که گۆشته‌که‌ی نه‌بوا به‌له‌ک مه‌نسور له ناو ناواییه‌وه له‌گه‌ل خوی به‌ینی. به‌لام نه‌وه‌ی که نیستا نه‌بوا بکری، ده‌مکردنی چا، نه‌ماده‌کردنی به‌رچایی و هه‌لکردنی په‌ره‌میژه‌که بوو که شه‌وی به‌ری پری کردبوو له نه‌وت و دایناوو. سه‌ره‌تا نه‌بوا په‌مپی لی‌بدا و پاشانیش به ته‌له شه‌مچه‌یه‌ک دایگی‌رینی. چونکه زۆبه‌ی شو‌فی‌ری لۆرییه‌کان بو به‌رچایی هیلکه‌ورۆنیان نه‌ویست له‌گه‌ل ماست، یان هیلکه‌ورۆن به دۆشاوه‌وه.

موغیلان پیاله‌ی چاکه‌ی له به‌ر رووناکی ده‌رگا‌که‌دا راگرت و ۲۷۱۷ سه‌یری کرد، نیو سوورپیکی دا و چاکه‌ی نایه به‌رده‌می نادع‌لی له سه‌ر میژه ته‌خته‌که و لیی پرسکی چاشتی بو دابنی؟ نادع‌لی به‌رده‌مۆره‌که‌ی نا به ته‌ویلیه‌وه و دایه‌وه به موغیلان. خوی له ناو

۲۷۱۷
 که‌پیدەر
 به‌رگی‌نۆبه‌م

بهره‌کە‌کە‌ی‌دا‌ کۆ‌ک‌رد‌ه‌وه‌ و‌ وتی:

– ئە‌م‌ ک‌ون‌ و‌ ک‌ه‌له‌به‌ر‌انه‌ چ‌ بایه‌کی‌ لی‌وه‌دی! ج‌اری‌ مه‌نگه‌ لی‌ک‌
ئ‌ا‌گر‌ به‌ی‌نه‌، پ‌اش‌انی‌ش‌، ه‌ی‌ل‌که‌ و‌رۆ‌ن‌.

موغیلان به‌ره‌و‌ پ‌ین‌ش‌خانه‌که‌ گه‌ر‌ایه‌وه‌ و‌ وتی:

– ده‌ر‌گ‌اک‌ان‌ ت‌وه‌نده‌رت‌وون‌ ئ‌ه‌ر‌باب‌، بۆ‌یه‌ ئ‌ه‌بی‌ به‌ ک‌ووران‌!

نادعه‌لی‌ کلۆ‌ قه‌نده‌که‌ی‌ خسته‌ سه‌ر‌ زمان‌ی‌ و‌ ده‌ور‌ و‌
ده‌روونی‌ چ‌ا‌خانه‌که‌ی‌ – وه‌ک‌ ب‌لی‌ی‌ پ‌ین‌ش‌تر‌ به‌ ورد‌ی‌ سه‌یری‌
نه‌ک‌رد‌بی‌. ه‌ه‌لسه‌نگ‌اند‌. ئ‌ه‌مس‌ه‌ر‌ بۆ‌ ئ‌ه‌وس‌ه‌ری‌ بن‌ دیواره‌کان‌
سه‌کۆ‌ی‌ په‌یوه‌ست‌ و‌ ناپه‌یوه‌ست‌، ناوبه‌ناو‌ چ‌ه‌ند‌ تاق‌ به‌ په‌رده‌ی‌
جۆ‌راو‌جۆ‌ره‌وه‌. یه‌ک‌ دوو‌ کۆ‌له‌که‌ی‌ گه‌چ‌کاری‌ ک‌راو‌ و‌ چ‌ه‌ند‌ کورسی‌
و‌ قه‌نه‌فه‌. ش‌وین‌یی‌کی‌ وه‌کوو‌ ته‌خت‌ی‌ ناو‌ گه‌ر‌ماو‌ به‌ هه‌شت‌
سوو‌چه‌وه‌.

– بۆ‌ قه‌ل‌ا‌چ‌یمه‌ن‌ ئ‌ه‌چی‌ ئ‌ه‌ر‌باب‌؟

نادعه‌لی‌ له‌ وه‌لام‌ی‌ موغیلان‌دا‌ که‌ خه‌ریکی‌ ه‌ی‌ل‌که‌ و‌رۆ‌ن‌
چ‌اک‌ردن‌ بوو‌، وتی:

– گه‌ره‌که‌ه‌ و‌ا‌ ب‌که‌م‌!

موغیلان‌ وتی:

– ده‌نگۆ‌ هه‌یه‌ ب‌اقول‌ی‌ ب‌ون‌دار‌ بۆ‌ زه‌ماوه‌نی‌ ئ‌ه‌سلان‌ خان‌
ئ‌ه‌یه‌وئ‌ س‌ی‌ ش‌ه‌و‌ و‌ س‌ی‌ رۆ‌ژ‌ ش‌ای‌ی‌ ب‌گ‌ی‌ر‌ئ‌! س‌ی‌ ش‌ه‌و‌ و‌ س‌ی‌
رۆ‌ژ‌ خ‌واردن‌ و‌ سه‌ما‌ و‌ ده‌هۆ‌ل‌ و‌ زۆ‌ر‌نا؟!

– وایه‌ ئ‌یت‌ر‌، مرۆ‌ف‌ که‌ هه‌ی‌وو‌ لی‌ی‌ ئ‌ه‌وه‌ش‌یت‌ه‌وه‌!

موغیلان‌ س‌ینی‌ به‌ر‌چ‌اییه‌که‌ی‌ نایه‌ به‌رده‌ست‌ نادعه‌لی‌ و‌
وتی:

– ش‌ه‌وی‌ زاوایی‌، واته‌ پ‌اش‌ایی‌ – به‌و‌ مه‌رجه‌ی‌ که‌ ب‌او‌ک‌

ب‌گ‌ی‌ر‌ئ‌ ش‌ای‌ی‌! خۆ‌ بیست‌و‌وته‌ ئ‌ه‌مه‌؟

نادعه‌لی‌ س‌ینیه‌که‌ی‌ ر‌اک‌ی‌ش‌نا‌ به‌رده‌می‌ و‌ وتی:

– فه‌رموو‌، پ‌اروو‌یه‌ک‌!

– نو‌ش‌ی‌ گیان‌، نو‌ش‌ی‌ گیان‌. ب‌رۆ‌م‌ ئ‌ا‌گر‌ به‌ی‌نه‌م‌.

موغیلان چووه دهرهوه و به مهنگه‌لی پشکۆوه گه‌راپه‌وه؛
له بهر پیی نادعه‌لی داینا و له‌کاتی‌کا ده‌سته‌کانی له بهر هالّوی
ئاگره‌که پیکدا ئه‌هیئا، پرسى:

– دهم درێژى نه‌بى و ابزانم ئیوه‌ش بانگ‌کراون بۆ زهماوه‌ن؟
– به‌لى، به‌لى!

موغیلان وتى:

– خوۆشه، شنایى و زهماوه‌ن زۆر خوۆشه. زۆر چاکه!

نادعه‌لی سه‌پى کرد و وتى:

– ئه‌لى تا ئیسته نه‌بوویت به زاوا؟!

موغیلان نیگای له ئاگره‌که و تۆزى به شه‌رمه‌وه وتى:

– خو و تم ئه‌رباب. به‌و مه‌رجه‌ی که باوک کورپه‌که‌ی بکا به

زاوا!

رانه‌وه‌ستا و چوو بۆ لای پيشخانه‌که، پيال‌ه‌یه‌ک چای بۆ
خوى تیکرد و له بهر پيشخانه‌که به‌رامبه‌ر به نادعه‌لی به پيوه
راوه‌ستا و وتى:

– ئیوه زهماوه‌نتان کردووه، ئه‌رباب؟

– نه‌!

موغیلان کلۆ قه‌نده‌که‌ی خسته سه‌ر زمانى، چاکه‌ی
خواردووه و له کاتی‌کا هه‌لئه‌سا، ده‌مى ته‌قاند و وتى:

– دویشهو زۆر دره‌نگان بوو که هاتى، زۆر زوویش خه‌وت
لیکه‌وت. ئاره‌قه‌که‌ی کاریگه‌ره. ئه‌وه نییه خودى میرزاغا ئه‌یخا،
زۆر زوو ئه‌یگرى. ئه‌لین له ئاره‌قى ده‌ره‌گه‌زیش به‌هێزتره.

نادعه‌لی سینیه‌که‌ی دایه دواوه و وتى:

– تاقیم کردۆته‌وه، ئه‌زانم!

٢٧١٩

که‌په‌در

به‌رگه‌نۆپه‌م

وه‌لامه‌که‌ی نادعه‌لی قورس بوو. ئه‌وه‌نده قورس که رێگه‌ی
بۆ درێژه‌دان به ئاخافتنه‌که نه‌هه‌یشتمه‌وه. بۆیه موغیلان
سینیه‌که‌ی له به‌رده‌مى نادعه‌لی هه‌لگرت و بردى. نادعه‌لی چای
ویست و ده‌ستى گرت به سه‌ر هالّوی مه‌نگه‌له‌که‌دا. موغیلان

چای نایه بهره‌دهستی و خوئی له ده‌رگای چاخانه‌که‌وه چوو‌ه ده‌روهه. نادعه‌لی له ناو ده‌رگاکه‌وه چاوی بری‌بوویه ده‌روهه. موغیلان به مه‌سینه‌یه‌ک ئاوه‌وه گه‌رایه‌وه و که‌وته ئاوپرژین کردنی ناو چاخانه‌که:

– نه‌بوا پینشتر گه‌سکمه‌ بدایه‌ت، به‌لام توّ خه‌وتبوویت. وتم با ده‌نگه ده‌نگ نه‌که‌م. ئیسته‌ش وا باشتره تاویک له ده‌روهه دابنیشتی تا گه‌سکی ئه‌ده‌م. هه‌ز ئه‌که‌ی ئاگره‌که‌شت بوّ ئه‌هینم. – خوّم ئه‌بیه‌م.

نادعه‌لی هه‌لسا، به‌ره‌که‌که‌ی دایه‌وه به‌ شانی‌دا، کلاوه خوریه‌که‌ی تاسه‌ر گوئی داکینشا، له سه‌ر قه‌نه‌فه‌که هاته خواره‌وه، مه‌نگه‌لی ئاگره‌که‌ی هه‌لگرت و له ده‌رگای چاخانه‌که چوو‌ه ده‌روهه. لای چه‌پی ده‌رگاکه‌وه، له بن دیواری چاخانه‌که له سه‌ر قه‌نه‌فه‌یه‌ک دانیشته و بالی به‌ره‌که‌که‌ی به‌ ده‌ر مه‌نگه‌له‌که‌دا راگرت و باوه‌شی کرد به ئاگره‌که‌دا. ده‌نگی گه‌سک لی‌دانی موغیلانی ئه‌بیست، هه‌روه‌ها گزنگی توژه‌که‌ی ئه‌بینی، که له ده‌رگاکه‌وه ئه‌هاته ده‌روهه. به‌لام ئاگای نه‌بوو له‌وه‌ی ئه‌دی و ئه‌ی بیست. بی‌ده‌نگی به‌ره به‌یان و لی‌ل بوونی به‌یانی و خه‌لوه‌تی بیابان و ریگه، وای کردبوو نادعه‌لی چوارگویشلی زیاتر بچینه ناو خوویه‌وه؛ تا چاخانه و شاگرد چاخانه و ئه‌و توژ و خوئله‌ی له ناو ده‌رگای چاخانه‌که ئه‌هاته ده‌روهه.

ئاسمان ناوچه‌وانی کردبوویه‌وه و هه‌تاوی سووک و بی‌باری به‌یانی پایز، به سه‌ر به‌رد و کلۆ و لم و پووش و په‌لاشی بیابان‌دا ئه‌پووچایه‌وه. هه‌موو شته له نیگای کوری چوارگویشلی‌دا پچرا‌بوو. ئه‌توت پساندنیک له په‌یوه‌ند و یه‌که‌گرتوویی گه‌ردیله‌کان‌دا به‌دی هاتووه. هه‌تاو نه ئیتر تاقانه، به‌لکوو ئه‌وه‌نده قورس و پرووت بوو، له غه‌واره‌ی ئه‌کرد له په‌رده‌دا. لی‌ل و توژاوی و مه‌نگ، وه‌ک بلایی له تیری خوئی‌دا به سه‌ر بنچکه وشک و چال و چۆلی ریگه و تاقه‌داره ناوبه‌ناو و بی‌به‌ره‌کان و، شه‌پۆلگه‌ی خاک و

٢٧٢٠
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی ئه‌یه‌ه

بیاباندا بلاو ئه بیتهوه. وابوو یان وا دیار بوو! بهم جوړه پساو و بی تهون و هوئه، ئهوهنده بیواز و لیل. وهک بللی خوینی ههتاو له شوینیکدا کیشرابی که ئهوهنده بی پیز و بهتال، خوئوت و بیبار، بیزار و بیتاقهت گیزه گیزه تی. که ههتاو ئهتوت هیچ نییه، ئهتوت هیچ نهبوو.

«نییه، هیچ نییه! چیه ئهوهی وا وهکوو هیچ وایه؟!»
 لهسهه ئاوهکه سی مرای، وهک بللی وشک ببوو. دیواره کوڼ، یالی شکاوی دیوارهکه به هوئی گزنگی پووکاوی ههتاوهوه رهنگی جهری لی نیشتبوو. پیره دار بیرهنگتر له کازیوه و ئاوی رهوان ساردتر. خاک و ههتاویش سارد. ئهتوت هیچیان یهکدی ناگره خو و، هیچ دیاردهیهک شهوقی ئهوی دی و هیچ دیاردهیهک کیشری ئهوی دی نهبوو. ههموو شت، سارد. ههموو شت بیواز و بیزار. ههموو شت، بهرهه لدا.

نادعلی زیاتر به سهه ئاگره کهدا دانهوییهوه و دهستهکانی گرت به سهه هالای پشکوکهدا.

چ کاریکی له بهر بوو؟ له کوپوه هاتوو و بو کوئی ئهچوو؟ لهمه هیشتا، له هیچ کاتیکدا، نهئهگهینشت. بو زهماوهن بانگ کرابوو. لیان گیزاپوویهوه. به بیانوی زهماوهن. به هههبانهی ناحهزییهوه، کهوتبوویه ری. کهوتبوویه ری و له ناو ریگه مابوویهوه. بو کهوتنه ری و بو مانهوه؟ شهو توانیبوی یهکسهه بجیته قهلاچیمهن. بهلام نه رویشتبوو و له نیوهی ری لهغاوی شل کردوو و خوئی دواخستوو. بو کوئی بجی؟ شهو! بیابان و شهو و ئاسمان. کزه رووناکیی درزی چاخانهکهی مهلهک مهنسور. لهغاوی وهرگیپابوو و دابهزیبوو. شهویکی تر. بو لیله نا و بوچی لهوی؟ رویشتن به چ مهبهستیک و به چ تامهزروییهکهوه؟ کامه تاسه لهو لاهه و کامه ههز له لاهه؟!
 «حهزت له چیه ئهرباب؟»
 «چیت ههیه؟»

«شهو تهواو بووه. نان و ماست و ئارهق و خوښت!»

«بیانهینه پیاو!»

پاشانیش خهو. خوډ بوون و کاسی خهو. خهو و پرخهی

خهو!

باشه مروّف بوّ ئه‌بیّ بچیّ بوّ زهماوهن؟ بوّچی، بوّ و به چ
مه‌به‌ست و نیازیک؟ چی ئه‌بیّ، چی روو ئه‌دا ئه‌گهر نه‌چی؟ ئه‌م
چه‌رخه ناگه‌رې؟ یان روژگار، له‌نگی بوون و نه‌بوونت ئه‌بیّ؟ کییت
و چیت له‌م ناموویه بیّ کوّتاییه‌دا؟ کییت و بوون و نه‌بوونت چ
جیاوازییه‌کی هه‌یه؟، ئه‌گهر هه‌یت ئایه زیاتر له‌ بوون و نه‌بوونی
میروویه‌که له‌ ناو کوّمه‌لی میرووه‌کان‌دا، به‌ کوپره‌ کوپر به‌ هه‌موو
لایه‌که‌دا به‌رپوهن؟ زهرگه‌ته‌یه‌ک به‌م به‌یانه‌ زوه‌ گیزه‌ گیزه‌تی؛
بروانه! ئه‌گهر له‌خهو رانه‌بوایه‌ت، ره‌نگه‌ هه‌تاو هه‌لنه‌هه‌ات؟
ون ئه‌بوو؟ چه‌نده‌ چه‌زی له‌ ته‌رسه‌قولی تازه‌یه! بوون، بوون!
هه‌موو شتییک له‌ به‌ر چاووم ئه‌خولیتته‌وه، ئه‌خولیتته‌وه! جگه
له‌ ده‌نگی سمی ئه‌سپ، هیچ ده‌نگیک له‌ بیابانه‌وه ناییسیم.
جگه‌ له‌ ده‌نگی ونبوونی سمی ئه‌سپ، جگه‌ له‌ ونبوونی ده‌نگ،
ونبوون. نه‌مان! هه‌ر شتییک که‌ ئه‌جوولئ، هه‌ر بوونه‌وه‌ریک
که‌ ئه‌بزوئ، مه‌رگی ئه‌بینم. پېشاوپېش مه‌رگی ئه‌بینم. چه‌ند
خونه‌گر! گه‌نجیته‌ی به‌ پیری پېوانه‌ ئه‌که‌م و منالی به‌ مه‌رگ! با،
با. بوون و نه‌بوون؛ خه‌ریکه‌ ناو چاخانه‌که‌ بوّ خوئی گه‌سک ئه‌دا.
نامرئ؟ هه‌ر ئیسته‌ خه‌ریک نییه‌ ئه‌مرئ؟! بوّچی، بوّچی، به‌س
خوئی ئه‌مه‌ نازانی؟ شیاوی پیکه‌نینه، شیاوی گریانیشه. وای
گه‌سک ئه‌دا ئه‌لیی نه‌ خه‌ریکی مردنه‌ و نه‌ ئه‌شمه‌رئ! سات به‌
سات و هه‌نگاو به‌ هه‌نگاو خه‌ریکه‌ ئه‌مرئ، به‌لام خوئی به‌ خوئی
نازانی. ئه‌مه‌ی جیی پیکه‌نینه، ئه‌گه‌ریش بیزانیا، ئه‌بوا بوئی
بگری. هه‌ر دوو رووه‌که‌ی گالته‌جارییه. مه‌رگ و به‌س مه‌رگ!
له‌م بوونه‌دا ته‌نها یه‌ک شت هه‌یه‌ که‌ وه‌رجایه‌ و پایه‌داره، یه‌ک
شت هه‌یه‌ مسوگه‌ره، یه‌ک شت هه‌یه‌ ره‌هایه‌ و راسته‌قینه‌یه

۲۷۲۲
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگی ئه‌زیه‌

و ئه‌ویش مه‌رگه؛ مه‌رگ! به‌لام ئهم بوونه‌وه‌ره وا هه‌لسوکه‌وت
 ئه‌کات وامه‌زانه مردنی هه‌ر هه‌شه! چه‌نده قیرسیچه‌مه؟!
 زه‌رگه‌ته‌که دیسانه‌وه‌ش گیزه‌ گیزه‌تی. دیسانه‌وه‌ش په‌یدی
 بوویه‌وه! ئیسته ئه‌یکوژم. هه‌ر ئیسته ئه‌یکوژم بۆ ئه‌وه‌ی برۆا
 بکه‌ی که تۆ بۆ مردن گیانت کراوه به‌به‌ردا! نا!

چالاکانه کلاوه‌که‌ی له سه‌ر داگرت و به‌ زه‌بریکی توند کوتای
 به‌ ده‌عباکه‌دا، گیزه‌ گیزی زه‌رگه‌ته‌که خامۆش بوو. نادعه‌لی
 کلاوه‌که‌ی کرده‌وه سه‌ری. قاچی باریکه‌له‌ی ده‌عبا نیوه‌گیانه‌که‌ی
 به‌ دوو نینۆک گرت و به‌رزی کرده‌وه و له‌ به‌ر چاوی رایگرت.
 ده‌عباکه‌ دواین هه‌وڵدانی ئه‌دا بۆ گیان ده‌ربازکردن، گیانی ئه‌دا و
 زۆر به‌ ئاسته‌م ئه‌جووڵا. نادعه‌لی خه‌ره‌نگیزه‌که‌ی هه‌ڵدایه‌ ناو
 ئاگره‌که و وتی:

– «ئه‌گه‌ر ئیسته‌ش نه‌مردایه‌تی، هه‌ر ئه‌مردی. دلنیا به‌!»
 – زۆر له‌ نزیک ده‌رگا که‌وه دانیشتیووی ئه‌رباب. توزوخۆله‌که
 دی به‌ سه‌رتا!

– «تۆزوخۆله‌م لا باشته‌ره تا گه‌فتوگۆی بی جی و ری!»
 له‌ بێده‌نگی به‌واتا و په‌قی نادعه‌لی چوارگۆیشلی‌دا، موغیلان
 به‌ مه‌سینه‌یه‌که‌وه له‌ ناو تۆزه‌که‌وه هاته‌ ده‌روه و یه‌کسه‌ر
 به‌ره‌و جوگه‌ی ئاوه‌که‌ چوو، مه‌سینه‌ی پرکرد له‌ ئاو و گه‌رایه‌وه.
 به‌ به‌رده‌م نادعه‌لی‌دا تیپه‌ری و خۆی کرده‌وه به‌ ناو چاخانه‌که‌دا،
 په‌نگه‌ بۆ ئه‌وه‌ی تۆزه‌که‌ به‌ ئاوپرژین دامرکینیته‌وه. نادعه‌لی
 جگه‌ره‌یه‌کی له‌ گیرفانی ده‌ره‌ینا و نووکه‌که‌ی له‌ ئاگره‌که‌ نزیک
 کرده‌وه. پاشان جگه‌ره‌ داگیراوه‌که‌ی نا به‌ لیویه‌وه، سه‌ری به‌رز
 کرده‌وه و چاوی برییه‌ بیابانی چۆل و ئه‌و کوپه‌ره‌ رییه‌ی ئه‌کشنا
 به‌ره‌و زوورانه‌که‌ی لای خواره‌وه. له‌ کاتی‌کا هینشتا له‌ گیری گریی
 ئه‌ندیشه‌که‌ی خۆی‌دا ئه‌خولایه‌وه:

«بۆ ئه‌بی بچین بۆ زه‌ماوه‌ن؟، بۆ ئه‌بی نه‌رۆین؟ خوزگه‌ یه‌ک
 له‌م دوو کاره‌ واتایه‌کی هه‌بوايه! ئاو، ئاوی ئه‌سه‌په‌که‌م له‌ بیر

نهچى! ئاوى ئەسپەكە، لە بىر ناچى. بلا خۆر چاۋ بكاتەوہ. بلا
 خۆر بکەوئىتە بن دەست و پى. تۆزىك، تۆزىكىدى، ھەتاۋ، ھەتاۋى
 قەراخ دىۋارى بانوو. رەنگ و بارى ۋەكوو ھەمان ئەو رۆژانەيە. رەنگى
 خاك. رەنگى دىۋارە كوئى قوتابخانە. بەيانى زوو كە ئەچووینە
 ژوورەوہ بانوو سەرەتا سەيرى بوخچەى خواردنەكەى ئەكردين.
 پاشان شوولە درىژەكەى لە سووچى دىۋارەكە ھەئەگرت و ھەر
 لە خۆرا راي ئەوہشانە. ئەوسا ئەيوت دۆشەكلەكانمان لە ناو
 ژوورەكە ھەلگىرەن، بىبەينە دەرەوہ و لە بەر خۆرەكە لە بن
 دىۋارەكە داى بنىين و دابنىشىين. جا خۆى ئەكەوتە سەير كرنى
 سەفرەكانمان. زۆر بەمان نان و گوشتى كوتراومان پى بوو. بانوو،
 دلنيا بووم بەرچايى نەئەخوارد تا ئىمە بىين و بوخچەكانمان
 پىشكنى. نازانم، ئىمە كە لە بەر ھەتاۋ، ھەر كاممان لە سەر
 جىگەى خۆمان، لە بن دىۋارەكە دانىشتبووين و خەرىكى كرنەوہى
 پەرتوو كەكانمان بووين بو ئەوہى وانەى ئەو رۆژەمان بکەينەوہ.
 بوچى تەنھا ھەتاۋە بىۋازەكەيم لە بىر مابوو؟ بوچى تەنھا يەك
 رەنگى ھەتاۋ، بەس ھەمان رەنگە بىگيانەكەيم لە بىر مابوو؟
 نازانم، نازانم! بەلام ۋەكوو ئەوہ وايە كە لە ھەر شتىكى ئەم
 دنيايە، تەنھا بىچمىكى تايبەتى، لە كاتىكى تايبەتدا لە بىرى
 مروف ئەمىنى. ۋەكوو ئەوہ وايە لە سەر مېشكى مروف، ئەو
 بىچم و دارەتە تايبەتە تۆمار ئەبى. ھىچ پروون نىيە بوچى ئەو
 رەنگ و ئەو دارەتە و ئەو كاتە؟! پاشانىش تۆ ھەتاۋ ئەيىنى،
 ھەموو رۆژ ئەى بىنى، زۆر زۆر ئەى بىنى، بەلام، بەلام تەنھا
 يەك خۆر، يەك رەنگى تايبەتى خۆر لە بىرتدا ھەيە كە تا
 يەككى ناۋى ھەتاۋ ئەبا، ھەمان بىچم و رەنگ و ھەمان دارەتى
 ھەتاۋ لە بىرتدا زىندوو ئەبىتەوہ. تەنانەت بوى ھەيە سى دارەت
 و رەنگ و شىۋازى ھەتاۋ لە مېشكدا ھەبى، بەلام ھەر كام لەم
 رەنگ و بىچمانە لە يەك كاتى تايبەتدا كە تۆ ھۆكەى نازانى
 لە مېشكتدا تۆمار بووہ. ھەندى ھەتاۋ بە تىنوئىتى ئەناسن و

۲۷۲۴
 كە ئىسداۋر
 بەرگى نۆرەم

هه‌ندی به سه‌ما. من، من، هه‌تاو به پفی بن چاوه‌کانی بانوو
 ئەناسم. پفی بن چاوه‌کانی بانوو من ئەخه‌نه‌وه یادی هه‌تاو.
 بێگیان و بی‌واز و سارد. وه‌کوو ئاوی ده‌می گاسن! ره‌نگی روومه‌تی
 وه‌کوو پێستی په‌تاته بوو. ره‌ش-زه‌رد. ئاوساو. چرچ و لۆچه‌کانی
 پێستی روومه‌تیشی سه‌یر و سه‌مه‌ره بوو. ئەتوت هیچ داره‌تییکی
 تایبه‌تی نییه. وه‌کوو چرچ و لۆچی قوماشی نه‌ش‌و‌راوی چلکن که
 چه‌ندین ساڵ له ناو بوخچه‌یه‌کدا گری درابی و سه‌ره‌ئ‌ه‌نجام
 رۆژیک ده‌ری به‌ی‌نی. پارچه‌یه‌کی خام که سپی نییه و زه‌ردیش
 نییه. شتی‌که له نیوان ئەم دوو ره‌نگه‌دا. بۆیه‌ش روومه‌تی بانوو
 ره‌نگی‌کی تایبه‌تی نه‌بوو. له هه‌مان کاتدا که ره‌شتاڵه بوو،
 زه‌ردیشی ئەکرده‌وه. زه‌ردیه‌که‌شی وه‌کوو ره‌نگی پێستی په‌تاته
 وابوو. زه‌رده‌ڵه نه‌بوو. غه‌مگین نه‌بوو. ماندووش نه‌بوو. به‌س
 بی‌واز بوو. چه‌زی له کاره‌که‌ی نه‌بوو. ئەیوت شوینی وانه‌که
 بدۆزینه‌وه و په‌رتوو‌که‌که‌که‌ ب‌خه‌ینه سه‌ر پانه‌مان و دانه‌وینه‌وه به
 سه‌ر په‌رتوو‌که‌که‌دا و به‌س سه‌یری وشه‌کان بکه‌ین و وانه‌که
 فی‌ر بین. نه‌ه‌بوا سه‌یری ئەم‌لا و ئەولا بکه‌ین. به‌لام خو‌ بزۆزی
 چاوه‌کانه‌مان به‌ده‌ست خو‌مان نه‌بوو. بۆیه هه‌م رێکردنی بانوو‌مان
 ئەبینی، هه‌م ده‌سته درێژ و سی‌به‌ر ره‌نگه‌که‌ی، هه‌م شوو‌له
 درێژه‌که‌ی که -کاتی‌که ده‌سته‌کانی له پشتیه‌وه قفل ئەکرد-
 له عه‌رز ئەخشا. هه‌م چارشێوه چرچه‌که‌ی که له ناوقه‌دی
 گری ئەدا، هه‌م بالی سه‌وزی سه‌رپۆشه‌که‌ی که زۆر جار‌ان له
 سه‌ر سینگی‌ه‌وه ئەسو‌ورا بۆسه‌ر شانی. کاتی‌که ئەگه‌راپه‌وه
 سه‌رمان دائه‌خست. پێوستیش نه‌بوو سه‌یری بکه‌ین. چونکه
 ئەمانتوانی لێوه مۆره‌کانی که پێکه‌وه لکابوو، به‌چاوی ئەندی‌شه
 بینین. هه‌روه‌ها ئەگری‌جه‌که‌ی که له بن سه‌رپۆشه‌که‌یه‌وه
 هاتبوو‌یه ده‌ره‌وه، ئاخۆ چ ره‌نگ بی. ئەمه‌ش به‌سه‌ر‌ابوو به‌ بی‌ری
 هه‌ر کامه‌مان که به چ ره‌نگی‌کی بینین. چونکه هیچ ر‌نگی‌کی
 دیاری‌کراوی نه‌بوو. ره‌نگه رۆژگاری‌ک خه‌نه‌ی تی‌گرتبوو. به‌لام

٢٧٢٥

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگه‌ ئۆیه‌م

ئىستە لە دەسكۆك گسك ئەچوو كە لىتەى بن جوگەكەى پى
گەسك درابى و لە بەر خۆرەكەى سووچى حەوشە دانرابى بۆ
ئەوەى وشك بىتتەو. ئەو كاتانەش ئەبى ئەوم بە مردوو ھاتبىتە
بەرچاۋ. مردوو بەك كە لىي ئەترسام. چونكە ئەرۆپىشت بەرپىدا
و ئەپروانى و شوولئى بە دەستەو بەو. زۆر جارن دەستكۆكى
ئەنايە لاكەلەكەى و دەرەلنگەكانى دەرىكەى بە سەر خىشت
و خۆلئى حەوشە بچوو كە كەدا ئەخىشا و بە ئەندازەى بستىك
لە ئاستى پزەو كە يەو و ھەكوو چەرم شەقىلەى بەستبوو. وا پى
ئەچوو بىرى ئەوەى نەبوو باوەر بكات كە مردوو! رۆژىك كە
تابووتەكەيان لە ناو دەرگا رزىو كەى مائەكەى ھىنايە دەرەو،
سەرپۆشى سەيدىكەى بە دواى تابووتەكەدا كەوتبوە رى؛ ھەكوو
ئىمە كە كەوتبوو يەنە رى و حەزمان ئەكرد بگىرەن و گىرەنمان
نەئەھات. باوكم ھەر ئەوكات لە شانشىنەكە دانىشتبوو و
درۆى ئەپرست و بە ھەر درۆيەكى ھەنگاۋىكى بەرەو مردن ئەنا
و خۆشى -رەنگە- ھىچ پىي وانەبوو. سەگەكەمان حەوھەوى
بوو و كلكەسووتى ئەكرد و ھىچ لە بىرى ئەو گوللەيەدا نەبوو
كە مەرگ بۆى لە بەرچاۋ گرتبوو. پاشانىش كە لە سەر گۆرپى
دايكم ئەگەرامەو گەوجەكان دلىان ئەدامەو: خۆت خۆش بى!
ئىتر لەو نەئەگەيشتن من بە سەر تىخى مەرگدا ئەرۆم. تى
نەئەگەيشتن كە من مردبووم؛ من كوژرابووم بە گوللەى خۆم!
ھەناسە ئەدەم و دەنگى ھەناسەى خۆم ئەبىسم و ھەموو
ساتىكىش چاۋەرپىم ئىتر ئەو دەنگە نەبىسم. بۆ ھەناسە نەدان چ
نیشانەيەك ھەيە ئاشكراتر لە خودى ھەناسەدان؟ بۆ نەبوونىش
چ نیشانەيەك رپونتر لە خودى بوون؟! چەندە قىرسىچمەن ئەم
دىۋارانە؛ چەند قىرسىچمە! دىۋارى قوتابخانەكەى بانووش ھەر
ئەوئەندە قىرسىچمە ئەھاتنە پىش چاۋ. ئەو سەرپۆشە سەوزە
چۆن بە دواى ئەو تابووتەو كەوتبوو يە رى؟! من بۆ نەمئەتوانى
بگىرەم و بۆ نەمئەتوانى بىروا بكەم و دلىيا بىم كە مەرۆف ئەتوانى

۲۷۳۶
كە ئىسداۋر
بەرگى ئۆزەم

هه‌میشه مردنی له چاوه‌کانیا هه‌بی. چونکه به هه‌ر نیگایه‌کی!
 — ئەم په‌رتووکه که‌ونه لێره که‌وتبوو، ئە‌رباب! له بن ئەو
 سه‌کوێه‌ی که‌ دوێشه‌و له سه‌ری خه‌وتبووی، له پاشخانه‌که.
 من خۆ خوێنده‌واریم نییه، وتم نه‌کا گوناح بی که‌ که‌وتۆته سه‌ر
 عه‌زه‌که. مسوگه‌ر هی ئیوه‌یه، فه‌رموو!

«دیسانه‌وه‌ش ئەم می‌شه!»

— پیاله‌یه‌ک ناشتاییم بۆ به‌ینه!

— سه‌یریکی بکه‌ بزانه چیه؟ ئە‌گه‌ر هی خۆت نییه، بزانه
 چی تیا!

— وتم پیاله‌یه‌ک ناشتام بۆ به‌ینه، کاکه‌ گیان!

— به‌چاوان، به‌چاوان، وتم نه‌کا شتیکی به‌نرخ بی!

«نه‌ که‌س دێ، نه‌ که‌س ئە‌روا! باشه، من بۆ ئە‌بی بچم
 بۆ زه‌ماوه‌ن؟، بۆ!»

موغیلان رویشتبوو و ئە‌وا ئە‌هاته‌وه ده‌روه. سینیه‌ک به
 ده‌سته‌یه‌وه. قاپی ئاره‌ق و پیاله و پیاله‌ی ماست و که‌وچکی
 فافۆن له‌سه‌ری:

— نیو قاپه‌که‌ی دوێشه‌وی خۆته، ئە‌رباب. هیچی که‌!

— نه‌خیر!

موغیلان چوو زووره‌وه. نادعه‌لی قنچه‌ سی‌گاره‌که‌ی له‌ ناو
 خۆلی مه‌نگه‌‌له‌که‌ کوژانده‌وه و ده‌ستی برد بۆ ملی شووشه‌که.
 موغیلان جاریکی‌تر سه‌ری له‌ ناو بائشه‌می ده‌رگای چاخانه‌که
 هی‌نایه‌ ده‌روه و پرسى:

— نه‌ترانیوه‌ بابقولى بوندار کام ده‌سته له‌ لۆتیه‌کانی بانگ

کرده‌وه، ئە‌رباب؟

— نه‌!

٢٧٢٧

که‌ پیدەر

به‌رگه‌ ئۆیه‌

—

—

—

—

—

—

—

—

موغیلان سه‌ر و شانی برده‌وه زووره‌وه. نادعه‌لی تالیی
 گه‌رووی به‌ که‌وچکیک ماست بری. گریی ناوچه‌وانی کرده‌وه و
 ده‌نگی موغیلان له‌ ناو چاخانه‌که‌وه بیست ئە‌توت له‌گه‌‌ل خۆی

- به لّام له گه لّ نادعه لی- ئه دوا:

- زهماوهن، زۆر چهزم له زهماوهنه. ئای یی، که دهوول و زورنا چۆن کار ئەکاته سهر دهروونی مروّف! به راستی مروّف گهش ئەکاتهوه! چهند خووشه شادمانی! چهند خووشه شهوق و شادی ژیان! ئای یی، ئای یی، چهنده چهیفه، چهنده غهه له دلّ سوار ئەبی کاتیکی هه موو شت خامووشه. چهنده چهیفه!

چاوه کانی نادعه لی ئەتوت نھی لی نیشتووه. نهی ئەتوانی کارتیکردنی دهسبه جیی ئەلکوله که بی. نهشی ئەتوانی بهرهنجامی غه میکی نامۆ و کتوپر بی. په زاره به که له پر و له نکاو دلّ راژهنده بی. خووشی تامه زرووی ناسینه وهی ئەم و ئەو، خولیا ی ناسینه وهی ئەم له ئەو نه بوو. پیاله به کی دی و جادوو ی مهرگ:

...ته نانهت گه لّ، گه لّایه که هه مانکات که ئەپووی واته گیان ئەکرێ به به ریدا هه مان ده میش که گیان ئەکرێ به به ریدا، واته مهرگیش له گه لّ خووی ئەخولقی نیی و له گه لّ خووی ئەیگه پینیی و؛ له هه موو شوپین و کاتیکی دا مهرگی له گه لّ دایه! گه لّ کانی ئەم درهخته و، مهرگ. چیه ئەم مهرگه که له خودی ژیان به ئاشکراتر ئەییبنم؟! چیه ئەم مهرگه?!»

درهخته که له نیگای مهنگی نادعه لی دا، یه کجار پیر و مهرگسار بوو. با، هه رچه ند نه توند، به لّام رای ئەشه کاند. په نجه پرووت و وشکه لّاتووه که ی به رقه وه له سینهی سپیده چه قی بوون. دره که وتوو هه کان چه ند دایر و دژ به ر دیار بوون! پیاله به کی تر و خه میکی تر به سهر ئاگریکی دا که ئەتوت ئیتر ئاگره نییه؛ ئەوهنده بی پیز بیوو. ئەمجار ئەسرین، به بی شار دنه وه چاو و پرومه تی جه وانه که ی ته ر کرد بوو و خووشی نهی ئەزانی بوچی وا به کو لّ ئەگری. چه زینشی لی نه بوو هوکی بزانی. نه. ئەتوت به غه وارهی، ته نانهت له سروشتی خووی دا خووی گرت بوو. ئەگریا؛ له بهر هه رچی و به هه ر سونگه به که بی. نادعه لی ئەگریا و به

٢٧٢٨
که ئیسدهر
به رگی نۆزه

خاموۆشى ئەگريا. پيالە يەكى تر...

ئەوا ئەو گەرما جەوان و دلخووزە، لە خوینی لاجانگەکانی خزاوو و هاتن و چووئیکی بەئوقرەى هەبوو. چاوهکانی رینگەیان بە گەرما و سووپی کارتیکردنی ئەلکولەکە ئەدا. رەنگ و رووی ببوو بە گولە بەهێ و ببیلەکانی ئەسووران و ئەگەرەن بە دواى شتیکدا کە دیار نەبوو چیه و لە دوو توله مار ئەچوون فرکە فرکیان بوو لە سەر بەستینی خاکیک کە ناشنا نەبوو:

«ئەلین چەندە بە سەرۆزمان بوو، مەدیار! ئەلین چەندە خوۆش ئەبخواردەوه و هەلئەپەری و ئەجەنگا! چەندە خوۆش بوو ئەگەر هاوپیالە بوايەتین پیکەوه؛ چ خوۆش هاودەمیک! ئایى، بۆ کویم ئەبەى تۆ، پیاو؛ بۆ کویم راکیش ئەکەى؟! مەگەر لە شوینیک هەم کە بۆ لایەکی ترم راکیش بکەى؟ لە شوینیک، کوئ، لە کویم من؟ وام لە کوئ؟!»

ئەمەش دوا پیالە. پیالە بەتال. هەلسا. ئەبوا لەنگەرى خوئى لە پئ هەنگرتن دا رابگری و، رایگرت. لە سەر قەنەفەکە هاتە خوارەوه و مەنگەل قلمەوه بوو. چەند هەنگاوى نا و راوستا. کەسەخى لە دەورى شانى ئالاند و سەرى بۆ ئاسمان بەرز کردەوه. ئاسمان، چەند تەماوى! سووپا. گوپکانى ئەسپەکەى لە سەر یالئى دیوارى ئاغەلەکەوه روو لەو قوت ببوو. نادەلى وەک بلیئى رینگەیهکی دۆزیووتەوه، بەرەو ئاغەلەکە چوو و لەوئى چاوى برپیه چاوى ئەسپەکەى. سینەى نا بە دیوارەکەوه و وەستا. قوئى نایە سەر یالئى دیوارەکە و گوئى نەرمەکانى ئەسپەکەى بە بەرى دەست نەوازش کرد و دەم قووچاو و خاموۆش:

«خۆزگە تۆ نەمردایەتى، ئەسپەکەم!»

۲۷۲۹

کە پیدەر

بەرگى نۆبە ۸

دەنگى تانکەرى نەوت. دەنگیک کە نزیک ئەبوویەوه. نزیک بوویەوه. بیدەنگیەکی کورت و دیسا، دەنگى تانکەرى نەوت. دەنگیک کە دوور ئەکەوتەوه. دوور کەوتەوه. نادەلى گوئى نەدایە هاتن، راوستان و رویشتنى تانکەرەکە. بەلام لە لای

شانیهوه تارمایی پیاوئیکی بینی وهکوو توورهکهیهکی به شانیهوه
و به ههنگاوی ماندوو بهرهو چاخانهکه ئهچوو:

«ههر کهس ههیه بابیی. چم لی داوه!»

نادعەلی خوئی پئی نهزانی تاکه ی و، بوچی لهو دارهتهدا
وهستاوه. به لام ئهوهنده رابردبوو که گهراپهوه ناو چاخانه،
ستاری پینهچی، چا و پاروویهک نانی خواردبوو و سهری نابوویه
سهر دهزگای کارهکهی و پیلوهکانی خهریک بوون گهرم بین. وا پئی
ئهچوو کابرا پیویستی به سهرخهویک ههیه به لکوو ماندویتی
بهردهوامی چهندنین شهو و روژی له لهش دهریکات.

نادعەلی دهست و شانی له سهر چوارچیوهی دهرگاکه،
کهسهخ به شانیهوه، کاکوئی به دهرهوه، ریگه هاتنه ژوورهوهی
خوره زهردهله و تهماوییهکهی بو ناو چاخانه گرتبوو. وهستاوو
و ئهپروانیه ستار که له سهر قهنهفهی نزیک دهرگاکه، له
سهر لا خهوتبوو و ئهژنۆکانی کو کردبوویهوه. موغیلان له بهر
پیشخانهکه بوو و خهریکی خاوینکردنهوهی پیاله و ژیرپیاله،
رووی وهرگیراوو و به ئاقاری نیگای نادعەلیدا سهیری نیوروخی
شهکهتی ستاری ئهکرد. نادعەلی بی ههست و به بی گویدانه
نیگای دزی موغیلان، ههروا له ستار ورد ئهبوویهوه که ئیتر
له سنووری مهخمهلی خهو و شهکهتی تیپهریبوو و به جاریک
خوی دابوو به دهستهوه و نموودیکی بی ئازاری مروف بوو. ریک
له کوویهکه -نه- له ئاوله مهیهک ئهچوو شه لالی خویناوی
لهشی دایکی:

... له ههموو ریگه و له ههموو چوار ریپانیکدا ئهیینم.
له ههر کوئی و له ههموو شوین ئهیینری. ئهتوانی بیینری و
ئهشتوانی نه بیینری. ههیه و نییه. نییه و ههیه. به ئاوینهی ژیان
و مهرگ! له خزر ئهچی، خزری زیندوو! چ کاریکی لهم دنیاپهدا
ههیه ئهم کابراپه؟ چی لی ئهوی؟ ئه لی ئه ندیشهی مردنی
له سهردا نییه. چهند قیرسیچهیه! شتیك، شتیك، وادیاره

٢٧٣٠
که ئیسدهر
به رگی ئهوه

شتیکی لهم ژيانهدا نيشانه کردووه. شتیکی دیاری کردووه و به دوایدا ئهگهړی. بهلام چی، چ شتیکی؟! جگه لهو شتهی که ئهو نیشانهی کردووه و به دوایدا ئهگهړی، چهنده له من ئهچی! چهنده سهیر لهیهک ئهچین من و ئهو. بهلام ئهو شته. چهنده شیوهمان! تنها، تنها، راست وهکوو ئهوه وایه له بن بنچک سهوز بووبی. راست وهکوو من که ئهلیی ههرگیز کهسم نهبووه! ئادمیزادهکان چهنده لیکن ئهچن و چهنده لهگهڵ یهک جیاوازن؛ چهنده! ههر ئهم چهنده، به توژیک بهر و دوا و جیاوازی، له کاری منیش و ئهویشدا ههیه. ئهسپهکهه! ئای، لهقهز چوو بووم ئهسپهکهه بهینم بو سهر جوگهکه. ئهسپهکهه، ئهسپ! نازانم له کویم و چی ئهکهه!»

نادعهلی هه لکهنرا و کنشایهوه و لیگهرا ههتاو، ههرچهند بی رهنگوروو، بدا له شان و شهویلی ستاری پینهچی. به نیو سووریکی بهرهو ئاغه لهکه چوو و پاش تاویک ئهسپهکه، ئهسپه سپیه شهنگهکهی داپوشراوی سهرجلی شینکی، له دهراگی ئاغه لهکه هیئایه دهروه و دهستی به یالی بژی ئهسپهکهوه، بهرهو جوگهکی ئاوهکهی برد.

بو خواردنهوی ئاو و ههتاو، ئهسپ سمدهستهکانی له قورپی قهراخ جوگهکه چهقاند و لیوی نا به ئاوه فیئکهکهوه. ئاو خواردنهوه، نهرم و به ههناجار. بی پهله و به ئیشتیا. ئاو خواردنهوی کهر و پیکردنی گا، پیرهکان بویان گیرابوویهوه. بهلام بهو جوړهی ئهو ئهیینی، ئهسپهکهی زور لهبار و بهحهزهوه ئاوی ئهخواردهوه. تامه زرو و به دلخواز و، نادعهلی ئهیینی تهپادی پاتالهکه چهنده نهرم و ریتمیک بهرز ئهبیتهوه.

نادعهلی خهوش و خوئی له سمت و سینهی ئهسپهکهی به سهری پهنجه سهپیهوه و ههم به نینوکیش؛ قهشای کرد. ئهسپ سهری له سهراوهکه بهرز کردهوه و مراوییهکان کهوتنه مهله کردن. نادعهلی ئهسپهکهی گیرایهوه، بردیه

گه وړ و له سهر ئاخوړه که به سستیه وه. هاته دهره وه و هر له دهره وه کوزهره یه کی هه لگرت و له سهر دیواره که وه هه لیدایه ناو ئاخوړی ئه سپه که و خوئی به ره و چاخانه چوو یه وه. له سهر سه کوئی بن کوئه که که دانیشیت و داوای ئاوی کرد. ستاری پینه چی خه وتبوو و ته خته ی هه تاو، ناو دهرگا و به شیک له قه نه فه و خه وتوو ی ستاری گهرم ئه کرده وه. موغیلان زهرکی پری دا به دهستی نادعه لیه وه و بو هیئانه وه ی سینی و بتل و پیاله چوو دهره وه. نادعه لی تینویتی و گری دهروونی به خوارنده وه ی ئاو هه ندی دامرکانده وه. موغیلان سینیه که ی هیئایه ژوره وه و له سهر پیئشخانه که داینا. وهرگه را بو لای نادعه لی و له کاتی وهرگرتی زهرکه که، ئه ماژه ی به خه وتوو ی ستار کرد و وتی:

— لهو فیله بازانه ی روظگار. ئه و جوړه ی که خه وتوو ه مروف دلی بوئی ئه سووتی. چهند ره بن خوئا ئه کا. به لام به و جوړه سهیری مه که. رند و عه یاریکی ته واو ه تیه! ئه بی پیئشتر له م دهور به رانه دبیئت!

چاوی له تاوه ته ماوییه که، بی شهوقی ئاخافتن، نادعه لی وتی:

— دیومه!

موغیلان شوین کاره کانی خوئی گرت و له نادعه لی گه را. له خویدا و له زه ریای ئه ندیشه کانی خویدا. به لام نه ی توانی بو ماو ه یه کی دریژ بیده نگ بی و سه ری به کاری خو یه وه. شهوق و ئه ندیشه ی زه ماون وه های وروژان دبوو که به حز و ناحه ز، خودئاگا و ناخودئاگا به دم کارکردنه وه، شتیکی ئه وت و هه لوه سته یه کی ئه کرد؛ به لکوو قسه که ی بهر گوئی نادعه لی بکه وئی و سه رنجی راکیشی. چونکه خاموشی جهوانی چوارگویشلی ورده ورده موغیلانی بیئاقهت ئه کرد:

— ئه لین بابقولی بوندار هه موو ده وله مه ند و گه وره کانی ئه م ناوه ی بانگ کردوه بو زه ماوه نی کوره که ی!

۲۷۴۲
که لیسدهر
به رگی نوره م

— ئا، وا ئەلپن!

— رەنگە ئەپەوئى دوو بەرامبەرى خەرجى زەماوئەنەكە لە شىواوشى زاوا دەس بخاتەو! جا بزانە ئەو خانانە، چ سىپ و وشتر و تەگەپەكى بە پېشكەشى بۆ بەپېن. بېستوومە جەنابى سەئىدىشى بانگەپېشتن کردووه! هەه، بەلام خۆ جەنابى سەئىدى بۆ ئەو جۆرە جىگايانە ناچىت. رەنگە يەككە لە سەرکارەكانى ئەنپىرى مشتىك پاره بكا بە سەر زاوادا! خۆ ئەبى ناوى خۆى بەرز پابگرى ئىتر.

ئىتر وەلامى لە نادەلى نەبىست. بەلام موغىلان وا ديار بوو بۆ وتنى هەموو ئەو شتانەى لە دلدا بوو، هەمان وەلامەكەى يەكەمى نادەلى بەس بوو. چونكە ئەوئەى لەمەولا ئەپوت، پووئەى لە كەس نەبوو. ئەپوت و ئەپوتەو و لەگەل خۆى بوو هەرچەند بە دەنگ بەرز:

— ئاىى، ئاىى، چەند خۆشە زەماوئەن، چەندە باشە شايى. سەما و شايلىغان. چەندە خۆشە مروف دەستى ئاوەلە بى و دەستى بچى بۆ گىرفانى و بتوانى سەرى لە ناو سەراندا بى! ئاى دووكەلى كەباب! خۆزگە بمتوانىبا بەشدارى بكەم. زۆر حەزم ئەکرد بتوانم هەبەم و لانىكەم ببىنم. خۆشە. زۆر خۆشە. دەهۆل و زورپا و شانپەشەكى و خۆشى و شادى زۆر باشن. زۆر تامەزرۆئەى ئەم شتانەم. ئاى، كە خۆشە، هەرچەند مروف، هەرچەند مروف هى خۆپىشى نەبى، دەيجا چىپە؟ بە هۆى خەلكىشەو شادبوون، چ خراپەكى هەپە؟! باش، باشە ئىتر. بەلام بەداخەو، بەداخەو مروف نازانى شەو و پۆزى چۆن تىپەر ئەكات. چۆن؟ مروف خەرىكە تيا ئەچى و خۆپىشى ئەبىنى كە خەرىكە ئەفەوتى، بەلام نازانى چى ئەتوانى بكات! حەپى

ئادەمىزاد، ئەرباب؛ حەپى ئادەمىزاد!

نادەلى ئەگەر چاوى لە بزووتنى ئارام و لەسەرخۆى هەتاو نەبواپە، چاوى لە شوپىنىك، كەپووپىكى تەختى چاخانەكە

بگردايه؛ يان ئهگهر نيشانەيهکي له قهراخ چهپي تيريزي ههتاوهکه له بهرچاو بگرتايهت، ئيسته ئهيتواني ئهوه بزاني که چ ماوهيهکه رۆچوو به ناخي خۆي دا و چاوي له بزووتني پيواري خۆرهکه ماوهتهوه، به بي ئهوهي گفتم و ئاخفتنه ناوبهناوهکهي موغيلاني بيستبي. ههروهها بهو ههموو ئهنديشه جوراوجورهش که له ميشتکي دا به شيوهيهکي رهوان و بهردهوام له گهردا بوون. بهلام جهواني پير، ههستي ئهکرد ملي خوار بووه و کولنجي کردوه. بويه به تهکانیکی لهسهرخۆ دهمار و کرۆژنهي ملي تهقاند. له ههمان کاتدا چاوي کهوت به خهوتووي ستاري پينهچي که خۆرهکه لي لادابوو و کابرا له سهرمای سيپهههکهدا خهريک بوو وهههگهرا سهه ئهو شاني.

ستار له خۆ ههگهرا نهوهدا، وهک راهاتبوو چاوي نواري بکاتهوه، پيلوهکاني ههينا، بهلام ميشتکي ماندوو و کاسي نهيتواني له يهکهم ساتدا ههست به بووني نادعالي بکات. بويه وهک خهوي بينيبي، دهستي کرد به ستووني سهه و شاني و له ناباوهری خهو و بيداري دا چهند جار چاوي ترووکاند، پاما و له ئهجامدا تواني نادعالي چوارگويشلي بناسيتهوه. بزهيهکي شههه له گهوجيتي دا نيشته سهه ليوي، راست بوويهوه، رۆزباشي کرد، پيلوهکاني به سينهي دهستي پرواند و قاچي له سهه قهنهفهکه نايه خوارهوه و به دم ههلسانهوه، وهک لهگهه خۆي بي، به تهوسهوه وتي:

– چه نيک خهوتم!

نادعالي چوارگويشلي، ستاري پينهچي بهچاو تا دهرهوهي چاخانهکه بهري کرد و چاوي له شوپي رويشتووي ئهو، نيگاي له چوارچيوه دهرگاکهدا مايهوه. موغيلان شوپن خهوتنهکهي ستاري بهچاو گهسک دا و هاتهوه يادي که تاي گيههکهي له پي دهرهينا وه و به هيواي سوژن و دهرهوشهکهي ستاري پينهچي، له بهر چاوي رايگرتوو.

٢٧٣٤
که ئيسدەر
بههري ئهوه

ستار ئەوا قیت و قۆز ئەگەراییه وه ناو چاخانه. دەست و چاو و دەور ملی شوۆردبوو و به دەسپێکی گهورهی چوارخانه، هه‌نیه و برۆ و سمپڵ و ریشی چه‌ند رۆژهی وشک ئەکرده‌وه. کلاوه‌که‌ی تۆزی هه‌ل‌دابوو بۆ سه‌ره‌وه و ناوچه‌وانی ئەبریسکایه‌وه. قۆپچه‌ی یه‌خه‌ی کرابوو یه‌وه و به رۆزباشنی دووباره‌ی له‌گه‌ڵ هاتنه ژووره‌وه‌دا، قۆله‌کانی دادایه‌وه. له سه‌ر جیگه‌که‌ی، له لیواری قه‌نه‌فه‌که دانیشت و ده‌سپه‌که‌ی، له به‌ر تیریزی خۆره‌که هه‌ل‌خست و وتی:

– موغیلان، جا چاکه‌مان له‌گه‌ڵ بکه و پیاله‌یه‌ک چای سه‌ر به مینشوولهم بده‌ری. بزانه ئەگه‌ر ناده‌لی خانیش ئیشتیای لییه، جووتی بکه!

موغیلان، بیده‌نگیه‌که‌ی ناده‌لی چوارگوپیشلی به‌هزی ئەو له‌فه‌رموو هه‌که‌ی ستار دانا و پیاله‌یه‌ک چای بۆ ئەویش دانا. پاشان سیگارێکی به‌پۆلوی بن قۆرییه‌کان بۆ خۆی داگیراند، سیگار هه‌که‌ی کرد به‌ده‌منه‌وه و له به‌ر پینشخانه‌که دانیشت بۆ جگه‌ره‌کیشان.

ستار به‌دگومانی ئەو بیده‌نگیه‌ی که‌وتبوو یه‌وه و نه‌کا ئەو خامۆشیه به‌خراپه‌کار بکاته سه‌ر ناده‌لی، قومیکێ دا له چاکه‌ی و به‌بزه‌یه‌که‌وه پووی کرده ناده‌لی و وتی:

– دیسانه‌وه‌ش به‌ته‌نها سه‌فه‌ر ئەکه‌ی ناده‌لی خان!

ناده‌لی چروپ و، ده‌سه‌جی وتی:

– وه‌کوو خۆت!

بزه‌که‌ی ستار په‌نگیکێ شیرینتری گرت و وتی:

– له‌م لایه‌نه‌وه وه‌کوو یه‌ک واین. به‌لام من، حه‌زم له

سه‌فه‌رکردنی به‌ته‌نها نییه. من ناچارم.

ناده‌لی وتی:

– من حه‌زم لییه! من حه‌زم له‌ته‌نهایه.

ستار دوا قومێ چاکه‌ی خوارده‌وه و پیاله‌که‌ی له سه‌ر

ژېرپيالته كه دانا. نادعلى كلو قهنديكى نا به ليوپوهه، دهستی
برد بو پيالته كهى و وتى:

— ده ميكهيه يه كديمان نه ديوه، وانيه؟

— له زستانی پاروهه نه گهر به هه له دا نه چووېم!

نادعلى به مايهيه كي گالته وه وتى:

— پيم وانيه به هه له دا چووېتى! وايه، پاره كه بوو. پاره كه

يه كديمان بينى. لانيكه م توم بينى. وانه بوو؟! ئاى، بزانه

ته مهن چهن زوو نه روا! چون روپشت؟

پاشانيش وهك بليى له گهل خو، وتى:

— چيم كردوه م له پاروهه هه تا نه مسال؟ چيم كردوه

م؟! ئاى، مالت خه را بي نادعلى حاجى حسيى چوارگوپشلى!

— هه وايهك شكاوى نادعلى خان!

نادعلى سه رى هه لينا، روانيه ستار و وتى:

— شكاوم؟ هه، بو زمانت ناگه رى بليى پير بووم؟!

— نا، نا! پير نه بوويت؛ وا مه كه له خوت. پير نه بووى!

— تو خويشت پير بووى. كاكيله كانت ده رپه رپوه!

لاجانگه كانپشت هه روه ها!

ستار به ته وسه وه وتى:

— م پيشترپش پير بووم!

نادعلى ناگيرى ته شه ره كهى ستار، دريژمى به قسه كهى

خوى دا:

— بو پاروه نانيك، نه رى؟، نه خير، م باوهر ناكه م

ئاده ميزادىكى وه كوو تو بو پاروه نانيك به و جوره خو پير و

په كه كه وته بكات. نا، ستار خان، هيچ له وه ناچى له خه مى

پاروهه نانيك عه و دال بووېتى!

ستار له وه لامى نادعلى دا لى پرسى:

— كهى له منت بيستوهه وتيېتم بو پاروهه نانيك خه ريكم

خوم پير نه كه م؟

۲۷۳۶
كه لپسده ر
به رگى نويه م

نادهلی وتی:

— نه موت ئەم قسه یه له تۆ بیستوو. نه خیر! به لام وا
دهر ئەکھوئ.

— باشی بۆ چووی. وایه! به لام من حەز ناکهه بۆ پارووه
نانیک خۆم پیر بکهه.

— مه بهستی منیش! به لام حەز ئەکهم بزانهه بۆ چی ته مه نهی
خۆت خهسهه ئەکھی؟ ئەوه ئەزانهه لاجانگه کانهه بۆ پارووه نانیک
نییه ده ریه ریه یون. به لام ناشزانهه بۆ چی؟ بۆ خۆت کردوو به
دهسکه ته شتی؟ بۆ چی؟

ستار نیوه سیگارێکی له گیرفانی ده رهینا. له سه ره خۆ
دایگیرانهه، دوو که لێ مژی یه که می ههوا دا و وتی:

— له راستی دا خه ریکی له من ئەپرسی بۆ و له بهر چی
ئەژیم، وایه؟

— وایه، وایه!

ستار پرسى:

— بۆ ئەبێ پرسیارێکی وا له لای مروّف قیت ببێته وه؟

نادهلی پرسى:

— بۆ ئەبێ پرسیارێکی وا له لای مروّف قیت نه ببێته وه؟

ستار پاش راما نیکی کورت، به پیکه نینیکی پوخته وه
پرسیاره که ی نادهلی سه له مانده و وتی:

— راستیش ئەکھی! بۆچی پرسیارێکی وه ها به بیرى مروّف دا
نه یهت؟

پاشان به ئارامی پیکه نهی و وتی:

— چ قسه یه که ی بی جیم کرد منیش! هه ه، ئەم پرسیاره

ئەبێ زۆر زۆر کۆن بێ. زۆر کۆن و دیرین!

نادهلی وتی:

— نازانهه، ئەمه یان نازانهه. به لام هه ره که سه به وه پرسیاره بگات،

وه کوو ئەوه وایه ئەو یه که م که سه به وه پرسیاره گه یشتوو. من

لانيكهم وا بير ئەكەمەوه كاتيڪە مروّف، هەر مروّفىك بهو
 پرسياره بگات، ئەبى له رىگهى دلى خوڤهوه پىگهيشتبى. ئەو
 پرسياره ئەبى له ناخى خودى مروّفدا چهكەرە بگات بو ئەوهى
 واتاى هەبى بوى، نەك ئەوهى له زمانى ئەم و ئەوهوه بىستىتى؛
 يان له شوڤنىك خوڤىدبىتیهوه. نازانم توانيم مەبهستهكەم
 بگهيهنم يان نا!

ستار وتى:

– زۆرپش بهجى گهياندت. وابزانم لەمەر ئەو بابەته زۆر به
 ناخى دەرووندا روچوويت و به كۆمهلاندا گهراويت؟
 – گالتهكردن بخەرە لاوه پياو! من بىرم له هەموو شتىك
 ئەكردەوه جگه لهوهى تو لىره دەرېكەوى. ئىسته كه واى
 لىهاتووہ نامەوئ قسەكانم لەگەل خۆم بكم. لەبرى ئەوهى
 له بەر خۆمەوه وراوه بكم، ئەمەوئ لەگەل تو مشتومر بكم
 بەكيان له بەر ئەوهى كه تىئەگهى و له دەردى مروّف ئاگادارى،
 بەكيشيان كاتيڪە لەگەل تو ئەدوئيم دلم پيم ئەلى وا خەرىكم
 لەگەل رازدارىك ئەدوئيم. واتە لەگەل كەسىك گەفتوگۆ ئەكەم
 كه گالتم پى ناكا. كەسىكە تەنانەت له ناو دلىشىدا گالتم
 پى ناكا. دلىيام، لەوه دلىيام كه تو تەنانەت له ناو دلىشتدا
 قەشمەرى بە قسەكانم ناكەى، نەء، نايكەى. من لەوه دلىيام.
 دلىيام سەبارەت بە تو بە هەلەدا نەچووم! بە هەلەدا چووم!؟
 – ئەوه نيشانەى دلىاكى خۆتانە نادەلى خان.

– نەء! ئەوه پەسن نىيە. من ئەبى كەر بم ئەگەر جياوازى
 نيوان ئىنسانەكان تىنەگەم. بو وىنە جياوازى تو و كورەكانى
 كەلاىى خواداد. بە پىچەوانە، ئەم شتانە زۆر باش تى ئەگەم.
 ئەزانم ئەوانە بەچكەى شەپتانن، بەلام تو!

– رەنگه هى دۆزەخى خوام!

هەر دووكيان بە شوخى و خوشى پىكەنين و چاوهكانى
 موغىلانيش بە پىكەنين بريسكابهوه.

٢٧٣٨
 كە ئىسداوەر
 بەرگى نۆبەم

نادعەلى، بە دواى پىكەنپنەكەىدا وتى:

– ئەوھەندە ھەلەم مەدە بەملا و ئەولادا! من لە كارى تۆدا بۆ شتېك ئەگەرپىم، تيا ماومەتەوھ و ئەمەوئى پراستىيەك بدۆزمەوھ. جارېكى تىرىش لىت ئەپرسەمەوھ بۆچى ئەو ھەموو رەنج و نازارە ئەكېشى؟

– تۆ پىت وايە ئەمە رەنج و نازارە؟ ئەلى چى، ژيانى منىش ئەمەيە ئىتر.

– ژيانى من!

نادعەلى بزەيەكى تەوساوى كرد و پاش تۆزى رامان وتى:
– ئەزانى ئەمەوئى بلىم چى؟ من، من چاوم بە ھەر منالىكىش ئەكەوئى، دەسبەجى، مەرگ و تياچوونى ئەو منالە دىتە پىش چاوم. ھەر گەلەيەك بە لەكەيەوھ چرۆ ئەكا، من پايزى دارەكە ئەبىنم. ھەر بەرخىك لە مەرېك ئەبى، من كىرد لە سەر مى ئەبىنم. پى رۆيشتن، بەر لە ھەموو شتېك كەوتن ئەخاتەوھ بىرى من. مەرگ و نەمان، نەمان و مەرگ. ئەوھى منى تەوق داوھ، مەرگە! بەلام تۆ، بەم جۆرە ژيانەت، بەم جۆرە بوونەت، وام تى ئەگەيەنى بە ھىچ كلۆجىك بىر لە مردن ناكەيتەوھ! وەك بلى مەرگ بۆ تۆ ھەر نەبى، ھەر واش نازانى مەرگ بەرەو رووت دىت! بۆ؟!

ستار وتى:

– ئەوھ نىيە خۆت ئەلى مەرگ بەرەو رووى منىش دى؟ باشە، كاتىكە لەوھ دلىياين كە مەرگ دياردەيەكى مسۆگەرە و بەرەو روومان دى، ئىتر بۆ ئەبى سوور بين لە سەر ئەوھى كە ھەمىشە بىرى لى بکەينەوھ؟ ھەر ئەوھەندە بەسە جارېك بىرى

لى بکەينەوھ، تەواو! من يەكجار بىرم لە مەرگ کردەوھ و پىم و ابى يەكجار بىرکردنەوھ لە دياردەيەكى مسۆگەر بۆ من بەسە.

– ئەى من بۆچى، من بۆچى بە يەك جار، بە سەد جار و بە ھەزار جار بىرکردنەوھش دەربارەى رازى نابم؟ بۆچى ئەم

بیره له مندا کوټایې نایهت؟ کى و چى له مندا هه یه که بهرهو نهو نهنديشهه په لکېش نهکات؟ کى و چى له ناخى مندا هه یه؟! بوچى نهوهندهى چاوم به زهماوهن نهکهوى، نهى پرسهه بکهوېتهوه بیره؟! په رده و بووکېنى بوچى خه مخانه نهخاته بیره من؟ ناوى زه لال و پهوان، بوچى وشکارووى بيا بان و تینوټى نهخاته بیره؟ گوپکه و چروى به هارهى درهخته کان بوچى پایز؟! نادعلى وهکوو پېشتر له گهل خووى دواى، روانیه چاوه کانى ستار و پرسى:

– تو، تو کاتیک بهم شتانه نهگهى، چیت دېتهوه بیره؟

ستار وتى:

– له نیوان دوو وچاندا، مروف رېیهک نه برى. له نیوان بوون و مردندا مروف ژيانیک نه زى. بوچى نهى بیره خووم به شتيکهوه خه ریک بکهه که درهنگ و زووى هه یه، به لام پيداويستی نییه؟! مه گهر بریار وانیه که خووى بىت و درگام پى بگرى؟ ئیتر من بو نهى بچم به پیرهوه؟ من له سه رمه رېگه که بېرم و ژيانه که بژیم، هه نهوهنده! کاریک که به من نه کرى؛ پهنگه نهو تهنها کاره ی که نه توانم بیکهه.

– بوچى، چونه که تو توانیوته نهو ديارده نالوزه بهو جوړه بو خوټ ساده بکه یتهوه؟ میشکى تو چون توانیوتى نهو گرفته بو خووى شیکار و شروقه بکات؟ تو نهى لهم نیوانه دا شتيکت دوزبیتهوه که به چوارنال له داژوویت و نهنديشهى مهرگ گرفتارت ناکا! نهو شته، چیه؟

نادعلى نارام بوو و ستاریش هیچى نهوت. ستار قنچکه سیگاره که ی له درگای چاخانه کهوه توور دایه دهرهوه و نادعلى جاریکى تریش سه رى بهرز کردهوه و چاوه ناگراوییه کانى بریه ستار و وتى:

– نهزانم، نهمه نهزانم، بوونى خووم نیشانه ی نهوه یه که مروف به بى نهوین، ناتوانى بژى. نهمه نهزانم. نهمه نه له

۲۷۴۰
که لیسدهر
به رگى نورهه

کەس بیستوو و نه له شوینیک بینیوه که له بیرم مابئ. ئەمەم له ناخی خۆمەوه، به هەست و نەستی خۆم، به ژیانەیی که به فیروم داوه تیگەیشتووم. راستە! مروّف به بئ ئەوین ناتوانئ بژئ! مئشکی سەرم بووه به هیلانەیی مئروو ئەوهەندە بیرم لەم چەمکه کردۆتەوه. بیرم لەوهش کردۆتەوه که ئەوین بو هەر کەسیک بیچم و واتایەکی هەیه. لەمەش باش گەیشتووم. تئیم ئەگەیی ئەمەوئ بلئیم چی؟

– ئەزانم. تئ ئەگەم، تئ ئەگەم. ئینسان به بئ ئەوین ناتوانئ بژئ. له چەمکی قەسەکت به هەموو گیانم تیگەیشتم!
– دلئیم که تئ ئەگەیی، دلئیم. ئەوهش که بوئ ئەگەرئیم ئەوهیه که تۆ، تۆ به چ ئەوینیکەوه بهو جووره ئەژئ؛ به چ ئەوینیکەوه؟ ئاخر خو من کوئیر نیم؟ ئەتبینم که تۆ سەد جاران له من تەنهاتر و بئ کەستری. ژنت نییه و ئەزانم گراوی ژنیش نیت. چونکه ئەو جووره هەوالانە لەم مەلەبەندەدا ناشاردیتهوه. باوک و دایکت نییه. سوود و سەرمایەت نییه. زهوی و مالت نییه. ئاژال و پاتالیشت نییه. تەنانەت کلۆبەکت نییه قولتەیهک له سەری بنیشیتهوه! خۆتیت و بەرگی بەرت. نەک ئەمانەت نییه، ئەوهش که هەتە - له گیان و ئابروو- لئ ئەگەرئیی چی لئ ئەکەن، لئیی بکەن. گوئیت لئ نییه حەزیان لئ بوو بت بەستنهوه به ئاخووری ئەسپهوه و دارکاریت بکەن. گوئیت لئ نییه ئەگەر ویستان ئابرووت بەرن. گوئیت لئ نییه چی ئەبئ با ببئ. ئاخر تۆ به من بلئ پیاو؛ تۆ له نیوان ئەو دوو مەزلەدا، به چ ئەوینیکەوه ئەژئ؟ به چ ئەوینیکەوه؟!

کورت و پوخت، ستار وتئ:

– لەگەل خودی ئەوین!

نادەعلی له سەر سەکوکه رابوو و چوووه سەر قەنەفەکه،

بەرامبەر ستار دانیشت و به جەختەوه پرسئ:

– چیه خودی ئەوین؟!

— خودی ئه‌وین!

نادعه‌لی هه‌ژاو و تینوو له سه‌ر لی‌واری ته‌خته‌که هه‌لسا و به‌ره‌و ده‌ریزانی ده‌رگا‌که چوو. ده‌رگا‌که‌ی به‌ به‌ژن و به‌ره‌که‌که‌ی داپووشی و روو له بیابانی بی‌ پایان راوه‌ستا و له به‌ر خو‌یه‌وه وتی:
له کو‌یه ئه‌و ئه‌وینه، له کو‌یی هه‌بوون‌دا!
وه‌لام هاته‌وه:

— له خودی بوون‌دا!

کاتی‌که نادعه‌لی وه‌رگه‌را و ری‌گه‌ی به‌ خو‌ر دا تیریژی برژینیته‌وه ناو چاخانه‌که، ستاری پینه‌چی ده‌ستی کردبوو به‌ دوورینه‌وه‌ی گیوه‌ دراهه‌که‌ی موغیلان. نادعه‌لی به‌ره‌و سه‌کو‌که‌ی پیشت‌ر له سه‌ری دانیش‌توو، رو‌یشت. خاموش دانیش‌ت. ئانیش‌کی خسته سه‌ر ئه‌ژنۆی و چه‌ناگه‌ی نایه سه‌ر مشتی قووچاوی و له ده‌سته چالاک و له‌په‌کانی ستار ورد بوویه‌وه:

— تو، قه‌له‌نده‌ری؟!

— رازداریش‌م خو‌ش ئه‌وی، زو‌ر!

— تو کی‌ی؟ پی‌م بلی!

ستار ده‌ست و دره‌وشه‌که‌ی راگرت، روانیه نادعه‌لی و پرسى:

— ئه‌ته‌وی چی له من تی‌بگه‌ی؟

نادعه‌لی وتی:

— له تو، خو‌ت!

ستار به‌ ده‌مخه‌نده‌یه‌کی سووکه‌له‌وه دره‌وشه‌که‌ی خسته‌وه

کار و وتی:

— ئا له‌م ده‌مه‌دا!

نادعه‌لی رابوو و بی‌ ئوقره، به‌لام نه‌ک به‌ تو‌راوی له ده‌رگا‌که فرکه‌ی کرده‌ دروه.

ستار روانیه شو‌پی رو‌یشتوو و، روانیه موغیلان و تی‌ی راما

٢٧٤٢
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی ئه‌وه‌مه

و به بزهی کی مهنگهوه پیوت:

– ورده ورده نه بی جووتیک پیلاو بو خوت دابین بهی.

– خه ریکم پاره ی بو کو نه که مهوه، چات بو بینم؟

– چاکه و پرسیار؟!

موغیلان رابوو و لای پیسخانه که کهوته چاتیکردن. ستار
ههروا بهردهوام بوو. موغیلان پیاله ی چاکه ی لای دهستی هوه دانا
و وتی:

– زهماونه وهستا ستار. بیستووته؟

– هندی شتم بهرگوی کهوتووه، بوچی مهگهر؟

– هیچ، ههروا! شهوی پهرده - خو بیستووته؟ - نه لین له
پاشایه تی که متر نیه! نای که باب، نای که باب، دوو که له کهت
ده به لووتی نیمه شدا! نهو دهوول و زورنایه ی، وهستا ستار.
زورم حمز لهو دهوول و زورنا کوتانه یه تی.
ستار به بی نهوه ی سهر له سهر کاره که ی بهرز بکاته وه،
وتی:

– منیش حمزم لییه تی، زور! شادی و شهوق زور باشه.

موغیلان وتی:

– وا پی نه چئ زوریش به شکو به ریوه ی ببه ن بهو جوړه ی
بوندار گه لاله ی بو دارشتووه!

– منیش پیم وایه.

موغیلان پرسی:

– تو نه چی بو زهماون؟

– کی چوو زانی، رهنکه منیش پیم کهوته نهو ناوه.

موغیلان سهری برده ناو شانہ کانیه وه و هکوو منالیک وتی:

– نه گهر مه له که بیه پیلا، به ههر جوړیک بوایهت خوم

نه گه یانده قه لاجیمه ن. نه رویشتم و بهس سه یرم نه کرد. خو

زه ریاننه نه کردم! نه رویشتم له سووچیک نه وه ستام و سه یرم

نه کرد، نای که خو شه زهماون و سه یرکردنی!

ستار بنی گشته که کی به دهمبره که بری، تای گیوه که ی
دایه وه به موغیلان و وتی:

— خوئشه، که یف سازنه کا، زور!

— ده سنت نه رزی وه ستا ستار، ده سخوش. چاکه ت سارده وه
نه بی.

موغیلان نهمی وت و گیوه ی له پی کرد، شانی راست
کرده وه، نیگای له دهره وهی دهرگاکه توژی راما و وتی:
— هاتن!

ستار له ناو دهرگاکه وه سه یری دهره وهی کرد. لهو بهر
شارپکه وه، له سهر نهو شه قامه رییه ی نه هاته سهر شارپکه
و به ره و چاخانه نه هات، دوو کهس نه هاتن. ژنیک و پیاویک.
مه لهک مهنسوور و عه باسجانی که لای خواداد که به ژنی چهفت
و ناقوئی له فرسه قیکه وه نه ناسرایه وه. مه لهک بوخچه یه کی
له سهر سه ری دانابوو و دهسته کانیشی به تال نه بوون. قنج و
بالا بهرز به ره و چاخانه که نه هات. عه باسجانی که لای خوادادیش
توره که یه که به پشتیه وه و دوو کوزوو به دهسته وه بوو و دیار
بوو له بن نهو باره قورسه دا به دژواری پی هه لئه گری.

مه لهک مهنسوور ژنیکی بالا بهرز و تیکسمراو بوو، به لام
ریکردنی له ته نیشته عه باسجانی که لای خواداده وه، نه ویش
بوخچه یه که له سهر سه ری، زور بالا بهرزتر نه هاته پیش چاو.
مه لهک مهنسوور به ناوبانگ بوو. به ناوبانگی مه لئه بنده که ی
خوی. نه که هر شو فییر و ریوارانی ری، به لکوو خه لکی
دوره و به ریش چاک نه یاناسی. مه لهک لهو ژنانه بوو که مل
به پیاو نادن و له بن پیاو راناکشین. نه گهریش بریار وابی
له گه ل پیاو یک بزین، خو بان نهو پیاو هه لئه بزین. پیاو یک که
هه بیته و نه بیته. هه بیته له کاتی پیو بیست دا و نه بی له کاتی
نه و بیست دا. لهو بابته ی که نه گهر پیو بیست بوو دهستی قامچی
وه شاند نیشی هه بی. بویش بوو مه لهک مهنسوور، میرزاغای

۲۷۴۴
که لیسه در
به رگی نوبه ۵

که لاتى بۆ ھاوسەرىنى خۆى ھەلبۇزاردبوو و ماوہىەك ئەبوو ئەوى
 لە نەنىشت خۆیەو ھاوسەرىبوو. پیاویك كە ھەشەبى و نەشەبى.
 ھەبى، بۆ ئەوہى دەزگای دلوپینەرى ئارەفگرتن لە مەلەك ئاوا
 بەرپۆه ببات و؛ ھەر كات پىووست بوو ئىوارەبەك بى بۆ چاخانە،
 لە سەر قەنەفەكەى قەراخ جوگەى ئاوەكە دابنىشى و موغیلان
 نیوقاپ ئارەق و پیاڵەبەك و جامىك ماستى بۆ دابنى بۆ ئەوہى
 بەدلى خۆى بخواتەوہ. نەشەبى، بۆ ئەوہى مەلەك مەنسور
 بتوانى كارەكانى چاخانە رىكوپىك بكات و كەین و بەینى خۆى
 بە دلخواز بەرپۆه ببات و رىك بخت. كارى لەو بابەتەى - ئەگەر
 بە باش و بەسوود زانى- بۆ ماوہىەك خانمىك لە چاخانە
 رابگرى و لە رىگەى ئە خانمەوہ، رىبواران و بەچكە خانە تازە
 پىگەىشتووہكان، كورە بازركان و ھەندى تازە پىگەىشتووى شارى
 راکىش بكات بۆ بەزمگە نەینىەكەى خۆى و بیاندوشى. لەم
 بواردەا مىرزاغای كە لاتى ئەو كەسە بوو كە مەلەك مەنسور
 پىووستى بوو. ھەبوو، ئەوسا كە مەلەك ئەووست و نەبوو،
 ئەگەر مەلەك نەووستاىت!

پىش ئەوہى مەلەك مەنسور و ھاوپىكەى بگەنە سەر
 شارىكە، موغیلان دەرچووہ دەرەوہ و چوو بە پىشوازیانەوہ.
 تىكلەى ماست و سەلەى ھىلكەكەى لە دەستەكانى ژنە وەرگرت
 و پىشاوپىش گەراپەوہ بۆ چاخانە. ستار پیاڵە بەتالەكەى نایە
 سەر ژىرپیاڵەكە كە موغیلان ھاتە ژوورەوہ؛ كەلوپەلەكەى نایە
 سەر شوینى خۆى و جارىكى تر گەراپەوہ و لە نزىك دەرگاكە
 بوخچەى لە سەر سەرى مەلەك داگرت و بەرەو ناندینەكە بردى.
 عەباسجانى كە لاى خواداد لە دەرەوہى دەرگاكە كووزوہكانى

لە بن دیوارەكە دانا و توورەكەى بە وریایى لە پىشتى كردەوہ و ۲۷۴۵
 كە پىدەر بەرگە ئۆبەم
 داینایە زەوى. ھەناسەى راستكردەوہ. لە كاتىكا ئارەقەى ھەنپە
 و دەور مىلى بە دەسپەرە چلكنەكەى ئەسپرىیەوہ، ماندووى رىگە
 و قورسى بارەكەى، لە سەر لىواری قەنەفەكە دانىشت و داواى

زهركيک ئاوی کرد:

– زووبه که لیبوومهوه موغیلان!

مهلهک مهنسوور ئهوا له پشت پيشخانهکه وهستاوو،
سهري قوريهکهی ههگرتبوو و بهرامهی چاکهی ههئهمژی.
رهنگه له بهر ئهوهی تازه و کونهی چای ناو قوريهکه بو
خواردنهوه تاقی نهکردهوه:

– لهوئ، له بهر باکه دامهنيشه، عهباس! گیانت رهق نهبی.
ههئسه وهره ژوورهوه!

دهنگی ژنه گر ببوو و قسهکردنهکهی گن ببوو. له دريژهی
دواندن عهباسجان، وهک لهگهئ کهسی نهبی، وتی:
– ئهوه نييه زوريش قورس و قوئه! وا ئهزانی بههيژی خوئی
تا ئيره هاتوه؟

پاشان داخوپی به سهري موغیلاندا که خهريک بوو ئاوی بو
عهباسجان ئهبرد، وتی:
– ئاوی مهدهريئ موغیلان! دهمی له تينویتی دا وشک بووه.
ليگهريئ بيته ژوورهوه!

موغیلان زهركی ئاوهکهی له سهري پيشخانهکه دانا و
قهندانهکهی نايه بهردهس مهلهک مهنسوور که چای بو خوئی
تيکردبوو. مهلهک کلۆبهک قهندي ههگرت و له سهري سهکوئی
بن کۆلهکهکه دانيشت. گریی بالهکانی چارشيوه چيتهکهی له
پشتينهی کردهوه. قهندهکهی له چاکه ههئزند و خستیه سهري
زمانی و لیوه لهبار بهلام شين ههگهراوهکانی بو خواردنهوهی
چاکه کردهوه.

ستاریش، له هاتنه ژوورهوهی مهلهک مهنسوور بو ناو
چاخانهکه، خوئی و رهفتاری خستبوویه بن چاودیری. ئیسته
ئهیتوانی نیو روخی کشاوی ژنه به چهپکیک له کهزیه رهشهکهیهوه
که رهگهیهکی خوئه میشی قهوارهیهکی شهنگی پیدابوو، ببینی.
نیو روخی دريژکوئه، گۆنای ئاستهم و لووتی ریک و به ئهندازه.

٢٧٤٦
که ئیستهم
بهركی ئهوه

ئەمە نە بەكەمجار بوو كە ستارى پىنەچى، مەلەك مەنسوروى ئەينى. بەلام پىشتەر دەربارەى ئەوى بىستبوو ئەوا بە سەرنج و وردىنەكى زياترەو تىي ئەروانى. ژنىكى پەنجا سالان، وەرسەلى درشت، روخسارى كىناو و تەواو، ماينى كوئت. خالىكى شىن لە سەر چالى چەنەى، بروى رەش و كلكى بروكانى دابەزىو بەرەو گوناي. چاوهكانى گوشتپاقى رەش، چرچى ورد لە قەراخى چاوهكانى و كىسەى بن پىلووى تۇزى هەلمسابوو. زەردىيەكى كالى ئاويتەى مۇر لە پىستى روومەتىدا، هەنەى بلىند و پازاوه بە چەند هىلى ئەسپايى و دوو چالى درىزۆكەى شاولى لە نيوان دوو بروىدا.

لە خواردەنەوى دوا قومی چاكەدا، چاوه قەلەو و بىپەرواكانى مەلەك مەنسور بە ناوچەوان و نىگای ستاردا تىپەرى. ستار نىگای دزىيەو و مەلەك ئىسكانەكەى خستە سەر نالبەكەكە و دايە لاوه. قوتو سىگارە وەرشەو كەى بە پەنجه كىناوكانى لە گىرفانى جلىسەكەى دەرھىنا، لوى سەرىوشە بوخارىيەكەى هەلدا بو پشتهو و لە كاتىكا سىگارىكى لە ناو قوتو كە هەلئەگرت، جارىكى تر بانگى لە عەباسجان كرد، بىتە ژورەو:

— وەرە ژورەو تا گىانت وشك نەبوو، كاكە گيان! وەرە پيالەيەك چا بخۆرەو. ئەبى كەرەتىكى تىرش بكەيت!

موغىلان شەمچەى بو گرت و مەلەك مەنسور سىگارەكەى داگىراند و لە بەر خۆيەو كەوتە ورتە:

— كى ئەيخواتەو ئەم هەموو قوزەلقورتە! ئەلى بابقولى بوندار هەموو مەلبەندەكەى بانگ كردوو بو زەماوەنى كورەكەى؛ چاوچنوكى دان سىپى!

۲۷۴۷
 كەلىدەر
 بەرگى تۆبە

ستار بو سەيركردنى عەباسجان، مى كىشا بو لای دەرگا كە. عەباسجان هەلمسابوو و توورەكەكەى گرتبوو بە باوئەشەو كە بىھىنئە ژورەو. توورەكەى لەسەر خو هىنا و يەكسەر چوو بو سەكۆكەى لای سەرووى پىشخانەكە. توورەكەى لە بن دىوارەكە

دانا و گهرايهوه بۆ کووزوهکان.

کاتی هاتنه ژوورهوه وهکوو ستاری نهديی، کاتیکه به بهر
دهمیا تئپهپهري، ههلبۆقايهوه و وتی:
— وهو! جهنابيشی خوۆ لپرهيه!
ههلبهت چاوهپي وهلامی نهکرد، چوووه دهرهوه و له بهر
خۆيهوه بۆلاندی:

— مووی جنۆکهی ههيه بي دايک و باب!

ئهمجار کووزوهکانی هينايه ژوورهوه و به وريايهوه چوو
بۆ لای توورهکهکهی و کووزوهکانيشی له ريزی توورهکهکهدا
دانا. مهلهک مهنسوور له ئارهقخانه کووزوو و قاپهکانی ناو
توورهکهکهی دابوووه دهس عهباسجان و ئهوه له سههر ئهوه بوو
بيانپاريژی. کووزوهکانی که دانا، ئاوری له مهلهک مهنسوور
دايهوه و وتی:

— تهنهکه پووتی مهلهک خانم، ئهگهر ههباويه کارهکهم
زۆر ئاسانتر ئهبوو. به ترۆمبیلی ئاغه و بهم رپگه پر له تاسهيه
نازانم چۆن ئهم شووشانه بگهيهنمه جي. ئهگهر نهتوانم ئهوا
زۆر خراب ئهبي. خۆت خوۆ ئهزانی، له مال و مهزلی خۆيانهوه که
ئهکهونه پي بهرهو قهلاچيمهن، به ئهوينی ئهم ئارهقانه سابوون
ئهدهن له سکيان! ئهبي يهک دوو تهنهکه پووتيم بۆ پهيدا بکهی.
ئهو شووشانهش جييان ناو توورهکه نييه. ئهوهندهی ترۆمبيلهکه
بکهويته ناو يهک دوو قوولکهوه، تهنهکه پووتی موغيلان. بگهري
بزانه يهک دوو تهنهکهم لهو کون و کهلهبهراهدا بۆ نادۆزيتهوه!
موغيلان پيالهي چاکهی له سههرسهکوکه، لای عهباسجانوه
دانا و بۆلاندی:

— تهنهکه پووتی له کووی بهينم، کاکه گيان! ئهوه کاتهی
که هاتی مهگهر نهت ئهزانی بۆچی ئهچی؟! ئهباو بيرت لی
بکرديهتهوه!

عهباسجان، رانه مهريکی پيچراوه له چارۆکهيهکدا، له ناو

٢٧٤٨
که ئيسدەر
بهزگی نۆيه

تووره که که دهره پنا و له کاتیکا له سهر پيشخانه که دای ئه نا
وتی:

– تو جاری ئه مه یان بگره با له گه ل خوم نه یه مه! چونکه
ئه مه یان هی خوتانه. مه له ک خانم!

موغیلان گوشته که هی هه لگرت و عه باسجان له سهر جیی
خوی دانیشته وه. دهستی برد بو ژیرپاله که و له کاتیکا چاوی له
مه له ک مه نسوور بوو وتی:

– بابقولی بوندار، رهنگه له تویشی گیراوه ته وه وهستا
ستار، وایه؟!

ستار گوئی نه دایه؛ به لام عه باسجان ئه مجار رووی تیکرد
و وتی:

– دیسانه وهش دیی بو قه لآچیمهن، ئه ری؟!
ستار به بی وه لامدانه وه سهیری عه باسجانی کرد و خاموش
تیی روانی. عه باسجان به ناچار بیدهنگ بوو و به چا خواردنه وه
خهریک بوو. له م کاته دا مه له ک مه نسوور رابوو، فنچکه
سیگاره که هی له ژیر پیی دا کوژانده وه و به ره وه دهرگای چاخانه که
چوو. لای پيشخانه که وهستا و هه والی خاوهن ئه سپه که هی
پرسی:

– ئه ی خوی له کوئیه؟!
موغیلان به دم گوشت برینه وه وه لامی دایه وه که ئه سپه که
هی کوری حاجی حسینیی چوارگویشلییه:

– تاویک بهر له مه لیڤه بوو! وه کوو جنۆکه ی بینیی
دهریه پریه دهره وه. وایزانم ناسازه! وا پی ئه چی شتی له بیر
ئه چی، وانییه وهستا ستار؟، وهستا ستار باشتر ئه زانی!

ستار له نیگای پرسای مه له ک مه نسووردا که موغیلان
سه رنجی پیی دابوو، چاوی له چاوه داچه قاوه کانی عه باسجان،
وه لامی دایه وه:

– وانییه! ناساز نییه، گیرۆده یه. ونبووی هه یه!

عه باسجان که بیانوو یه کی بو خو تى هه لقورتانندن دس
که وتبوو، به پیکه نینیکه وه که له خوږا خوږپانه بوو و به ناچار
قیزهون، وتی:

– نادعه لی چوارگویشلی؟! هه هه، ئه و تنهها
خوشه ویسته که ی ون نه کردوه، ئه و جهوانی خو ی ون کردوه!
ژیانی ون کردوه. دار و نه داری بوو به دوو که ل و چوو به حه وادا!
هه هه، به هاری ئه مسال، جووتیاره کانی ئیمه زهوییه کانیان
کیلا. ئاوه که شی جووتیاره کانی ئاغه ی ئیمه وه ریانگپرا سهر
زهوییه کانی خو یان. له داراییه که ی بو ی مابوو یه وه په زه کانی،
ئه وانیش پینج و ده فرۆشتران، یان بزه باقه یان گرت و مردن. ئه و
په به نه به و جوړه سووتا و بوو به خو له میش. خو ی هیشتاش به
خو ی نه زانیوه. ئای، په به نی نه گبهت! په نگه هیشتاش گیژه گیژ
به دوا ی سه و قی دا ئه گه ری!

مه له ک مه نسوور گه رایه وه ناو ده رگا که و به موغیلانی
وت:

– ده ستت به تال بوو چایه ک بو منیش تی که.

عه باسجان نیوه سیگاری کی دا گیراند و به دوا ی قسه که ی
خو ی دا وتی:

– زه ویداری و په زرا گرتن لیوه شاوه یی ئه و ی. هه موو که س
شیاوی ئه وه نییه. ئه بی زۆر گورگ بی بو ئه وه ی بتوانی میراتی
باوکت رابگری. چونکه ئه گه ر به و ی میراتی باوکت بیاریزی ئه بی
بتوانی زۆرتری بکه ی. ئه گه ر نه توانی لی زیاد بکه ی، خو به خو
که م ئه بیته وه. وه کوو چلکی پشت ده ست. ئه شو رپته وه و
ئه پرا به دوا ی کاری دا! به لام هیچکه سم نه دیوه ئاوا کو لو گورج
میراتی باوکی دابی به ده م باوه! زۆر زوو دار و نه داری خو ی تیارد
ئه و جه وانه! حه یف، دایکیشنی - ره به نه - دیقی کرد و مرد. خو
بیستووته مه له ک خانم؟

مه له ک مه نسوور پیاله ی چاکه ی نایه وه سهر پینشخانه که

٢٧٥٠
که ئیسده ر
به ارگی نۆیه م

و وتی:

— بیستوومه، بیستوومه! خوا تۆزى ویزدان بدا به بابقولی
بوندار!

— پاره، مهلهک خانم! پارهی بیباوک، باوک و فرزندیش
نازانی، چ بگات به خزمایهتی! پاره هیچ دینیکی نییه! من
لهم بابهتەش تیگه‌یشتووم. زۆر باش. پاره هیچ دینیکی نییه!
نهمانزانی کهى ئەگه‌نه ئیره ئەم لۆتیانه؟ رهنگه دویشهو تا
دهمهو به‌یان به‌زمیان هه‌بووه. ئەم‌پۆش تا له خهو رابن و خۆیان
ساز بکمن ئەبى به چه‌قى نیوه‌پۆ! ئەگەر ئەو تهنه‌که پووتیانهم
دهس بکه‌وتایه‌ت ئەندیشهم ئاسووده ئەبوو. ئەچووم نۆره‌یه‌کی
ترم ئەهینا!

مه‌لهک مه‌نسوور وتی:

— گه‌رایته‌وه بۆ ناو ئاوايى بللى میرزاغا بۆت په‌یدا کات.
عه‌باسجان که‌وته به‌تالکردنى تووره‌که‌که. شووشه‌کانی
ده‌رهینا، به‌ریز له بن دیواره‌که داینان و تووره‌که‌که‌ی هه‌لگرت و
ئاماده‌ی رۆیشتن، به‌ موغیلانی وت ئاگای لییان بى:

— هه‌ر هه‌موویان ساخى ساخن، ها!

موغیلان سه‌یری ریزی شووشه‌کانی کرد و عه‌باسجان به‌ر
له‌وه‌ی پى بخاته‌ ده‌ره‌وه. لای ستاره‌وه وه‌ستا، دانیشت و وتی:

— با چایه‌کی‌تریش له لای وه‌ستا ستاره‌وه بخۆم پاشان
برۆم! بابى موغیلان، چایه‌کی‌تریشم بۆ بینه. ده‌مم وشکه!

موغیلان چایه‌کی له به‌رده‌م عه‌باسجان دانا و وتی:

— کا هی خۆت نییه، خۆ کادینه‌که هی خۆته بى ویزدان!
به‌ری به‌یانی نواله‌یه‌ک شیره‌ت کیشناوه و هیشتاش ده‌مت
وشکه؟!!

٢٧٥١

که‌پیدەر

به‌رگى نۆیه‌م

عه‌باسجان به‌ بى گویدانه پلاره‌که‌ی موغیلان، کلۆ قه‌ندیکی

له ناو چاکه‌ ته‌ر کرد و خسته‌یه سه‌ر زمانى و به ستارى وت:

— ئیتر چ ئەندیشه‌یه‌ک له‌و کاژه‌ره وشکه‌ت‌دا خوله‌ی

دئ، ئەي پياوي سەرەرپو! ئيتەر خەريكي چ نەخشە يەكي؟ ئەمرا
ئەتەوي كوي بورووژيني؟ ئەتەوي كوي بني به سەر ئاگرەو،
ها؟، بۆسەت بو كي ناو تەو؟ خوت له كي حەشار داو؟ تيرت
نەخوارد لەو هي له قەلاچيمەن به سەريان هيناي؟!

ستار ئەماژەي بەو هەموو قاپە ئارەقەي عەباسجان له بن
ديوارەكە ريزي كردبوون، بەلام بە دەم پيکە نينيكي مەنگەو
وتی:

– ئەو هەموو ئارەقە كي ئەيخواتەو؟ رەنگە خوت بە تەنها
كوووزوويەكي، ئەري؟

– لايەنگري زورن، زوري زور. ئەوئەندە زور بەئينت پي ئەدەم
هيچي به من نەگات. گالته نيە خو، سي شهو و سي رۆژ شايي
و هەلپەركييە مەشتي ستار! سەرەتا پيم وابوو سەرەلەقيتە
سەر له كارەكە دەر بهيني، بەلام پاشتر، بوم دەرکەوت ئە، لەو
ناچي لەو ناو پەيدات ببیتەو. چونکە هەمواني ليه، هەموو
ئەوانەي تو له دەسيان هەلدي. هەم سەرۆكي جەندەرە، هەم
سەرۆكي ئاسايش، هەم خاني ئيمە و هەم زوري تريس. هەموو
ئەوانەي تو ئەمري بو ئەو هي بيانيني! هەلبەت من نازانم،
رەنگيشە کاسە يەك له بن نيو کاسەت هەبي تو؟! بەس خوا له
ئادەمیزادی وەکوو تو ئاگادارە!

ستار به تەشەرەو و تي:

– سەرت گەرە عەباسجان! ئەگەر بەرت پي نەگرن تا
ئيوارە قسەي قور ئەکەيت و نايبرپتەو. برۆ کارەکانت بکە، برۆ
نيوەرۆيه!

عەباسجان به بي ئەو هي به تەشەرەکەي ستار تەر تەري، به
دژايەتي ئاشکراو و تي:

– هەموو خەلەکانی ئەرباب له قەلاچيمەنەو پراکيش کرا
بو زەغفەرانی! نەخشە کە شتمان پووچەل کردەو!
ستار هەمديسان به تەشەرەو و تي:

٢٧٥٢
کە ئيسدەر
بەرگي نۆيه

– وا دياره توپش يهك دوو شه‌لته كرى پټت وه‌رگرت، ئه‌رى؟!
 – عه‌باسجان هه‌لّسا، پيالّه و ژېرپيالّه‌كه‌ى نايه سهر
 پېشخانه‌كه‌ و له كاتپكا كه تووره‌كه به‌تالّه‌كه‌ى ئه‌دا به‌ شاندا
 به‌ مه‌لهك مه‌نسوورى وت:

– ئه‌رۆم ئه‌وى كه‌شى به‌ينم!

عه‌باسجان چووه دهره‌وه و بيسرا سلاوى له يه‌كېك كرد:
 – سلاو ئه‌رباب گيان، چۆنى باشى؟! بوّ وا ره‌نگت په‌رپوه،
 ئه‌رباب؟

وه‌لامپك له لايمن نادعه‌ليه‌وه نه‌بيسرا و ده‌سبه‌جى به
 سه‌روقزى شوّراو و تهر، چاوى سوور و دهرپه‌رپوه‌وه، له كاتپكا
 كلاوه‌كه‌ى له ناو ده‌ستدا ئه‌گووشى هاته ژووره‌وه و به‌ له‌تردان
 چوو به‌ره‌وه هه‌وئيشخانه‌كه‌ى دوئيشه‌وه له‌وى خه‌وتبوو. به‌ بى
 ئه‌وه‌ى له‌گه‌ل كه‌سى بى، وتى:

– كوانى، كوانى؟، سه‌رما، زۆرم سه‌رمايه. سه‌رما!

له پشت په‌رده‌ى هه‌وئيشخانه‌كه‌ كه‌ ون بوو، هاوارى كرد:

– ئاگر! لئفه‌يه‌كى‌تريش موغيلان! ئاگر، ئاگر!

مه‌لهك مه‌نسوور ناخودئاگا و شه‌له‌زاو له سهر جى رابوو و
 له كاتپكا به‌ دواى نادعه‌لىدا ئه‌چوو بوّ هه‌وئيشخان، به‌ موغيلانى
 وت:

– چيه‌تى؟! بئنه، ئاگر سازكه‌ و بيه‌ينه!

مه‌لهك مه‌نسوور له پشت په‌رده‌كه‌ ون بوو. موغيلان
 كه‌وته سازكردنى ئاگر و به‌ ستارى وت:

– نازانم چ سىحريكت به‌ گوئى كورى خه‌لكدا خويئد كه‌

به‌و جوّره تىكت دا!

ستار له كاتپكا هه‌لّه‌سا بوّ ئه‌وه‌ى ماندوئيتى ره‌گ و ده‌مار
 و ئيسكه‌كانى به‌ خو‌كئيشانه‌وه‌يه‌ك له خو‌ى دوور بكاته‌وه، به
 ده‌م باوئيشكه‌وه چووه دهره‌وه و وتى:
 – زۆر ده‌مپكه‌به‌ تىك چووه، تىكيان داوه!

له دهرهوه موغیلان که وتبوویه باوه شین کردنی مهنگه له کهه. ستار چوو به رهو جوگه کهه، دانیشیت و دهستی خسته ناو ئاوه کهه و دل و دیدهی دایه مراوییه کان که سووکه له و ئارام سینهیان ئهساوییه سینهی ئاوه کهه.

مه لهک مه نسوور سهر و شانی له دهرگاکه هینایه دهرهوه و به موغیلانی وت:

– برۆ لیفه یهک بده به سهری دا، لهرزی کردوهه. من ئاگره که ئه هینم!

موغیلان رویشیت و مه له که هاته دهرهوه و خووی بو باوه شین کردنی ئاگری ناو مهنگه له کهه له سهر قه نه فه کهه دانیشیت. ستار شلپیک ئاوی دا به ده موچاوی دا، رابوو و له کاتی که ده سپری له گیرفانی دهرئه هینا، هات بو لای مه لهک مه نسوور. له سهر لیواری قه نه فه کهه دانیشیت و سیگاریکی له گیرفانی دهرهینا به ئاگری مهنگه له کهه دایگیری ئی. ههر لهو کاته ش دا وتی:

– هه تاوی پایز، خوش ئه چه سپی!

مه لهک مه نسوور سهری به کاری خو یه وه، وتی:

– ناسازه! زور نه خوشه جهوانی ره بهن. ئهیناسی؟

– دووراو دوور، که موزور.

– ئه زانم کورپی حاجی حسینی چوارگویی شلی یه، به لام

چییه تی؟

– کو له واره!

– به چی؟

– گهر دوونه ئیتر، مه گهر ژیان ناناسی؟ تو خو چاو و گویت

پره لهم قسانه و لهم رووداوانه! هه ندیک خو یان پی راناگیری.

ناسک و تهر چکن. له شوینیک دا ئه شکین. هه ندی جار له سهر

شتیکی بچووک وردوخاش ئه بن. سالی پیشوو کاتی که بینیم به

دوای ده زگیرانه که ی دا ئه گه را. به لام ئه مسال، ئه مسال وه کوو

شتی به دوای شتیکی تر دا ئه گه ری!

٢٧٥٤
که ئیسدهر
به رگی ئه یه

مهلهك مهنسور مهنگهَل و باوهشینهكهی ههَلگرت،
 چووَه ژوورهوه و ستاری لهگهَل خۆی بهجی هیشت.
 له ناو چاخانهكه موغیلان هاته بهروه مهنگهَلی پشكۆكه
 له مهلهكه وهبرگړی، بهلام مهلهك مهنسور وتی:
 – خۆم ئهیبهم!

موغیلان به دواى مهلهكه دا رۆیشت و وتی:
 – وړینه ئەكات؛ زۆر پیس كهوتۆته وړینهكردن!
 مهلهكه به بێ بایهخدان بهوهی موغیلان وتی، پهردهكهی به
 ئانیشتك لا دا و له ناو ههویشتخانهكه لهچاو ون بوو.
 موغیلان گهراپهوه و چووَه پشیت پشیتخانهكه کاری گۆشت
 لێنانهكهی راپهڕینی. گۆشت و ئیسقانی، جگه له نهرمهكهی
 ئهباویه بكردایهته مهنجهلیكى گهوره، نۆك و فاسۆلیاشی تی
 بكا. ئاو بكا به سهردا و بیخاته سهرد بۆ ئهوهی بكوئی. كوانووَه
 گهورهی بن پشیتخانهكهی سووچی دیوارهكه. موغیلان ساورمه
 و گهونی له بن تاقهكه، كوانووَى داگیرساند و مهنجهلی نایه
 سهرد، به بهری دهست ئاوی سووچی چاوهكانی له قهراخ لووتی
 سپیهوه.

حیلهی ئهسپ. وهلامی حیله به حیله. موغیلان گوپی
 ههَلخست و سهردی بهرهو دهنگهكه سووراند. ئههمهیان
 ئهسپهكهی نادعهلی چوارگویشلی بوو، ئهحیلاند. موغیلان چوو
 بهرهو دهركای چاخانهكه. ستار له سهرد قهنهفهكه ههلسابوو
 و بهرهو دهنگهكه، ملی ئهكیشا. موغیلان هاته دهرهوه و شوین
 نیگای ستاری گرت. ستار ئاوری له موغیلان دایهوه و وتی:
 – هاتن!

موغیلان ههلاته ژوورهوه و یهكسهرد چوو بۆ ههویشتخان:
 – هاتن!

مهلهكه پهردهكهی لا دا و له بهر چاوی شهلهژاوی موغیلان دا
 كه دهرهوهی پیشان ئه دا، پرسپاری كرد:

— هاتن، کی؟

موغیلان له کاتیځا سهرنجی مهلهکی راکیشابوو و به دواي
خوی دا ئهیهینا جاریکدی وتیهوه:

— هاتن!

لای خواری ریگهکوهه، دوو سوار ئههاتن. دوو غهواره،
به سواری دوو ئهسپی چوارهنگلی سوور و بهلهک. جووته
سوار تفهنگهکانیان به دهستهوه و لوخهاندانی راست و چپ
به سینهیانوهه. لهغاویان بهردابوو، لهسهرخو و ئازام. شان به
شان و مهنهک به مهنهک. یهکی جهوان و یهکی بهئهموون
و سهرهپیاو. هر دوو سوار سهر تا پی به جلی بهلووچیوهه.
جهوان تهقیلمی ئهفغانی به سهرهوه بوو و شال به دهور ملیهوه
که ریشکهی کارهباپی دووسهری لفکهی شالهکهی ئهیدا له
زینی ئهسپهکه. بهرگی جهوان خاکی سوور و هی سهرهپیاو
بهکپارچه سپی بوو، مهگهر ئیلهکیک به رهنگی زهیتوونی و چوار
گیرفان که قوچهی زیوین ئهپرازاندهوه. کابرا، میزهری سپی به
سهرهوه بوو و روخساری رهشتالهی به ریشیکی باریک و رهش
پرازابوویهوه. ریشیک له رهنگی چاوهکانی که له قوولایی کالانهوه
وهکوو دوو ئهلماس ئهدرهوشانهوه. جهوان رهنگی پوخی پوون،
گوئا و ناچهوانی، وهکوو چاوهکانی که هندی خوار بوو، نیشان
و پهگهزی ئهبردهوه بو تهتهرهکان.

— ئیمه مروی جیهنخانی سهردارین؛ چاخانهی مهلهک
مهنسوورمان ئهوی. ئیره خویهتی؟

مهلهک مهنسوور بو پیشوازی ههنگاوی نایه پیشهوه و

وتی:

— بهخیر بین کاکي برا، مهزلی خؤانه، فهرموون!

دوو پیاو دابهزین، جهوان لهغاوی بو لای دارهکه راکیشا.
دهسکهوساری له لقی دارهکه گری دا و هات لای ههفالهکبهیهوه
وهستا. کابرا به بهردهم مهلهک مهنسووردا تیپهری، دهستی نا

٢٧٥٦
که ئیسدهر
بهرگی ئهوه

به بالشمه‌ی دهرگاکه‌وه و سه‌ری برده ناو چاخانه‌که، نیگای به ناو چاخانه‌که‌دا گه‌راند و پووی ده‌می له مه‌لهک مه‌نسوور، وتی:

خه‌نیمه‌کانی ئیمه هیشتا نه‌هاتوونه‌ته جی ژوان؟
مه‌لهک مه‌نسوور به پرسه‌وه سه‌یری ستاری کرد و وتیه‌وه:
— خه‌نیمه‌کانمان؟! —

کابرا له ته‌نیشت ستاره‌وه له سه‌ر قه‌نه‌فه‌که دانیش‌ت و وتی:

— گو‌لمحه‌مه‌ده‌کان! بریار وابوو بی‌ن بو ئیره، له‌م کاته‌دا.
دیسانه‌وه‌ش مه‌لهک مه‌نسوور به دامای سه‌یریکی ستاری کرد. ستار وتی:
— ئەگه‌ر بریار وا بووبی بی‌ن بو ئیره، دین ئیتر. بلای چا به‌ینن بو سه‌ردار.

کابرا پووی وه‌رگی‌را و به خواری سه‌یری ستاری کرد و لئی رامای. ستار له سه‌ر قه‌نه‌فه‌که کشابوو‌یه دواوه و پشتی دابوو به دیواره‌که‌وه، له بن نیگای به‌دگومانی کابرای به‌لووچ‌دا خوئی پی‌رانه‌گیرا. بویه قاچه‌کانی له سه‌ر قه‌نه‌فه‌که شو‌ر کرده‌وه، سه‌ری خوار کرده‌وه بو ناو چاخانه‌که و وتی:

— چا بی‌نه بو سه‌رداره‌کان، موغیلان!
هیشتا ستار سه‌ر و شانی وه‌ر نه‌گی‌را‌بوو که کابرای به‌لووچ لئی پرسی:

— تو له‌وانی، خو‌ت؟! —

ستار له وه‌لامی کابرای به‌لووچ‌دا بی‌که‌نی و وتی:
— نه‌خیر سه‌ردار، من ری‌بو‌ارم!

موغیلان چای هی‌نا و له سه‌ر می‌زه‌که داینا. ستار له سه‌ر ۲۷۵۷
که‌پید‌ه‌ر
به‌رگی‌نۆ‌یه‌ه
له سه‌ر لی‌واری قه‌نه‌فه‌که ده‌لسا و جیی بو جه‌وانه‌که چۆ‌ل کرد. جه‌وان
له سه‌ر لی‌واری قه‌نه‌فه‌که دانیش‌ت و تفه‌نگه‌که‌ی نایه سه‌ر
رانی. ستار ده‌زگای کاره‌که‌ی له چاخانه هی‌نایه‌ ده‌ر، له‌و به‌ر

دهرگاکه، له بن دیوارهکه داینا و له سه‌ری دانیشنت. موغیلان له‌په‌نای دیواری ئاغه‌له‌که باوه‌شیک کۆزه‌ره‌ی وشکی هیئا و کردیه به‌ر ئه‌سپی به‌لووچه‌کان. کابرای به‌لووچ ددانه توکمه و سپیه‌کانی به‌پیکه‌نینیک پیشان دا و به‌موغیلانی وت:

– ده‌سخۆش پیاو، ئه‌ی که ژیری! جا نان و ماست و هیلکه‌یه‌کیشمان بۆ بهینه.

– به‌ئۆ سه‌ردار!

موغیلان چوو له‌ ناو چاخانه‌که و کابرای به‌لووچ له‌ ستاری پرسى:

ئه‌سپی ناو گه‌وره‌که هینی کییه؟
ستار وتى:

– وایزانم خاوه‌نه‌که‌ی له‌ ژووره‌وه خه‌وتبى!

– کییه خاوه‌نه‌که‌ی؟

– چوارگویشلى.

– چوارگویشلى؟!

– کورى حاجى حسینى چوارگویشلى، نادعه‌لى!

– کى بى ئه‌م نادعه‌لیه؟!

ستار فریا نه‌که‌وت وه‌لامى کابرای به‌لووچ بداته‌وه، چونکه

مه‌له‌ک مه‌نسوور شپه‌زه و شه‌له‌ژاو بانگی کرد بۆ یارمه‌تیدان:

– ئه‌م جه‌وانه زۆر خراب و پینه ئه‌کات وه‌ستا، زۆر په‌ریشانه،

نه‌کا لی‌ره تیا بچى له‌پر!

ستار هه‌لسا و چوو له‌ ژووره‌وه و به‌ دواى مه‌له‌که به‌ره‌و

هه‌ویشخانه‌که چوو. موغیلان نان و ماست و ئاوى له‌ ناو

سینه‌که داچنبوو، هیئای و له‌ نیوان دوو به‌لووچه‌که داینا و

وتى:

– هیلکه‌کانم کردۆته ناو رۆن، ده‌له‌مه بى باشه؟

به‌لووچ وتى:

– هه‌ر چۆن که زوو پى بگات!

— سهرچاو، سهرچاو!

موغیلان جاریکی تر گه راپهوه ژوورهوه و ستار له پاشخانه که هاته دهرهوه و به مه لهک مهنسووری وت:

— ئه بیّ بخهوی. چاره ی بهس خهوه. نیگه ران مه به!

له پینش مه له که وه، ستار هاته دهرهوه و بینی قه نه فه که به لووچه کانی لی نه ماوه. به لووچه کان ئه سپه کانیشیان له بهرچاو ون کردبوو. مه لهک مهنسوور به حه په ساوییه وه روانیه ستار. ستار لای سهرووی ریگه که ی پیشان دا. له بهری سهرووی ریگه که وه، دوو سوار به ره و چاخانه ئه هاتن. مه لهک مهنسوور که چاوه قه له و پر سپینه که ی زیاتریش داچه قابوون، مهنگ و حه په ساو پرسى:

— ئه مانه ئیتر ئه بیّ کی بن؟!

ستار وتی:

— ئه بیّ مروی گولمه حه مه دی سهردار بن!

— ئه ی ئه وانیتر بو کوئی چوون؟! چ باسه لی ره ئه مپوؤ؟!

ستار به دزیکه وه پیکه نی و وتی:

— ئه وان، ههر لهم دهور و به رهن. دیاره ئه یانه وی پاریز بکه ن!

— له چی؟، توؤ ناگات له هیچ هه یه. ئه یاناسی؟!

ستار پرسى:

— توؤ چی، ئه یاناسی؟

— نه، له کوپوه بیاناسم؟

ستار وتی:

— به کیان عه لی چه خماخه!

— ئه وی تر چی؟

— به گمه حه مه د!

دوو سوار، شان به شان و مه نهک به مه نهک هاتن و

له به رامبه ریان وهستان. تفهنگ به دهسته وه و زهر و پهختی

حه مه ل کراو:

– ئيمه مروى گولمحه مه د خانى سهردارين، چاخانهى
مه له ك مه نسوور ئه بى ئيره بى، وايه؟

مه له ك مه نسوور بو پيشواز ههنگاوى نا و وتى:

– به خيبر بىن كاكى برا، مه زلى خوتانه. فهرموون!

دوو سوار دابه زين. چه خماخ دهسكه وسارى له دهست
به گمحه مه د وه رگرت و ئه سپه كانى برد بو لاي ديوارى ناغه له كه.
دهسكه وسارى له سنگه كهى دهره وه گرى دا و گه رايه وه. دوو
پياو له سهر ليوارى قه نه فه كه دانيشتن. چا و نان و سيني له
نيوانيان دا بوو. چه خماخ و به گمحه مه د تفهنگه كانيان خسته
سهر رانيان. مه له ك مه نسوور چووه ناو چاخانه كه و ستار، به
بياوووى ميز كردن، چوو بو پشت ديوارى ناغه له كه. به گمحه مه د
سهرى برده ژوره وه و وتى:

– ئيمه له دووره وه دوو ئه سپمان ليړه بينى مه له ك!

موغيلان له كاتىكا ته پله كيكي له گه ل خوى ئه هيئا، له
دەرگاكه هاته دهره وه و له وه لامدا وتى:

– هه ر ئيسته ليړه بوون! دوو به لووچ بوون!

ستار گه رايه وه و له كاتى چوونه ژوره وه دا به ئه ماژه تى
گه ياندن كه به لووچه كان وان له پشت ديواره كان دا.

موغيلان ته پله كه كهى نزيك جوگهى ئاوه كه و لاي داره كه وه
دانا و رويشت تا قورى و قه ندان و پيالهاكان له مه له ك مه نسوور
وه ربرى كه له ناو سيني كهى وه رشه ودا دايابوون. وه ربرى و له
به رده م به گمحه مه د و چه خماخ دايئا و خوى له ناو چاخانه كه
ون بوو. ستار هاته دهره وه و له سهر جيى خوى، له بن ديواره كه
دانيشت، ئانيشكى خسته سهر ئه ژنووى و گووى قولاخ كرد.
به گمحه مه د سه يرى ستارى كرد. ستار وتى:

– پاريز ئه كه ن. خويان ئيسته دي!

چه خماخ پيالهاكانى پر كرد له چا و موغيلان به سيني
هپلكه ورونه وه هاته دهره وه. سيني نان و ماستى به لووچه كانى

۲۷۶۰
كه ئيسدەر
به رگى نوره م

لاى دەستى بەگمحمەدەوہ ھەلگرت و لەگەل سینی
ھیلکەوړۆنەکە لە سەر تەپلەکی کەنار درەختەکە داینا و بانگی
کرد:

— ھیلکەوړۆن ئامادەبە سەردار، خواردنەکەتان ئامادەبە!
دوو بەلووچ، لە دوو لای چاخانەکەوہ، دەرکەوتن و وریای
ئەو کەسانەى ئیستە لە سەر جیگەکەى ئەوان دانیشتبوو،
سەپریان کردن. بەگمحمەد و چەخماخ دەست و دەمیان
خەریکی خواردنەوہى چا بوو و وایان دەرئەخست گۆییان لە
خەنیمەکانیان نییە. سەریان داخستبوو و بەس بە سیلەى
چاو لە بەلووچەکانیان ئەروانى. بەلام ستار بە ئاشکرا چاودێرى
ئەکردن. بەلووچەکان لە دوو لاوہ ھاتن. ئەسپەکانیان بە دواى
خۆیان دا ئەکیشتا. لە سەر قەنەفەى بن دارەکە دانیشتن و
تفەنگەکانیان لە سەر رانیان دانا و بە نۆرە کەوتنە خواردنى ئەو
خواردنەى بۆیان دانرابوو.

بێدەنگى تەواو. خواردن و خواردنەوہ لە بێدەنگى دا راگیراوە.
پیاوہکان بێدەنگ دانیشتوون. دوو بە دوو لە سەر قەنەفەى
تەختە. ھەر کامەو وەک پەیکەرێكى بەردین. کەس لىو نابزىوئ.
تەنانەت چاو ناترووکىئ. رەقى و مۆنییان ھەراس ئەخاتە دلى
ستارەوہ. قۆرى چایەکان سارد بوونەتەوہ، بەلام ھیچ دەستیک
ناچئ بۆ قۆرییەکە. دەستەکان لە سەر تفەنگەکان پچاون و
جوولە و چرکە نییە، مەگەر لەکانى دارەکە و کلکى ئەسپەکان.
خۆر کەوتۆتە گالته لەگەل گەوالە ھەورەکان. ھەتا و ن ئەبئ
و دەرئەکەوئتەوہ، ھەموو چاخانە لە بن قورسایى بێدەنگى دا
ھەناسەى خۆى خنکاندووە. لىوہکان قەپات و زمانەکان لال،
ھیچکەس قسەى نییە و ئەلىئى ئەو بیابانە زەبەلاحە لەو
بێدەنگیەى لە نیوان پیاوہکان دا کەوتۆتەوہ، تەنگەبەر ئەنوئىئ.
خەنیمەکان بە روونى یەکدیان ناسیوہ و لئ ئاشکرا بووہ.
لە ھەر دوولا روونە کە پێشەنگ ھاتوون. بەلام ئەتوت ئەوہ

نازانن ئه بئى چى به يه كدى بلين. به لام مه گهر ئه بوا شتيك بلين
يان ببيسن؟ نه. وا پئى ئه چوو هيچ لايهك په يام و گوته يه كى بو
ئهو بتر نييه. ههر ئه وهندهى - رهنه گه - بو بينينى يه كدى هاتبوون.
ههر ئه وهندهى بو يان روون ببته وه خه نيم هاتووه بو ژوانه گه و
ته واو! ئه مايه وه دريژه ي كاره كه تا چى روو ببات.

به ئه ماژه ي به گمه مه ده، عه ليخان چه خماخ له سه ر
قه نه فه كه هه لسا، به ره و ئه سپه كه ي چوو، ده سكه وسارى
له سنه كه كه كرده وه، سه رى ئه سپه كه ي وه رگيڤرا، ده ستي به
به ركو ي زينه كه وه، پئى له ئاوزه نكي نا.

له بن نيگاي كابرآي به لووچيش دا، جه وانى ته قيله له سه ر،
له سه ر قه نه فه كه هه لسا، له غاوى هه لدايه سه ر زينه كه،
سه رى ئه سپه كه ي وه رگيڤرا، پئى له ئاوزه نكي نا و له سه ر
زينه كه دانيشت.

عه ليخان چه خماخ كلا وه كه ي له سه رى توند كرد،
تفه نكه كه ي به ده ستي راست گرت و له غاوى پاوه شاندا.
جه وانى به لووچ له غاوى پاوه شاندا و ئه سپه كه ي ئاماده ي
رؤيشتن پاگرت.

ئه سپه كان كه وتنه رى، شه فتورى يه كيان برى و ههر
كامه به ريگه ي هاتووى خو ي دا. چه خماخ به ره و ژوور و به لووچ
به ره وخوار. نيگاي ههر كام پشت و په ناي ياره كه ي خو ي كه
خهريك بوو ئه دايه غار؛ تو ز و دوومان به شوين هيللى ئه سپ
و سواره وه.

به گ و به لووچ سه ريان له شوپى رؤيشتووه كان وه رگيڤرا و
ليكيان روانى. دوو ئاوينه ي شكاو يه كديان رووشاندا، به گمه مه ده
ده ستي برد بو قورى چا كه و به لووچ كلو قه نديكى نايه سه ر
زمانى. موغيلان پياز و خو يدانى بو به لووچ هينا و له به ر ده ستي
لاى سپنه كه وه داينا. كابرآي به لووچ چاييه شله تينه كه ي يه ك
بين هه لكو راند و له سه ر قه نه فه كه چوارمشتقى دانيشت.

٢٧٦٢
كه ئيسدەر
به رگى ئاوه

دهستی هېنا به پيشىدا و تفهنگهكهي لاي راني راستيهوه دانا
و پهنجهي بو نانهكه برد. نانهكهي له سهر سينيكه هه لگرت
و وهك بلبي بيري به شتيكهوه خهريك بووبى، ساتيك راما،
پاشان سهرى هه لينا، خاچ له چاوهكاني بهگمحه مەدى روانى
و وتى:

– فەرموو!

بهگمحه مەد له سهر قەنەفەكه هه لسا، به خاموشى
چوو به رهوه، دهستی برد بو نانهكه توژقالىكى ليكردهوه. قهراخه
ناناكهي نايه سهر زمانى و وتى:

– نەمەك!

بهلووچيش به هه مان واتا وتى:

– نەمەك!

پاشان سهيرى ستارى كرد. ستار به نيشانهى سپاس
دهستی نا به سينهيهوه و وتى:

– نووشى گيانتان!

بهلووچ كهوته خواردن و بهگمحه مەد گهرايهوه سهر
جيگهي خو. موغيلان له كوكردنهوهى قورى و پيالكاندا، نزيك
بهگمحه مەد وهستا و پرسى نانى بو بهيئى. بهگمحه مەد له
وهلامدا وتى نا. موغيلان روپيشت و بهگمحه مەد روانيه ستار و
له خاوهنى ئهسپهكهي ناو ئاغه لكهى پرسى. ستار له وهلامدا
وتى:

– نادعهلى؛ نادعهلى چوارگويشلى.

– نادعهلى؟! ناوهكهي لام ئاشنايه! كورى حاجى حسيين،

ئهرى؟ ئيسته له كوييه؟

– خهوتوه؛ خه.

– جا كهي ئيسته كاتى خهوه؟

ستار شادمانى ئهوهى بيانويهكى بو و نوويژ دوزيوتهوه،

وهلامى دايهوه:

— په ریشنان بوو، کفت و شپرزه.
 به گمحه مه د بن باخه لى خوراند، باویشکيکى دا و به ستارى
 وت:

— وهره پېنښتره وه، چايه ک بخوره وه. بللى قوريبه ک چاي تازه
 بهينن، کاکى برا، چا بينه!
 ستار هه لسا و له سهر جيگه ي چه خماخ، نزيک
 به گمحه مه د دانېشت. موغيلان قورى چاي تازه ي هينا. ستار
 چاي تيکرد و به گمحه مه د هه والى کاکه ي خانمحه مه د و قوربان
 به لووچى پرسى. ستار تى گه ياند هيشتا هيچيان نه هاتوون.
 کابراى به لووچ ئه وا ئاوى ئه خوارده وه. به لام به جورېک که بتوانى
 له سيله ي چاويه وه به گمحه مه د و ستار بينى. به گمحه مه ديش
 بى دلهر اوکى نه بوو و له ههر دهر فته تيکدا له بن چاوه وه به لووچى
 سهير ئه کرد:

— شوينى ههره بهرز کامه يه، له مناوه؟
 ستار له وه لام دا وتى:
 — گرده که ي لاي سهرووى چاخانه!
 به گمحه مه د وتى:

— بانى چاخانه که ش ئه بى به دهست خو مانه وه بى. تو ههر
 ليړه به!

وتى و نه يوت، به گمحه مه د پيالته به تالته که ي دانا، رابوو و
 گورجوگول چووه ناو چاخانه که و بهر له وه ي نيگاي ستار له بهر
 خه نجه رى چاوه کانى به لووچ دا تيک بشکى، کون و که له بهر ي
 چاخانه که ي سهير کرد، گه رايه وه و له کاتيکا به بهرده م ستاردا
 تيئه په رى، به ره و ريگه که چوو و وتى:

— ئه ي بو نه هاتن؟!

کابراى به لووچ که بو ساتيکيش نيگاي له کردارى
 به گمحه مه د نه ئه گواسته وه، نارام و له سه رخو خه مى ئه ژنوکانى
 کرده وه، به رى پى نايه سهر عه رزه که، دهستى بو تفه نگه که ي

۲۷۶۴
 که لیسدهر
 بهرگى نوره

برد و له سهر رانی داینا و ناماده بوو. رواله تیکی نارام و به دوور له نیگهرانی هه بوو. به لام بهو جوړه ی که دانیشتبوو وا دیار بوو له چاو ترووکانیکدا نه توانی تفهنگه ئینگلیسیه که ی به ره و هه ر لایه ک بخاته گهر.

به گمحه مه د وریای کاردانه وهی پچر پچر و به دگومانی به لووچ، به نه نقه ست و به مه به ست بهو جوړه نازاد و بی په روا نه جوو لایه وه. وه ک بللی خه نیمیکی لی نییه نهوی خستبیتته بن نیگای خو په وه. بو په به بی گرنگیدان به به لووچ، سوورا و به به رده می ستاردا تیپه ری، ده سبه جی بای دایه وه په نای ناغه له که و چالاکانه وه کوو پلینگ له دیواره که سهر کهوت و به قه له مباریکی تیژ خو ی گه یانده سهر بان. به سهر ورگی گومه زه که دا سهر کهوت و دهستی کرد به سه یوانی چاوه کانی، به سوورانیکی له سهر خو هه موو پانتایی بیابان و سهر و خواری گرد و ته پو لکه کانی به چاو تاقیکرده وه و لای بهری خواره وه، له سهر شوینیک هه لوه سته ی کرد و سهرنجی راگرت.

کابرای به لووچ که له وه زیاتر توانای شارندنه وهی شه له ژاوی دیرونی نه مابوو، به ناخیزیک له سهر لیواری قه نه فه که رابوو، گورج و چالاک خو ی گه یانده بن دیواره که و بن تاقوچکه ی سهر درگای چاخانه که و له کن ستاره وه، گورگانه هه لئرووشکا. تفهنگه که ی خسته نیوان هه ر دوو نه ژنوی - قو ناخی له سهر قه نه فه که - به هه ر دوو ده ست راگرت و به ئاشکرا کهوته لی پیچانه وهی ستار:

– تو نهوت نه ناسی؟

– من؟! من زور کهس نه ناسم له م مه لبه نده دا، سهر دار!

به لووچ گوته که ی خو ی خو ارده وه و وتی:

– کییه، ئیسته که نه ناسی؟ چکاره ی گو لمه مه ده؟،

برایه تی؟!

– نه وه نده له نزیکه وه نایناسم. هه ر نه وه نده نه زمانه له

گوئمه مه ده كان بئ!

به لئوچ تفيكي هئدا بؤ دوور و وتي:

— زؤر چه مووشه، خؤي راناگري! به لام، ئه گهر پيلكه بيزيوي
من لي ره ميئكي تو ئه پزئيم!

ستار ئاوري له به لئوچ دايه وه و، به بيكه نينيكي رؤشنه وه
تيي رواني و وتي:

— من تا به ئه مپؤ باسي ناجواميري گوئمه مه ده كانم
نه بيستوو. نهم بيستوو ئه وان دهس پيشخهريان كردبي!
به لئوچ وتي:

— من گويم له به سني ناجواميري نيه؛ من ده مي ناجواميري
پر ئه كه م له قورقوشم!

ستار به ئه نقهست راما و پاشان به پرسه وه وتي:
— وا پئ ناچئ بؤ شه ر هاتبيتن بؤ ئيره! سه ره تا وامزانيبوو
بؤ ئاشتي هاتوون بؤ ئيره؟!

— جهنگ و ئاشتي كه ي ليك جيا بوون؟! زمانمان بؤ ئاشتيه
و تفهنگيش بؤ جهنگ به دهستانه وه يه. شيوازي پياوه تي
ئهمه يه!

ستار به ده مخه نديه كي ته وساه ييه وه وتي:

— رهنگيشه شيوازي زه مانه!

به لئوچ خؤي به وه لامدانه وه وه خهريك نه كرد بؤ ئه وه ي له
كاره سه ره كيه كه ي خافل نه بي. هه روا كه هه ئترووشكا بوو،
سه ري بهرز كرده وه و هاواري كرد:

— دابهزه خواره وه پياو، دابهزه له و سه ر بانه! وه ره خواره وه،
كاريك مه كه نيوانمان تيك بچئ!

به گمه مه د كه تا ئه م كاته توانيوي به دهست و كلاو
راوه شاندين گرده كه ي لاي سه رووي چاخانه كه پيشاني سواره كاني
خويان بدات، كاري خؤي كردبوو. خؤي خزنده خواره وه بؤ قه راخ
بانكه و ده م به بيكه نين پرسى:

۲۷۶۶
كه ئيسدور
به رگي ئۆيه م

— له گه ل کټه سهردار؟

به لووچ شان و سهری به مټزهری، لکاند به دیواره که وه و نیگای بو تاقی سهردهرگاله، له وه لامدا وتی:

— له گه ل تو مه، تو!

— نا، نه لټی چی؟

به لووچ وتی:

— وتم وهره خواروه لهو سهربانه، جهوانی مه که.

به گمحه مه د که نه توت جهزی له گالتهیه، وتی:

— من فی ره بهر زاییم، پیاو!

به لووچ وه لامی دایه وه:

— نه وهی که نه ترسی نه کاته سهر بهر زایی!

به گمحه مه دیش به هه مان خنده و سهرخو شتی وتی:

— بو یه پلینگ به ترسنو کی ناوی دهر کردو وه!

له وه لامی بیده نگیه که ی به لووچیش دا، درټزه دا:

— نهی تو که ناترسی بو خو تشاردو ته وه؟!

به لووچ وتی:

— تا لهو سهربانه ی، مهیدانی گفتو گو نه غه زرینی!

به گمحه مه د وتی:

من لهم سهرهم بو نه وهی شوینی گفتو گو هیمن بی!

— مهرجی وا له نیوانمان دا نه بوو. هه بوو؟!

به گمحه مه د وهک کو تایی هینان به وتووټزه که، وتی:

— نهو مهرجه نهوا نیسته هه یه!

سهرنجی ستار بو سهرکردنی تاقه سواریک له لای خواروه

نه هات، وتووټزه که ی بری و سهرنجی خه نیمه کانیشتی، ههر کام

له شوینی خو ی، بو لای خو ی راکیشنا. سوار، هه فاله که ی به لووچ

بوو. جهوانی ته قیله له سهر. شالی دهور ملی و شهروالته که

به لووچیه که ی کاتی غاردان به دم باوه رائه شه کا. که گه بیشته

به ره وه، ناوچه وانی گرژ و روخساری تووره دیار بوو. ناومهیدانی

بهر چاخانهكش به غار هات و به بئ ئهوهی دابهزی، بهرامبهر
به كابرای بهلووچ وهستا و بهزمانی بهلووچی پهپامهكهی پیوت
و چاوه‌پئی كرد.

كابرای بهلووچ جارئكى‌تر سه‌ری هه‌ئینا و پرووی له
به‌گمحه‌مه‌د وتی:

– گویت لییه؟! سه‌ردار جیه‌ن ویستوویه‌تی دیدار
له ته‌نهایی‌دا بئ، دوو به دوو! سه‌ردار جیه‌ن له‌گه‌ل
گولمحه‌مه‌دخان؛ دوو به دوو. كئ په‌پامه‌كه ئه‌گه‌یه‌نی؟
– به‌گمحه‌مه‌د له وه‌لام‌دا وتی:

– گویم لی‌بوو، غه‌می گه‌یان‌دنه‌كه‌ی نییه!
به‌لووچی جه‌وان چاوی له به‌گمحه‌مه‌د كه له سه‌ربان
راوه‌ستابوو، ئه‌سپه‌كه‌ی توژئك برده دواوه و لیی وردبووه‌وه.
به‌گمحه‌مه‌د به‌ره‌و لای سه‌ره‌وه وهستا و به راوه‌شان‌دنی ده‌ست،
خه‌ریك بوو ئه‌ماژه و هی‌مای ئه‌دا. ئه‌ماژه‌ی كرد و وه‌رگه‌را و له
نیگای جه‌وانی به‌لووچ‌دا وتی:

– هه‌ر ئیسته!

به‌لووچی جه‌وان ئازووت بو به‌رده‌رگای چاخانه‌كه و داوای
ئای كرد. موغیلان به زه‌ركئكه‌وه هاته ده‌ره‌وه. زه‌ركه‌كه‌ی دا
به جه‌وان له سه‌ر ئه‌سپه‌كه و چاوه‌پئی كرد. جه‌وان ئاوه‌كه‌ی
خوارده‌وه و پاشماوه‌كه‌ی هه‌ئدایه سه‌ر خاكه‌كه و زه‌ركه‌كه‌ی
دایه ده‌ست موغیلان و له ئه‌سپه‌كه‌ گه‌را خۆی راوه‌شئینی. ستار
قاچی له سه‌ر قاچی هه‌لگرت و به‌و باردا خسته‌یه‌وه سه‌ر قاچی.
جه‌وانی به‌لووچ له سه‌مكوتی سواریك كه له لای ژووره‌وه
ئه‌هات، ناچار بوو له‌غاوی ئه‌سپه‌كه‌ی بكئشئ و ئه‌سپه‌كه‌ی
را‌بگری و چاوه‌پوان بئ. سواره‌كه‌ كه هه‌مان تفه‌نگ‌چیه‌كه‌ی
پئشنوو نه‌بوو له مه‌یدانی به‌ر چاخانه‌كه له‌غاوی كئشایه‌وه و
ئه‌سپه‌ شه‌كه‌ریه‌كه‌ی به‌ نیو سووړئك ئازاد كرد. سواره‌كه
كورد بوو و نیگای له سه‌ربان و به‌گمحه‌مه‌د كه له‌وئ جئگیر

٢٧٦٨
كه‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی ئه‌یه‌مه

بیوو، به زمانی کوردی کهوته ئاخافتن. بهگمحه مه‌د پئی وت
جیه‌ن داوای چی کردوو و په‌یامه‌که‌ی چیه. پاشان به‌کابرای
به‌لووچی وت:

— سهردار جیه‌ن ئه‌بی پئیستر بیّت؛ باشه؟

هه‌رچی چۆن بی به‌پرتاو خۆی دایه‌ په‌نای دره‌خته‌که و با
ناره‌زاییه‌وه وتی:

— چه‌نده‌ی له‌ سهر ئه‌رۆی تۆ، پیاو!

به‌گمحه‌مه‌د له‌ وه‌لام‌دا وتی:

— ئه‌وه مه‌رجی ئیمه‌یه! ئیمه‌ خۆ داوخواز نه‌بووین، بووین؟!
سهردار جیه‌ن داوای دیداری کردوو، خۆپیشی ئه‌بی یه‌که‌مجار
بیّت بو ژوانگه!

به‌لووچ له‌ پشت سمتی ئه‌سپه‌که‌یه‌وه سه‌یری
به‌گمحه‌مه‌دی کرد و وتی:

— ئه‌گه‌ر جگه‌ له‌ جیه‌ن‌خان یه‌کدی له‌ جیاتی ئه‌و
هات چی؟ ئه‌گه‌ر فیل و گه‌رپک له‌کاردا بوو؟! تۆ چۆن ئه‌توانی
جیه‌ن‌خان بناسیته‌وه؟
به‌گمحه‌مه‌د وتی:

— ئه‌و جیه‌ن‌خانه‌ی یه‌کدی بتوانی خۆی بخاته‌ جیگه‌ی،
ئیت‌ر شیاوی ناو و ناوبانگی جیه‌نی سهردار نیه! ئه‌وه ده‌وه‌نی
گزیچارن که هه‌موویان وه‌کوو یه‌کن! منیش ئه‌گه‌ر نه‌توانم
جیه‌ن‌خانی سهردار بناسمه‌وه ئه‌بی بده‌م چاوه‌کانم کلی
لی‌بدن؛ چونکه شیاوی خۆم نیم! ئیمه‌ت چۆن ناسیوه سهردار؟
ئیمه‌ پیاو و خه‌لکمان زۆر بینیه‌وه، وامه‌زانه هه‌رده‌گیلین.
مه‌رجه‌کانمان په‌سه‌ند بکه، به‌لینت پی ئه‌ده‌م جیه‌ن هه‌ر به
شیوه‌ی ئه‌سپ ئازووتنه‌که‌ی‌دا بناسمه‌وه! مه‌رج، قه‌بوول؟!

به‌لووچ وتی:

— قه‌بوول!

دوو سوار ئه‌وا چاوه‌روانی په‌یام بوون. جاریکی‌تر زمانه‌کان

گۆرا. به‌لووچه‌كان به به‌لووچى و كورده‌كان به كوردى. هيچكاميان غه‌مى ئه‌وه‌يان نيه گوتنه‌كان له‌گه‌ل ئه‌وه‌ى دى تىكه‌ل بىي. هه‌ر دووكيان گه‌رمى گه‌ياندننى په‌يامه‌كه‌ى خۆى و هه‌ر كامه‌ش گوپرايه‌لى تىگه‌بىشتنى په‌يامه‌كه‌ى خۆى. سواران له‌غاويان وه‌رگيپرا و پيى خويان گرته‌به‌ر و به دوولادا ئاژووتن.

ستار پيى گوپرى له كاتيكا له ناخه‌وه جيى قوربان به‌لووچى به چۆل ئه‌بينى. نه‌ك له به‌ر ئه‌وه‌ى كه قوربان زمانى به‌لووچى ئه‌زانى، چونكه به‌گمحه‌مه‌ديش ئه‌يزانى. به‌لكوو له‌و پروه‌وه كه دواكه‌وتنى قوربان به‌لووچ، ستارى تووشى ئه‌و دل‌ه‌راوكه‌يه كردبوو كه نه‌كا بوندار له قه‌لاچيمه‌ن رايگرتبى. چونكه ئه‌گه‌ر وا نه‌بوايه‌ت قوربان به‌لووچ هه‌تا ئىسته ئه‌بوايه خۆى بگه‌ياندايه‌ت و ئىسته!

— وه‌ره ده‌روه له په‌ناى ئه‌و داره سه‌ردار! من نه‌مكى تۆم خواردوه. سوپىند به‌و نان و نه‌مكه مه‌گه‌ر بۆ داكوكى له خۆم په‌نجه‌م نه‌چيته سه‌ر پيلكه. خۆت چاوت ليه‌ه خۆ سونگه‌رم لى‌نه‌گرتوو. له په‌نجه‌ى پيمه‌وه تا ته‌وقى سه‌رم وا له سيره‌ى تفه‌نگت دا. له په‌ناى ئه‌و ئه‌سپ و دره‌خته ده‌ركه‌وه!

كابراى به‌لووچ هه‌روا له سه‌ر جيى خۆيه‌وه پرسى:

— ئه‌مه‌وى بزانه‌م ناوت چيه‌؟

به‌گمحه‌مه‌ديش وتى:

— منيش ئه‌مه‌وى ناوى تۆ بزانه‌م!

به‌لووچ وتى:

— من به زه‌فه‌ر محمه‌د بناسه.

به‌گمحه‌مه‌د وتى:

— تۆيش من به به‌گمحه‌مه‌د بانگ بكه!

به‌لووچ له پشت ئه‌سه‌په‌كه هاته ده‌روه. له سه‌ر شوپنى پيشوووى خۆى دانىشت. پشتى دا به قه‌دى دره‌خته‌كه‌وه و لووله‌ى تفه‌نگه‌كه‌ى به ئاشكرا به‌ره‌و سه‌ربان راگرت و وتى:

٢٧٧٠
كه‌ ئيسدەر
به‌رگى نۆيه‌م

– ناوبانگتم زۆر بیستووہ. ئەلین زۆر گورج و چالاکی! تیزپیی
و دەسکەرەوہ!

بەگمحمەدیش دەمی بڕنەوہکەمی بە خواری بەرەو بەلووچ
راگرت و وتی:

– نەک بە دەسکەرەوہیی براکانم و، نە بە تیزپیی خان ئاپۆم!
زەفەر مەمەد وتی:

– پەسنی ئەوانیشم بیستووہ، ناوبانگیان بەرزە!
بەگمحمەد وتی:

– ئیّمەش ناوبانگی جیھەن سەردارمان زۆر بیستووہ.
بەلام، سەردار جیھەن خوویەکی خراپی ھەبە، ئەویش ئەوہی
کە ھەزارکوژە!

– ئەمە لە کوپۆە ئەزانی کە بەو جوړە بڕیار ئەدەی؟
– بینوومە بەرەنجامی رەشەکوژییەکەمی و بیستوووشمە.
بەکیان ئەوہی قەلاچیمەن. گەدەمی بونداری لە سەر بانەکەوہ
ھەلداپە خواروہ و پشتی شکاند. لەو سەفەرەدا رەنگە لەگەڵی
نەبوویتی!

– ئاخر زۆر چەقاوہسوو بوو ئەو سەیدە، خۆم لەوئ بووم.
کارەکەمی ئەنالۆسکاند. ئیّمە رینگە بەکەس نادەین بەرامبەر
سەردار جیھەن بوەستی و دەمەدەمی لەگەڵ بکات. بەختی یار
بوو نەمرد!

– رەنگیشە بەختی رەش بوو کە نەمرد!

بەگمحمەد ئەبوابە خۆی لە وتووێژ بدزیئەوہ و رپی ھاتوان
بخاتە بن چاودیری. بەلام لولەمی تەفەنگەکەمی بەلووچ ھەروا
رووی لپی بوو و ئەلوا بە کەمترین کەمتەرخەمی گوللەبەک

بدا لە ورگی و لە سەر بانەکە ھەلداپەوہ خواروہ. ھەرچەند
جیگەمی مەترسی نەبوو، بەلام ئەگەری ھەلە ھەبوو. ھەرچەند
بەلووچ تەتەری شەر نەبوو، بەلام کار جارێک ئەقەومئ. کە وا
بوو ئەبوا رینگەبەک بینیتەوہ. واتە سەرنجی بەلووچ بۆ رینگە و

هاتنی سهردارهکان رابکپنشی و خوئی به نیو سوورپک بابداتهوه
 بو نیوان دوو گومهزی بانهکه و خوئی له دهسپک دوور بکاتهوه.
 که وای کرد و له پهناى بانهکهوه بانگی کرد:

— به دلپهوه مهگره زهفهرخان، به دلپهوه مهگره! متمانه
 نییه! چونکه ئەم پهنجه بیپیره ههندی جار به خوو له سهر
 پیلکه ئەترازی!

ئوههدهی ئەو خوئی ون بکات، زهفهرمحهمهدی بهلووچیش
 جارپکیتر بهرهو قهنهفهی بن دیوارهکه فرکهی کرد و له بن تاقی
 سهردهرگای چاخانهکه گورگانه چیچکانی کرد و تفهنگهکهی
 -قوئاخی له سهر تهختهی قهنهفهکه- له نیوان هر دوو
 ئەژنۆی دا، به دهست راگرت. بزهیکی بو ستار کرد و سهروملیکی
 بهنهرمی بزواند. ستاریش پیکهنی، جی پپی له سهر ئەژنۆی
 گۆرپی و بهنهرمی سهری لهقاند و به خوئی وت:
 ...حهک له گهمهی ئادهمیزاد!

له بهرهگهی روانین دا، کابرایهک لای سهرهوه ئەهات. پیاده
 بوو و له چهقی رپگهکهوه نزیک ئەبوویهوه. توورهکهیهک به
 پشتیهوه و دارهدهستیک به دهستیهوه. له شوان نهئچوو.
 چپوار، رهنگیشه رپبوارپک. نااشنا نهبوو، بهلام ئەوههدهش نزیک
 نهبوو به نیگایهک بناسرپتهوه. بهگمحهمهده خوئی بهویشهوه
 خهریک نهکرد، سهری وهرگیپا و بهرهولای خوارهوه، ئەو رپگهیهی
 سهردار جیههه ئەبوا لهوپیوه بی، کهوته چاوگیپان. بهلام لهو
 دهوروبهه هیچ نیشانهیهک دیار نهبوو. نه سواره و نه پیاده.
 له کویره رپکهی بهرامبهروه بهلام، ئەو رپگهیهی ئەچوو بو
 مهلهکئاوا، یهکیک ئەهات. پیادهیهک، توورهکه به پشتیهوه
 و دهفریش به دهستیهوه. بهگمحهمهده نهی ئەتوانی بزانی که
 ئەوه عهباسجانی کهلایی خواداده و بهر له هاتنی ئەو چوووه بو
 مهلهکئاوا و ئیستههش گهراوتهوه. سهری وهرگیپا و روانیه
 گردهکهی لای سهرووی چاخانهکه. گوئی قوتی ئەسپهکان له

٢٧٧٢
 که ئیسدهر
 بهرگی ئۆیهه

پشت ته پۆلكه كه ناوبه ناو ديار بوو و له سهر چه قى رېگه كه
 كابرابه كى پياده نه هات. له وه زياتر بيا بان چۆل بوو و له و لايه وه
 كه جيهه من سهر دار ئه بوايه ده ريكه وى، مېش پكيش نه ئه فرى.
 عه باسجاني كه لايى خواداد بهر له شار پكه، ته نه كه كاني دانا
 و رووى له قوربان به لooچ كه لارى كرد بوويه وه به ره و چاخانه كه،
 هاواري كرد:

– وه ره يارمه تيه كم بكه لانيكه م، مالكاول! ئه م قوزه ئقورتانه
 هى ئه ربا به كهى تو پشه!

قوربان به لooچ كه رايه وه. به ره و عه باس چوو. داري له په تى
 تووره كه كهى گير دا و له كاتپكا ده سكى چه له نكه كاني نه گرت
 وتى:

– قهت بووه كاريك خۆت تا ئاخى بيكهى؟! ئهى ئه مه يان بو
 به تاله؟

عه باسجان به دواى به لooچ دا كه وته پى و وتى:
 – بو ژه قنه مووته كهى وا له شووشه كان دايه، له چاخانه.
 ئه مه كه په تى دووه مه له مه له كاواوه ئه يان هينم!
 له مبه ر پېگه كه و بيميني بو مهيدانى بهر چاخانه كه،
 عه باسجان پى سست كرد و وتى:
 – تفهنگ ئه بينم! توژيك بهر له مه ليره روپيستم له و
 شتانهى ل نه بوو.

قوربان به لooچ هيجى نهوت و به هه مان پهوت دريژهى پيدا.
 عه باسجان خوى گه يانده وه قوربان و له بن گوپى دا وتى:
 – وابزانم ئه فغانى بن!

قوربان به لooچ به بى ئه وهى نيگاي له بهرده مى خوى
 بگواز پته وه، وتى:

– به لooچ ه. له پياوه كاني سهر دار جيهه نه! مه ترسه.
 تفهنگه كانيان پسوول هى هه يه.

له نيوان مهيدانه كه، قوربان و عه باسجان دهنگدران.

زه فەررحمه مەدی بە لووچ سپرەى لە هاتوان گرت و وتى:
 — هەر لەوئى داینبى ئه و تهنه کانه. تووره که کانیشیان
 بکهنه وه و له سەر عەرزى دابنن!

وايان کرد که بە لووچ ويستبووى. له وه لاميشدا وتیان
 چيان له تووره که و له تهنه که دا ههیه. ههروهها قوربان بە لووچ
 له وه لامى ئه و پرسىاره شدا که تو هه مان بە لووچه کهى له
 قه لآچیمهن لای بابقولى بوندار کار ئەکات، به زمانى خوئى
 وه لامى دایه وه به ئى:

— ئیسته ئەتوانم پى هه لگرم؟

— له تووره که کهى خو تدا چیت ههیه؟

— نان و ئاو و ئەمەش دارده سته که مه.

— هه فاله کهت کیه؟

— عه باسجان، ئەویش بو بوندار کار ئەکات، ئیتر؟!

— ههچ، خه م نییه. سه ره به ست به.

بە لووچ تووره که کهى له سەر خاکه که هه لگرت و دای به
 شانى دا. تهنه که کانی بو عه باسجان به جى هیشت و له کاتیکا
 که وتبووه رى، به گالته وه پرسى:

— به پوژى پوژن، ها؟ چى پرووى داوه؟

له سه ره بانه وه، به گمه که مه د ماندوونه بىنى له قوربان

بە لووچ کرد و پرسى:

— دهنگوباس؟

قوربان له کاتى سه یرکردنى سه ربان دا سیوکهى بن ملی

دەریه پى و له وه لامدا وتى:

— هه وائى خو ش، خان. زه ماوه نى ئەسلانى بونداره ئەم شه و.

هاتووم بو یارمه تیدانى عه باسجان و بردنى ئەم که لوپه لانه!

ئەگەر فه رمانیک نه بى ئەمه وئى پيالیه که چا بخۆمه وه و

پشوویه که بدهم.

— خاوه ن فه رمانى کاکی برا!

٢٧٧٤
 که ئیسدەر
 به رگى نۆیه

بهگمحه مهده ئه مهی وت و ئیتر سه رنجی نه دا که به لووچ
 چوو ه ژووروه یان له دهره وهی چاخانه له سه ر قه نه فه که دانیشته .
 ههروه ها جگه له رۆژباشیکی کورت، هیچی له قوربان به لووچ
 و ئه وانی خوارمه وه نه بیست و دهره فه تی ئه وهی نه کرد گوئی له وان
 رابگری. چونکه جیهه ن وه کوو له پپر، په یدای ببوو. جیهه ن؟ ئه بی
 خودی جیهه ن بی، خودی سه ردار جیهه نی سه رحه دی. له پیچی
 گرده که وه دهرکه وت، به سواری ئه سپ، ئازام و له سه رخۆ، نه ک
 به غار و نه به خاوی. به لکوو بادیهه وا و دفره، له غاوی به چه پ
 راگرتبوو و به ریډا ئه هات.

جیهه ن؛ خودی جیهه ن. سه ردار جیهه ن خانی به لووچ.
 به سه ر ئه سه پیکی سپی چواره نه نگله وه وه کوو کیو. له غاوی
 به چه پ راگرتبوو و ملی ئه سه په که ی که وانی، نه کا له پپر پی
 هه لگری و بیداته غار. که وانی مل و یالی په خشانی ئه سه په که،
 هه نگاوی کورت و به برشته؛ وزه ی له غاوکراو. یالی سپی و
 په خشان. گریی کلک و شه پۆلی سمته کانی. قایشی باریکی
 سینه به ند و بریسکانه وهی ئاوزه نگی. خه نه جهری گوئی و خالی
 ته ویلی. مینه گی شیایوی سوار. سواری وشیار، به به ژن و بالآ،
 راوه ستاو. ته ختی سینه و گریی شاننه کان. قه فی پان و جمگه ی
 ئه ژنۆ له سه ر خالایی ئه سه په که. ناوقه د به ستراو و زۆر بالآ به رز.
 به لام بو به به رگی سه ربازییه وه؟!

دردۆنگی و به دگومانی به گمحه مه ده له په ره سه نه دن دا بوو و
 بو ساتیک هه سستی کرد توانای بریاردانی لیپراوه .

کاره که ئه یو بیست له سه ر چ ته وه ریک بسوو ری؟ له هه موو
 قیژه ونتر کلاو په هله ویه گه رگه ریبه که ی جیهه ن بوو به و لیواره
 کورت و ناله باره یه وه که به سه ری جیهه ن خانی سه ردار ته نگ
 بوو. ئه ی میزه ر و کراسه سپه که ی چی لیها تووه؟ دوانه یی
 رۆژه ف و ئه ندیشه، به گمحه مه دی داگرتبوو. ئه و بیچه ی
 جیهه ن خانی به و قه لآفه ته وه له ئه ندیشه دا نه نه خشانده بوو.

سەردار جیھەن لە ئەندێشەیی بەگمحمەدی کە لەمیشییدا جگە بە بەرگی بەلووچیەووە نەخس نەکرابوو. رەختی بەلووچی، بەرگیکی بئەندازە لەبار و خۆشیک. میژەر و بال و پیلۆ، قایشیکیش حەمبەلی سینه. بەلام بەگمحمەد، ئەوا پیاویکی ئەبینی خنکاو لە جلی تەنگی سەربازیدا، جلی چەسپ و جلف و نەشیاو. بەرگیک لە رەنگی کای تەر و کلاویکی گەرگەرپی بچووک بۆ سەرە زلەکەیی جیھەنخانی سەردار! ئەی لۆی میژەرەکەیی، لڤکەیی سپی میژەر و شاقەلی سپی و شوپۆرەووە بوو و نازادی کراسەکەیی لە خواری ئیلەکەکەییەووە، زەندانەیی بازووی چەپی بۆ چاوەزار و ئەو حەمبەلە جوانەیی کە -کیشەرپکی لە بەر دلانی بۆ بەگمحمەدی جەوان هەبوو- ئەوا ون ببوو. ون ببوو و شوینی خوئی دابوو بە دیاردەییەکی تر و؛ جیھەن، ئیتر ئەو جیھەنە نەبوو بەگمحمەد بە شەوقی دیتنی، هەرچەندە وەکوو خەنیم، هاتبوو. ئەو خەنیمەیی کە رەگ و نیشانیکی لە تیرە و هۆزی خوئی بە مزگینی هینابی. جیھەن نەک ئەو جیھەنە، بەلکوو بەلووچیک بوو کە لەشی بە غەوارە فرۆشتبوو و خوئی هاویشتبوووە زیندانی بیگانهووە.

بەلام هەرچی چۆن بی ئەبواوە ئیستە شتییک بکات. ئەو جیھەن بوو کە ئەهات و نزیک ئەبوویەووە و لەهەر هەنگاویکیدا بە نیگا بۆ خەنیمی ئەگەرپا. ئەو هی لە بەگمحمەد رپوون بوو ئەو بوو کە دەرفەتی ئەو بە بەلووچ نەدات دپدۆنگ بیی، چونکە بۆ بەلووچ ئەندێشەیی دەسخەرپۆ بوون ئەیتوانی کاردانەووەییەکی قورسی هەبی. نەئەبوا دەرفەتی بەدگومانیان بۆ بهیپتتەووە و، ئەمەش مایەیک نەبوو لەگەل سروشت و ئەزموون و زانستی بەگمحمەد بیگانه بی. چونکە سروشت و خود و خووی باش ئەناسی. بۆیە ئەبواوە کاریک بکات. شین لە لایەک و شەپۆر لە لایەک. دەستەکانی بە ئەماژە هەلینا بۆ حەوا و بە رپاوەشانندن، هپمایەکی لە حەوادا کیشا، کە بیگومان دوربینەکەیی

٢٧٧٦
کە ئیسدەر
بەرگی ئۆرە

گولمحه مهده لم كاتهدا بچووكترين جوولهي چاو لي بوو.

نهو هتا! دهركه وتني نهسپه رهشي سهردار له سهر پشتي ته پولكه كه. وهك جوړه يه كي بي ئوقره و شهيداي فرين. دابه زين. سهره وليزي نهرمي سينه ي گرده كه. غار. غارداني ريكانيه كه. وابزانه هيليكي رهش وهكوو قامچي دهشته كه شي وهرده نهكات. نزيك شارپكه، سهر شارپكه. له غاو، تهختي سينه و سهروملي قهره نه شكينه وه. سمدسته كان به حهواوه. سوورپك به دور خویدا. نهكه وپته سه رپكه. شهقاو نارام. بهرامبهری سوار؛ جيههن، له بهري لاي خواره وه له سه رخو بهره و چاخانه دي. شهقاو نارام و پووبه پوو. له غاوي به قورسي راکينشراوه، كهواني گهردن، خوئی له پشيله يه كي رهش نهچي مه لاسي بازدان و نيگاي نهسپه كه وا خوار بووه بهس خاكي بهر سمدسته كاني نه بيني. پياوان به لام په روشي گووشراني گهردني نهسپه كان نين. نيگا له نيگا وهرناگيږن، نه خوازه به چاو ترووكاندنيكيش. وريا و خوليا. هاسهنگ كردن. نه م له نيگاي نهودا و، نهو له نيگاي نهودا. خه زمانه ي نهنديشه، بوچووني خه نيم له خه نيم، نه بي به روزهف. روزهفي بي په رده و پووت. نه مه گولمحه مهده و نهوش جيههن. پياويك و نهسپيك؛ نهسپيك و پياويك. سوارپك بهرامبهر به سوارپك. جيههن قيت، دفره، به سواي كيو. گولمحه مهده بووه به يهك له گهل شهوديز، گرموله يه كي گريدارو به دژواري. جيههن بازووي نهستوور؛ گولمحه مهده روخساري رهق. جيههن وهكوو سپهر، سووري مسين؛ گولمحه مهده شاني رهقه له و دهرپه ريو. جيههن چاواني قه له و و نيگاي دژوار. گولمحه مهده لووتي باريك و چاواني تيژ. جيههن گهردني نهستوور و كهوگ. گولمحه مهده په نجه كاني باريك و زير. جيههن قايشيكي پان له پشتين دا. گولمحه مهده حه مبه لي ريزه فيشه كي له سهر يهك. جيههن قالي بي بهرگي تهنگي سهر بازي. گولمحه مهده، له شي نازاد له چوخه ي ميره زه. جيههن، پاپوشني

پوستانلی ئینگلیزی. گولمحه مه د پئی کلاشی مه له کی. بنه که ی دهسکاری پیاوانی خوراسان و پروه که ی دهسچنی ژنانی کلاش چن. دوو پیاو، لیو به سراو و چاو کراوه. نیگایان لیک گیراو. ئه م و ئه و. گولمحه مه د و جیهن. پیک گه یشتن. کاکوّل به کاکوّل. روو به روو؛ پیاوان.

مهیدانی بهر چاخانه. بینهران هه ناسه له سینه پاندا تاساوه. کهس چاو ناتروو کینی. ستار و زه فهرمه مه د دهنگی تریه ی دلی خویمان ئه بیسن. چاوانی شادی به گمه مه د له نوارینی خویدا لهنگه ری گرتووه. چاوه پرسینه ره که ی مه له ک مه نسوور له تاریک و روونی ده ریزانی ده رگای چاخانه که دا ئه بریسکیته وه. ورته نییه. دابه زین. دوو پیاو. پیاوان ئاوزهنگی به تال ئه کهن. یالی ئه سپه کان ده ور ئه دهنه وه. ته وقه. دهستی به کدی ئه گووشتن. دهستی ره قه له ی گولمحه مه د له ناو دهستی پان و گه وره ی جیهن دیته ده ره وه. دهسته کان به تال. ههنگاو و ههنگاو، به ره و چاخانه. دهسکه وسار به دهسته وه، دهسکی قه مچی به دهسته وه و قه مچی به ره لا، شوّره وه بوو.

دانیشتوان، هه لساون. زه فهرمه مه دی به لووچ ئه چیته به ره وه دهسکه وسار له سه ردار وه رئه گری و سه ربان به ئه ماژه پیشان ئه دا. جیهن سه ر به رز ناکاته وه بو سه ربان. دهسبه جی، قوربان به لووچ له ده رگای چاخانه که دیته ده ره وه و دهسکه وساری قه ره له گولمحه مه د وه رئه گری. هه ر به لووچه و ئه سپیک به لایه کدا ئه با. زه فهرمه مه د بو لای ده رخته که و قوربان بو لای دیواری ئاغه له که.

جی، له کوپیه؟

دوو پیاو له بهر ده رگای چاخانه که راوه ستان. دیاری کردنی شوینی دانیشتن و گفتوگو. جیهن سهیری سه ره وه ی کرد و گولمحه مه د سهیری ستار. ستار پوانیه قه ره و ئیله ی بن دیواره که. جیهن نیگای له ئاسمان وه رگیپرا. مه له ک مه نسوور هاته

٢٧٧٨
که ئیسدهر
به رگی ئه زه م

دهروهه و سهرداره‌کانی بانگه‌یشتن کرد بو ژورروهه:

— هه‌واکه‌ی کزه‌ی هه‌یه، سهردار!

گولمه‌مه‌د له سهر قه‌نه‌فه‌ی بن دیواره‌که، لای ده‌رگا‌که‌وه
دانیشت و قه‌نه‌فه‌ی بن دره‌خته‌که‌ی پیشانی جیه‌ن دا:
— چایه‌ک بخوینه‌وه، تینوومانه. هه‌وره‌که‌ش لا نه‌چۆ.

جیه‌ن سهردار وه‌ک به ناچار له لیواری قه‌نه‌فه‌ی بن
دره‌خته‌که‌ دانیشت و له بن قورسای‌ی له‌شی‌دا، جیره‌ی قه‌نه‌فه‌که
بوو به زیره. جیه‌ن که دانیشت زه‌فه‌رمحه‌مه‌د لای دره‌خته‌که‌وه
له پشت سهرداره‌که‌یه‌وه وه‌ستا و چاوی له چاو و ته‌ویلی
گولمه‌مه‌د چه‌قاند. گولمه‌مه‌د تفه‌نگه‌که‌ی له حه‌مبه‌لی
سینه‌ی کرده‌وه و له سهر رانی دانا. جیه‌ن بزه‌یه‌کی کرد و
گولمه‌مه‌د تی‌روانی. جیه‌ن ده‌سته‌کانی کرده‌وه. گولمه‌مه‌د
زانی که سهرداری به‌لووچ تفه‌نگی دووراویژی له‌گه‌ل خۆی
نه‌هیناوه و ئه‌یه‌وی ئه‌وه‌ی پیشان بدات. گولمه‌مه‌د برنه‌وه‌که‌ی
خۆی گرت بو قوربان به‌لووچ که له لای ستاره‌وه راوه‌ستابوو.
قوربان تفه‌نگه‌که‌ی وه‌رگرت و کشایه بن دیواره‌که، نزیك ستار
که له سهر ده‌زگای کاره‌که‌ی دانیشتبوو. گولمه‌مه‌د و جیه‌ن
ئه‌وا هر کامیان ته‌نها ده‌مانچه‌یه‌ک به‌بهر پشت‌ووینیا‌نه‌وه بوو.
موغیلان کورسیه‌کی هینا و له گۆشه‌ی دوو قه‌نه‌فه‌که‌دا
داینا. به‌ دوا‌ی‌دا مه‌له‌ک مه‌نسور به‌ سینه‌یه‌کی وه‌رشه‌وه،
قۆری، دوو فنجان و قه‌ندانیکه‌وه هات. سینه‌یه‌که‌ی نایه سهر
کورسیه‌که‌ه. فنجانه‌کانی به‌ ئاوی گه‌رم شو‌رد و پری کردن له چا
و هر فنجانه‌ی نایه به‌رده‌م یه‌کیان. خۆی چووه ژورروهه و له
ده‌ریزانی ناو ده‌رگا‌که، لای عه‌باسجان‌ه‌وه وه‌ستا.

عه‌باسجانی که‌لای‌ی خواداد هیشتاش له حه‌په‌ساوی ۲۷۷۹
په‌یدا‌بوونی له‌پری جیه‌ن و گولمه‌مه‌د ده‌رباز نه‌ببوو. بۆیه
کاری دامه‌زراندنی شووشه‌کان له ناو چه‌له‌نگه‌ به‌تاله‌که‌ وه‌ک
خۆی ما‌بوو. عه‌باسجان هه‌رچه‌ند سهری له ناو ده‌رگا‌که‌وه

نهئههینایه دهرهوه، بهلام له بن دهرگاکهدا ههلترووشکابوو و گوی رادیرابوو. مهلهک مهنسووریش له عهباسجان کهمتر نهشهلهژابوو. مهلهکه بهو ههموو نهزموون و تاقیکردنهوهی له ژیانی ناآرامی دا بهدهستی هینابوو، نهی نهتوانی نهو رپووداوه له سنووری کار و پيشنهی خویدا به ساکار بگری. بویهش نهی نهتوانی دلخوړبه و شپرزهی خویدا له بوونی نهو دوو پیاوه، نهو دوو بهردهچهخماخه، سهردار جیههه و گولمههمهدی سهردار بشاریتهوه. تهنانهت نهگهر نهو دووانه، بهخووشی و ئاشتیش هاتیتن، دلای به کوتایی ئاشتیانهی گفتووگۆکهیان خووش بپوایهت. چونکه نهوهی که مهلهک مهنسوور لهم جوړه پیاوانه بیستبووی و ناسیبووی، به ناچار نیکهرانی نهکرد و نهیخسته گومانهوه. بوچوونی مهلهک مهنسوور لهم جوړه پیاوانه، له بهرد و شووشه دا خوئی نهبینیهوه. چوراوی بهردهشووشه. پیاوانی سهختتر له بهرد و ناسکتر له شووشه. دلایان له شووشه و گیانیان له بهرد. به بیانوو یهک نهتوانن مروفتیک وهکوو بز ن سهر بپرن و به گوتهیهکیش نهتوانن گیانی خویمان بهخت بکهن. کینه به زوری و سوژ به نهندازه. رق و کینه له دلایان دا رانهگرن، بهلام له بهرامبهر سوژ و خووشه ویستی دا بیتوانا و تهنانهت لاوازن. نهو دلای له سینهیان دایه، وا پئی نهچئی له پهرویهکی لم و قسلدا چهپس کراوه و به پلتوکیک شهقار نهبا؛ نهشکی. به گوتهیهک خوین بهریا نهکهن و به وشهیهک خوین نهبهخشن. راستهکهی نهوهیه که له سهر یهک ههوا و یهک بوچوون نین. ناتوانن له نیوان دا بپوون و له سهر یهک بار نین. بهس رهش یان سپی. نهلیی پهنگیکی تر نانا سن. گیرودهی تووره بوونن یان زه بوونی سوژ. بهوهی داوهری نهکهن، به ههمانیش ژیان نهبنهوه. توند و تیژن، تریشقهه. بهدکرداری. نهوهی که له تیگهپیشتنی نهوان دا کرداری خراپه. نابهخشن. بیزار یان هوگرن. هوگر و بیزار. بویه نیکهرانی مهلهک مهنسوور زوریش بیتئی نهبوو.

٢٧٨٠
که لیسدهر
به رگی نورهه

که‌مترین هه‌له له گوتار و کرداردا، بچووکتیرین ته‌وس و نه‌شه‌ر یان دوورترین په‌خه‌گرتن له گوته‌ی خه‌نیمیک‌دا ئه‌یتوانی ته‌له شقارتیه‌ک بی له خه‌رمانیکی شاراوه‌ی تووره‌یی. تو‌ره‌یه‌ک که ئه‌یتوانی دار و نه‌داری مه‌له‌ک مه‌نسوور به‌ خو‌یه‌وه بسووتینی. جا بو‌یه‌ش بوو دلی مه‌له‌ک مه‌نسوور به‌هه‌ر نیگایه‌ک و هه‌ر گوته‌یه‌کی سه‌رداران، وه‌کوو سیر و سرکه ئه‌هاته کو‌ل. ده‌م هه‌راشیی، پلار تیگرتن، گوتار و به‌یان به‌ ناسکی و له‌باری ده‌رنه‌برین، خو‌ به‌رزگرتن نه‌کا به‌ چکو‌له بیته پیش چاو. هه‌روه‌ها کاردانه‌وه و په‌رچدانه‌وه‌ی ناشیرین، ئه‌و تایبه‌تمه‌ندیانه بوون که روودانیا‌ن ترسی ئه‌هاویشته دلی مه‌له‌ک مه‌نسوور و هو‌ی دله خو‌رپه‌که‌شی ئه‌م شتانه بوون. دلی ته‌رچک له سینهی ئاسنین‌دا و، زمانی سارد له ده‌می سه‌خت‌دا. خه‌نجهر. خه‌نجهر له گوته و نیگادا. ئه‌وا رووبه‌روو بوونه‌وه‌ی ئاسن و خه‌نجهر. به‌لام خزان بو‌ ناخی ئه‌و جو‌ره دلانه زمانیکی ئه‌ویست نه‌رم وه‌کوو مار و گه‌رم وه‌کوو گر؛ نه‌ک شتیکی ره‌قی وه‌کوو خه‌نجهر. دژواری کاره‌که، له‌مه‌دا بوو. به‌و جو‌ره‌ی که پیاوه‌کان خو‌به‌خو‌ یه‌کدیان په‌ت ئه‌کرده‌وه و پالیان به‌ یه‌که‌وه ئه‌نا. هه‌ر بو‌یه‌ش بوو چاوه‌کانیا‌ن له ئه‌لماسی تاشراو ئه‌چوو و نیگایان تاوده‌ره‌وه‌ی بریسیکی شیر بوو. زمانیا‌ن درکی پیوه بوو و گوته‌یان تال بوو وه‌ک ناوکی گرکه‌مارانه. بایی بوون و به‌دگومانی، چه‌زیا‌یه‌کی پۆپکه‌کردوو له گه‌نجانه‌ی دل‌دا و، بارینی شه‌ر له هه‌وری نیگا. گه‌ستنی لیو و ددان. دل ترپه‌یه‌کی ناوازه رای ئه‌ژهنی. ژه‌هراوی دژواری وشه له ریشه‌ی چیری ده‌روون. هالای نیگا و گرژی ناوچه‌وانیش، هه‌ر ئازاری به‌رخستنی وشه‌یه:

— تاکه‌ی ئه‌ته‌وی ئه‌و ماوزی‌ره به‌ به‌ر پشتوینته‌وه بی و به ۲۷۸۱
 که‌پیدهر
 به‌رگی‌نۆیه‌م
 گژوگیای بیابان خو‌ت بژیه‌نی؟!
 ئه‌مه ده‌نگی زه‌نگدار و زه‌لالی سه‌ردار جیه‌هن بوو، هه‌رچه‌ند
 به‌ بی له‌رزه‌ش نه‌بوو، به‌لام له کو‌ته‌ی چالووک ئه‌چوو. هه‌روه‌ها

نیگای پښویشی که به نه ترسی له هه نیه ی گولمحه مه د
 چه قیبوو. نهوا ته وای هوش و گوش له لای گولمحه مه د
 بوو و له هه موو نهو بیابانه دا نه توت ته نانه ت بالنده یه کیش
 ناویری بال پاره شینی. هه ناسه له سینه کان دا قه تیس ببوو و
 بیده نگی له ناخی زه وییه وه هاواری نه کرد و خاک نه توت گوئی له
 وه لامه که ی گولمحه مه د راگرتووه تا چی بلیت!

گولمحه مه د وتی:

— تا نهو کاته ی که خوړ له روژه ه لاته وه سهر درنه هیئی!
 سهر دار جیهن له بهر تیخی چاوه کانی گولمحه مه د دا خوئی
 پی نه گیرا، رووی وهرگیرا و وتی:

— له ناوبانگته وه وام بو دهرکه وتبوو!

جیهن ماوه یه ک پاما و پاشان وتی:

— هه سانه وه ت حمز لی نییه؛ وا تی نه گهم!

گولمحه مه د وتی:

— هه سانه وه باشه؛ ئاسایش بو مروف زور باشه!

— نه ی بو رووی لی وهرنه گیرئی؟!

— رووی لی وهرنه گیرم؟، له هه سانه وه؟!

— نا، به لی، له هه سانه وه!

— نه وه نه لی چی؟!

— ده ست له هه سانه وه وه نه نیی، بو؟! بو ده ستی رت به

سینه یه وه نه نیی؟

گولمحه مه د بهو ده ستی هه لی هیئا قسه که ی به
 سهر دار جیهن بری و خوشی له پر بیده نگ بوو. خاموش بهو
 جوړه ی که هاواری نه کرد و پیشانی نه دا حمزی لی نییه گوئی
 له بابه تیگ بگری که نه خوئی بو ئاماده کردووه و نه نه توانی
 زه بری به خو یه وه ببینی. له پر نه توت، له وه تیگه یشت سهر دار
 جیهن خانی به لووچ باسی بابه تیگ نه کات که پیشتر نه ماژه ی
 پی نه کرابوو. گفتوگو یه ک نه گهر بونی بارووتیشی لی هاتبا بو

۲۷۸۲
 که لیسدهر
 بهرگی نوره

گولمحه مه د خوښتر بوو تاكوو نهوهی كتوپر و خافلگیرکراو پرسپاری چاوه روان نه کراوی لی بکری. چونکه برپاریان نهوه نه بوو. هرچند لهو رږزه وه که برپاری چاوپیکه وتن دانرابوو تاكوو نه مړو که دیداره که رووی دابوو، زور گفتم و راویژ کرابوو. زور کرده وه و رووداو رووی دابوو. به لام نهوهی رووی دابوو چ په یوندییه کی به بابه تی گوته و کوږونه وه که ی نه مانه وه هه بوو؟ گولمحه مه د له سهره تاوه بو کاری بوندار و شهیدا ویستبووی جیهن سهردار بیینی. به لام، نیسته، نه! نه وهستی به وه نه ته کرد سهردار جیهن له سهر سنووری سهره خس تا بهری نهیشاپوور نه سپ باژوی بو نهوهی لیړه له سهر قه نه فهی چاخانه که به نیشتیا باسی ماوژیړ و گزوگیای بیابان و حه سانه وه بکات.

— چووینه ناو بیره وه گولمحه مه د خان؟

گولمحه مه د سهری هه لئنا و روانیه بیابان. بیابان، بهر بهرینی بیخه وشو بیابان. په نای ناسکان، ناسکانی له گولله و داو و فیلی گورگان دهرباز بوو. بیابان.

— راسته که ی بابه ته که نهوه نه بوو که من بو بیستن و

لیدوان بانگرا بووم بو نیړه!

— چی بوو نهو بابه ته؟

— نهوه ندهی من له بیرم بی باسی قهرزاری و قهرداری بوو،

باسی بارمته گرتن و پیاو دزین بوو. باسی بازخانی نه فغان بوو و مه به ست نهوه بوو گرپی قره و کیسه که بکریته وه لیړه.

جیهن خانی سهردار، خاو و نه ستوور پیکه نی و به پیکه نینه که ی تی کرای سینه و شان و مل و سهری راوه شا و پاشان وتی:

— نهو گرییه کرایه وه! قسه ی دوینی بوو نهوه، قسه ی نه مړو

شتیکی تره! لهو بابه ته وه بازخان و نالاجاقی له یه کدی بووران.

به لام نه مړو باسی کی ترمان پیکه وه هه یه!

گولمحه مه د نه رخایه ن ببوو که بابه ت، بابه تی کی تره. به لام

لهوهش دَلنیا بوو که هه لچوون و توورپه بوون لهم دهم و شوینه
 - چ جایه داو بی- خوئی ئهیتوانی بیانوو و دهستمایه یهک بهدی
 بهینئی که جیهن سهردار بکهوئته خو نواندن و پئی له کهوشنه
 و سنووری خوئی تیپه پینئی. که وا بوو ههم بوئ ئهوهی دهرووی
 مهترسی بههستی و ههم له بهرامبهه جیهه نیشدا به ناچار
 نهیه ته پینش چاو، به مایه یهکی تهوس له گوته دی دا وتی:

- ههمان سهرنجی یه کهم که بهرگی جهنده رمه له بهرت دا
 بینى گومانم بوئ ئهوه چوو گوڤا بیئی و ههو نه بی! چونکه، من
 بیستبووم که تو پیاوی خوئیت و بو خوئ کار ئه کهی. به لام که
 بهرگی دیوانیم له بهرت دا بینى ئه ندیشه م خوار بوو. ههرچهند،
 دیسانه وهش نه مویست بهدگومانی بکه م. مروڤ بوئ ئه بی
 بهدگومان بی؟!

جیهن، زه هری گوته کهی، ههرچهند شازاوه و به نهرمی
 و تراو، وهرگرت و به بیئ ئه وهی ریگه به ته شهر بدات له گوته ی
 خوئی دا، وتی:

- ئا، به لئی، کارکردن بوئ خوئم ئیتر ناوه ته لاهه. ئهوا ئیتر
 یه کسه ره بوئ ده ولت کار ئه که م، بوئ ولات!

لیوهکانی گوئلمحه مه د به ته وسخه ندیک پشکووت و وتی:
 - هه لبت، هه لبت! هر کهس ده سه لاتى کار و ژیانى
 خوئی هه یه. جا، ئیسته که باسى دوینى کون بووه، ئه مرپوش
 هیچمان پیکه وه نیه. چاکه مان ئه خوینه وه و ئه رپوین.
 جیهن به بیئ سهرنجدانه ئه وهی گوئلمحه مه د وتبووی،
 وتی:

- وایزانم حهزت لهم رهخت و بهرگه ی من نه هاتبی، وایه؟
 گوئلمحه مه د فنجانى چاکه ی هه لگرتبوو و کلؤ قهنده که ی
 ئه خسته ده می، وتی:

- به پیچه وانه! زوریش لیئت دی؛ زوریش پیئت ئه که وئ!
 پیروئت بی. به خوئشى و پیروزی!

جیههَن غهزربوو و پهروای شارندهوی توورهبیکه‌ی خوئی نه‌بوو. ئه‌وه‌ی به سهر زمانی خه‌نیمه‌که‌ی‌دا پاردبوو، رقی هه‌لساندبوو و ورووژاندبووی. به‌لام کابرا هیش‌تاش ئه‌وه‌نده‌ی له‌خۆ پائه‌بینی به بی ئه‌وه‌ی به کهم جیقه‌ل‌دان ده‌ربکه‌وئی، خوئی رابگری. به‌لام ناماده نه‌بوو قبوولی بکات گفتوگوکه ته‌واو بووه و کو‌تایی پی‌هاتوو، بویه زه‌ق و سارد وتی:

— به ته‌وسه‌وه قسه مه‌که گو‌لمحه‌مه‌د، ئالۆز مه‌دوئی! وا هه‌ست ئه‌که‌م حه‌زت له سووک بوونی منه. من لیم پرسیت حه‌زت له‌م ره‌خت و به‌رگه هه‌یه له‌به‌ری من‌دا، وه‌لامم به‌ره‌وه! حه‌زت له‌م به‌رگه‌ی من کرد یان حه‌زت لی‌نه‌کرد؟

گو‌لمحه‌مه‌د زۆر به راشکاوی و به بی سلهمینه‌وه وتی:

— بیره‌وه‌ری خو‌شم له‌و جلو‌به‌رگه نییه من!

— واته خو‌شت لی‌ نه‌هات؟!

— گریهان خو‌شم لی‌ نه‌هات؟

جیههَن بی‌ده‌نگ بوو و گو‌لمحه‌مه‌د چا شیله‌وگه‌رمه‌که‌ی خو‌ارده‌وه، فنجانه به‌تاله‌که‌ی له سهر جیی دانایه‌وه و چاوه‌پیی وه‌لامی جیهه‌نی کرد. چونکه دیار بوو جیههَن له خاموشیه‌که‌ی خوئی‌دا خه‌ریکه ده‌رگایه‌کی تازه ئه‌کاته‌وه:

— که وا بوو گوئی پابگره چیم بو‌ت هه‌یه، بیسه!

گو‌لمحه‌مه‌د وتی:

— گویم لی‌ته!

جیههَن وتی:

— من حه‌ز نا‌که‌م قسه بئالۆسکی‌نم. بویه راسته‌وخۆ

ئه‌یلیم. رو‌پراست!

جیههَن راما. له چاوه‌کانی گو‌لمحه‌مه‌دی پروانی، تاویک چاوه‌پروانی کرد و پاشان درێژه‌ی دا:

— تو، هه‌رگیز توانی‌وته خو‌ت له‌م به‌رگه‌دا به‌ی‌نیته به‌رچاو؟! له بی‌ده‌نگیه قورسه‌که‌ی گو‌لمحه‌مه‌ددا، جیههَن به

جهختهوه پرسى:

— ها؟!

به هر گونه يهك كه نهوترا پيست و پروكهشنى گوتار
ههئهدرايهوه، پروكهش لائهچوو و گوته دائهمالرا. پروت و
ئاشكرا. بهناچار گوته دژوار نهبوو. سهخت و تيز و بئ بهزهيهى.
سهريوشنى نهرمونيانى لا نه درا و زبرى و دژبهرى لهش و پهيكه
له ناخهوه سهري دهرئههينا. گوته نهبوو به بهرد و بهرد شهقارى
ئهبرد، ورد نهبوو. چهوهكانيشنى تيز بوون و به سووچ و گوئشه.
بره و برينداركه، تيزيان ههندئ جار ئهگهيشته سهري ئيسقان.
ژانى گوته. ئازار له كهوت بهندى لهشدا ئهگهرا و له دژوارى خو
راگرتندا، گيان نهيزيكاند و بهناچار پارچه بهردى فرئ ئه دا:

— نهء!

— بو نا؟

— له بهر ئهوهى نا!

— له بهر ئهوهى كهزت نييه لهم بهرگه؟

— ئه مهم خو پيشتري پوتى!

— بو كهزت ليى نييه؟ بو؟ ويستم بئ پيچ و پهنا گهتوگو

بكهين. بومي بلئ!

— تو خوئ نهزاني!

— من هيچ نازانم!

— به من چى؟

جيهن نارام و به رهنگيىك له توانجهوه وتى:

— چونكه قهوارهيهكم بوئ ناماده كردووه!

گوئلمحه مهده دهنگهكهى به قاقايهك تهقاندوهه؛ كاردانهوهى

توورهى، بهراديهك كه ئاو له چاوهكانىدا ئالقهى بهست.

جيهن له شهپولى قاقاكهى گوئلمحه مهدى سهرداردا، بو تاويك

خوى به سووك و بئ بايى ههست پيكره. بهلام بو ئهوهى ريگه

به سووكى و دزيوى خوى بگرئ، وتى:

٢٧٨٦
كه ئيسدور
بهركى نويه

– سهرت سوورما؟

گولمحه مهده به دواى قاقا كهى دا وتى:

– شاخ، خهريك بوو شاخه لى ئه پروا!

به نهرمى، جيهه ن پرسى:

– تا ئه و رادهيه؟

– زياتر يش!

– بوچى؟!

– هيچ، هيچ!

گولمحه مهده دهسرهى هه ورئيشمى له گيرفانى ده رهينا و له شه پولى پي كه نينيكي بيده نگدا كه سهر و شانى ئه له رزاند، ناوى سيلهى چاوه كانى سبرى و خاچ له چاوه كانى جيهه نى روانى و وتى:

– ئه و كلاوهى تو ناوته به سهرته وه بو سهرى من هه راوه،

نايب جيهه ن خان!

– نكوولى لى ئه كهى؟!

– نكوولى لى ئه كه م!

– شتيكت لى كه م ئه بيتته وه؟

– هيچم لى نامينيته وه!

– بو وا بير ئه كه يتته وه؟

– رقم له نو كه رى كردنه!

– كه واته من نو كه رم؟

گولمحه مهده تى روانى و وتى:

– خووت ئه زانى!

– ئه مه وى له تو بزانم؟

گولمحه مهده وتى:

– تو خووت ئه زانى!

جيهه ن پاش چهنه سائىكى دژوار، شه له زاوىي دهروونى پي كه هينا به وه و جار يكي تر چاوى برييه گولمحه مهده و ئه مجار به

مايههكى دى وتى:

– ئەو واتايە لە كردارتدا ئەخوینمەوه لەگەڵ دەولەت لە
جەنگ دای. وا دەرئەكەوئ.

لپرسینەوه! جیهەن بە ئاشكرا لپى ئەپچایەوه و واى
دەر ئەخست بروج و شوورەى حكومەتى لەم پرسیارەدا، بە
دواوەیه. نیگای جیهەن ئەو پشتیوانەى لە خوئىدا ئەنواندەوه
و هەمیش بەو رانشكاوییه وهلامى لە گولمحمەد ئەویست.
گولمحمەدیش رپى هەلاتنى نەبوو، هەرچەند خوئشى ئەو
دەرووہى لە خوئى گرتبوو. بۆیەش بوو كە نەى ئەتوانى دەستەكەى
خوئى بشارپتەوه و نەى ئەویست و نەشى ئەتوانى نكوولئى بكات.
بۆیە زۆر ببەكانه وتى:

– ئەگەر حكومەت بیهوئ جەنگ لەگەڵ من بكات!

جیهەن وتى:

– بیستووہە حكومەتت بۆ خۆت دروست کردووہ. دادگا و
دیوانت پێك هیناوه، دادگایى ئەكەیت و سزا ئەدەى؟، راستم
بیستووہ؟!

گولمحمەد وتى:

– نەك بەو هیل و هەراوییهى تۆ ئەیلپى، بەلام مەبەست؟!
جیهەن وتى:

– گوئى مەدەرى! ئەتوانرئ پشت گوئى بخرئ. ئیستە ئەگەر
هات و دەولەت ویستی لپت ببورئ چى؟
گولمحمەد روانیە قژە كورت و خوئەمیئشیهكەى لاجانگى
جیهەن و وتى:

– تا ئەو كاتەى گەردى پیرى لە سەرم بنیشئ، رەنگە ئاوەزى
مووچە وەرگرتنیش پەیدا بكەم!

– تا پیرى پەكى پئ نەخستووئ بۆ ناتەوئ ئاوەز پەیدا بكەى؟
گولمحمەد وتى:

– ئاوەزى جەوانى جپى پێكەنینه، نایب جیهەنخان!

جيههن له سهر قهنهفهكه جيى خوش كرد و جيرهى له
تهخته كوئنهكان ههلساند، نهوسا وتى:
– واتاى نهويه كه ناتهوئى نهو ماوزيپره له بهر پشتيتت
بكهپتهوه!

گولمحهমেهد وتى:

– بهو جوړهش نهتوانى ليكى بدهپتهوه!

جيههن نامادهى روپشتن بوو. دهستهكانى له سهر نهژنوى
وهك كوټهدارى دانا و ههلسا، بو لاي نهسپهكهى چوو و لهغاوى
وهرگرت. گولمحهمهديش نهك بو ريزدانان، بهلام به پيى نهريت
ههلسا و له شوپنى خوئى نيگاي له جيههن وهستا و دهسته
ماندوووهكانى نايه كهلهكهى. جيههن ههوسارى نهسپهكهى
راكيشنا و بهرمو گولمحهمههد هات. له بهرامبهردا وهستا و
دهستى بو تهوقهكردن هينايه پيشهوه. گولمحهمههد دهستى
خسته ناو دهستى جيههنهوه. دهستى يهكيان گووشى.
گولمحهمههد بو نهوهى بتوانئ چاو له چاوى جيههن بكات، ناچار
بوو سهر و چهناگهى بهرز رابگرئ. جيههن تاويك پاما. له چاو و
روخسارى گولمحهمههد ورد بوويهوه و پاشان، وهك بليى بو دوا
گوته، وتى:

– گولمحهمهدى سهردار، نهو ماوزيپره، يان نهبيى به بهر
پشتيتنى منهوه بيى يان هي تو!
گولمحهمههد وتى:

– نايب جيههنخان، نهم ماوزيپره، بهبهر پشتيتنى پياوى
خويهوه نهبيى!

– نهبينين!

– نهبينين!

جيههن قهلافتهى قورسى، چالاكانه ههلكيشنا بو سهر
پشتى نهسپهكه و بو دوا جار له گولمحهمهدى روانى و به بيى
هيچ گوته و كاردانهويهك لهغاوى راوهشانند. نهسپهكه كهوته

سەر ڕی و سمتەکانی وهک بلیی هەر کامه‌یان به‌قهد جیۆبانیک، کهوتنه جووله. له‌پاش جیهه‌ن، زه‌فه‌رمحه‌مهدی به‌لووچ له شوینی خۆی ڤاوه‌ستا‌بوو. گولمه‌مهد ده‌ستیکی ڤاوه‌شانده و ڤووی له ڤویشتووی جیهه‌ن وه‌رگێڤا و به‌حه‌زیک نامۆوه به‌ره‌و قه‌ره ڤویشته و لای یالی ئه‌سه‌په‌که و پشت له مه‌یدان، ئه‌وه‌نده ڤاوه‌ستا تا کابرای به‌لووچ به‌ ئاسووده‌یی سواری ئه‌سه‌په‌که‌ی بیته و بکه‌ویته ڤی. به‌لام کاتی دوورکه‌وتنه‌وه‌ی سواره‌که گولمه‌مهد وه‌رنه‌گه‌ڤا. هه‌روا لای یالی قه‌ره ڤاوه‌ستا‌بوو و چه‌زیک خۆڤسک ئه‌توت ڤای ئه‌کیشتی هه‌نیه‌ی بنی به‌ بن گوپی ئه‌سه‌په‌که‌وه، چاوی بیه‌ستی و ماوه‌یه‌ک به‌و داره‌ته به‌می‌نیه‌وه. ره‌ها بوون. چه‌زی ڤه‌ها بوون. شتیکی وه‌ک چه‌زی ئاسووده‌یی به‌ هۆی گوشار و ماندویتی به‌رده‌وامه‌وه. یان ئاره‌زووی دوورکه‌وتنه‌وه له ڤۆژه‌فی ڤاسته‌قینه بو‌ تاویک. دا‌ڤران له ڤووداو بو‌ دۆزینه‌وه‌ی خۆی. یان ساده‌تر، په‌ناگرتن له ه‌اوده‌می ئه‌سه‌په‌که‌دا، به‌ گیانیکی ئارامه‌وه. گیانیکی ئه‌وه‌نده ئارام و له‌سه‌رخۆ، ئارامه‌خشی و ڤام، وه‌ک گۆلاویکی ڤاقر و زه‌لّ و هیور، بو‌ ئه‌وه‌ی گولمه‌مهد وه‌کوو منالیکی خۆی پی بسپیری. ڤوومه‌تی له سهر نهرمه‌ی بن گوپی قه‌ره ده‌ستی له ناو یال و له سهر شان و خالایی و سمتی ئه‌سه‌په‌که، ڤاشان چنگی له کلکی و ئساته‌که وه‌ردا و په‌خشانی کرد و ئه‌وسا وه‌رگه‌ڤا و سه‌یری سه‌ربانی کرد و نیگای له به‌گمه‌مهد، لیی ڤرسی له سهر ڤیگه چی ئه‌بینی؟

- ترۆمی‌لیک، به‌ره‌و ئیره دی!
- ئیتر؟
- هیچ!
- له جیهه‌نه‌کان چی ئه‌بینی؟
- تۆزخۆل، خه‌رمانیکی نه‌پوتۆز.
- به‌ره‌و کام لا ئه‌ڤۆن؟

– بهرهو رۆژاوا، وهکوو شتیك بهرهو سهبزهوار!
 گولمحه مهه كه لهو كاته دا گهيشتبويه نزيك ستار و
 قوربان، سهري راوهشانده و وتی:
 – ئهروا راپورتی كارهكهی بدا به ناوهندی جهندهرمه، نایب
 جیهمن خان!

له تاریکی قوو لای چاخانهكه دا، چاوهكانی عهباسجان
 فرکه فرکیان بوو و لیوی خوارهوی ئهتوت شیلاوکه شوپروه بووه.
 گولمحه مهه چوو ه ناو چاخانهكه و راست بهرهو عهباسجان چوو.
 عهباسجان لال ببوو و ئهگهر بشی ویستایهت بو ماستاوكردن
 وشهیهك بللی، بوئی نهئهوترا. بویه له كاتیكا بزهیهکی بیتام
 و سووتای ئههینایه سهر لیوی، چاوهكانی وهکوو دوو پوولی
 بیبایی، سووک و زهلیل بریبوووه گولمحه مهه و وهها خوی
 دوواندبوو كه له بیرى چوو بوو لیوی خوارهوی كو بکاتهوه.
 گولمحه مهه له بهر تیژیی بوئی ئهلكول، پهپهی لووتی به
 دوو پهنجه گووشی و ئهمازه به تهنهكه پووتیهكه و شووشه
 ریزكراوهكان، پرسى:

– چییان لی ئهكهی ئهمانه؟
 عهباسجان بهناچار زمانی گرت و وتی:
 – خهريكه دایانه مه زرينم سهردار!
 – كه پاشان چییان لی بکهی؟
 – ئه مهوی بیانبهم بو زه ماوهنی كورهكهی بوندار، سهردار!
 زه ماوهنی ئهسلان.
 – تیگه یهشتم!

گولمحه مهه لیوی لیكنا، سهري راوهشانده و وهرگهرا. مه لهك
 مه نسوور بو خوشامایی كردن پیکهنی و به گولمحه مهدی وت:
 – ئهگهر چه زتان لیبی سهردار!
 – نا، نا!

له بهردهم مه لهك مه نسوورهوه بهرهو ده رگاكه چوو و

بيستی مهلهکه وتی:

— چای تازهدهمیشمان ههیه، سهردار!

گوئلمحهمهدهولامی مهلهکهی نهدايهوه و گوئی له دهنگی ترۆمبیلهکه راگرت که زۆر نزیك ببوو و چاوی برییه ئهوه بهشهی رینگهکه، دیار بوو بۆ ئهوهی هاتنی ترۆمبیلهکه به ئاشکرا سهر بکات. ئهگهر بشکرێ بیناسیت و بزانی له کوپوه هاتوووه و بۆ کوئی ئهچی؟

— خهریکه با ئهداتهوه!

ئهمه دهنگی بهگمحهمهده بوو له سهر بانهوه هات. ستار لهچاوی ترۆمبیلهکهدا بینی که برنهوهکه له دهستهکانی قوربان بهلووچهوه کهوته ناو دهستی گوئلمحهمهده.

— به دوايدا هيچ نابینی؟

له وهلامی کاکهی دا، بهگمحهمهده وتی:

— نهخیر!

جیبهکه بای دایهوه بۆ گوورهپانی بهر چاخانهکه، هیلێ تۆزوخۆل به دوايدا هات و لووتی به دهرگای چاخانهکهوه، بهرامبهر گوئلمحهمهده وهستا. گوئلمحهمهده ههروا له ناو دهرگاکه راوهستاوو و به سهرنجهوه ئهپروانیه کهسهکانی ناو جیبهکه. جیب هی ئالاجاقی و مسافیرهکانی دهستهی لۆتی پوخهک بوون و ماشینهکهش جهلیلی ئالاجاقی لێی ئهخوری. پوخهک، ژنهکهی، دوو گهنج و ژنیکی جهوان. جهلیل به پوخسار و دهمی پر له خهنده، تهویلی ئارهق کردوو و قژی تۆزاوی ئاماده ئهبوو له پشت فهرمانهکه دابهزی.

قوربان بهلووچ رايبوو و، به بینینی کوری ئالاجاقی، ستار له سهر شوینهکهی خوئی جیی خۆش کرد. جهلیل به بی گویدانه ئهم و ئهوه به پيش ترۆمبیلهکهدا وهرسووړا و ئهوا له بهر دهرگای لای شاگردوه وهستا بوو و دهستی سهماکه رهکهی پوخهکی گرتوو و له دابهزیندا یارمهتی ئهدا. چونکه داوینی پر له چینی

٢٧٩٢
که ئیسدەر
بههرگی ئۆزه

سه‌ماکەر به ته‌ختی شین وگولئی ئه‌رخه‌وانی و، فیلائی نالچه به‌رزی قیّرنی ره‌شه‌وه، ریگه‌ی ئه‌وه‌ی لی‌گرتبوو خوئی به ئاسانی بتوانی دابه‌زئی. له‌مه‌ش زیاتر، له‌چکه زهرده بوخاراییه‌که‌ی به ریشک‌ه‌ی درێژ و په‌خشانی هه‌وریشمه‌وه به سهر شان و به‌ر سینه‌ی کراسه سه‌وزه‌که‌ی‌دا، ئه‌وه‌نده‌ی تریش ده‌ست و پێیان گرتبوو. پرچه ره‌شه‌کانی سه‌ماکەر چین چین بوو و هه‌رچه‌ند په‌رده‌یه‌کی تۆزی لی نیشتبوو، ناوبه‌ناو له به‌ر رۆنی خه‌مل ئه‌بریفایه‌وه. روخساری وه‌کوو کولیچه خپ بوو و سووراویکی خه‌ستی ساوبوو به‌ گۆنای‌دا. برۆ ره‌ش و په‌یوه‌سته‌کانی له سهر چاوانی پر له کلی راکشایبوون. دابه‌زینی به‌ناز و خوئه‌وازییه‌وه و لیو و ده‌می به‌ گالته و خو‌شزمانی کراوه بوون و ددانه‌کانی سپیان ئه‌کرده‌وه.

سه‌ره‌پای ئه‌و کاته زۆره‌ی بو دابه‌زین پێی چوو، پاژنه‌ی تیژی فیلاره‌که‌ی که‌وته سهر پێی جه‌لیل ئاغه و جه‌وان به‌ بئ ئه‌وه‌ی ده‌ستی ژنه به‌ردا له ئازاردا گرمۆله بوو قاچی به‌ پیلآوه سپیه‌که‌یه‌وه به‌رز کرده‌وه و له ناو ده‌ستی‌دا گووشای و یه‌ک دوو هه‌نگاو به‌ هه‌لواشه‌لی رۆیشت. ژنه ئه‌وا چۆکی خه‌واندبوو و ده‌ستی جه‌لیل ئاغه‌ی ئه‌گووشی:

– کویر به‌ خوایه!

ئازار زۆری نه‌خایاند. جه‌لیل پێی به‌ردا و به‌ژنی قه‌له‌و و کشاوی راست کرده‌وه و له‌م وه‌ستانه‌ی‌دا، نیگای له‌ نیگای گولمه‌مه‌دی سه‌ردار گیرا که له به‌ر ده‌ریزانی ده‌رگا‌که‌دا وه‌ستابوو و سه‌یری ئه‌کرد. نائاشنا نه‌بوون. جه‌لیل ئاغه‌ی ئالاجاقی گولمه‌مه‌دی سه‌رداری لی‌ره و له‌وی، له‌م زه‌وی و له‌و باخی ئالاجاقی، جارنه‌جاره له سهر سفره‌ی خو‌یان بینیبوو. گولمه‌مه‌دیش جه‌لیل ئاغه‌ی ئه‌ناسی. هه‌ر به‌و به‌ژن و قه‌د و بالآ و، گۆنای گه‌ش و چاوی پریشۆر و سه‌روشتی تۆزی ته‌پ و سه‌ست. جه‌وانی‌ک که زۆر زوو بروای به‌ بالق بوونی زوو‌ره‌سی

خۆی کردبوو و ئەمەش وای کردبوو خوو بداتە ئارەقخۆری؛
سووری توخی روخساری لەم کاتەشدا نیشانەی باده نوۆشی
پێیش وەختی بوو:

«تۆ هاوسەنگی ئەمانە نیت دایکەکم گۆلمحەمەد،
لەگەڵ داراکان پلۆ مەخۆ کورم گۆلمحەمەد!»

ئەمە دەنگی بلقیس بوو لە گوێی گۆلمحەمەددا ئەزەزینگایەوه
و نیگای بلقیس بوو لە قوولایی چاوەکانی گۆلمحەمەددا بلقیسە
ئەکیشتا و خەریک بوو تەوێلی کورێ ئالاجاقی کون بکات. بەلام
جەلیل ناغە داخ و سەرخۆش بوو و گومانی ئەو جوۆرە هەست و
دارەنە لە گۆلمحەمەد نەئەکرد. هەر بۆیەش ژنە لەگەڵ خۆی
بەرەو چاخانە برد و بە روژباشیکی کورت بە لای گۆلمحەمەددا
تێپەری و وتی:

– ئەمانەوێ لیڤە پیاڵەیهک هەڵدەین، لەگەڵمان ناخۆیتەوه؟
جەلیل نە چاوەروانی وەلام بوو، نە پەرۆشی ئەوهی وەلام
چی ئەبێ. ژنە سەماکەری بە پێچ و خەمی کورسی و قەنەفە
و سەکوۆکاندا تێپەراند و یەکسەر بەرەو سەکوۆی بن چاخانەکه
رۆیشت. قوربان بەلووچ که بەچاو لەگەڵ کورێ ئەربابەکهی
ئەرۆیشت، بەشیک لە لۆی لەچک و چینی دامیێی ژنە بینی
بە سوورپکی نەرم کهوتە سەر سەکوۆکه.

ئێستە ئەبوا مائی لۆتی روخەک تێپەرن. ژنی روخەک
که چارشێوه چیتە سپیهکهی کهوتبوویه سەر شانی،
تەمبوورینهکهی بە دەستیەوه، ددانە زێرەکهی بە واتای روژباش
پیشانی گۆلمحەمەد دا و تێپەری. بە دواي ژنە لەر و لاوازەکهدا،
روخەک هاتە پێشەوه و نزیک گۆلمحەمەد بە رێزەوه سەری
دانەواند و پاشان وەکوو بیهوێ تاوانیکی نەکراو لە پێشەوه
بشواتەوه، دەمە بێ ددانەکهی کردەوه و وتی:

– جەوانیە ئیتر، خان. جەلیل ناغە جەوانە. حەز ئەکا
بکووتین و بژەنین، هەلبەت بە یارمەتی!

٢٧٩٤
کە ئێستە
بەرگی نۆڤەم

له بیدهنگی گولمحه مه ددا، لوتی روخهک کیسه ی تاره که ی بهرز کرده وه و پیی نایه سهر پلیکانی بهرده رگاکه و چووه ژووره وه. به دوا ی روخهک دا، دوو جهوان، "کووچک" و "زهریف"، له ر و پوخسار زهرده له، قژ لوول و بنه گه ون، شان ره قه له و مل باریک، هاتنه بهروه وه و بو دهر فته وهر گرتن رهنگه، سهریان بو گولمحه مه ددانه واند و نیپه رین.

جووته برا پی نه چوو لفه دوانه بن. هم به بالا، هم به قه لافته و هم به پرچ و نیسکبه ندی روخسار. ههر دوو کیشتیان ددانیکی پی شته وه یان زیر بوو. ته نها جیا وازیان رهنگی قژیان بوو. پرچه زور و نالوسکا وه که ی کووچک رهش بوو، به لام زهریف خه نه ی گرتبوویه قژی. کووچک دمه کیک به بن بالیه وه بوو و زهریفیش سهنجیکی ناسکی زهر د به ههر دهستیکیه وه. زهریف کراسی ههریشمی سوور، قایشیکی سهوز و، کووچک کراسی ههریشمی سهوز و قایشی سوور. ههر کامیشیان گیوه ی ته نک و سووکیان له پی دا بوو. دهره لنگی شه روا له کانیا ن که زی تی هه لکی شرا بوو به خری.

گه نجهکانی روخهک که له چاو ون بوون، قوربان به لووچ رووی کرده ستار و بزه یه کی کرد. ستار سهری له قاند و نه ماژه ی به گولمحه مه د کرد. گولمحه مه د چووه سهر ریگه که و سهیری لای خواره وه ی کرد. تاویک نیگای راگرت و پاشان ناوړی دایه وه و سهیری سهریانی کرد. به گمحه مه د به نیشانه ی نه وه ی که هیچ گیانله به ریک نابینی، سهری راوه شان. گولمحه مه د چوو به ره و ستار و قوربان به لووچ که له لای یه که وه له سهر قه نه فه که دانیشتبوون. ههر دووکیان هه لسان و گولمحه مه د

له بهرده میان دا راوه ستا. قوربان به لووچ به بی نه وه ی راسته وخو پروانیته چاوهکانی گولمحه مه د پرسى:

– پیویسته لی ره بمینیته وه، سهر دار؟
گولمحه مه د روانیه ستار و وتی:

– ئىمە بەلئىنى دىدارمان ھەيە لىرە. بربار واىە لەگەل کاکم
خانمەمەد بەکدى ببىنن لىرە!

قوربان وتى:

– من ناتوانم ئەو کارە بکەم؟

گولمەمەد بە پىکەننىكى ئارام وەلامى قوربانى دايەوہ:

– پەرىشان ديارى قوربان گيان؟!

بەلووچ وتى:

– لە گزە و گومەت ئەترسم سەردار!

زەمزەمەى ساز. لەرىنەوہى نەرمى ژىکانى تار. لەرىنەوہى
ژىکانى تار. لەرىنەوہى نەرم و ھىمن. زاىەلەى لەسەرخۆ و خوښ
ئاوازی تار لە قوولايى چاخانەکەوہ ئارام ئارام ئەھاتە دەرەوہ.
گولمەمەد ناخودئاگا دەستى بە نىشانەى بىدەنگى بەرز
کردەوہ. دەنگى سازەکە ھىشتا کۆک نەبوو، ئەکەوتە پرى و
ئەوہستا و سەر لەنوئى. تاوئىكىدى بىدەنگ ئەبوو و دىسانەوہ،
بەلام وردە وردە خەرىک بوو ساز ئەبوو و بەردەوام. گولمەمەد
بەلام بە بەردەوامى ھەستى راگرتبوو و تارەکەش ئەوا ئەینالاند.
بى ئەقان وەکوو شتى وتى:

– خوښى لى ئەدا، دەنگى خوښە!

واديار بوو گوتەکەى بەلووچ ھىشتا تەواو نەببوو.
گولمەمەد بەلام پاش بىدەنگىک سەيرى بەلووچى کرد و
وتى:

– چۆنى بو ئەچى؟ پىت واىە، لىرە بەدەن بە سەرماندا؟!

بەلووچ وتى:

– پىم وانىيە ئەو کارە بکەن؛ ژىرانە نىيە. بەلام، متمانەم
بە کردارى جىھەنخانى خوئمان نىيە. دلەم بەرايى نادا! مروڤە
ئىتر! گولمەمەد سەرەپاى ھەموو درپدۆنگى وتى:

– تا خانمەمەد ئەگاتە ئىرە، ئىمەش لىرە ئەبىن! تۆ بە

چ بيانوويەک ھاتى؟

۲۷۹۶
کەلىسەدەر
بەرگى ئۆزبە

قوربان وتی:

– به بیانوی پيشوازی کردن له جهنابت!
گولمحه مه د قوناخی زیوار زیوی تفهنگه که ی خسته سهر
پی، دهستی هیئا به روومت و سملی دا و پاشان وتی:
– هیچ نه زانی به گمحه مه دی نیمه ش زور چاک چگور لئ
نه دا؟

– به لئ سهر دار، ناوبانگم بیستوهه.

گولمحه مه د وتی:

– نه زانم به بیستنی دهنگی تاره که هوئشی له سهر نامینی.
به لام له وهش دلنیام سهد سالیس نه گهر له سهر نه و بانه
کیشک بی، نه دم نه کاته وه و نه له جیی خوئی نه بزوی. نه وه تا،
باکش ناهیلی به دلی خوئی دهنگی سازه که بیسی. حهز نه که م
به گمحه مه د گوئی له تاره بی، به دلی خوئی!

به لووچ پیکه نی و وتی:

– تیگه یستم خان؛ به رموو جیگه ی له گهل من بگوریته وه!
به لووچ و گولمحه مه د و ستار، بو نه وه ی سهریری سهر بان
بکن، کشانه دواوه. به لام به گمحه مه د دیار نه بوو. چهن
هنگاوی تر چوون به دوا دا تا هه موو بانه که یان لئ دهرکه وی.
هه موو بان و به گمحه مه د. گولمحه مه د سهریری به لووچی کرد
و هه ردوویان پیکه نین. گولمحه مه د وتی:

– نه مجار له مه به سته که م تیگه یشتی؟!

به لووچ دم به پیکه نین، جاریکی تر پروانیه سهر بان.
به گمحه مه د له سهر ته ختایی بانه که له سهر شان پراکشابوو
و گوئی لکاندبوو به کلاروژنه ی بانه که وه و چاوی بریوویه لای
خواره وه ی ریگه که. گولمحه مه د به پیکه نینه وه به براهی وت:

– به و جوره خو ته نها لایه ک نه بینی برای شیرینم، نه ی

دهور و به ره که ت چی؟!

به بانگکردنی شادی برا، به گمحه مه د وه ک مار هه لب لوقیه وه

و ږهنگ به ږووهيهوه نه‌ما. به شنه‌ږږيوى له سه‌ر ږي وهستا
 و وهك ديوانه كهوته سووران به دهورى خوږى دا و سه‌ر كړدى
 هه‌موو لايه‌ك. له وهستانه‌وه‌شنى‌دا به شه‌رمه‌زاريه‌وه وتى:
 – لي‌م مه‌گره كاكه گول، به خوا سووچى من نييه! ئه‌م بي
 ږيرانه نازانم له كوږوه په‌يدا بوون له‌م كاته‌دا. چ په‌نجه‌يه‌كيښنى
 هه‌يه، ها؟ ملم بشكى؛ تاوانم نييه!
 گولمحه‌مه‌ديش به هه‌مان گالته و خوښ‌زمانى وتى:
 – جيگه‌كه‌ت بده به قوربان. وه‌ره خواره‌وه ږيالته‌يه‌ك چا
 بخوره‌وه!

– نا، نا، ږروا بكه خوږ لي‌ره ئه‌بم. ئيتر چاو خافل ناكه‌م!
 گولمحه‌مه‌د رانه‌وه‌ستا و به به‌لووچى وت:
 – ږو لي‌ي وه‌رگره!
 به‌لووچ ږوښت له ديوارى ئاغه‌له‌كه‌وه سه‌ر كه‌وي.
 گولمحه‌مه‌د ستارى برد بو لاي قه‌نه‌فه‌ى بن دره‌خته‌كه و دوو
 ږياو له ته‌نيشت يه‌كه‌وه دانېشتن و گولمحه‌مه‌د ږرسى:
 – چوڼى لي تيگه‌يشتى؟!
 ستار قاچى خسته سه‌ر قاچى و وتى:
 – هه‌ر به‌و جوړه‌ى ږيرمان لي كړدبوويه‌وه! وا ده‌رئه‌كه‌وي
 كاره‌كه له سنوورى چهن خان و ده‌ره‌به‌گ تيپه‌ږيوه. ئه‌م
 جيه‌هن‌خانه‌ى ئه‌م‌ږو هاتبوو له زمانى حكومه‌ته‌وه ئه‌دوا.
 به‌گمحه‌مه‌د له سه‌ريان هاته خواره‌وه. گولمحه‌مه‌د به بي
 گوږدانه داره‌تى شه‌رمنانه‌ى براكه‌ى ناو چاخانه‌كه‌ى ږيشان دا و
 به ستارى وت:

– مه‌به‌ستت ئه‌وه‌يه قسه‌ى ئه‌وانى ئه‌كرد، به فه‌رمانى
 ئه‌وان به‌و جوړه ئه‌دوا؟
 – ره‌نگه فه‌رماننامه‌ى راسته‌وخوږى ږي نه‌بوي، به‌لام ديار
 بوو هاتبوو خه‌نيمه‌كه‌ى بدا له مه‌حه‌ك، هه‌لى سه‌نگيڼى.
 – منيش وا تيگه‌يشتم. ئيسته واى دابنى نه‌هاتبايه‌تين،

۲۷۹۸
 كه‌لي‌س‌ده‌ر
 به‌رگى نويه‌م

ئەوسا چى ئەبوو؟! رەنگە ئەو بەھاتايەت بەرەو لامان و ئەوسا
خراپترىش ئەبوو، وانىيە؟!

– راستە! راستە و ئەو ھاتبوو گولمەھمەد بىينى. جا ئەبى
بە دواى ئەو دەستەدا بگەرپىن كە ئەو جۆرە دیدار و مەبەستە
بەدى ئەھىنى!

– مەبەستت ئەوھى كە ناوەرۆكى دیدارەكە بەراوھژوو
ئەكات، واىە؟، ئەمەش خۆ گەرانی ناوی ئىتر؛ جگە لە بوندار و
ئالاجاقى كى ئاگای لە چۆنىتى كاری ئیمە ھەبووہ؟!
ستار وتى:

– مەبەستى منىش ئەوانە كە ئەيانەوئى يارىيەكە بە ئارەزوو
و ھەزى خۆيان بگەرپىن!
– رەنگە ھەموو شتىش بە دلخوازی ئەوان نەگەرئى. كى
چووژانى؟!

گولمەھمەد لەگەل گوتنى ئەم پستەيە، پرووى كرده
سەربان و بە بەلووچى وت:

– چى ئەبىنى قوربان؟
– ھىچ ديار نييە، سەردار.
– لە خۆيىيەكان كەس ئەبىنى؟
– يەككە لە سەر گردهكە كيشك ئەدا، گوئى و يالى چەن
ئەسپىكىش لە پشت گردهكەوھ ديارە.

– لای خوارەوھ چى؟
– ھىچ!
– لای بەرەو پروو، بەرى مەلەك ئاوا؟
– ھىچ!

گولمەھمەد پرووى لە بانەكە وەرگىرا و بە ستارى وت:
– برۆين گوئى لە ساز و ئاواز بگرىن!
ستار ھەلسا و وتى:

– ھەزم لىيە. زۆرم ھەز لە مووزىك و گۆرانىيە. من ئەپۆم.

نیشانه‌مان ته‌قه‌یه‌ک به ده‌ست.

– ته‌قه‌یه‌ک به ده‌ست!

ستار له سهر قه‌نه‌فه‌که‌ی لای ده‌رگا‌که دانیش‌ت و
گولم‌حه‌مه‌د چووه ناو چاخانه‌که‌وه.

لۆتی پوخه‌ک به بینینی سهر‌دار به بیّ نه‌وه‌ی تاره‌که دابنی،
به ریژی سهر‌دار ناخیزی کرد و به کرپنۆش سهری دانه‌واند.
گولم‌حه‌مه‌د ده‌ستی به‌رز کردوه‌وه و پوخه‌ک ئاسووده له سهر
جیی خۆی دانیشته‌وه و به خوۆشی سهر‌دار ئاوازه‌که‌ی دووپات
کرده‌وه و به ده‌نگیک وه‌کوو شیرپه‌ی دادپینی کووتالّ هاواری کرد:
– ئالّات شه‌کاوه، گولم‌حه‌مه‌دی سهر‌دار!

گولم‌حه‌مه‌د له سهر قه‌نه‌فه‌که‌ی ژووره‌وه‌ی ده‌رگا‌که،
به‌رام‌به‌ر پيش‌خانه‌که دانیش‌ت، قوناخی برنه‌وه‌که‌ی نایه سهر
عهرز و لووله په‌رداخت کراوه‌که‌ی نا به شانیه‌وه و گوپی له
سازه‌که، هم بۆ نه‌وه‌ش به‌زمه‌که به بوونی خۆی نه‌هه‌ژینیی،
سهری داخست و له بنه‌وه سهری ده‌سته‌کانی مه‌له‌ک
مه‌نسور که پیالهی چاو قه‌ندانه‌که‌ی له ناو سینی وه‌رشه‌ودا
لای ده‌ستیه‌وه دائه‌نا، کرد و هیچی نه‌وت.

به‌گمه‌مه‌د له‌و به‌ری پيش‌خانه‌که، له سهر ئه‌و سه‌کو‌ی
عه‌باس‌جان شووشه ئاره‌قه‌کانی دانا‌بوو، دانیش‌ت‌بوو و چاو‌ی
له په‌نجه ناسک و باریکه‌کانی وه‌ستا پوخه‌ک بوو. لای چه‌پی
پوخه‌ک کوره‌کانی وه‌ک دوو کاکۆلّ به سهر دانیش‌ت‌بوون و، له
راستیشیه‌وه سه‌ما‌که‌ر وه‌ک ده‌وه‌نی هه‌وریشمی زه‌رپه‌فت.
له‌ته‌ک سه‌ما‌که‌ره‌وه جه‌لیل خانی ئالاجاقی دانیش‌ت‌بوو و
سینه‌کی رازاوه‌ی له به‌ر ده‌س‌دا بوو به سنی شووشه ئاره‌ق،
چه‌ند پیالّه و ماستی مه‌زه و چه‌ند که‌وچک و یه‌ک دوو پارچه
نانه‌وه. گه‌نجی ساویلکه نه‌ک به هۆی هونه‌رمه‌ندی تارژهن
و، نه‌ک به هۆی پسپۆری شاره‌زایانه و پیرانه‌سهری ئوستاد
پوخه‌ک – له گه‌رانی له هه‌وا‌یه‌که‌وه بۆ هه‌وا‌یه‌کی‌تر – به‌لکوو

٢٨٠٠
که‌یسه‌ده‌ر
به‌رگی ئاره‌قه

له توانای خوئی بۆ وهپۆر خستنی ئهو بهزم و شههرنگه و، له ئهنجامی ههستی خو بهزلزانی و دهسهلاتهوه شادمان بوو و سههر و سینهای به نهرمی رانهوهشانند. ههر بهم بیانوووهشهوه له کاتی ئارهق تیکردندا جار جار لهشه جهوانهکهی خوئی ئهخست به سههر شانی سهماکه رهکهدا و سههری به گوئی ژنهوه شتیکی ئهوت و خوئی - بهر لهوهی بزهیهک بکهوئته سههر لیوی ژنه- له پیکهنیندا ئهلهرییهوه و ئارهقهی ههیه و گونای ئهسهرپیهوه. جار جار ههش سیگاریکی به ددان ئهگرت و سههر و شانی وهرئهگپرا بۆ ئهوهی ژنهی سهماکه رهسیکارهکهی به گری شقارته بۆ داگیرینی.

عهباسجان و ژنهکهی روخهک نهبوون و مهلهک مهنسوریش تاویک پشتر ون ببوو. بیگومان له سووچی پاشخانیک و له پشت پهرده خوئیان ههشار دابوو. بهلام موغیلان، خهریکی خزمهتکردن بوو. له بن سهکوئی لای پشخانکه وهستابوو و دهستی وهک چهلیپا گرتبوو به سینگیهوه. موغیلان ههچهند به گوپرهی خوو و خده هوش و گوئی لهو فهرمانه بوو که ناچاری ئهکرد لهپر فرمانیک راپهپینی، بهلام ههموو ههست و نهستی له لای ئهو نهوایه بوو له تار و دمهکه بچووکهکهوه بلاو ئهبوویهوه و به ناخیدا رۆ ئهچوو. ئهو شتهی ئاوا کتوپر روهی دابوو، لادانی ئهم موزیک ژهنامه له چاخانه، له روانگی موغیلانهوه وهکوو مووزاتیک وابوو. چونکه تهنها شتیکی ئهو بیرى لئ نهکردبوویهوه ئهوه بوو که زهماهن به پپی خوئی بی بۆ لای ئهو. بهلام ئهمهشی لا بهس نهبوو. ئهو به دواى ئهو کاتهدا ئهگهرا بتوانی سهما بکات. سهمای داروازی. بهو مهبهست و ئارهزوهشهوه، خهریک بوو له میشکی خویدا ههموو کون و کهلهبهری چاخانهکه ئهگهرا به دواى چوار چل داردا. خه نیمه کهشی - زهریفی روخهک- له پششهوه ههلبژاردبوو. زهریف، سهما کهریکی پسپور، لیزان و چالاک.

– بیگپره موغیلان، پیالهکان بگپره!

به دهنگی جه لیلی ئالاجاقی، موغیلان ته زیکی پهاهات و دهسبه جی وه کوو که رویشکیکی تیژیی چوو به ره وه، پیاله کانی له سهر سینه کی بچووک ریز کرد و بو ئه وهی پیاله بگه ریئی، سینه که ی سهره تا بو خودی جه لیل ئاغه گرت. جه لیل دوو پیاله، بهک بو خووی و بهک بو ژنه ی سه ما کهر، هه لگرت و موغیلان که وته گه راندنی سینه که.

وهستانیکی کورت. روخهک په نجه ی له سهر ژیی تاره که لابرد، پیاله یه کی هه لگرت و «خوشیتان» به یه کجار هه لیدایه ناو گه رووی و به پیی راهاتن، په نجه ی به سهر ته له کان دا خزانده بو ئه وهی رشتته ی هه واکه ون نه بی. کووچکیش له کاتیکا به په نجه ی دهستی چه پ درنگی له دمه که که ئه هینا، پیاله که ی له سهر سینه که هه لگرت و وه کوو باوکی به فریک هه لیدایه بن گه رووی و پیاله به تاله که ی گه رانده وه و له سهر سینه که داینا. به لام زهریف وای نه کرد. پیاله که ی له سه رخو برد بو لیوی، چه شتی و له بهر چوکی له سهر سه کوکه داینا و دریزه ی به سه نج لیدانه که ی دا.

موغیلان شهوق له ههر هه نگاو و جوولانیکی له شیدا، نیو سووپیکی دا و لای کوئه که که وه به نه رمی بای دایه وه، به ره وه قه نه فه ی قه راخ ده رگاکه چوو و سینه که ی له به رده م گولمه مه دی سه ردار راگرت. گولمه مه د هیشتا نه یه توانیبوو له سهر خواردنه وه و نه خواردنه وه ساخ بیته وه. بو یه ش بوو سینه که له به رده می گولمه مه ددا گیری کرد و موغیلان به ناچار ئاوپی له جه لیل ئاغه دایه وه تا ئیجازه له وه ره یگری. جه لیل پیاله که ی کردبوو به دهم ژنه ی سه ما که ره وه، پیاله که ی خووی به رز کرده وه، به خواری سه ییری گولمه مه دی کرد و وتی: — بوچی دووری ئه که ی گولمه مه د خان؛ به خوشی! فه رموو پیاله یه ک هه لگره. من هه مانم که ئه مناسی. میوانی منی. هه موو میوانی منن. به خوشی ئه خوینه وه؛ خوشیتان!

٢٨٠٢
که ئیسده ر
به رگی ئه یه

په‌رده‌که لادرایه‌وه و مه‌له‌ک مه‌نسور هاته دهره‌وه
 و، به‌گمه‌مه‌د بۆ ساتیک توانی قاچی ژنی پوخه‌ک و قاچی
 عه‌باسجانی که‌لایی‌خواداد ببینی و، به‌داکه‌وتنه‌وه‌ی په‌رده‌که،
 به‌گمه‌مه‌د جاریکی‌دی سه‌یری براکه‌ی کرد، تا بزانی چی له‌گه‌ل
 ئەو پیاله‌یه ئەکا، پیشکه‌شی کرابوو. گولمه‌مه‌د پیاله‌که‌ی
 له‌سه‌ر سینی‌ه‌که‌ه‌لگرت. به‌لام نه‌یخواردوه‌ه و لای ده‌ستی
 خۆیه‌وه، له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌که‌ داینا و وتی:

– من به‌روژ ناخۆمه‌وه ئەریاب، نوۆشی گیان!

موغیلان له‌گه‌رانه‌وه‌دا سینی‌ه‌که‌ی به‌ره‌وه‌ به‌گمه‌مه‌د برد
 که‌ده‌ستی درایه‌دواوه. موغیلان گه‌رایه‌وه بۆ جیگه‌که‌ی خۆی،
 لای سه‌کووی پیشخانه‌که‌ه‌ و دوا پیاله‌ی له‌سه‌ر پیشخانه‌که‌ دانا
 و سینی‌ه‌که‌ی نایه‌لاوه، ده‌سته‌کانی وه‌ک خاچ نا به‌سینگیه‌وه
 و چاوه‌پوان بوو له‌ده‌رفه‌تیک‌دا پیاله‌که‌ی خۆی هه‌لدا.

لۆتی پوخه‌ک ئەوا ورده‌ورده‌که‌وتبوویه‌خویندنی گۆرانی:

مه‌ی بخۆره‌وه‌تاکوو نه‌زانی له‌کوپۆه‌هاتی

خۆشبه، نه‌زانی به‌ره‌وه‌کووی ئەپۆی، نازانی کاتی

ده‌نگی پوخه‌ک هه‌لبه‌ت پیر و شکاو بوو. پاکیشنه‌ر نه‌بوو
 و زه‌لّ نه‌بوو و ژه‌نگی هینابوو. به‌لام کام مووزیک ژه‌ن هه‌یه
 لانی که‌م دوو دانگ ده‌نگی له‌خۆی‌دا په‌روه‌رده‌نه‌کردبی و، کام
 سازژه‌ن هه‌یه‌نه‌توانی له‌گه‌ل گه‌رانی په‌نجه‌کانی زه‌مزه‌مه‌یه‌ک
 بکات؟ هه‌رچه‌نده‌پیریش بووبی و ده‌نگی له‌شکانی لقه‌داری
 وشکه‌لاتووی پایزیش بچی. که‌بوو و واش بوو. به‌لام هه‌ر
 ئەم ده‌نگه‌به‌رایی و توانای خۆی و میانه‌ی هه‌ناسه‌کانی خۆی
 پسپۆرانه‌ئهناسی، ئیسته‌ه‌ و له‌م کات و هه‌وای به‌زمه‌دا نه‌ک
 هه‌ر ناساز و ناله‌بار نه‌بوو، به‌لکوو له‌دل‌یش ئەنیشته:

ده‌سکه‌وته‌م له‌ژین چی بوو، زانی: هه‌یچ

گه‌په‌ده‌ه‌ و خولیا، په‌ی نه‌ینی: هه‌یچ

مۆمی ئەو به‌زمه‌م، وه‌م کوژینی: هه‌یچ

گەر جامى جهمم، بىم شكىنى: هيچ
 گهرووى بهگمحمهد وشك بوو. نهك هر وشك، نهتوت
 بهكك قورقورچاچهى گرتووه و ناهيلى ههناسه بدات. له
 خوړا كووكى. بهلام نهمه چارهى دهردهكهى نهبوو. قولپى هاوار
 له سينهى جهواندا، دهشتكى نهويست؛ بهربرين بيابانك و
 چرپنى چريكه!

قاچهكانى موغيلان به هر درمكى دمهك و درينگى تارهكه،
 له جيوه نهجوولا. ماسوولكهكانى به شهوقهوه نهكشان و به بى
 نهوهى خويشى ناگاي لىبى، پهنجهكانى پى له ناو گيوهكانى دا
 ديلانهيان نهكرد و چاودپريك نهگهر ناگاي لىبوايهت نهيتوانى
 نيشانهكانى جوولانى رپتمكى ژير پيسته سپى و ناسكهلهكهى
 ببينى؛ لهو رووهوه كه سهماكهريك له دهررونى موغيلاندا،
 سهماى نهكرد.

به فهرمى جليل ناغه، موغيلان پيال له پركراوهكهى
 ههنگرت و داي بهدهست مهلك مهنسوورهوه. مهلكه به
 خوشى و سهبرهزى ناغزاده خوارديهوه، سيگارپكى نا به
 سووچى ليوپهوه و به چند پل تهفاندنى شمارهزايانه و به
 شريخه، شيوازى تارليدانهكهى گوړى به ههواى ديلوك و به
 كهمر بادانهوه هاوارى كرد:

— سهما، سهما، سهما!

نيگاي دانيشتون فرى بولاى سهماكه، بهلام زهريفى روخهك
 به كراسى قهنهوسى سوورهوه، وهك بالندهيهكى رهنگين خو
 ههلايه ناو مهيدانهكه و كهوته سهماى سهرچوك. سهنجه
 بچووكهكانى به پهنجهكانى هر دوو دهستيهوه و پيال له سهرپر
 له سهر تهويلى، سهرووى نيوان هر دوو بروى.

— چهپ چهپ، چهپ چهپ!

دهنگى چهپلهليدان، رپتمى چهپ و سهنجه بچووكه خوش
 ناوازهكهى زهريف، دهنگى دمهك ليدانى پهنجه بچووكهكانى

۲۸۰۴
 كه نيسدور
 بهرگى نويه

کووچک، دره‌پن، دره‌پن، چاخانه‌که‌ی پر کرد له شادمانی و هه‌لچوونییکی له‌پر. زهریف ئەوا له به‌رده‌م جه‌لیل ئاغه‌ی خولیا‌ی سه‌نج و تار و دمه‌ک و چه‌پله‌لیدان، به سوورانی ئەژنۆ و له‌شی نهرمی له‌گه‌ل یاریکردن به ده‌ست و شانی خه‌ریک بوو پانیه‌ی سه‌ری بدا له زه‌وی و، ئەمه‌ش ئەوی کردبوو به چه‌قی هه‌موو نیگایه‌ک. چاوانی داچه‌قاو و بی بروا لیی ئەروانی و ترسی ئەوه‌ی موّغه‌ره‌ی پشت و ملی جه‌وان ها‌کا خرمه‌ی لیوه‌ ها‌ت. چونکه زه‌ریفی روخه‌ک هه‌رچی بوو، خوما‌ر نه‌بوو که له‌شی ئەوه‌نده نهرم و له‌باری هه‌بی. ته‌نانه‌ت جوولّه‌یه‌کی نابه‌جییش له‌شی مارئاسای جه‌وانه‌که‌ی نه‌له‌رانده‌وه که بیته‌ هۆی له‌رینه‌وه‌ی پیاله‌ی سه‌رپری سه‌ر ته‌ویلی و تاچه‌ دلۆپیکیش نه‌رژایه سه‌ر روخساری.

پاژنه‌ی باوه‌شه‌ گه‌ونی قژی زه‌ریف ئەوا که‌وتبووه سه‌ر خشت و خوۆلی ته‌ختی چاخانه‌که و ئەو هه‌روه‌ها به نهرمی یاری به ده‌ستی و سه‌نجه‌ پچووکه‌کانی ئەکرد. بزه له سه‌ر لیوانی بوو و چاوی له پیاله‌که بوو و یاری له‌گه‌ل پیاله‌که‌ش ئەکرد.

– ئالات نه‌نه‌وی ئەرباب ئالاجاقی!

له‌گه‌ل شاباشه‌که‌ی لۆتی روخه‌کا، جه‌لیل ئاغه‌ دانه‌ویه‌وه و ده‌ستی برد بو پیاله‌که، له سه‌ر هه‌نیه‌ی زه‌ریف هه‌لیگرت و بو سه‌لماندنی گه‌وره‌یی خوۆی ئەسه‌که‌ناسیکی خسته‌ ده‌می سه‌ماکه‌ر و زه‌ریفیش به‌و نهرمی و له‌باریه‌ی به‌پشت‌دا چه‌ما‌بووه‌وه، خوۆی به‌رز کرده‌وه و راست بوویه‌وه و درێژه‌ی دا به سه‌ماکردن.

ق‌ریشکه و هه‌را و چه‌پله‌لیدان و سوۆزی تار و به‌زمی دمه‌ک:

– هه‌ر بژی کو‌ر، بژی بو سه‌مات. ئەوه‌ی ئەیخۆی نوۆشی

گیانت!

جه‌لیل ئاغه‌ ئەبوایه پیاله‌ی مه‌یه‌که به‌خواته‌وه، به‌لام ئەو

– ره‌نگه له به‌ر ئەوه‌ی دلّی گرتبووی. پیاله‌که‌ی بو سه‌ماکه‌ره‌که

راگرت و زهریفیش به سهما و خو بادان هات بهرمو کورپه ئه رباب و به دهم رپوه ئه سکه ناسه که ی کرد به بهر قایشه که ی دا و لیواری پیاله که ی به ددان گرت و به سووردان و به هه لدانى سهر و کاکوئی، ئاره قه که ی هه لدايه بن گهرووی و به خوئیک خوئی گه یانده لای شانى براکهی کووچک، پیاله به تاله که ی دا به و و کهوته گورانی خویندن:

مه خوینی رهزان ئه خوین و تو خوینی که سان

پیام بیژه مه یان تو، کیهه خوین خورتین!

پیام بیژه مه یان تو، کیهه خوین خورتین!

لوئی روخهک بو زهریفی کورپی سهندهوه و خویندی:

وهک من ئه گهر تویش لهو داوه کهوی^۱

به باده و پیاله گیروده و کهوی^۲

ئیمه شهیدا و مهست و کهله لا

خوتمان لی لاده ئه بی به کهوی^۲

خوتمان لی لاده ئه بی به کهوی

زهریف پییه کی نایه سهر لیواری سهکوکه، سهری به سهر

تاره که ی باوکی دا خهواند و دهنگی هه ئینا:

تافی لاییه، کاتی شهرباب و باده

سهوزه ی گوئروومهت به مه ی دل شاده

دنیا سهربه سهر کاروانسه رای چه پ

له چه پخانه ی چه پ، باده به با ده!

له چه پخانه ی چه پ، باده به با ده!

موغیلان چوار داری دهس خستبوو و ئوقره له بهر براو، چاوی

له مه لهک مه نسوور بریبوو، به لکوو مه له که ریگهی بدا ئوخه ی

دلی بشکینئی و بکهوئته مهیدانداری - داروازی - له گهل زهریف.

به لام مه لهک مه نسوور لهم کاته دا دهنگی بهرزکرده وه و وتی:

- جهیران، جهیران، سهمای جهیران! جهیران، سهمای

جهیران... جهیران!

۲۸۰۶
که ئیسدهر
به رگی ئه وه

جهليل ئاغه كه به تهماي ئهو داواكارويه بوو، قوئى جهيرانى
 گرت و هيئنايه ناو گۆره پانه كه و ئه وهندهى سهما دهستى پيكرد،
 خوئى به چه پله ليدان و به نهرمى كئنايه وه، نوقم و مهستى
 سهماي ژنه، له سهر ليوارى سهكوكه دانىشت. جهيران له
 كاره كهى دا زور شارهزا نهئه هاته پيش چاو. به لام ژن ژنه و،
 شهنگى و ناسكى تايهت به خوئى ههيه. جلوه بهرگى شوخ
 و چاوى تامه زرو و پر له تاسهى دانىشتوان، ئه وپيش كاتيكه
 روخسارى گهش و گهنج بى و بزهيهكى نازدار له سهر ليوه تهر
 و تهرچكه كهى دل بخاته جوئش، شارهزا نه بوون له سهما كردن
 زور بهرچاو ناكه وئى. نهخوازه كه ئهم سهما كه ره هيشتا گهردى
 ماندويى كارى بهردهوام و دريژخايه ن له روخسارى نه نيشتبى
 و شوور و گوژمى گهنجى تيا مابى و -زیده له مهش- چاو و
 گوناي گهشى به مهى سوور بووبى؛ بهو جوړهى كه جهيران بوو.
 به جوړيك كه له هر بزوتنيكى دهست و قوئى و، گهرانى هر
 نيگايه كهى دا، ئهتوت گوول له روخسارى ئه پزينى و، له هر
 بزهيه كهى دا، نوقل له دهمى دا ئه شكينى و ئاگر له ليوان ئه بارينى:

ئهمشه و له غهمتا له ناو خوين ئه نووم
 سهر بى سهرين و بى نوين ئه نووم
 پروام پى ناكه، بيرت بنيره
 بنوارى بى تو له كام شوين ئه نووم
 بنوارى بى تو له كام شوين ئه نووم

— هوئى، تارژهن! هوئى، تارژهن، وهره. وهره بو ئيره و
 په نجهيهك بژهنه! ئه هاى، تارژهن!

دهنگه كه گله ئاميز و ماندوو و هيشتاش خه والوو بوو:

— هوئى، تارژهن، وهره بو ئيره، وتم!

نهك ئه وهى سهما بوهستى يان مووزيك له نهوا بكه وئى،
 به لام چاو و گوئى بينهران راكيئشرا بو لاي دهنگه غهواره كه. دهنگ
 له پشت پهردهى پاشخانى چاخانه كه وه ئه هات. دهنگ دهنگى

نادعه‌لی چوارگویشلی بوو که هیشتاش مایه‌ی سهرخوئشی پیوه دیار بوو. مه‌له‌که بو ئه‌وه‌ی به‌لکوو ده‌نگی نادعه‌لی بخه‌وئینی، گورج و خیرا به‌ره‌و پاشخانه چوو و له پشت په‌رده‌که ون بوو. جه‌لیل ناغه‌ ره‌نگه به هوئی ده‌نگی تار و دمه‌ک و سه‌نجه‌وه، ده‌نگی نادعه‌لی نه‌بیست. یانیش بیستی و نه‌یخسته خوئی. روخه‌ک دل و جه‌ربه‌زه‌ی ئه‌وه‌ی نه‌بوو گوئی لی‌پاگری. چونکه ئه‌و له سهر ویست و داوای جه‌لیل ناغه به‌زمی به‌ریا کردبوو و ئه‌یژه‌ند و ئه‌یخسته سه‌ما و، ده‌سه‌لاتی ئه‌وه‌ی نه‌بوو له‌م کاتی به‌زم و هه‌رایه‌دا بیر له ره‌زامه‌ندی یه‌کی‌دی بکاته‌وه. له‌م نیوانه‌دا، له هه‌موان زیاتر، به‌گمه‌مه‌دی که‌لمیشی سهرنجی به‌ره‌و ده‌نگ و په‌رده‌ی پاشخانه راکیشرابوو و چاوی بریپوویه په‌رده‌که و ته‌مایه‌ری هاتنه دهره‌وه‌ی خاومن ده‌نگه‌که بوو.

زۆری پی‌نه‌چوو په‌رده‌که به په‌نجه‌ی مه‌له‌ک مه‌نسور لادرا و نادعه‌لی چوارگویشلی له ناو دهرگاکه دهرکه‌وت. وا دیار بوو یاوی هه‌یه. ژاکاو و له‌خت، چاوانی ئه‌توت له ناگرا ئه‌گپرین. به‌ره‌کی دابوو به شانیکدا و کلاوه‌که‌ی به بیوازی له سهر نابوو، به جوړیک که پرچی ره‌ش و ئالۆسکاوی له هه‌موو لایه‌که‌وه له دهره‌وه بوو و ههر شاخیکی به لایه‌کدا چوو‌بوو. له ناو دهریزانه‌که‌وه هاته به‌ره‌وه و شانی نا به دیواره‌که‌وه، وه‌ستا و چه‌ند جار چاوی ترووکاند. لی‌ی تاین نه‌بوو ئه‌م سه‌ما و به‌زم و شه‌ره‌نگه له خه‌وندا ئه‌بینی یان نا؟ وه‌کوو شتی هه‌ولئی ئه‌دا هه‌ندی‌ک به‌رله‌مه، کاتی پیش خه‌وتن به‌یئیته‌وه بی‌ری خوئی. بو‌یه‌ش بوو دوو سی‌ی جار سهر و شانی خوئی راشه‌کاند به شیوه‌یه‌کی نابهجی و نارپیک و، دیسانه‌وه پاما له سهر ئه‌وه‌ی ئه‌بینی و له کو‌تایی‌دا نیگای له سهر جه‌یرانی سه‌ما‌که‌ر گرسایه‌وه و چه‌قی به‌ست.

جه‌یران، هه‌رچه‌ند نه‌ک وه‌کوو پیشتر که ده‌ستی پیکردبوو، به‌لام له سه‌ما‌کردن به‌رده‌وام بوو و سه‌نجه بچوو‌که‌کانی سهر

٢٨٠٨
که‌لیس‌ده‌ر
به‌رگی ئه‌یه‌ه

پهنجەى ئەتەقاند و جارجارەش چاویکی له جەوانی غەوارە ئەکرد. جەیران تا رادەیهک بەدمەستی پیاوانی له کۆتایی شەودا بینیبوو و لەم کاتەشدا نەى ئەتوانی تەنھا بە گۆرانیکی سادە ئەویش له پشت پەردەوه - ئەویش له لایەن کەسێکەوه کە نەیتوانیوه دۆخی بەزەمەکە له پشت پەردەوه بناسیتهوه - کۆل بدات و بەر لەوهی ساز و مووزیک رابوہستی، له سەماکردن بوہستیتهوه. بینەرانیش بیران وانەبوو و کۆرەکە جارێکی دی خەریک بوو ئاسایی ئەبوویەوه. بەلام نادەلی گواہی پێی وانەبوو و گواہی له دارەت و ھەوای بەزەمدا نەبوو.

چاو و نیگای ھەروا له سەر خول و پێچی سەماکەر و لیوہ گرگرتووہ قفل کراوہکەى بوو و، قاچەکانی ئەتوت خۆبەخۆ کەوتنە رێ و ھینایەوہ ناو کایەى سەماکردن. نادەلی پراوہستا و ساتیک له سەماکەر پاما و پاشان له بەر چاوی ترساو و رەمۆکی جەیراندا، نادەلی دەستی برد و کەزبە چین چینەکەى له سەر و پوومەتى راگرت و سەرى خۆى ئەوہندە له پوخسارى ژنە نزیك کردەوہ، وا زانرا - شیتە - خەریکە دەم بخاتە ناو دەمى. بەلام نادەلی مەبەستی ماچکردنى ژنە نەبوو، پرچی بەردا و بە لەرزینیکی ترسناک له پەلکی کەپۆ و گۆنایدا، مەچەکی جەیرانی له ناو پەنجەى توورە و بەھیزی خۆىدا راگرت و بە بێ هیچ گوتەیهک، له بەر چاوانى حەپەساو و داچلەکاوى بینەراندە بەرەو دەرگای چاخانەکە پەلکیشى کرد و وتی:

— خواہە گیان، خواہە گیان!

دەرفەت نەبوو و خاوەخاوە کردن نەى ئەتوانی بەرەنجامیکی باشى ھەبێ. ئەبوا کارێک بکری و ئەویش لەو بابەتە و بەو جۆرە دیوانەسەر. پوخەک بڕابوو، دەستەکانی وشک ببوون و نیگای له جەلیل ئاغە و پر له پارانەوہ:

— ئەریاب، ئەریاب!

جەلیل ئاغە پێویستی بە ھاندەر نەبوو بۆ ئەوہى بجزوی. ئەو

- به بئ ئهوهی خوئی بئ بزانی- چاوه پروانی پلئوکیک بوو له خهوی ناباوه ری وه ئاگای بئنی. که پوخهک رایچله کاند، خویشی نه بزانی چوئن ئامبازی نادعه لی چوارگویشلی بوو و چوئن لیکن ئالان و پیک وهرگه ران! له ساتیک وه کوو برووسکه، سه ربه سه ر بوون و کلایان لیکن گیرا و به زمی چاخانه بوو به ئاژاوه.

ساز ژهنه کان پیکه اتن، به گمه مه د قنج بوویه وه و روانیه شوینی به ئالی کاک. گوئمه مه د نه بوو. وا دیار بوو پیشتر له چاخانه ده رکه وتوو. عه باسجان و ژنه که ی پوخهک له پاشخانه هاتنه ده ره وه و مه له ک مه نسوور به تکا و لالانه وه وه لفکه ی چارشپوه که ی له پشت ملی گری دا و له کاتیکا داوا ی یارمه تی له هه موان ئه کرد، خوئی گه یانده دوو جه وانه که ی لیکن ئالابوون و به قهستی کوشت لیکیان ئه دا. جه یران به ردرابوو. ئه وا داوینی کراسه که ی گرتبوو به ده ستیه وه و ئه یویست خوئی ده رباز بکات. بو ئه م مه به سته ش شان و قوئی موغیلانی رانه ژهند و لیی ئه پارایه وه ده روویه کی پیشان بدات بو هه لاتن یان خو وه شیران. موغیلانیش سه ما که ره که ی برد و ونی کرد.

نادعه لی و جه لیل ئاغه به بئ دنگ لیکیان ئه دا و به س. هه ر جاره ش که ده رفه تیکن به دی ئه هات، جنیویکن له ده می جه لیل ده رئه په ری. تۆزوخوئی ته ختی چاخانه که چوو بوو به چه وادا و مه له ک مه نسوور بیه ووده هه وئی ئه دا لیکیان جیا بکاته وه. ترسی مه له که زیاتر له وه بوو نه کا قوری و سه ما وه ری کولاتوو قلم بیته وه و گرفتیکی ترسناکی تر به دی به یینی. هه رچه ند ئه گه ر شه په که هه روا به رده وام بوایه ت مسوگه ر یه کیان ئه وی تری تیا نه برد. بویه مه له ک مه نسوور که له لایه ن به گمه مه دی که لمیشی، عه باسجانی که لایی خواداد و سازژهنه کانه وه ئاومید ببوو، غاری دایه ده ره وه و قیزاندی:

- کاریک بکه ن باوکه که م، کاریک بکه ن! یه کدیان کوشت!
ستار و گوئمه مه دی سه ردار که چوو بوونه سه ر ریگه که،

٢٨١٠
که ئیسده ر
به رگی ئۆیه

خوڤيان به بيستنی قیژه و ههراکه گه رابوونهوه و به رهوه ئهوی ئه هاتن. به لام تازه درهنگ ببوو. خوڤین پزابوو و دهمی چه قوکهی جه لیل ئاغه شه لالی خوڤین بوو. ستار و گولمه مه مه د هاتنه ژووره وه و به گمه مه دیش له هه مان کات دا چوو بو نیو بیژی و جه لیلی له سهر ملی نادعه لی چوار گوڤیشلی به رز کرده وه. به لام کار له کار تر ازابوو. دهست و دهمی چه قوکهی جه لیل ئاغه خوڤیناوی بوو و نادعه لییش به هه ردوو دهست لاجانگ و سهر گوڤی راستی گرتبوو و له سهر خاکه که ئه تلایه وه. جه لیل ئاغه که به وه قه لافه ته زله خورتیه وه که وتبوویه هه ناسه برکی و جنیوه کان له سهر زمانی کوت کوت ئه بوون، گوڤی نادعه لی له ناو دهستی چه پدا ئه گوووشی و خوڤین له نیوان په نجه مستکراوه که یه وه نهرم نهرم ئه تکایه سهر چوکی پانتوول و سهر که وشه سپیه کانی. نادعه لی ئه وا له سهر قه نه فه که دانرابوو و هه رچهند نهی ئه زریکاند، به لام شوینی گوڤی براوه کهی به هه دوو دهست گرتبوو و سهر و شانی وهک که زاوه به ملا و لادا رانه ژهند. نیوهی روخسار و ملی خلتانی خوڤین بوو و خوڤینی پزاو به سهر شانی چه پی، کراس و جاکه ته کهی سوور کردبوو. هه موو روومه تی ئه له رزی و نیگای خوار ببوو و دهمی، ئه وهنده لیوی به ددان کروشتبوو، خوڤیناوی بوو. له بری هه موو کار دانه وه یه کیش لیوی به ددان ئه گهست و سهر و شانی به ملا و ئه ولادا رانه وه شانند. گولمه مه مه د لای شانی نادعه لییه وه له سهر لیواری قه نه فه که دانیشنت و به گمه مه مه د به ره که کهی کوری چوار گوڤیشلی هه لگرت و هیئای. جه لیل ئاغه هیشتاش وه ستابوو و وهک بلپی چاوهروانی بیستنی قسه و گوته یه ک بوو له زمانی گولمه مه مه دی سهر دار. به لام گولمه مه مه د وهک بلپی دلی تی که هه لاتبی، رووی لیه ره گپرا، سهری داخست و خاموش راما. جه لیل ئاغه له بهر نیگای نه فره تباری ستاری پینه چی دا، گوڤی براوه کهی نادعه لی هه لدا به سهر باوهشی خودی نادعه لی و له کاتی کا دهمی چه قوگی

ئەبەست، بە فرکە و خێرایی گۆوللەبەک لە دەرگاکی چوو
دەرەو و لە پشت فەرمانی جیبەکی دانیش و وتی:

— سواربن تا وەرگیم نە کردوو بە سفرە سەگ، سواربن!
مووزیکار، هەموو جگە لە جەیران و روخەک، خۆیان گەیان
و سوار بوون، عەباسجانی کەلایی خوادادیش تەنەکی پووتی و
قاپ و شووشەکانی خستە ناو جیبەکی و لە داوینی کیشەکەدا،
لە کاتیکی وەکوو سەگ کلکی خستبوویە ناوگەلی و بە ئاشکرا
خۆی لە نیگای ستار ئەشاردەو، لە دەرگاکی چوو دەرەو و بە
رەنگ و روویەکی وەکوو خۆلی دیوار، لە بن جیبەکی سوار بوو و
لای تەنەکی پووتیەکانەو هەترووشکا. ترومبیلەکی هەترووشکا
و بەروودوای ئەکرد بەوێتە سەر پێگەکی. لەم کاتەدا جەیران
و روخەکیش لە دەرێجەکی پشت چاخانەکەو هاتە دەرەو و
بەرەو جیبەکی هاتن. پیرە لۆتی دەستی جەیرانی گرتبوو و ژنە
بە پاژنەکی تیژ و بەرزی فیلارەکانیەو بە دوای خۆی دا رانەکیشا و
بە ئاشکرا جینۆی بە خۆی بە پیشەکەکی خۆی ئەدا.

جەلیل ناغە لە کاتیکی مەلەکی مەنسووری بانگ ئەکرد،
دەستی سەماکەرەکی گرت و راپیکیشایە سەر. روخەکیش
کیسەکی تارەکی دا بە دەستی ژنەکیەو و بەر لەوێ جیبەکی
هەتکەنرێ، وەکوو دووپشک سەرکەوت و لای دەستی جەیرانەو
جینی خۆی کردەو. جەلیل ناغە لە دەرگای کراوەکی جیبەکیەو،
چەند ئەسکەناسی بو مەلەکی مەنسوور حەوا دا و وەک بلیی
جیبەکی فراند و هەوریکی تۆزوخۆلی لە حەوای گۆرەپانی بەر
چاخانەکەدا بەجی هیشت و دەسبەجی ون بوو.

مەلەکی مەنسوور کە خۆیشی نە ئەزانی جینۆ بە کی
ئەدا، ئەسکەناسە گرمۆلە بووەکانی لێرە و لەوێ کۆکردەو و لە
بیری دەرمانکردنی برینەکی نادەلیدا، پینی نایە ناو چاخانەکی و
لە بەر چۆکی جەوانەکەدا لە سەر عەرزەکی پان بوویەو.

نادەلی خیسەکی لە هیچ کوێ و رووی لە هیچ کەس وتی:

٢٨١٢
کە ئیسدەر
بەرگی نۆبە

– سهوقی بوو؛ ئهوه سهوقی بوو!

موغیلان کوته لبادیکی داخی هیئا و مهلهک مهنسور
کهوته بهستنی برینهکه و وتی:

– زهرکیک ئاوی بوؤ بهینه!

موغیلان چوو بوؤ ئاو و مهلهک مهنسور شوین برینهکه
به لبادی گهرمکراو بهست و دوو سهری دهرهکهی له بن
چهناگهی نادعهلدا گری دا. موغیلان زهرکی ئاوهکهی هیئایه
پینشهوه و دای بهدهست نادعهلیهوه. نادعهلی ئاوهکهی وهرگرت
و خواردییهوه. زهرکهکهی گهراندهوه و روو له گولمههمه وتی:
– لهگهه خوت بمبه. گولمههمه!

گولمههمه سهری ههئینا و به سهر سوورمانهوه روانیه
کورپی حاجی حسینی چوارگویشلی و تپی راما. جاریکی تریش،
نادعهلی به بی ئهوهی نیگا له خاک ههنگری وتی:

– لهگهه خوت بمبه گولمههمه؛ من ئیتر هیچکس و
هیچ شتیکم نییه! من به دواتدا ئهگهرام که پیت بلیم، پیت
بلیم ئهوانه سویندیان خواردوووه خوینی تو بریزن. ئهوانه، داویان
بو نایتهتهوه گولمههمه. من به دواتدا ئهگهرام ئهههت پی
بلیم. ئهو کارهی لهگهه میرات و دارایی من کردیان، ئهیانهوئی
لهگهه سهری توئی بکهن. بلا من قهرزی خوم دابیتتهوه به
کهلمیشهکان، گولمههمه!

به هاواری بهلووچ، گوتهکهی نادعهلی بی وهلام مایهوه. ههر
سی پیاو به دوا یهکدا له دهرگاکه چوونه دهرهوه و نادعهلییان
ماندوو و شکاو له ناو چاخانهکه بهجی هیشت. لورییهکه له
لای سهروهه ئههات. نزیک بوویهوه و بهبهر چاخانهکهدا تیپهری.

بهرداوپیژیک دوور کهوتهوه و وهستا. خانمههمه، لهوئی دابهزی
و بهرهو چاخانهکه هات. گولمههمه و ستار چوون به پیریهوه.
خانمههمه به ههنگاوی بلیند هات و نزیک کهوتهوه. شهکهت،
تووهره و توژاوی. ئههه خووی خانمههمه بوو و گولمههمه لی

نهگرت. ماندوو نهبنی لیکرد و وهلامی وهرگرتوهه و شان به شانی براهی بهرهو دهرگای چاخانهکه کهوته ری. بهگمحهمهده و ستاریش به دواياندا نههاتن.

خانمحهمهده له سهر قهنهفهه بن درهختهکه دانیشته و داوای ناوی کرد. بهگمحهمهده فرکی کرد بو ژوورهوه بو ناو هینان. نادعهلی چوارگویشلی به کزولهی له دهرگای چاخانهکه هاته دهروهه، به دژواری تا سهر جوگهی ناوهکه چوو. له سهر جوگهکه دانیشته و قوئی هه لکرد. دهست و چاوی شوورد و هه لسا. بههه مان دژواریش گه پراههوه بو چاخانه و داوای خاوی کرد. خاویان دایه. نادعهلی دهست و پرووی وشک کردهوه و پاشان سهرکهوته سهر قهنهفهه قهراخ دیوارهکه. دهستی کرد به گیرفانی دا، بهرده موری نوپژکردنی دههینا و له سهر قهنهفهکه داینا و له کاتیکا به زور خوی به سهر پیوه راگرتبوو، نویژی دابهست.

بهگمحهمهده خوی زهرکی ناوی بو کاکی گهورهی هینا. خانمحهمهده نیگای مور و چهپهساوی له سهر جهوانی چوارگویشلی گواستهوه. زهرکی ناوهکهی له بهگمحهمهده وهرگرت، دهستی گرت به پشت سهر و کلاوهکهیهوه و زهرکی ناوهکهی نا به سهرهوه. زهرکه بهتالهکهی له لاهه دانا و دهستی هینا به پرومهتدا و چاوه سوورهه لگه پراههکانی له ناو کالانهدا سووراند و وریای براهکانی تینووی چاوه پوانی، به بی نهوهی برپوانیته گولمحهمهده، پرووی گوتهی لهو، وتی: – نهوان تو بیان نهوی! حکومت گولمحهمهدهی که لمیشی نهوی، نهک خانمحهمهدهی!

به شی بیست و شه شه م

۲۸۱۵

که پیدر

به رگن نوبه م

۲۸۱۶
که نیسدور
بهرگی نوبه ۵

به ندى يه كه م

قهدير به پليكانه كانى گهر ماودا هاته سهر و پي نايه ناو مهيدانه كه. باى دايه وه بو ناو كو لانه كه و له گهل جوگه ي ناوه كه به ره و مالى خويان رو پشت.

ناوى رهوانى جوگه كه له تاودانه وهى ناسمانى به گه والهى ده مه و بهيان، سارد و ليل نهينواند. دهر و بانى قه لاجيمهن له رهنگالهى خو له ميشى سپيده دا، رهنگ و رواله تيكى به له كى وه رگرتبو و له يه كه م نيگادا له رانيكى گورگ و مهر نه چوو، موزيان كردبى و به يه كا بين. په له هه ورى به توپهل ناسمانى خافلگير كردبوو. كو مه له ي گه واله هه وره كان به بى نه وهى گرمه يان لى به رز بيته وه سوار شانى يه كدى نه بوون و باوه شيان به يه كدا نه كرد. هه وا خه فه بوو و زهوى وشك له بن تهختى گيوه تازه كانى قهدير دا به نه سپايى دهنگى نه هات.

قهدير، گيوه تازه كانى له هه مان كاتى كرين دا، دابوو به شيرازه گر بو نه وهى په رگه ماي لى بدا و شيرازه ي بگرى و نهخشى گولى لى بدا و پاژنه ي چه رمى تى بگرى. ئيستتهش به سه ير كردنى گولى سى په رى سهر نووكى گيوه كانى هه ستى به ره زامه ندى نه كرد. هه ستى نه كرد گيوه كان پر به پييه تى و هه نگاوه كانى به ته واوه تى وان له بن فه رمانى دا.

قهدير جگه له وهى به گيوه تازه كانيه وه گور جوگول ببوو،

به لكوو ههستی ئه كرد وزه يه كي تازهي چهز له ژيان له هه مموو گياندا بلنسه ئه كيشنئ. بويه ئه مجوره پئ هه لگرتنه ي هه رچهند تا راده يه ك به رهنجامي گيوه خو شپيكانئ بوو، به لام زياتر - و له بنه رهندا- هوئ ئه و گه وههري شه و قه بوو كه له دهرووندا سهري هه لدا بوو. شه و قئ روانگه يه كي روون و ديار كه ئه يو يست به ره للابئ و سه رگه ردانئ له ژيانئ قه ديراد، به جي به ئيلئ. روانگه يه ك كه قه دير ئه يو يست و ناماده بوو سه رو پيئ له پئناوئ دا دابنئ.

قه دير به قه راخ ديوارئ مائئ گو دهرزي به لخدئا تئ ئه په ري، ناخودئا كا به دزيه وه سه ريكي كيشايه ناو چه وشه و بي ره كانئ وه ستانئكي تي كه وت. به لام قه دير ده رفه تي به وه هه لوه سته يه نه دا، ها ته وه به خوئ دا و رووئ له خانو وه كه وه رگيئا و چاوئ بري به گو له جوان و دلخوازه كانئ سه ر گيوه كانئ. گو له تيمانجئ سوو ري پارا وه كه له هه ر هه نگا و پيكانئ دا له بن ده ره لنجئ پانتو له ره شه ئه تل سه كه يه وه ده رئه كه وت و ديسانه وه، وه ك چاو شاركيئ له گه ل بكا ت، رووئ خوئ دائه پو شئ و هه لئه ها ت. قه دير له يارئ گو ئئ گيوه كانئ دا، سه رنجئ به ره شايئ ده ره لنجئ بري قه داري پانتو له كه ي دا سه رخست بو سه ر چو كي و، شا قه لي شينكي كراسه كه ي به چه زيكي خو شه وه سه ير كرد. پاشان ده ستي بو گو له گه وه كه ي قايشه كو نه كه ي كه له نيوان دوو ئا ته كي ئيله كه كه يه وه ديار بوو، برد و به خو شيه وه ده ستي پيا هيئا. بو خچه چوار خانه كه ي گه رماوئ له بن با خه ئئا دا ري ك كرد و به په نجه دريژ و ره قه له كانئ بالئ پالتا وه كه ي به شانيه وه هه ل كيشا و به هه ستيكي نامو وه كه پيئ ئه وت كلا وه ره ش و خاو ينه كه ي خرا پ له سه ر نا وه، ده ستي برد بو سه ري و كلا وه كه ي له سه ر كا كو ئئ ري ك خست و له بن تا قئ شك اوئ به رده رگائ خو بان دا وه ستا. ده رگا كه ي كرده وه و له گه ل جي ره وشك و ئاشنا كه ي گريجه نه كه، پيئ نايه ناو دالان و ده رگا كه ي

٢٨١٨
كه ئيسدەر
به رگئ ئو به

به هه مان جیره وشکه که یه وه به ست و چووه حه وشه. به لای بیره که دا تپه پری و له پشت ده رگای کورتی هه ماره که، دهستی بو ده رگاکه برد و راوه ستا.

دیسانه وهش دهنگی کوند!

قه دیر به شانی راستی دا ئاوری دایه وه و روانیه سهربان. کونده به بوو له سهر تاقه کوئه که ی نیوه رووخاوی باله خانه کوئه که هه ل نیشتبوو و وا دیار بوو چاوی برپوه ته خانووه که. به دریزایی شهوی رابردوو کونده که ناوبه ناو قیزاندبووی و قه دیر له ههر تل دانیکی دا قیزهی کونده که ی بیستبوو و به جنیودانیکی له بهر خوویه وه، پیلووی لیک نابوو یه وه و هه ولی دابوو به دوور له نازاری قیزهی کونده که بخه وینه وه. به لام کونده بوو بو تاویکیش له قیزه نه که وتبوو و شه ویش ریگر بوو له وهی قه دیر بتوانی رابی و بیتهرینی. هه رچهند ئه گهر واشی بگردایه ت، کونده که ئه گه رایه وه بو ئه و شوینه ی هه لیبژاردبوو.

به لام ئیسته؛ ئیسته چی؟ قه دیر دیبووی و بیستبووی کوند هه رچهنده تا به یانی ئه نالینی، به لام دهنگه شوومه که ی به رووناکی به ره به یان ئه بردریت و خویشی ون ئه بی. به لام ئه مرؤ به و هه موو هه وره ره شه وه، وا پی ئه چوو شه و ئه یه وی له دلی رۆزیش دا به رده وام بی. رهنگه به هو ی ئه م لیک ئالۆسکانه ی شه و رۆژ بوو که کونده که ش نه ی ئه ویست ئارام بگری.

قه دیر کاکیله کانی به رقه وه ریگ گووشا، جنیویکی فری دا و چه مایه وه، بوخچه ی گه رماوه که ی له سهر سندۆله شکاوی بن دیواره که دانا، خره به ردیکی له قه راخ بیره که هه لگرت و گرتیه کونده که، کونده بوو به لام له جیی خوی نه بزووت. ئه توت خوی کلۆیه کی بۆره له سهر نووکی کوئه که رووخا و هه ل نیشتوو و و جووله و کاردانه وه ی نیه.

قه دیر پالتاوه که ی هه لگرته وه که له شانی به رببوویه وه، ددانی له کیره وه هیئا و به ناچاری چوو به دوا ی کاری دا. بوخچه ی

گه‌رماوی هه‌لگرت، ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه و چووه ناو هه‌ماره‌که‌ی. له تاریک و پروونی بن‌میچه‌که‌دا له به‌ر ئاو‌ینه‌ی هه‌ل‌واسراوی دیواره‌که‌ه‌راوه‌ستا و هه‌ول‌ی دا چ‌روچاوی خو‌ی له ئاو‌ینه‌که‌دا بدو‌ژیت‌ه‌وه. ئاو‌ینه به‌لام لی‌ل و هه‌وا تار بوو. ئاو‌ینه‌ی له دیوار کرده‌وه، چووه به‌ر ده‌رگا و روانیه ئاو‌ینه‌که‌ه. نه‌ک زو‌ر به‌ پروونی به‌لام توانی روخساری له‌ر و تازه تاشراوی له ئاو‌ینه‌که‌دا ببینی. ده‌ستی هی‌نا به‌ چه‌نا‌گه‌ی تاشراوی‌دا. وابوو، پروومه‌تی سافی ساف بوو. میرزای ده‌لاک له گو‌تره‌ ریشی نه‌تاشیبوو. په‌نج‌ه‌ی هی‌نا به‌بن سمی‌له‌ قه‌یتانیه‌که‌ی‌دا و سه‌ری تو‌ژی خو‌ارکرد تا جار‌یکی‌تر مووه سپیه‌کانی لاجانگی سه‌یر بکات. ره‌گه‌ی سپی مووی لاجانگی، به‌تایبه‌ت ئیسته‌ که‌ شو‌رابوون و شانه‌ کرابوون نه‌ک هه‌ر ناشیرین نه‌بوون، هه‌ستی نه‌کرد زو‌ریش له قاپ و قه‌واره‌ی -به‌گو‌نای ده‌ره‌په‌ریو و کاکیله‌ی ره‌قه‌له‌وه- هاتوو و روا‌له‌تیکی د‌ل‌خو‌ازی پیداو‌ه. لی‌وه‌کانی له سه‌ر ددانه قفل‌ کراوه‌کانی کرده‌وه، ددانه‌کانی سپی و ری‌ک بوون، به‌ بی‌ نه‌وه‌ی خالیان تی‌که‌وت‌بی. جار‌یکی دی سمی‌له‌ نه‌رمه‌کانی به‌ قه‌راخ ده‌ستی به‌هه‌ر دوو لای لی‌وی‌دا خه‌واند و گه‌راه‌وه و ئاو‌ینه‌که‌ی کرده‌وه به‌ بزماره‌که‌دا. نه‌بوا ده‌س پی‌بکات. پالتاو‌ه‌که‌ی له شانی کرده‌وه، نووشتایه‌وه و له سه‌ر جی‌گه‌ی خه‌وه‌که‌ی داینا و چووه سه‌ر به‌خدانه‌که‌ه. له به‌ر به‌خدانه‌که‌ چو‌کی دادا، قفل‌ی به‌غانه‌که‌ی کرده‌وه، سه‌ر و ده‌ستی کرد به‌ ناو به‌غان‌دا و نه‌وه‌ی بو‌ی نه‌گه‌را دو‌ژییه‌وه و هی‌نایه‌ ده‌ره‌وه. قفل‌ی دایه‌وه له به‌غانه‌که‌ه. هه‌لسا و نزیکی ناو‌ده‌رگا‌که‌ له سه‌ر کورسیه‌که‌ دانیش‌ت. گری‌ی ده‌سه‌ره‌ چه‌ور و چ‌ل‌کنه‌که‌ی کرده‌وه، ک‌یرد و هه‌سانی له ناو ده‌سه‌ره‌که‌ ده‌ره‌ی‌نا و له به‌ر رو‌شنایی لی‌لی به‌ره‌به‌یان‌دا لی‌ی روانی. هه‌سان و ک‌یرد که‌ونارا بوون، به‌لام ژه‌نگیان نه‌ه‌ینابوو. قه‌دیر ک‌یرد و زووره‌که‌ی له سه‌ر ده‌سه‌ره‌که‌ و لای ده‌ستی‌ه‌وه دانا. قو‌لی له سه‌ره‌خو‌ هه‌ل‌کرد، ک‌یرد و زووره‌ی گرت به‌ ده‌ستی‌ه‌وه و راست

٢٨٢٠
که‌ی‌س‌ده‌ر
به‌رگی‌ن‌ه‌وه

و چهپ وهکوو دوڤرد هښانایانی بهیهکدا. کږده کوڼه دوو دهمی
 ههبوو و نه‌بوایه ههر دوو دهمی کږده‌ده‌که‌ی له هه‌سان بدایه و
 به نه‌ندازه‌ی پښوویست تیژیان بکات.

دیسانه‌وه‌ش قیژه‌ی کونده‌که!

به‌دهم قیژه‌ی یه‌کباوی کونده‌که‌وه، تای دهرگای هوډه‌ی باوکی
 قه‌دیر، لی‌ک‌ترازا و قه‌دیر نه زور به جهر‌به‌زه سهر‌وملی له دهرگای
 هه‌ماره‌که هښایه دهره‌وه و روانیه دهرگای ژووره‌که. عه‌باسجان
 باوکی گرتبوویه باوه‌ش و نه‌یهښایه دهره‌وه بو نه‌وه‌ی -ره‌نگه-
 بیبات بو سهر‌ئاو. قه‌دیر خو‌ی تی‌ه‌لنه‌قورتاند. کشایه‌وه، له
 سهر جیی خو‌ی دانیشته‌وه، که‌وته‌وه تیژکردنی کږده‌که و
 بزه‌یه‌کی به‌نه‌سپایی نیشته سهر لی‌وه‌کانی.

ماوه‌یه‌ک بوو عه‌باسجان به سات له باوکی خافل نه‌نه‌بوو.
 سهره‌رای نه‌وه نفرته دیرینه‌ی له نیوان باوک و فرزه‌نا هه‌بوو.
 عه‌باسجان نه‌توت کردوویه به نه‌رک له سهر خو‌ی چاو له باوکی
 خافل نه‌کا. نه‌مه وای کردبوو کاری سهر‌وخوار کردن و هښان و
 بردنی پیره‌می‌ردیش بکه‌وو‌یته نه‌ستو‌ی عه‌باسجان. عه‌باسجان
 گله‌مه‌ند نه‌بوو و به حه‌زه‌وه خزمه‌تی باوکی نه‌کرد. له یه‌که‌م
 سهر‌نچ‌دا وها نه‌هاته پښ چاو که عه‌باسجان نه‌یه‌وو له
 دوا روژه‌کانی ته‌مهنی باوکی‌دا داوای لی‌بور‌دنی لی‌بکات. به‌لام
 راستیه‌که‌ی نه‌مه نه‌بوو و قه‌دیر دل‌نیا بوو عه‌باسجان باوه‌ری به‌و
 شتانه نییه. به‌لکوو ماندوو بووه و لانیکه‌م به خو‌ی سه‌لماندووه
 مهرگی باوکی نریک بوته‌وه. راستیه‌که‌ی له نه‌ندیشنه‌ی خو‌ی‌دا
 پیره‌می‌ردی نه‌مراند. چونکه به‌روالته‌ت هیچ گورانکارییه‌ک له
 بارودو‌خی که‌لایی خوادادا به‌دی نه‌هاتبوو، که بیته مایه‌ی

هیواداری. به‌لام عه‌باسجان له به‌رام‌به‌ر نه‌وه گیان سه‌ختیه‌ی
 پیره‌می‌رددا به‌زیبوو و ته‌نها ریگه‌ی به‌وه زانیبوو که هه‌لو‌یستی
 خو‌ی سه‌به‌رته به پیره‌می‌رد بگورئ، به‌وه هیوایه‌ی ماوه‌یه‌کیش
 خو‌ی به‌وه هیوایه‌وه بخلافینئ. نه‌وه له نه‌ندیشنه‌ی خو‌ی‌دا نه‌وه‌نده

۲۸۲۱
 که‌لیدر
 به‌رگی‌نو‌یه‌م

چوو بوویه پېشه‌وه که له‌ملا و نه‌ولا قاوی نژیک بوونه‌وهی مهرگی پیره‌مېردی بلاو نه‌کرده‌وه. وهک بلېی نه‌یویست خه‌لکی ناماده بکات بو نه‌وهی مردنی پیره‌مېرد له لایان ناسایی بی.

خېراکردنی پرؤسه‌ی نه‌و ناره‌زووهی عه‌باسجان له ناخی خو‌ی‌دا په‌روه‌ده‌ی نه‌کرد، کاریک بوو که گرتبوویه بهر. به‌لام نه‌و خېرابوون و په‌له‌کردنه بهر له‌وهی له دهره‌وهی عه‌باسجان‌دا بوونی هه‌بی، له ناخ و دهروونی نه‌ودا به‌رپوه بوو. چونکه ناره‌زووی مردنی که‌لایی سه‌ره‌رای نه‌و خو‌گریه‌ی باوک له به‌رامبه‌ر مهرگ‌دا، وه‌ها ناخی عه‌باسجانی داگیرکردبوو که نه‌و ببوو به‌خولیا و نه‌وینداری نه‌ندېشه‌ی خو‌ی. له لای نه‌و، پیره‌مېرد مردبوو و نه‌گهر هیشتا زیندوو بوو بو نه‌وه بوو شوینی پاره و نه‌سکه‌ناسه‌کان به‌ عه‌باسجان پیشان بدات:

«خو له‌گه‌ل خو‌ی نایب‌اته قه‌بره‌وه!»

نه‌م گه‌نجینه ویناییه، ببوو به‌ ئومید و نه‌فینی عه‌باسجان. نه‌و دراو و پاره‌یه‌ی پش‌تیا ن سه‌وز و پش‌تیا ن سوور بوو و، به‌ درېژایی س‌اته‌کانی ته‌م‌نی عه‌باسجان له نه‌ندېشه‌ی خو‌ی‌دا به‌راوه‌ژوو و سه‌روبنی کردبوون. په‌نگ و نه‌ندازه‌یان له زینده‌خه‌ونی عه‌باسجان‌دا نه‌خش ببوو و شه‌و و پوژی عه‌باسجانیا ن پر نه‌کرده‌وه. چونکه له نه‌ندېشه‌ی خو‌ی‌دا نی‌گارستانیک‌ی سکه و نه‌سکه‌ناسی ئا‌فراندبوو. نی‌گارستانیک‌ی زور خو‌ش‌په‌نگ و له‌بار و دل‌خواز. ش‌تیک‌ی دارمال‌ جیاواز له‌گه‌ل خوو و خده و په‌نگ و رو‌خساری خودی نه‌و. نه‌ک پیاو‌یک‌ی دوزه‌خی، به‌لکوو پیاو‌یک به‌ دوزه‌خی دهروون و دهره‌وه‌ی خو‌یه‌وه، روانگه‌یه‌کی به‌هه‌شتی له نه‌ندېشه‌ی خو‌ی‌دا به‌دی هی‌نابوو و نه‌وه‌نده‌ش له به‌ر چاو و دل‌ی جوان و خو‌ش‌په‌نگ بوو، هه‌ر له ئی‌سته‌وه خو‌ی تیا نه‌بینی.

— نه‌مه‌وی سه‌یری دهره‌وه بکه‌م! هه‌ر لیره. لیره دام بئی،

ئیره باشه!

قه‌دیر جاری‌کی‌دی سه‌ری دهره‌ینا. پیره‌مېرد هه‌رچه‌نده دیار

۲۸۲۲
که‌لی‌س‌ده‌ر
به‌رگی ناره‌وه

بوو سه‌رمای پایز به ئاشکرا ئازاری ئه‌دا، به‌لام وړکی گرتبوو
 که عه‌باسجان له ناو بالشمه‌ی ده‌رگا که‌دا دای‌بنی. عه‌باسجان
 به‌ناچار کۆلی دا و هر له‌وئ داینا و له کاتی‌کا ده‌سته‌کانی
 ئه‌هینا به‌یه‌ک‌دا، به‌ده‌نگی به‌رز وتی:

– ئاخر سه‌رمات ئه‌بی لیره!

که‌لای خواداد که سه‌روملی به‌شاله چلکنه‌ره‌نگ
 وشترییه‌که داپوشابوو، وه‌ک بللی هیچی له‌کوره‌که‌ی
 نه‌بیستی، وتی:

– دۆشه‌کله!

عه‌باسجان چووو ژووره‌وه، دۆشه‌کله‌ی هینا که وه‌کوو
 سه‌رچۆکی وشتر ره‌ق و چیر بوو، به‌دژواری خستییه‌بن سمتی
 ره‌قه‌له‌ی پیره‌می‌رد و لئی پرسی کاریکی هه‌بی بو‌ی بکات.
 پیره‌می‌رد وتی:

– جیوبان!

عه‌باسجان جاریکی‌تر چووو بن ژووره‌که، جیوبانه‌که‌ی هینا
 و له‌پشت که‌لای خواداد داینا و وتی:

– ئه‌وه‌تا ئه‌له‌رزی!

پیره‌می‌رد وتی:

– که‌ولپۆسه‌که‌م!

عه‌باسجان رۆیشت و که‌ولپۆسه‌ش‌ره‌که‌ی باوکی هینا. دای
 به‌شانی پیره‌می‌رددا و قۆله‌کانی له‌بن ئه‌ژنۆ ئیفلیجه‌که‌ی گیردا
 و وای هینایه‌وه یه‌ک که‌سینه و قاچی داپۆشی. پاشان پرسی:

– ئیتر؟!

پیره‌می‌رد وتی:

– هیچ، هیچ!

عه‌باسجان وتی:

– ئیسته‌پاله‌یه‌ک چات بو‌ده‌م ئه‌که‌م!

پیره‌می‌رد هیچی نه‌وت و عه‌باسجان کترییه‌ره‌شی له

سووچی ژووره که هه لگرت و رویشنت تا کوانووی بن تهنووره که داگیرینی.

دیسانه وهش قیژهی کونده که!

قه دیر هه لسا برونه دهره وه. به لام ناخودئاگا له شوینی خوئی راوله ستا. تاویک دردونگ راما. پاشان گیوهی داکنه د و دسه به جی کوه ته کردنه وهی قوچچه و په تهاکان و سه رتاپی خوئی له جله کوئه کانی هه لکیشتایه وه. پوستانلی نیوداشت، پشتوین له پشت، جاکه ت و ته قیلهی له سه ر کرد و ناماده بوو بو رویشتن. به لام نه بوایه کراس و ئیله ک و پالتاو و گیوه خوئشه ویسته کانی وه ها بشاریته وه که براکهی نه توانی لی بدزی. جاریکی تر دهرگای به غانه کهی کرده وه، خستیانیه ناو به غانه که و دهرگاکه ی قفل کرده وه و به باشی زانی دهرگای هه ماره کهش قفل بکات. به لام، دیسانه وهش دهنگی کونده که!

کونده که نه مجارهیان راست له بهر چاوی که لایی خواداد هه لنیشتبوو و خاچ له چاوه بوو و بیزاره کهی پیره میردی نه روانی و وا پی نه چوو له کاژه ره ی نه ودا نه قیژینی. قه دیر له سه ر پی وه رگه را و بهر له رویشتن بوخچه ی گه رماوه کهی کرده وه، فوته و خاولیه ته ره کهی دهره ینا و به بزماردا هه لیواسین و پاشان چوو دهره وه و که وته داخستنی دهرگای هه ماره که.

عه باسجان کوانووه کهی داگیراندبوو و فووی لی نه کرد به لکوو کلپه بکات و دوو که له که بلاو بکاته وه. قه دیر قفله کهی به ست و کلپه کهی خسته گیرفانی، به قه راخ بیره که دا تیپه ری و چوو ناو دالان. عه باسجان یان ناگره کهی بو دانه نه گیرسا یان خوئی خه ریک کردبوو که گوئی نه داته قه دیر. بویه هه رچه ند پوستانله قورس و پیناوییه کهی قه دیر له هه ر هه نگاو یکدا به قورسی دهنگی نه دایه وه، به لام عه باسجان وای دهره خست هیچ دهنگیک نابیسئی. له لای دژوار بوو نه گه ر نه به به یانی باش و به گونه، لانیکه م به نیگا و سه ر له قاندنیک براکهی به ری بکات.

ئەمەشى نە لە پرووی رق و مەبەستەو، بەلکوو لە کۆنەو بېو
بە خووی و پەوشتی.

پارێزکردنی کەسانی نزیك لە یەكدی؛ نیشانی سەرما
ژیان.

قەدیر لە ناو داڵانە تاریکە کە راوەستا، هەنگاوێک کەشایەو
و بە عەباسجانی وت:

— مەنگەلێک ئاگریش سازکە و بیخەرە بەردەستی! هەر لە
ئێستەو کۆم بۆتەو؛ تاوێکی تر ئەرچی!

عەباسجان هەر بەو جۆرە بە سەر ئاگرە کە دا چەمابوویەو
بە حاوی ئاوری دایەو و لەبان شانیەو روایە قەدیر و بە
ئەری سەری لەقاند. قەدیر جاریکی دی دەستی کردەو بە بەر
پشتینە کە دا. هەسان و کێردە کە بە سەر کردەو، نەکا لە
بیری چوو بێ. پاشان کەوتە ری، تاي دەرگاکی کردەو و پێی
خستە ناو کۆلان.

قێژە کونە کە هەرچەند لە هەموو قەلاچیمەن دا دەنگی
ئەدایەو، بەلام قەدیر هەستی ئەکرد بە هەر هەنگاوێکی لە
چەقی دەنگە کە دوورتر ئەکەوێتەو و دڵنیا بوو ئەوەندە سەری
بە کارە کە یەو گەرم بێ، دەنگی کونە کە نابیسێ. بەلام کار
ئەبوا بە لگەل رۆژبوونەو دا دەس پێبکات و ئەم رۆژە، لەم هەوا
ناوچا و ترشاو دا روون نەبوو کە دەرنەکەوێ. ئێستە چ کات
بوو؟ هیچ دیار نەبوو. رەنگە قەدیر کاتی ون کردبوو؟ ئەو نەبوو
بە شەوقی کارەو، شەو تا دەرنگانێک لە گومان و ئەندێشە دا
رای بواردبوو؟ گومان و ئەندێشە، وەک بلیی بیری لە ئەرک و
کاری زاوا یەتی خۆی ئەکاتەو! کازیوەی بەیانیش - بۆ دەرکردنی

شەکەتی سەگخەوی لە لەشی - چوو بوو بۆ گەرما و یەکەم
کەس بوو پێی خستبوویە سەر گۆرەپانی گەرماو کە.

«ئەلێی شەیتانی بوویت بەم نیوە شەو!»

«تۆ چت لە بەهەشت و دۆزەخە کە داو؟ ئاوی گەرماو کەت»

ئەبى گەرم بى، گەرمە؟!»

لە چوونى قەدىر بۆ مالى بوندار، كابرايەك لە پليكانى گەرماو ئەھاتە سەر كە ئەو باش نەيناسيەوہ. چۆخەى دابوو بە سەرىدا و تۆزى خۆى كۆم كەردبوويەوہ و وا ديار بوو بوخچەى گەرماوى داوہتە بن باخەلى چەپى. كاتى رۆيشتن پاژنەى پىي ديار بوو و قەدىر بە قەلەشنى پاژنەىدا قەرسى لىدا رەنگە سالار رەزاق بى.

سالار رەزاق لە مالموہ كاتزىمىرى ھەبوو. چونكە دابەشىنى ئاو لە زەوييەكانى قەلاچىمەن بە گوپرەى كاتزىمىرەكەى ئەو رىك ئەخرا. ئەوہ بوو قەدىر ئەيتوانى لىي پىرسى چ كاتە؟ بەلام سالار رەزاق دوور كەوتبوويەوہ و خەرىك بوو باى ئەدايەوہ بۆ كوۆلانى خويان. قەدىر بەناچار درىژەى دا بە رىگەى خۆى.

سالار رەزاقىش يەكىك بوو لەو كەسانەى كە مالمەكەى بۆ ميوانەكانى زەماوہنى كورى بوندار - بۆ خەوتنى ميوانەكان - رازاندبوويەوہ وئامادە كەردبوو. شوينىكى تر كە بۆ پەزىرايى ميوانان ئامادە كرابوو، مالى سەيدى تەلەفوونچى بوو. بەلام بە بۆچوونى قەدىر كە لەخۆرا حەزى ئەكەرد زەماوہنەكە بە رىكوپىكى بەرپوہ بچى، جىي خەو بە ئەندازەى پىويست نەبوو و ئەبوايە مالىكى ئابروومەندى تىرش ئامادە بكرايە. يەكىك لەو جىگانەش ئەيتوانى مالى ئەولحسىنى مېلوورە بى.

قەدىر گەيشتبوويە قەراخ ديوارى مالى بوندار. دەرگاى حەوشەيان ھىشتا داخرابوو. لاي ديوارەكە وەستا. سەرى ھەلينا و لە سەر ديوارەكەوہ روانيە حەوشە. حەوشە چۆل بوو. وشتەرەكە، تەنھا وشتەر لەوانەى كەلايى خواداد كە مابوويەوہ، دەستى چەپى بە پاشوہن كرابوو و لە سەر سى پى راوہستابوو و سەبرى كوۆلانى ئەكەرد. لە خەلكى مالمەكە كەس ديار نەبوو. ھونەرمەندەكان ئەبى لە بالەخانە خەوتبىتن. جەللى نالاجاقىش نەبوو. شەوى دى، لاي نيوہشەو سوارى جىبەكەى

ببوو و رۆیشتبوو که ئەمڕۆ ئالاجاقی و هه‌فاله‌کانی له‌ شاره‌وه به‌ئین. دلاوه‌ر و قوربان به‌لووچیش ره‌نگه‌ وه‌کوو پێشتر له‌ توونی گه‌رماو سه‌ریان نابێته‌وه‌.

وشتره‌که‌ به‌ره‌و قه‌دیر هات. نیگای له‌ قه‌دیر، ئاشنای دێرین، ملی کێشنا و هه‌نگاوێک شه‌لی. قه‌دیر تاوێک له‌ به‌رامبه‌ر وزه‌ی نیگای وشتره‌که‌دا خۆی راگرت و پاشان وه‌ک بلیی ئەیه‌وێ خۆی ده‌رباز بکات ده‌ستی به‌ ده‌سکی کێردی به‌ر پشنتینه‌وه‌ گرت و له‌ دیواره‌که‌ دوور که‌وته‌وه‌ و به‌ر له‌وه‌ی ناچار ببی جارێکی‌تر سه‌یری وڵساته‌که‌ بکاته‌وه‌، بازی دا به‌ سه‌ر جوگه‌که‌دا و به‌ره‌و کاروانسه‌رای کۆنه‌ تییته‌قاند.

له‌بن هه‌موری ره‌شتاله‌ و هه‌وای قورقوشمینی به‌یانی‌دا، کۆنه‌ کاروانسه‌رای بچکۆله‌، تاق و ته‌نها راوه‌ستا‌بوو و ئاوی ره‌وان له‌ گه‌ری پێچ کردنه‌وه‌ی‌دا خۆره‌یه‌کی یه‌ک‌باوی هه‌بوو. گرد و چه‌م و لیپ و گو‌رپستان، له‌ هه‌موو لاوه‌ و له‌ هه‌موو شوینیک‌دا چۆل بوون. بیابان و بنا‌ر و ئاسمان و خاک خامۆش بوون. بالنده‌یه‌کی‌ش به‌ حه‌واوه‌ نه‌بوو. ئەتوت هیچ گیاندارێک ئاگای له‌و رۆژه‌ی له‌پێش بوو، نییه‌. زه‌مان بۆ کاتی‌ک دوا که‌وت‌بوو. قه‌دیر له‌ سه‌ر سه‌کو‌ی به‌رده‌رگای کاروانسه‌را، له‌ بن تاقه‌ شکاو دانیش‌ت. کاهوور و هه‌سانی له‌ به‌ر پشنتینه‌ی ده‌ره‌ینا و خۆی به‌ تیزکردنی ده‌مه‌کانی کێرده‌که‌وه‌ خافلان‌د. هیچ که‌یفی له‌وه‌ نه‌بوو بیر له‌ خۆی بکاته‌وه‌. به‌ ئاشکرا ئەسه‌لمیه‌وه‌ له‌وه‌ی بیر له‌ خۆی بکاته‌وه‌. هه‌وڵی ئەدا زیاتر بیر له‌ ده‌وروبه‌ر و ئەوه‌ی به‌چاو ئەیبینی بکاته‌وه‌. نه‌ی ئەو‌یست ئیتر ده‌رفه‌ت به‌ خۆی بدات. ئەو رۆژه‌؛ رۆژی شه‌هه‌که‌ی سووتان‌دنی کێلگه‌ی گه‌نمه‌که‌

بۆ قه‌دیر سنوور بوو. خالی‌ک بوو له‌ خولی‌کی ته‌مه‌ن و ژیا‌نی ئەودا. له‌و ده‌وره‌ و به‌گو‌یره‌ی ئەو مایه‌یه‌، قه‌دیر نه‌ی ئەو‌یست له‌و سنووره‌ تێپه‌رێ، یان ته‌نانه‌ت بی‌ری لی‌بکاته‌وه‌. به‌یانی ئەو شه‌وه‌، قه‌دیر هه‌ستی کرد به‌راوه‌ژوو بووه‌. کاردانه‌وه‌ی بون‌دار و

ئەربابەكەى سەبارەت بەوھى رۈوى دابوو و بە بىتەوان ناساندنى ئەو، دەسبەجى ھەموو رق و بەربەرەكانى قەدىرى گۆپرى بە ملكەچى. ملكەچى و فەرمانبەرى. ھەمان كاتىش ئەو راستىيەى لە خۆىدا ناسىيەوھ و دانى پىدا نا كە ئالوگۆپرى بە سەردا ھاتوھ. راستەكەى ئەوھ بوو كە قەدىر بە حەز و بەدلى خۆى چوو بە پىشنازى ئەو ئالوگۆپرەوھ و قەدىرى كەلایى خواداد سەر لەنوئى لەدايك بوويەوھ. بوو بە پياويكى دى. پياويك كە لە ھەموو ساتە گيانكىشەكانى مەملانى و بەرھەلىستى كە لە ناخىدا پەرورەدى كەردبوو و بە دوور لە چاوى ئەو ئەخەملىن بو ئەوھى لەكاتى خۆىدا خۆ بنوینن و، خۆيان نواند. قەدىرىكى دى، دەرکەوتوو لە خودى قەدىر. يان باشتەرە بوترى ئەدگارىكىتر، تاودانەوھىيەكى زۆر بەھىز.

لەوھ پاش قەدىر خۆى دۆزىيەوھ و، وەك بلىيى ونبووى خۆپرسكى خۆى لە خۆىدا بىنيەوھ. قەدىر، قەدىرى دۆزىيەوھ. پاشان ھەوللى دا شوپىنى خۆى وەكوو يەك كەس، وەكوو كەسىكى سەربەستراو بەوانىدى بەدەست بەيىنى. لەم رىگەيەدا ھەموو ھۆش و تواناى خۆى بەكار ھىنا. پرواى ئەمپرو، ھەولدان بوو بو ئەوھى وەكوو ھەموانى لىبى و لە بىرى دوارپوژى خۆىدا، ئەمپرو قىبوول بكات. ئارەزەو بچوو كەكانى رۆژانە بە گىرنگ بگىرى و دلى لە بوغزى دوژمنى بەھىز خاوپن بكاتەوھ. چەرخ بە شوپى مانگەشەودا بسووړىنى و، ئاو بكاتە ئاشى دەسەلاتدارانەوھ. يەكەمىن ھەنگاو بەدەسھىنانى كارىك بوو بو ئەوھى لەو بەرەلایى و سەرگەردانىيە رىزگارى بىي. كارى دەشتەوانى. لە لايمەن بوندار و ئەربابەكەيەوھ بەلىنى پىدرابوو بگىرى بە دەشتەوان. ئەم پىشەبەش نەك ھەر شىاوى سىروشت و خووى قەدىر بوو، بگىرە قەدىر زۆرىشى حەز لىبوو. چونكە دلنيا بوو بەباشى كارى دەشتەوانى پىئەكرى. دەشتەوانى! كارىك كە وەك جووتىار نەى ئەبەستەوھ، وەك دەلاك و توونچىيەتى سووك نەبوو، بەقەد كوپخايەتىش

۲۸۲۸
كە نىسەدەر
بەرگى نۆبەم

سهرئيشه‌ی نه‌بوو. مزی سالانه‌ی، له سهر خهرمان. به‌شدارى ئالیک و سه‌وزى و تهره‌کالى به‌راو. کارىكى سوار به سهر خه‌لکى‌دا، ترسینه‌ر بو خه‌لکى. گوپالى پاسه‌وانى! ده‌شته‌وان وه‌لام دهره‌وه نیه، پرسىار نه‌کات. که وا بوو جه‌ماوهر - نه‌گهر پيويستى بکردايه‌ت- نه‌بوایه وه‌لامى بده‌نه‌وه. له‌م نيوانه‌دا، ده‌شته‌وان نه‌و گه‌زمه‌یه له هه‌موو بواریک‌دا نه‌توانى خه‌لکى تاوانبار بکات و بيخاته بن ليکۆلینه‌وه. داره‌ده‌ستى ئاشکرای ده‌سه‌لات بو پاسه‌وانى به‌ره‌هم و به‌روبووم:

«قولاپه‌يان نه‌شکينم. ناهيلم مه‌ل به ئاسمانى ده‌شتى ناغدها بفرى!»

مزی سالانه، له سهر خهرمان. دارىک و تووره‌که‌یه‌ک و چه‌قويه‌ک. ده‌شتى په‌موو و کيلگه‌ی گه‌نم. جو و که‌موون و وينجه. هه‌موو ساليک نه‌توانى ده‌ به‌رخ به‌ گيا و ئالیکى ده‌شتى ناغه‌ په‌روار بکات.

هه‌نگاويکى‌تر نه‌وه‌ی که پاش مردنى باوکى، به‌شى عه‌باسجان بکړى و بکه‌ويته چاککرنه‌وه و دروستکرنه‌وه‌ی خانووه‌که. نه‌گهر بوى لوا باله‌خانه دروست بکات و بکه‌ويته خو بو کړينى په‌لاس و جيوبان، مه‌نجه‌ل و ده‌فر و ئامان و سه‌ماوهر و جاريکى‌تر وه‌جاخى مالى باوکى روون بکاته‌وه. نه‌نجامه‌که‌شى نه‌بوا سه‌روسامان بگري، هه‌رچه‌ند نه‌و کاره به‌ نرخى مالى‌ويرانى هى وه‌کوو عه‌لى خاکى و گو‌ده‌رزى به‌لخى ته‌واو بى:

«به من چى؟! نه‌وان له لايه‌کى تره‌وه نه‌و به‌لايان به سهر هاتووه! هه‌ر که‌س به مژى خو‌ی نه‌زى.»

– نه‌خیر پیره‌میردی سه‌گباب کو‌ل نادا! سيگارت هه‌یه؟

قه‌دير ده‌ستى له هه‌سانکاریى هه‌لگرت و روانیه به‌رامبه‌رى خو‌ی. عه‌باسجان وه‌ستا‌بوو. له ناو جاکه‌ته هه‌راوه‌که‌ى‌دا کو‌مه‌وه ببوو و به شيوه‌یه‌کى ده‌ماخ پرواو هه‌لئه‌له‌رزى. کلاوه چلکنه‌که‌ى تاسه‌ر بروى هینابوویه خواره‌وه. شه‌ويلکه‌کانى

رېكهيڼابوو و دهستهكانی له ناو گیرفانی دا قوچاندبوو. قهدير هېچی نهوت. عهباسجان لووتی ههلووشی ، تهراپی سیلهی چاوهکانی به لهپی دهست سرپیهوه و به بهردهم قهديردا تپپهړی و له سهر سهكووی نهوبهر به خاموشی دانېشت. قهدير كپردهكهی دا به دهستی چهپیهوه، پاكهتی سیگارهكهی له گیرفانی دهرهینا و سیگارېکی بو عهباسجان ههلدا. عهباسجان سیگارهكهی له سهر قوولی كراسهكهی ههلگرتهوه، نای به لیویهوه و بو دوزینهوهی شهمچه دهستی كرد به گیرفانی دا. قوتوه شهمچهكهی دهرهینا و سیگارهكهی پي كرد و نهك ههر به ئیشتیا و حهزهوه، بهلكوو به ههلووشین ههلی لووشی، یهك دوو قهف دووكهلی قووت دا و له كاتیكا شهمچهی نهخستهوه گیرفانی دریزه ی به قسهكهی دا:

– داری بییه و ناخویرکی لی نابیتهوه! ئهلف تا بی وشهیهك نادركینئ. ئهلیی ئهو زمانه بیخواهنهیان برپوه؛ قورپر و قهپ! ئهلیی به بی باقی گوپكانیشی به سایه ی خواوه كهړ بوون! چهندهی نهدهم به گوی دا، وامهزانه لهگهلیشی دواوم!

قهدير جاريكی تر كهوتهوه تیژكردنی كپردهكهی و عهباسجان تووتنی لكاو به زمان و لیوه شینهكانیهوه تف كردهوه و به بیزارپیهوه وتی:

– تامی دهمم ئهلیی ژههری ماره! ئهمه ئیتر چ زهماوه نیکی بیخواهونه؟ رپوژی زهماوهن، سهماوهری مائی بووك و زاوا ههر له سهرهتای شهوهوه ئهبی قولتهقولت بكولئ، نهك نهوهی، سهیركه، ئهلیی هه موو لایهك گورستانه! سهیركه رپوژكهش به توانای ئهو خوايه چوون ناوچهوانی تیكناوه!

قهدير سهری له سهر كارهكهی، كه پي نهچوو زور گرنگیش نییه، بهرز كردهوه. تاونه تاویك دهمی چه قوی به پشستی نینوکی تاقی نهكردهوه و گوی لهوهی براكه ی - له ههر باره بهكهوه- نهیوت، نهبوو. له نهجام دا عهباسجان راسته وخو پرووی تیكرد

۲۸۳۰
كه لیسدهر
بهركی نورهه

و لئی پرسى:

– تۆ ئەلئى چى؟ چى بکهين ئاخرهکهى؟!

– سهبارهت به چى؟

– تازه ئەپرسى سهبارهت به چى؟ باوکت بئتهوه له كانى!

– به خوا گالته ناکهم، مه بهستت چيه؟

– مه بهستم پيره ميره! بهو جوړهى که من ئەبينم، وادياره

نايهوئى وهکوو ئادهميزاد سهر بنئتهوه و بهمرئت! خهريکه ياريمان

پئنهکا و دلئيام له دلوه پئمان پئنهکهنى. ئەوهتا ئا لهم رۆژهدا

ههوهسى ههئساوه خوئى بداته بهر تاوا! بهئئنت پئنهدهم ئەگهر

ههروا لئى بگهريپ سهرى منيش و تۆيش ئەخوات و لهوه پاشيش

"ئگهر" بهمرئ! ههه، من و تۆيش ئەو سئ قهرانهى ئەومان خو بۆ

کفن و قهبرکهن ناوئى. بۆ ئەوهمان ئەوئى که هئشتا ههناسهمان

به بهردا دئ و ئەروين به رئدا، برينمانى پئ خوئشهوه بکهين. تا

ئەو کاتهى که ددانهکانمان نهوهريوه، ئەمانههوى. کاتيکه مروؤف

ددانى نهبئ گريمان ده ههمار دانهويلئشى ههبئ؟ بۆ چيمانه

ئەوسا؟! ئئسته تۆ ئەلئى چى؟ ها؟، سهرتاپئى پهناباتئک ناهئنى.

بهئلام خهريکه شان دانهداته سهر سامان و دارايى عهلىئکبهرى

حاجى پهسهندى خوالئخوئشبوو! مفت و خوړايى! تۆ پئت وايه

بوچى؟ شوپهلاوه يان کارزان و بهئاوهزه، يان کوئمەلئک هونهرى

ترى ههيه؟! ئائهم ئەسلانى بونداره ئەلئيم! له بهر چيههتى؟،

جگه لهوهيه که باوکی ئەو توانيوئتى کلاوه له کلاو بگيرئنى و

سهرئک له ناو سهراندا دهريهئنى؟ بهلئى! به ههقى ئەو خوايه

لهوه زياتر نيهه! بهئلام من و تۆ چى؟ من خو تازه لئيم گوزهرا و

رابرد، بهئلام من بير له جهوانى و ژيانى تۆ ئەکهمهوه. هئشتا

هئچ نهبووه لاجانگت ئارداوى بووه! ئەمهوى بزائم براکهى من ۲۸۳۱

که لئيدر ۱۰۰۰

بهرگى تۆيه ۱۰۰۰

۱۰۰۰

۱۰۰۰

۱۰۰۰

۱۰۰۰

۱۰۰۰

۱۰۰۰

۱۰۰۰

کورپهکانی، بهلام من و تو! حهزم نهکرد بهم روژ و ژيوارهی که
 نههم پیرهمیږده بو ئیمه ی پیک هیئاوه، نهمشه و برپویشتابهتی
 بو خوازینی کچی بندهی خواجهک. به هقی خوا پیاله چایهکی
 بیبایهخیش ناخه نه بهرهمت و سوور سوور دس نهین له
 رووتهوه. حهز نهکم داوای چوار قهران پاره بکهی به قهرز، حهز
 نهکم پینج مهن نارد!

– بهم بهیانییه زوهه نهو ههموو ویرد خویندنهت له چیه
 عهباسجان؟ ساخی بکهروه بزانه نهتهوی بلئی چی؟
 عهباسجان له چاوهکانی قهدير مؤر بوویهوه و وتی:
 – نهمهگ بو بهلین؛ ئیتر کاتیهتی!
 – بهم شای و ههلهپهركی و قهرهبالخیهوه که خهريکه
 بهریا نهبی؟

– نهمه خووی زور باشته. بو کارهکهی ئیمه باشته. من
 ئیتیر ناتوانم نه زستانهش وهکوو سهگ ههلهرزیم و بهشهو
 و روژ قنی بشوم. من ماندوو بووم. هم له مکاره ماندوو بووم و
 هم له چاوهپروانی کردن! تو خوت ماندوو نهبوویت؟!
 – چون ماندوو نهبووم؛ زور دهمیکهیه ماندوو بووم. زور
 دهمیکهیه! بهلام خو!

– بهلام خو چی؟ هیشتا جهربهزهت پهیدا نهکردوه؟
 – جهربهزه!

– نهی چی؟ مهگه پاش خهران سووتاندنهکه برپارمان
 لینهدا؟ مهگه تو نهتوت باشه؟ ئیستهش، سهرینیک قهدير،
 تهنه سهرینیک. نهو خو ئیتر ههناسهی نهماوه، قهدير.
 پروانه قهدير نهوهتا لیته پارپیمهوه. نهوهیان له نهستوی من!
 سهرینهکه نهخهینه سهر دهمی و تاویک له سهری دا نهنیشین.
 نیو خولهکیش نابات. نهو له خواییهوه مردوه، بهلام کهوتوه
 به قینا که نهمری. له ئیمه کهوتوه به قینا! بهس نیو خولهکی
 پی نهچی، تهنه نیو خولهک! من، له نهستوی من!

٢٨٣٢
 که لیسدهر
 بهرگی نۆیهه

قەدیر کێرد و هەسانەکەى خستەووە بەر پشەتپنەکەى، پێى خستە سەر پێ و بێدەنگ بوو، سیگارێکى بۆ خۆى داگیراند. عەباسجان زیاتر لە پێش بە هۆى دەمارگرتییەووە ئەلەرزی. ئاوى چاو و لووتى نەئەووەستایەووە. هەلسا و لە پشت کۆلەکەکە لووتى دالووشى و گەرایەووە. لە سەر شوپنەکەى دانیشتەووە و قنچکە سیگارەکەى لە بن پێى دا تلیقانەووە و بە دەنگێک کە بە ئاشکرا ئەلەرزی و زایەلەى هەبوو، لە بەر خۆیەووە وتی:

– ژيانمان تياچوو و دەمارمان بە ئاخ و ئۆفەووە دەرھات! تەف!

دیسانەووە لە بەر خۆیەووە بۆلاندی و کەوتە گریان:

– تەمەنى خۆت کردوو، دە بەرە ئیتر کورخودا! مەگەر

ئادەمیزاد چمن سال ئه‌زى، هەزار سال؟ خۆ هەزار سال نازی!

لەم کاتەدا عەباسجان روانیە قەدیر و بە بێ شەرمکردن

لەو فرمیسکەى لە چاوى دا ئالقەى دابوو، وتی:

– لەم ئەشکەنجە خوداییەش رزگارى ئەکەین. خیریشى

هەیه، بەخوا خیریشى هەیه. ئا، وتت چی؟

داوەر، خالى قەدیر و عەباسجان، وەک بلیى لە سەر پەنجەى

پێ ئەپوا بەپێدا، لای سەرۆوى جۆگەى ئاوەکەووە دەرکەوت.

داوەر، درێژ و لۆق، بە جاکەتێکى ناسکەووە، دەستەکانى کردبوو

بە گیرفانى دا و شانە رەقەلەکانى دەرپەریبوون. گولنگى کلاو

کەللەقەندیەکەى بەرەو پانیەى سەرى شوپرەووە ببوو و لە هەر

هەنگاویکى بلیندی ئەودا وەکوو زەنگۆلە ئەلەرییەووە. داوەر

بە سەر جۆگەى ئاوەکەدا بازى دایە ئەو بەرەو و وەک بەپێى

راھاتن شەویلکەکانى رێک ئەگووشى، بە خوارى سەیریکى

لای کاروانسەرای کرد و بە بێ گویدانە خوشکەزاکانى، بە

بەردەمیاندا تێپەرى و خۆى کرد بە ناو کۆلانەکەدا و بەرەو لای

خوارەووى قەلاچیمەن رۆیشت.

عەباسجان و قەدیر بۆ ساتیک روانیانە یەک: خالۆیان بەم

بەیانە زوو لە کوێو ئەهات و بۆ کوێ ئەچوو؟ نە هیچکامیان

ئەو پرسىيارەى كرد و نه هىچكاميان وه لآمىكى بۆ ئەو پرسىيارە دۆزىيەوه. عەباسجان سىلەى چاوهكانى پاك كردهوه و قەدىر هەنيەى به بەرى دەستى نەرمەشپل كرد. هەلسا و له كاتىكا سەيرى ئاسمانى ئەكرد، له بەر خۆپەوه ورتەپەكى لپوه هات:

«چ كاتى رۆژ بى باشه؟»

عەباسجان كه پىبەپى قەدىر هەلسابوو، پرسى:

– ئاخركه شى وه لآمت نەداپەوه، ها؟

قەدىر دەستهكانى يەك دوو جار له ئاستى شانپەوه سووراند و پاشان دەستهكانى كردهوه، قەفەسەى سىنەى داپە بەرهوه، هەناسەپەكى قوولپ هەلكىشا و به بى ئەوهى هىچ بلى بەرهوخوار بووپەوه بۆ ناو گوند. عەباسجانپش لهگەلى كهوت و له كاتىكا به دزىپەوه سەيرى دەوروبەرى ئەكرد، وتى:

– من لپت ئەگىرمەوه!

قەدىر له وه لآمى عەباسجاندا هىچى نەوت. نەبه ئەرى و نەبه نەرى. عەباسجان بهو ئەندىشهوه كه دواپن گوتە گوتراوه و پەسند كراوه، له قەدىر جيا بووپەوه و قەدىر بەرهو مالى بوندار چوو.

مردنى باوك، مراندى باوك. كوشتن، باوك كوشتن!

تۆوى ئەو گومانە، ئاولەمەى ئەو وپستە، شهوپكى سارد له مپشكى عەباسجاندا گرسابوو. لهو سەروبهندەوه تا ئپستە، بابەتەكه بۆ هەمپشه له بىر و ئەندىشهى عەباسجاندا ژيابوو: كوشتنى باوك، مراندنى پىرەمپرد. لادانى كه لاپى خوادادى جلهودار وهكوو لابردنى له مپەرىك له سەر رپگەى ژياندا. بۆپە له هەمان كاتەوه كه لاپى خواداد له مپشكى عەباسجاندا كوژرابوو. باوك كوژرابوو و لەوه پاشپش تەرمەكەى به دواى عەباسجاندا تلى ئەدا و ئەكشنا و هپشتاش نەپتوانىبوو بىنپژى.

ئەو شەوه، بەفر عەرزى داپۆشپوو و بەستبووى. هەوا كزەى هەبوو و با له ئاقارى سەهۆل – بەفرەكەوه ئەهات. لای

٢٨٣٤
كه لپسدەر
بەركى نۆپە

نیوه‌شهو بوو که عه‌باسجان له مه‌شه‌دهوه گه‌بیشتبوو په
 قه‌لاچیمهن. له ریځکی شو‌راوهوه به قه‌راخ جاده‌که‌دا به پی
 پیاده هاتبوو و ئه‌وا گه‌بیشتبوو په قه‌لاچیمهن.

عه‌باسجان، له قه‌لاچیمهن جگه له مائی باوکی کوئی
 هه‌بوو؟ راسته‌وخو به‌رهو ماله‌وه چوو و دای له ده‌رگا. نه‌یه‌ک
 جار و نه ده‌جار. به‌لام که‌س ده‌رگای لی‌نه‌کرده‌وه. گه‌پایه‌وه و
 چوو بو توونی گه‌رماو، به‌لام ناکات بوو. ده‌رگای توون داخرا‌بوو
 و -ره‌نگه- گولبینه هیشتا دانه‌یسا‌بوو. به‌رهو مائی میمه‌که
 سه‌نه‌ما چوو، خانوو کپ و خاموش بوو. جیگه‌یه‌کی دی نه‌ئزانی
 ده‌رگای لی‌بکه‌نه‌وه. به‌کو‌لان‌که‌اندا که‌وته گه‌ران و هه‌لله‌رزی،
 به‌لام که‌سی نه‌بینی. جاریکی‌تر به‌رهو مائی باوکی چوو‌وه‌وه و
 خوئی گه‌یانده بن تاقه شکاوی به‌رده‌رگا، به‌لکوو له‌وئی ناگرپک
 بکاته‌وه. به‌لام دار و چیلکه‌ی وشکی ده‌س نه‌که‌وت. هه‌لویدا
 به‌لکوو له که‌لاوه‌که‌ی پشت ته‌نور‌ه‌که‌سه‌رکه‌وئی، به‌لام ده‌ست
 و پی سپر ببوون و ده‌ره‌قه‌ت نه‌هاتن. بو‌یه به‌ناچاری له‌سه‌ر
 سه‌کو‌که‌ی به‌رده‌رگا، هه‌لتو‌وتا. پشت و شانی لکاند به‌سووچی
 ساردی دیواره‌که‌وه و ده‌سته‌کانی خسته بن باخه‌لی، چه‌ناگه‌ی
 خسته نیوان دوو که‌شکه‌ی ئه‌ژنوئی و به‌بی ئه‌وه‌ی بتوانی له
 شه‌قه شه‌قی ددان و له‌رزینی ئیسکه‌کانی که‌م بکاته‌وه. وه‌کوو
 سه‌گ خاموش و هه‌لتو‌وتا.

نائومی‌دی لای عه‌باسجان غه‌واره نه‌بوو، به‌لام ئه‌و شه‌وه
 نائومی‌دی، به‌چرکه‌چرکه‌ی کاته‌کانی ژبانی هه‌ست پیکرد و
 ناسی. ئه‌وه‌تا له‌و شاره‌زله‌ی مه‌شه‌هد را‌ونرا‌بوو و په‌نای بو
 مائی باوکی هی‌نابوو. به‌لام ئه‌یدی ده‌رگای لی‌ناکرپته‌وه و به
 هه‌موو گیانی تی‌ئه‌گه‌بیشت که‌هیچ که‌سی نییه. هیچ که‌س
 له هیچ شو‌ینیک!

۲۸۳۵

که‌پیدەر

به‌رگی‌نویه‌م

نه‌یزانی که‌ی بوو قه‌دیر گه‌پایه‌وه و، نه‌شی زانی له‌کو‌پوه
 قوت بو‌ویه‌وه. ئه‌وه‌ی که‌ لی‌پوون بوو ئه‌وه‌بوو که‌کو‌ور ببوو و

له گۆ كه وتبوو و خهريك بوو رهق هه لئه هات. به چوار چر نووك به سه كو كه دا خزايه خواره وه و به رامبه ر قهدير وهستا. كو م و چه ماهه، چه ماهه و وشكه لاتوو و بهس روانيه قهدير. قهدير به بي چاك و چوني، خسته بهر پرس و جو:

— «بهم نيوه شه وه له كام دوزه خه وه قوت بوويته وه. بو وه كوو دزان خوت نه كه ي به ناو گوندا؟، خوا روژي رووناكي ليوه رگرتووي؟!»

عه باسجان زور به دژواري تواني بلئ:

— «زه وي گهرم، له بي دهستي ك زه وي گهرم. رهقم بوويه وه، برام! دل م خهريكه ئه رچئ!»

قهدير كليله كه ي له گيرفاني دهرهينا و له كاتيكا په نجه باريكه كاني له درزي دهرگا كه وه، بو دوزينه وه ي قفله كه ئه برده ژوره وه وتي:

— «وه لام ي پيره مي رد چون ئه ده يته وه؟! كه مت خراپه له گه ل نه كردوه!»

عه باسجان كه وه كوو زه روو خو ي لكاندبوو به قهديره وه، هه روا گوچ و گرموله، وتي:

— «شويني دي كه م نييه قهدير، هيچ كويم نييه. دهرگاي دنيا م لي داخراوه. خوت، خوت كاريم بو بكه. له سووچيكا جيگه م بكه ره وه. په نايه ك، سه ري بي خاوه نم بنيمه وه. له م سه رمايه دا ئه مرم ئه مشه و. كه وت گيانيشم هه بي، په كيانم بو دهرياز نابي ئه مشه و. ئيمه خو براي قهدير، كاريم بو بكه برا كه م!»

قهدير قفله كه ي كردوه و پي نايه ژوره وه و به كپي وتي:

— «هيواش! چاوه كاني پيره مي رد شه و روژ ئاواله يه!»

عه باسجان بي تواناي به رگري كردن له له رزيني چه ناغه و شه قه شه ق ي ددانه كاني، به دواي قهديردا خزايه ناودالان و راوهستا برا كه ي قفله كه داخاته وه. قهدير دهرگا كه ي داخسته وه و

٢٨٣٦
كه نيسدەر
به رگي نويه

پاشان شانی عه‌باسجانی گرت. بردییه بن دیواری دالآنه تاریکه‌که داینا و خوئی چوو بۆ حه‌وشه. کوکهی له‌پری عه‌باسجان که هه‌موو گیانی رانه‌شه‌کاند، قه‌دیری گه‌رانده‌وه و دهستی نا به ده‌می براهه‌ی‌دا. کوکهی عه‌باسجان دامرکایه‌وه. قه‌دیر جاریکی دی که‌وته پری و به سهر به‌فری کوتراوی قه‌راخ دیواره‌که‌دا به‌ره‌و ده‌ریزانی هۆده‌که‌ی که‌لایی خواداد چوو. له بن تاوی ده‌ریزانه‌که‌دا وهستا، بنی پۆستاله‌کانی کوتا به زه‌وی‌دا، دهستی نا له ده‌رگا‌که‌وه، تایه‌کی کرده‌وه و روانیه ناو ژووره‌که.

– «کی‌ت له‌گه‌له‌؟!»

قه‌دیر راجله‌کا و له سهر جیی خوئی وشک بوو. که‌لایی خواداد له بن ده‌رگا‌که، لای که‌وشکه‌نه‌که ته‌پ دانیشتبوو و خه‌ریک بوو به‌نه‌خوینه‌که‌ی نه‌به‌سته‌وه. پیره‌می‌رد خوئی راهینابوو له نه‌بوونی قه‌دیردا به قنه‌خشکی خوئی بگه‌یه‌نی‌ته که‌وشکه‌نه‌که، میزه‌که‌ی بکات و به قنه‌خشکه خوئی بگه‌ی‌نی‌ته‌وه ژیر قورسیه‌که.

– «ئیسته که هاتوویت، بمبه‌روهه سهر جیگه‌که‌م!»

قه‌دیر جاریکی‌تر بنی پۆستاله‌کانی کوتا به عه‌رزدا، پیی نایه ناو ژووره‌که و بن باخه‌لی پیره‌می‌ردی گرت و له کانی‌کا قاچه گوچه‌کانی باوکی وه‌کوو دوو فه‌رده‌ی شل و شه‌وی‌ل به ته‌ختی ژووره‌که‌دا رانه‌کی‌شا، بردییه‌وه سهر جیگه‌که‌ی و لای قورسیه‌که‌وه داینا و لیفه‌که‌ی دا به سهر قاچی و سینه‌ی‌دا.

– «پشتیه‌که‌م بۆ ری‌ک بکه، بیهینه سهر‌تره‌وه!»

قه‌دیر بالنجه‌کانی له سهر جیوبانه‌که دانا و که‌لایی خواداد پالی پیه‌دا:

– «پلیته‌ی لامپا‌که هه‌لکی‌شه!»

۲۸۳۷

که‌په‌در

به‌رگه‌نۆیه‌م

لامپا له ناو سینی و سینی له سهر قورسیه‌که بوو. قه‌دیر

پلیته‌ی لامپا‌که‌ی هه‌لکی‌شا. باوکی وتی:

– «برۆ ئه‌و بی‌غیره‌ته‌ش بهینه بۆ بن قورسیه‌که. پیی بلی

بابی خوئی گهرم بکاته‌وه. برۆ بیهینه!»

قەدیر ھەلسا و سەری لە ناو کەوشکەنەکە و خەریکی
کردنەوێ قەیتانی پۆستالەکانی، پووی کردە حەوشە و بانگی
کرد:

— «وەرە ژوورەو!»

دەنگی عەباسجان، بە ھەمان لەرزینەو و ھەلامی دایەو:

— «من ئەچم لە ھەمار ئەخەوم.»

قەدیر سەری لە ناو دەرگاکە بردە دەرەو و وتی:

— «باوکم ئەلی وەرە بو ئیرە، ھەلسە وەرە ئیتر!»

عەباسجان ھاتە ناو دەرزیانی دەرگاکە و لە بەر دەرگاکە، بە

جۆریک کە باوکی بتوانی ببینی، راوەستا و خۆی کزکرد.

قەدیر وتی:

— ...ئەمەوئ دەرگاکە داخەم. وەرە ژوورەو ئیتر! بو لەوئ

خۆت کړ کردوو؟ ئەو نێیە سەرما لە گۆی خستوو؟ دەوەرە

دە!

عەباسجان ھەروا وشک و ھەلتووتاو، لە کاتیکی سەری

بە سەر شانیدا لارەو ببوو، خزایە ژوورەو. سلۆیکی کپ

و نیوکارە بە زمانی دا ھات و بە بی چاوەپوانی و ھەلام، بەرەو

قورسیەکە چوو و لای خوارەوێ پاچکە قورسیەکە دانیشت

و لیفەکە دا بەخۆدا. ھالۆی بن قورسیەکە دزە کردە ناو

گیانی، لەپ و بە دوا یە کدا موچورکە پیاھات، جاریکی تر

بالەکانی لیفەکە دایەو بە خۆی دا، شانەکانی کۆ کردەو،

دەستەکانی لە بن لیفەکەو خستە سەر تەختە قورسیەکە و

نووکی کەپۆ و گۆنای ھینایە بن لیفە گەرمەکە. چاوەکانی ئاوی

پیدا ئەھاتە خوارەو و تا پشت سمیل شەوش و ھەستاوەکانی

رەتی بەستبوو. بەلام عەباسجان لە گەرماي سەمەرەي بن

قورسیەکە دا، نەک ھەر ئاوی چاوەکانی، خەریک بوو خۆیشی

لە بیر ئەچوو یەو. نیگای لە گری لامپاکە گیراندبوو و چاوەکانی

تەر و بە ئاوە تیسما بوو و لە بەر تیشکەکە ئەبریسکایەو.

٢٨٣٨
کە ئیسدەر
بەرگی نۆیە

نهئو جووڻا و وا ديار بوو نهى ئهويست به كه مٽرين بزووتن ئه و
 ههست و چهزهى خوڻى تپك بدات. ههستى ئهكرد باوكى چاوى
 تپريوه و جگه له عهباسجان، لهم دهمه دا بير له هيج كهس و
 هيج شتپك ناكاتهوه. بهلام عهباسجان، نه چهزهى له تپكدانى
 دوخهكهى خوڻى بوو و نه چهربهزهى ئهوهى ههبوو بپروانپته نيگا
 رهش رهزووهكهى باوكى. بهلام ئههه رپگهه له وه نهئوگرت
 كه عهباسجان نووكى نهشتهرى نيگاي باوكى له ناوچهوانى دا
 ههست پيئنهكا و ژههرى چاوهكانى ئه و قووڻا پي دلى نهيه شيني.
 بهلام ئهوهنده خوڻى به بهزيوى چاو و نيگاي پيره ميڤرد ئهزاني كه
 واى ئهزاني تواناي جوولئهكردنى نيهه. به شيويهكه كه پيى وابوو
 رهنگه به كه مٽرين جوولئه، دلى شهق بهرى.

بهلام وانهبوو. ئههه گوماني عهباسجان بوو كه واى ئهبينى.
 كهلا پي خواداد پالى دابوو به جيوبانهكهوه، چهناگهه چهقاندبوويه
 چالى سينهه و نيگاي بريبوويه كونگرهه قهراخ سينهكه و وهكوو
 گوڤماريكي پير ئهيفيشكاند و به ههه فيشكهيهكه پهلكى لووتى
 ئهكرايهوه و ئهنيشتهوه. پوخسارى، گوڻا و لاجانگى دهريه پيو و
 تهوڻي چين چين به كوني چاوهكانيهوه، سهري تاشراو، چهناگهه
 وشك و رهق به شهويلكهه رپگهه وشراوى، ئهوى كردبوو به
 بنچلى بنهگرپى درهختپك كه له كوورهه خهلووزدا نيوسووت
 بووبى. وشك و رهق و رهش، به دوو چاوى بهدگومان و پهلكى
 ئهستوورى كه پوي كه كاتى تووره بوون، لهگهه گوڻاي چهپى
 ئهكهوتنه لهرزين و ئيستته هيشتا ئارام بوون.

قهدير له بنهوه ئهپروانيه ههردوو پياوهكه. ئهه، لاي شانى
 چهپى كهلا پي خواداد و، بهرامبهه عهباسجان دانيشتبوو و ليغه
 قورسيهكهه تاسهه سكي دابوو به خوڻى دا و به رپوالته خاموش
 بوو. بهلام جارجاره به دزيهوه سهريكي باوك و براى ئهكرد و
 ديسانهوه ئهچووهوه ناو بير و ئاخو ئهمنشهو چى ئهقهومى؟
 ئههرو خودى قهدير دهلاكى بانگ كردبوو و ميرزاي دهلاك سهه و

ریش و سمیّلی پیره‌میردی تاشیبوو و سافی کردبوو. ئه‌مه‌ وای کردبوو گۆنا، لاجانگ، هه‌نیه، چه‌ناگه، سیوکهی بن گه‌روو، ئیسیکی ژیر برۆ و شه‌ویلکه‌کانی پیره‌میرد ئه‌وه‌نده‌ دهره‌په‌ریبوون که قه‌دیر -به‌هه‌ر جار بینینیان- بیری که‌لله‌سه‌ر ئه‌که‌وته‌وه‌. که‌لله‌سه‌ریک که به‌ ره‌گی وه‌ک دوو ره‌شمه‌ ئه‌لکا به‌ چالی‌ شانه‌ هه‌لتۆقیوه‌کانی که‌لایی خواداده‌وه‌.

قه‌دیر جارێکی‌دی پلێته‌ی لامپاکه‌ی هه‌لکیشا و پاشان -بو‌ ئه‌وه‌ی مه‌گه‌ر بێده‌نگیه‌که‌ بشکێنێ- وتی:
 «ئهمشه‌و، هه‌وای دهره‌وه‌ یه‌کجار سارده‌!»

نه‌ وه‌لام هه‌بوو و نه‌ کاردانه‌وه‌یه‌ک، چ به‌نیگا یان سه‌ر راوه‌شاندنیک. باوک و کور له‌ بێده‌نگی خو‌یان‌دا، له‌ دوو کلۆی رچاو ئه‌چوون. قه‌دیر چه‌په‌سا. مۆزی کرد، ناوچاوی تی‌کنا، لیوی بنه‌وه‌ی کرۆشت و پالی‌ دا به‌ سه‌رینه‌که‌وه‌. ئه‌و شه‌که‌تی ده‌له‌یی بی‌ئاکام و بیه‌هووده‌ی خو‌ی‌ چه‌زی له‌وه‌ بوو بخزێته‌ بن قورسیه‌که‌ و لیی‌ بخه‌وێ، به‌لام ئاسووده‌ نه‌بوو. جو‌ره‌ نیگه‌رانیه‌کی‌ نامۆ دلی‌ ئه‌که‌راند. شه‌وانی‌ دی ئه‌گه‌ر بێخه‌ویش بیدایه‌ت له‌ سه‌ری پیره‌میرد -که‌ ئه‌یدا- ئه‌و بو‌ خو‌ی‌ هه‌روا رائه‌کشا و ته‌نها چاوه‌کانی ئه‌کرده‌وه‌ و وه‌کوو دوو پووله‌که‌ی کۆن ئه‌بیرپیه‌ بنمیچه‌که‌ و جووله‌ی نه‌ئه‌کرد. به‌لام ئهمشه‌و بو‌ قه‌دیر روون نه‌بوو پیره‌میرد بو‌چی داویه‌ له‌ سه‌ری پال‌ بدات به‌ جیوبانه‌که‌وه‌، بێده‌نگ دابنیشی‌ و به‌بوونی‌ وشک و ملۆزمی‌ خو‌ی‌ ئه‌وانی‌ دی ئازار بدات! له‌و خراپتر و ئازارده‌رتر عه‌باسجان بوو. ئه‌ویش هه‌روا له‌ بن پاچه‌ی قورسیه‌که‌ وشک و خامۆش دانیشتبوو و گورپی کردبوو. لانیکه‌م پالیشی‌ نه‌ئه‌دا به‌ دیواره‌که‌وه‌ بو‌ ئه‌وه‌ی روخساری له‌ تاریکی‌دا له‌ چاوان ون بکات. مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ ئه‌و نه‌بوو که‌ بو‌ بستیک زه‌وی گه‌رم، شوینیک که‌ بتوانی‌ لیی‌ بخه‌وێ، خه‌ریک بوو گیانی‌ دهرئه‌چوو؟

«فه‌رموو سه‌یری که‌! ئه‌لیی‌ کونده‌ دانیشتوو. یه‌ک له‌

٢٨٤٠
 که‌ ئیسده‌ر
 به‌رگی‌ نۆیه‌مه‌

یهک خراپتر، دوو دانه کوند! ئەلّی وشکەلاتوون. قەبری بابی
 هەر دووکتان. من که لار ئەبمەوه و سەر ئەنیمەوه، بەلکوو
 خەوتم!»

– «میرزا ئەمپوۆ باسی پەیوەندی نیوان بوندار و حاجی
 پەسەندەکانی ئەکرد. هەوآلی پەیوەندی ئەسلان و کچەکە
 حاجی پەسەند!»

قەدیر لە کاتیخا خوۆ بادابوو، دەستی لە سەر بالنجەکە و
 رووی لە باوکی مایەوه. پیرەمێرد سەرەنجام هاتەوه دوو:
 – «بوۆ بێدەنگن؟ مەگەر منی گوۆچی کەوتوو، لە کونجی
 ئەم کاولبووهدا، لە ئیوه زیاتر ئاگام لە کاری ئەم دنیاە هەیه؟!
 واتە ئیوه یەکی وەکوو میرزای دەلاکیش نابینن؟ واتە لەگەڵ تاقە
 کەسیکیش ناودین؟»

پیرەمێرد تاویک بێدەنگ بوو پاشان وتی:

– «ئەشببۆ لە خوۆتان تریق ببەوه!»

قەدیر جارێکی دی کەوتە رێککردنی بالنجەکە و وتی:
 – «هەزاران دەنگوباس لەم دنیاەدا هەیه، بە ئیمە چی؟!
 مەگەر ئیمە بەرپرسی بەهەشت و دۆزەخی کاری خەلکین؟»
 کەلای خواداد وەک بلیی نە لە درێژە ی گوتەکە خۆی و
 کاردانەوهکە قەدیردا، کەوتە دوو:

– «ئەندیشە، ئەندیشە، ئەندیشە هەلەم ئەگرۆ کە ئەم
 دنیاە چۆن بەو جوۆرە سەرۆبن بوو و ئیمە پیمان نەزانی؟! چۆن
 ؟، ئای، زەماوێن. زەماوێنکی بەشکوۆ و مەزن ئەبۆ! دیارە، دیارە!
 زەماوێن، بانگهێشتن، خەرج و خواردەمەنی، میوانی دەمپراست،
 پێشکەشی، دیاری، بەلّی، گەشە ی کاروبار و روژگار! حەقیانە،
 حەقی خوۆیانە! شیرین بۆ کامیان! دەنگبێژ و دیلان، ساز و زورنا،
 شایلوۆغان، وایە، چاک یەکدی ئەدۆزنەوه. باش گیریان لەیەک
 هیناوه. دەرگا و تەختە، بوندار و حاجی پەسەندەکان، دوو گورگ!
 پیروۆزیان بۆ، پیروۆز. مەلەبەندەکە تاپۆ ئەکەن. کیسە کیسە

برنج، هیزه هیزه پوڻ، جووت جووت بهخته. ئهبي، ئهبي واش بي! هيممهت، ههر كهس به ههر كوئ ئهگات به هيممهتي خوئي، به غيرهتي خوئي و به ههولئ بيوچاني خوئي ئهگات. بوندار، بابقولي بوندار ئهشبي خوئي بابدات. ئهگهر ئه خوئي بانهدات، ئهئى كئ ئهبي خوئي بابدات؟ ههقي خوئيهتي چل جي دابهستهي قسر رابگري، وشتر ريز بكات، بالهخانه ئاوهدان بكاتهوه، شايي بگيري، كه دنيا بخوات و رايبگري. ههقي خوئيهتي؛ ئهئى ههقي منه؟! نهخير، ههقي من نيه! ههقي من مهرگه، مهرگ! بهلام مهرگ، ديارى نيه، دهركههوي! عيزرايل، عيزرايليش له من بيزاره. لهو نهگبهتي و چلك و چهپهئيهي من، عيزرايليش ئهبي ليئم بيزار بي! بهلام ئاخركههئى ههر ئهبي كارهكهئى بكات. چونكه مردن، ههقي منه! ههقي من، نهك له بهر ئهوهئى نهمتوانيوه كورهكانم بكهم به زاوا؛ كورهكانم! نهخير، خهمي ئهوه ناخوم. ئهفسووسئى ئهوه ئهخوم بوچئى لهگهئى سهگ جووت نهبووم لهبرى خوشكى خالئ ئيوه. خوشكى داوهر! به راستئى كه ههلائ زادهن؛ به راستئى كه ههلائ زاده ئهچئتهوه سهر خالئى خوئي! ههر دووكتان چوونهتهوه سهر ئهوه دريژه بيپهگه. چوونهتهوه سهر ههمان داوهر. له گهوههري من، داخ! چوار پوژئى تر ئهبي ليره، لهم كاولستانه، وهكوو كوندهبوو دابنيشم و گوئ له دههول و زورنئى زاوايهتي كورئى بوندار بگرم. دههول و زورنا و شايلوغانئى ئهوه ناپياوه دزه رپگره! ديئى ناكهم؟! ديئى ناكهم؟! بو نا، دلئم ئهتوقئى. خهمم لئئهبارئى. گهرووم ئهپهنهمن، دلئم ئهوهستئى، جهرگم كوت كوت ئهبي، ئاي، خوايه، خوائى من! ههر كامتان خهريكن له گورپكدا بهرباد ئهبن. ههر كامتان خهريكن به جورپك تووناوتوون ئهبن. فهوتاون. ههر كامتان، خوايه بمكوژه! زووتر بمكوژه! بهر لهو پوژه، بهر لهو پوژهئى دهنگئى شايئى دوژمنهكهم لهم وئرانهيهدا بييسم، بمكوژه! خوايه گيان، بهس ئهوهت لئى داوا ئهكهم!»

٢٨٤٢
كه ئيسدور
بهركئى ئهوه

قهدير له بن نيگاي زهقي عهباسجاندا به باوکی وت:
 – «نهگهر تو ميشتکت پووکاوهتهوه، سووچی ئيمه نييه! يان
 بخهوه يان بهيئه ئيمه بخهوين! چاوت لي نييه؟ بهم نيوهشهوه
 گهوههر ههئهرپيژي! نهگهر نه مهت پي باش نهبوو، وات به سهر
 خوٽ نههينايا!»

كهلاي خواداد كه هاوگفتي راستهوخوي خوئي دوزيبوو،
 سهري بو لاي قهدير وهگيپرا و به تهشهرهوه تهوسخهنديكي كرد
 و وتي:

– «ئاي له دهوري نهو كوره گهرييم. دهك له دهورت گهرييم!
 هه ي قورباني نهو كوره به جهرگه ي خووم! باشه، باشه لانيكهم
 نهويپري وهلام ي باوكت بدهيتهوه. لانيكهم جهربهزه ي نهوهت
 ههيه! بهلام من، بو كهوتمه نه م پوژه و بوچي وام به سهر
 هات؟ ها؟ كي مني ناوا ليكرد؟ بو چي؟ خو ئيوه كارتان به سهر
 نهو كارانهوه نهبوو، ئيوه واتان نهويست! نهتانونيست ئيفليج بيم
 و له مالهوه بكهوم. نهوهتان نهويست بو نهوه ي بهدلي خوٽان
 چي نهكهن بيكهن. نهوساش كه زانيتان من خانهنشين بووم،
 لهپر بالتان ليروا. پهتي بالتان كرايهوه. داتان له شهقه ي بال
 و كهوتنه گياني دارونهداري من. دهستي ناپاكيستان بو دارايي من
 دريژ كرد. حهرام و ههلاٽان تيكل كرد و ئاخهركهشي ئاگرتان
 بهردايه سهرومالم. لام كردهوه ببووم به مريشكي ئاوهپووت
 كراو و تيسك و پهريم پيوه نهمابوو. دارونهداري من له چيدا
 خهرج كرا؟ خهرج كرا بو سفليسيهكاني ناو كاروانسهراكاني
 بنشهقام! كوانئ داراييهكه ي من؟ له ئيوه نهپرسم كورهكانم،
 له ئيوه؟! كوا وشترهكانم؟ كوانئ شان و شكوم؟ بگهه و بهرده ي

من چي به سهر هات؟ كهلاي خوادادي جلهودار چي به سهر
 هات؟ كوا كهلاي خواداد؟! هوش لهسهرم فريوه، چاوهكانم
 كوپراييان داهاتووه، كاژهري سهرم پووكاوهتهوه. ئيتر نهگهر
 بهكيك كلاوهكهشي بكهويته نه م مالهوه نابهت ههليگريتهوه!

ئەلئى من گول بووم و ئەم مائەش، مائەكەى منيش بووه به كهلاوهى شام. بووه به هيلانهى مار و ميروو، مار و ميروو! بووم به زلحورتى بئشاخ و كلک! دەى، دە وهلامم بەرهوه عەباسجان، شا كورەكەم! تۆ كه وهكوو قالاوه رهشه كسكەت كردهوه و خۆت راگرتووه. دە وهلامم بەرهوه! چەن جار، چەن جار سفليس و سووزەنكت به پارەى من چارەسەر كردهى باشه؟ چەن جار، ها؟ چەن جار؟

عەباسجان به دەنگيكي وهكوو لەرينهوهى زهليكي پووك،

وتى:

– «ژنەكەم لە مەشھەد نەخۆشە. يەكجار نەخۆشە. من، ئەگەر ژنەكەم ئاوا نەخۆش نەكەوتايەت، خۆ ئا بەم جۆرە قورم نەئەچوو بە سەرا. ئەژنۆى خەزوريشم شكاوه. لە هەمان كاروانسەراى كە كار ئەكا. فەردەى لۆكە كەوتوو بە سەرىدا، قاچى لە بنىدا ماوهتەوه و ئەژنۆى شكاوه. ئىستەش ئەو خەزورە چۆك شكاوه منائەكانم بەخيو ئەكات. ژنەكەم وا لە نەخۆشخانە، بەلام خۆشم نازانم لە چ نەخۆشخانەيەكە. هاتووم بۆ ئىره، بۆ ئەوهى پاشان بگەریمە و هەر جورىك بووه ئەبى بچم بە لايانەوه.»

كەلايى خواداد بە هەمان وشكى پيکەنى و وتى:

– «ژنەكەت؛ ژنى تۆ؟! هەه هەه، كچى هەمان دالاندارە بەرەبەريەكە؟، كچى ئەو پەبەنە! بەرەبەرى قور بە سەرا! ئەو ژنە هيشتاش ناوى تۆى لە سەره؟ نە، پيئ وانەبى من بپروا بەو قسەيه ئەكەم، قەت پيئ وانەبى! بىرى خاو هەليگرتووويت، خەون و هەلۆسە، نە! تۆ ژنت نيه باوكەكەم. ئەگەر ژن و منائت هەبوايه، نەخىر. تۆ خويشت بينيوته، بەلام من لە تۆ زياترم بينيوه. ژنە، رەنگە سووزەنكى گرتوووه و بە بيانوووبەكى تر لە نەخۆشخانە خەواندووينا. ديارە ئيترا!»

عەباسجان ددانى لە كيرەوه هينا و بە توندى وتى:

٢٨٤٤
كەيسەدەر
بەرگى نۆبە ٥

– «جنيو به ژني من مهده! من نهگهر خراپهشم دژي ژنهکهم کردبئ خوم سزاکهي نهکيشم. خوم، ههرچي بوو رابرد و ئيستتهش نهمهوي بچم ژنهکهم له ناو کولان و شهقامان هه لگرمهوه. نهو کارهش خو به دهستي به تال ناکري!»

که لایي خواداد دیسانه وهش به قدوشي پیکهني و وتی:

– «که ر لیره نییه رولہ گیان؛ که ر وا له ناو کاروانسه راکان!

رابه، رابه برؤ بتوپه و به یانی زوویش بچو به دواي بهخت و شانسی خوتدا. رپوژي له رپوژان کورپی من بووی. گهورهم کردی. فیروی هیسر سواریم کردی. پارهی زیوم خسته گیرفانتهوه و به نیادا گهرانتم. پاشانیش، پاشانیش که من پهکم کهوت تو وهکوو مشکه کویره ریشهت جاویم. قهیناکا، ههرچی بوو رابرد. به لام ئیتر برؤ. برؤ ددانت له شوینیکی تر گیرده. له لای من هه موو رهنگه کانت ئاشکرا بووه. تازهودوا منت پی رهنگ ناکری. برؤ به دواي بهختی خوتدا!»

– «تو خو نه تهیشنت من قسه کهم تهواو بکه م!»

– «ئا، به ئی. فهرموو!»

عه باسجان وتی:

– «من نه مهوي کاریک دهس پیبکه م. کاسپیهک. نه زانم

باوه رپم پی ناکهی، به لام به نه بولفه زل نه مهوي کاسپیهک دهس پیبکه م. نه گهر دهسمایه م هه بی پینج مهن کو لکه، ده دانه پیسته و رپخوله، ده مهن ناوکه شووتی و لهو بابه ته بکرپم و بیفروشمه وه نه توانم نانی خوم پهیدا بکه م. به لپنت پی نه دم نانی خوم ده ره نه خه م. نه گهر وای لیبی خو ئیتر چاوله بهر نابم. من تازه له وه تیگه یشتهم که ئیتر نهو ئاغه زاده یه نیم که باوکم

کاروانکیش بوو. من تیگه یشتووم نه بی وهکوو خه لکی کار و کاسپی بکه م. نه بی کاریک بکه م به نه ندازه ی داهاتم خه رج بکه م. به لام نه مکاره دهسمایه ی نه وي. به تابهت نه گهر به مه وي بگه رپه مه وه بو لای ژن و مناله که م. خوا رازی نابی هه روا به جیبان

بهیللم. ئەو پیرەمێردەش گرفتارە. دەستی بەتالە و ناتوانی
خەرجی کچەکەشی بکێشی. گریمان بە هەر رۆژە رەشپەک
بوو بتوانی، بەلام، بەلام ئاخر ئەو ژنە، ژنی منە. ئەو منالە
منالی منە. من ئەمەوی خۆم ئاگام لە ژن و منالەکم هەبی!»
— «دەيجا کێ رێگە لێگرتووی؟ مەگەر من پێم وتوویت
مەگەرپۆه بۆ لای ژن و منالەکەت؟!»

— «تۆ بە ئاشکرا نالیی. بەلام رێگە ئەگری. تۆ راناوەستی
من دوو وشە بلێم. کاتیکیش ئەکەویتە دوو وا لەگەڵم ئەدوویی
ئەلێی من کورپی تۆ نیم. لە بیگانەش بیگانەتر ئەلێی و ئەبیسی.
بۆ سەیری ئەوه ناکە ی کە من لەم قەلاچیمەنە هیچم نییه؛
هیچم بۆ نەماوەتەوه! ئەگەر باش بیریشی لێبکەیتەوه، ئەزانای
کە ئەو ژنە ی من بە بۆنە ی تۆوه ئاوارە ی هەندەران بوو. تۆ
دەرت پەراند. پارووه نانیک بۆ ئەو ژنە خۆ قات نەبوو. بەلام تۆ
ئەوهندەت بۆلاند بە سەری دا و ئەوهندە پلاری ناشیرینت تیگرت،
بۆیە سەری خۆی هەلگرت. ئاخر ئادەمیزادیش ئادەمیزادە، خۆ
دیوار نییه! ئیستە من نە ئەویم هەیه و نە ئیرە! دەرگای تونوی
گەرماویشم لێناکەنەوه؛ لە شیرەکیش خانەش رێگەم نادەن.
ئەمەش مائی باوکم! بەقەد سەرە دەرزییەک حەزم لێنەبوو
بیم بۆ ئیرە، بەلام چی بکەم! ئەبی چی بکەم؟ دیسانەوهش
لە ناچاری دا دەرگای مائی باوکم تەقاند. دیسانەوهش لە
ناچاری دا هاتم روو لە باوکم بخەم و مەم خوار کەم. پیت
واپە نازانم خەریکم خۆم سووک ئەکەم؟ بەلێ ئەزانم، ئەوه
ئەزانم. ئەزانم خەریکم ئەپارپیمەوه، خەریکم ئارەقە ی ئابروو
دەرئەدەم بەلکوو کارەکەم بۆ رێ بخەیت و بچم بە دوا ی مال و
ژیانی خۆم دا. تۆ باوکی منی، من کورپی تۆم. ئیتر خۆت ئەزانای.
حاشا لە ویژدان و بەزەبی باوکایەتیت، حاشا لەو خۆینە ی لە
دەمارەکانی من دایە! ئەتوانی بە شەپک فرپم بەدیتە دەرەوه
و ئەشتوانی دەستم بگری و لە خاک هەلمسپینتەوه. بەلام،

٢٨٤٦
کە ئیسدەر
بەرگی نۆیەم

به لّام ئه وهش له بهرچاو بگره که من هیچ کهسم نییه. ئه وهش له بهرچاو بگره که من دیسانه وهش رووم لهم ماله، له مائی باوکم کردووه. بهزههیت هه بی و دلت بۆم بسووتی، دهستی من، دهستی کوره کهت بگره و هه لی سینه وه! من خه رچی پریگه و دهسمایه کهم ئه وی بۆ کار و کاسپی، خه رچی نه خو شینی ژنه کهم ئه وی. دوو پارچه جل و پالتاویکم ئه وی بیکه مه بهرم. جووتیک پۆستالم ئه وی! ئاخه به دهستی به تال و پیی په تی خو ناتوانم بکه ومه ری و بچم بۆ لای ژن و مناله کهم. هه رچی چۆن بی من له مه شه هه بیگانه م. خو ئه بی رووم هه بی سهیری ئه و پیره میرده بهر به ره بکه م له ناو دالانی کاروانسه رادا؟! ئاخه چهنده ئه توانم ببه به ته وقی ملی له خو م په به نتر؟ بهزههیت پیم دا بیته وه. تو ئه گه ر یارمه تی من بده ی بۆ شوینیکی دوور ناچی. من له پشتی خو ت که و ته و مه ته وه! به لینت پی ئه دم قه رده کهت پی ئه ده مه وه. ئیسته نه بی سالیکی تر، شه ش مانگی تر که دهستم ئاواله ئه بی قه رده کهت بۆ ئه هیئمه وه به ئومیدی دا ونزه ئیمام و چوارده مه عسووم. ئیتر نازانم چۆن و به چ شیوه یه ک ئه بی مه به سته کهم بگه یه نم!»

— «تهواو بوو؟!»

— «نه، تهواو نه بوو! کاتیک تهواو ئه بی که تو سه د و په نجا - دووسه د ته من بکه یته ناو دهستم که من بتوانم به هیوا یه وه به ره و مال و ژیا نی خو م بچم. ئاخه که ی تیگه یشتی؟!»
که لای خواداد سه ری وه رگی پرا و خاچ پوانیه ناوچه وانی عه باسجان و پاش پامانیکی سه مینه ر و کوشنده، پرسی:

— «تهواو بوو؟!»

عه باسجان ته ویلی له ناو دهسته کانی دا گووشی و وتی:

— «ئا، قسه کانی من تهواو بوو!»

که لای خواداد رووی له کوره که ی وه رگی پرا، سه روملی خسته سه ر سه رینی سه ر جیوبانه که، چاوه کانی لیک نا و وتی:

— «پاره، پاره، له هر کوږ به پاره گه‌بشستی له لایه‌ن
منه‌وه هه‌والی بپرسه!»

عه‌باسجان که پښتر قولپی ئه‌دا، له‌پر ته‌قیه‌وه،
مشته‌کانی کرده‌وه و له کاتی‌کا په‌نجه‌کانی لیک هه‌لئه‌پیکا، له
باوکی زینه‌وه بوو وتی:

— «تو ئه‌گهر پاره‌ت نه‌بی خو ناتوانی هه‌ناسه بده‌ی. خو‌بشنت
ئه‌مه باش ئه‌زانی!»

پیره‌میرد به بی ئه‌وه‌ی خو‌ی تیک بدا یان چاو هه‌لبرئ، وتی:
— «که وابوو هه‌ر ئیسته هه‌ناسه‌دان له بیر ئه‌به‌مه‌وه بو
ئه‌وه‌ی تو باوه‌رم پی‌بکه‌ی که پاره‌یه‌کت بو نه‌هیشتوو‌مه‌ته‌وه که
من بیده‌م به دم ئاوه‌وه!»

— «ئه‌ته‌وئ له‌گه‌ل خوت بیبه‌یته گوره‌وه؟ یان جگه له
ئیمه دوو میراتگری تریشت هه‌یه و ئیمه پی نازانین؟ په‌نگیشه
ئه‌وه‌نده ئیشتیات کراوه‌ته‌وه پی‌ت وایه سه‌د سالی تریش ئه‌زیت؟
نه‌خیر! زور بمینی سالیکی دی، تاقه یه‌ک سال! به‌لام به‌م
قی‌رسی‌چمه‌ییه‌ی خوت ئه‌ته‌وئ سه‌ره‌تا من له گور بنی پاشان
خوت بمری! زور چاکه، من له‌گه‌لت ریک ئه‌که‌وم. هه‌سیبی
بکه، چیم به‌رئه‌که‌وئ، به نیوه‌ی به‌لکوو بیده‌م له دهر د و
برینه‌کانم. هه‌ر ئیسته!»

که‌لای خواداد چاوی هه‌لینا و نیگای دژوار و میملی خو‌ی
چه‌قنده ناوچه‌وانی عه‌باسجان که نووشتابوو‌یه‌وه به سه‌ر
قورسیه‌که‌دا، سه‌ر و شانی هه‌لینا و وتی:

— «برو ون به له‌م ماله! برو سه‌رت دای له به‌رد. من
قه‌رانیکیشتم نیبه بیده‌م به تو. دارونه‌داری من تو تیات‌دا برد.
هیچت بو نه‌هیشتوو‌مه‌ته‌وه که ئیسته بتوانی بیخه‌یته سه‌ر
برینه‌کانت. خه‌نازیری نه‌گه‌ت! من نامه‌وئ تا ئاخری دنیا بزیم.
به‌لام ناشمه‌وئ کاتی‌که مردم ته‌رمه‌که‌م بو‌ن بکات. نامه‌وئ ناگر
له گوره‌که‌م بیاری. ئه‌مه‌وئ تابووته‌که‌م به ریزه‌وه له ماله‌که‌م

٢٨٤٨
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نۆزه‌م

بچیتته دهرهوه. له مائی خوّمهوه، له م مائهوه! ئەمهوئ پارهی کفن و ناشتنم له گیرفانی خوّم بدهم و ههر بهیانیش ئەو کاره ئەکهم. ئەم بهیانیه! چوار دهمراست بانگ ئەکهم، ئەدهم راسپاردهم بۆ بنووسن. پارهی پرسه و ناشتنم ئەدهمه دەسیان بۆ ئەوهی تهرمهکهم له سهر عهرز هه لگرنهوه. من ئیتر ناهیلّم تۆ وهکوو سیسارکه کهچهلّ به دهوور ئەم دوو چله ئیسقانهی لیم ماوهتهوه بالّ پارهوشینی! ون به و برۆ له م مائه، ون به و برۆ! من و تۆ ئیتر باوک و فرزه ندیمان پیکهوه نییه! تۆ بهس به ناو کورپی منی و منیش بهس به ناو باوکی تۆم! ناشمهههوی ئیتر چاو م بهو سهر و قهپۆزه نگریسهت بکهوی. لیده له م مائه برۆ. خودای محهمهد ئەگرم به شایهت ئەگهر به سهرهوه خوّت هه لدهیته ناو بیرهوه، فرمیسک به چاوما نهیهته خوارهوه! ئەو جارەش که ویستبووت به دهسکاله ده ماری خوّت بیری، کاتیکه بیستم دلّم دانهچلهکا. له بهر ئەوهی دلنیام بووم نهبوونت باشتره له بوونت! نهبوونت زهری بۆ هیچ کهس نییه، بهلام هه بوونت بۆ خاکی ناو کوّلانیش زهره دی ههیه. که وا بوو هه مان باشتر که نه بی. چونکه جگه له زهره د و نه گبهتی بۆ خوّت و خه لکی دی هیچت لی هه لئاوه ری! ئەمشه ویش برۆ له هه مار سهری مهرگت بنیرهوه و بخهوه. لهوه زیاتر نه تبینم. بهیانی زووش برۆ و لامه که رهوه. برۆ بۆ ههر گوړپیک ئەچی بچۆ! قه دیر! وه ره ئەو جیوبانه لابه ره و بن سهر م بۆ رپک بکه، ئەمهوئ بخهوم!»

قه دیر هه لسا و وایکرد. که لایی خوادادیش به هه مان تووره بیهوه له سهر جگه کهی راکشنا و وتی:

– «سینه که له سهر قورسیه که لابه با لیفه که بیته بهم لادا، پلیتهی ئەو باوان کاولهش داکیشته!»

قه دیر لامپاکه ی هه لگرت، نایه سهر تاقه که و کزی کرد. سینه که ی له سهر قورسیه که هه لگرت، له بن دیواره که داینا و له بن چاوهوه سهیری عه باسجانی کرد. پیره میرد لیفه که ی

راکینشابوو بو لای خووی و عهباسجان تا لای چۆکی له بن لیفه‌دا
 بوو. سه‌رنجی لای نیگای براكه‌ی نه‌بوو. سه‌ری چه‌قاندبوویه ناو
 شانی و له پاچکه‌ی تاریکی قورسیه‌که‌دا، گرمۆله‌ ببوو. چه‌ناگه
 و لیوی لکابوون به پشستی ده‌ستی‌هوه و چاوه‌کانی له ناو تاریکی‌دا
 ون بوو و وات ئەزانی هه‌ناسه‌ش نادا!

قه‌دیر نه‌ی ئەزانی چ هه‌ستی‌کی هه‌یه. ئەو کابرایه‌ی له
 پاچکه‌ی قورسیه‌که‌دا له به‌ر چاوی خه‌ریک بوو ئەتوایه‌وه، برای
 بوو. به‌لام چه‌نده‌ی هه‌ول ئەدا وه‌کوو برای ببینی، نه‌ی ئەتوانی.
 به‌و جو‌ره‌ی که پێویست بوو دلی پێی نه‌ئەسسوتا. ئەوه هه‌یچ هه‌ر
 بروای به‌ برایه‌تی عه‌باسجانیش نه‌بوو. هه‌ر ئیستەش له بوونی
 عه‌باسجان له ماله‌وه، رازی نه‌بوو، هه‌رچه‌ند نارازی بوونه‌که‌ی
 زۆریش نه‌بوو. ئەیبینی براكه‌ی تیکشکاوه و به‌ گه‌نجی وه‌ها پیر
 بووه، پێ ئەچی ئەوه‌نده‌ی به‌ سه‌ر دنیاوه نه‌ما‌بێ. به‌لام له‌م
 گومانه‌ی خوی غه‌مگین نه‌بوو. شادمانیش نه‌بوو. ته‌وس و پلاری
 ئەم و ئەو بو‌ عه‌باسجان زۆر نه‌ی ئەشه‌مزان‌د. به‌لام زۆریشی
 پێخوش نه‌بوو که براكه‌ی به‌و جو‌ره‌ که‌نفت و لاکه‌وته بووه.
 عه‌باسجان له‌چاوی قه‌دیردا نه‌ برا بوو، به‌و جو‌ره‌ی که ئەبوایه
 ببێ و، نه‌ ئاده‌میزادیش بوو، به‌و جو‌ره‌ی که ئەبوایه ببێ. له
 لای قه‌دیر، عه‌باسجان بو‌نه‌وه‌ریک بوو. بو‌نه‌وه‌ریک که ئەگه‌ر
 هه‌بوایه، هه‌بوو و، ئەگه‌ریش نه‌بوایه‌ت نه‌بوو.

قه‌دیر، هه‌ر کات بیری له‌وه ئەکرده‌وه که ئەگه‌ر سه‌ر له
 به‌یانی رۆژیکی زستان که‌لاکی عه‌باسجانیان له که‌لاوه‌یه‌ک
 هه‌یناوه‌ته ده‌روه و ناشتوو‌یانه و هه‌واله‌که‌یان هه‌یناوه بو‌ قه‌دیر،
 نه‌ی ئەتوانی هه‌یچ هه‌ستی‌کی جگه‌ له بی‌زاری له خو‌ی ده‌ربهری.
 وه‌ک بلی‌ی هه‌موو سا‌لانی رابردوو و هه‌موو رۆژانی برایه‌تی له
 ناو تۆزی خو‌له‌میش‌دا ون بووه و به‌ناوی عه‌باسجان، هه‌یچکات
 هه‌یچکەس له سه‌ر ئەم زه‌وییه نه‌ژیاوه. ئیستەش قه‌دیر ئەیزانی
 و به‌ ئاشکرا ئەیبینی عه‌باسجان خو‌ماره و په‌کی که‌وتوو، به‌لام

٢٨٥٠
 که‌ ئیست‌ده‌ر
 به‌رگی نۆیه‌مه

دلى بهرايى نهئەدا تۆزقالىك ترياكى بۆ دەس بخات، بەلكوو به گەرمای ئەو ترياكه بگاته بهيانى. بۆيه له كاتيكا كه سەرى ئەخستە سەر بالئنجەكه و لىفه قورسيهكهى ئەدا به شاندا -بۆئەوى عەباسجان نهيينى- پىلۆهكانى نايه سەريهك و بيري كردهوه:

«شەوى ئەمشەویش بهجۆرىك هەر ئەواو ئەبى!»

عەباسجان چاويشى نهئەترووكاند. چاوهكانى وهكوو قهله رەشئىكى مردوو وشك ببوون. هەناسەدان و ترپەى دل و پلى خوینيشى هەست پىنهئەکرد. له ورگى تاريكى ناو پاچكه قورسيهكهدا رىكگوشرابوو، به جۆرىك كه له ناو رەشايى ديوارهكهدا ون ببوو. برا و باوكى خزابوونه بن لىفه قورسيهكه و ئەو نه به پوالت، بەلكوو وینەى خەوتووئى ئەوانى به هەلۆسه ئەيينى. ددانهكانى قفل ببوون و ريشه كورتهكهى شووش وهستابوو. وشك و خامۆش بوو. بهو رادهيهى كه خویشى نهى ئەزانى هەيه يان نيهه. هەروەها وهكوو شتى وزەى هەبوون و نهبوون تىدا مرابوو. جگه لهو جارەى كه ويستبووى بەدەمى دەسكاله دەمارى خوئى بېرى، ئىتر بيري له خو كوشتن نهكردبوويهوه. ئىستەش بيري له كوشتن يان مردنى خوئى نهئەكدهوه. ئەتوت چەندە زياتر مەرگ خوئى بخزىنته ناو ژيانى مرۆقهوه، مرۆف زياتر پارىزى لىئەكا. تەنانهت به نهبوو و نابووتيشى ئەزانى. له هەموو زياتر، ئادەمیزاد له پەككەوتەيى و بى دەرەتانىدا له مەرگ بىزاره و -هەرچەند به زمان ئارەزووى مەرگيش بكات- بەلام باوهرى پىي نيهه. بهم جۆرهيه كه خۆكوشتن، خوېرىن و نكوولئى كردن لهخۆ، تەنها له لووتكهى دەسهلات و تواناييهكى لهپردا ئەلوئى، نهك له سەر جيگهى زهليلى و رۆژەرپەشى. له لووتكهى توانايى هەلچوونپكى لهپردا، بهو جۆرهى كه عەباسجان وابوو. نهك له سەر جيگهى لاوازى و كات بهفەرپۆدان، بهم جۆرهى كه عەباسجان ئىستە تىيدا بوو.

ئىستە بەلام، عەباسجانى كەلايى خواداد خەرىك بوو
 خۆي باشتىر بناسى. بەو رادەبەي تاق و تەنھا بوو، بەو جۆرەي
 سەرگەردان و بەرەللا و ئاوەھا زىدە و بىكارە كە ئەو بوو، خەرىك
 بوو بوون و سىروشتى دزىوي خۆي بە قوولئى بناسى و بدۆزىتەوہ.
 سىروشتىكى كرئت، دابراو، بىگانە، بىخود و بىپەيوەندى؛ بەو
 جۆرەي لەگەلئى جوولابوونەوہ كەمترين برواشى تىدا پروخابوو و،
 عەباسجان ئەيتوانى بەس بىر لەوہ بکاتەوہ كە ئايە بە راستى
 زىندووہ و ھەناسە ئەدا؛ يان پىي وايە كە زىندووہ، چونكە
 ھەناسە ئەكىشىئى. ئەگەرىش زىندووہ، ئەي بۆ لەم سووچە
 دانىشتتووہ؟ سەرما و تەنھا سەرما؟ بۆ ھاندەرى ئەم جۆرە بوونە
 ئەبوايە تەنھا لەسەرمادا بگەرىئ و سەرى خۆي پىوہ خەرىك
 بکات؟ بەس سەرما؟

ئەي بۆ نەي ئەتوانى بچوولئى؟

نەي ئەتوانى بچوولئى و خۆيشى نەي ئەزانى بۆچى ناتوانئ
 بچوولئى. ئەتوت دادووراوہ بە عەرزەكەدا. بىرى كەردەوہ بەجۆرىك
 خۆي پاك، بچئ بۆ ھەمار و بخەوئ. بەلام ترسىك دەرەتانى
 لىبرىبوو. ترسى سەرما، ترسى تەنھايى و ترس لەخۆي. ئەوہندە
 داماو و ئەوہندە بىواز، كە ئەيتوانى تەنھا ھەستى ترسى لە
 خۆيدا ببينئ و برواي پىبكات. لە گيانى تەفروتوناي عەباسجاندا
 بەس ھەستى ترس ئاشكرا بوو. ئاشكرا بەو جۆرەي كە زايەلئەي
 قىژەي كوندەبەبوو لە كەلاوہكاندا. ئەترسا. لە ئىستە، لە بەيانى
 و لە مەوداي نىوان ئەمشەو و بەيانى ئەترسا. لە ناو مائەكە
 و لە دەرەوہي مائەكە ئەترسا. لە ناوہوہ لە باوكى ئەترسا. لە
 ناو مائەكە و لە دەرەوہي مائەكە ئەترسا. لە ناوہوہ لە باوكى
 ئەترسا و لە دەرەوہ لە سەرما. بەر لەمە بىستبووى و دىبووى
 كە شەوانى پاش بەفر، گورگەكان بۆ دەسختنى نىچىرىك لە
 ناو دئ نزيك ئەبنەوہ. بەلام زياتر لە مەترسى گورگەكان كە لە
 قسەلۆك ئەچوو، لە خوودى سەرما و لە تەنپايى خۆي و لە

٢٨٥٢
 كە ئىسداوەر
 بەرگى نۆبەم

که لاکى خوځى نه ترسا.

تاقه رېگه، بېر نه کړدنه وه بوو و شکاندنې بالى نه ندېښه. نه بووا راکا. نه بووا هلې له بېرې سرما و هميش له نه ندېښه به يانې؛ به لام نه مکاره پې نه چوو زور ناسته م بې. هه لاتن له به يانې وه کوو شتې نه لوا. بېر و هوښى عه باسجان به دهر له نه فان و ويستى نه و له پېښ نه وه وه، له سېبه ره کانى سارد و نه زوکى نا ئومېدى دا لوقه ي نه هات و سهرى به هه موو کونکېدا نه کړد. نه توت چاوشارکېي له گه ل نه کات نه م هوښه درېدونگه و، پېچه وانه ي ويستى نه و به که له گايي وه پېښى که وتوه. ژنه که ي له نه خوښخانه بوو. له کام نه خوښخانه؟ پېره مېردى به ربه ر، دا لانى کاروانسهره و منالکې بېزمان. بن شه قام، محاجره و گومه زى زېرى ئېمام رها، فاي تون، عه ربه انه و قهره بالخي. ژنه که ي له کام نه خوښخانه بوو؟!

نه؛ نه مه نه بوو و وه ها نه بوو!

عه باسجان نه بوايه بتوانې جياوازي دابنې له نيوان نه و غم و په ژاره ي بو باوک و براى هه لپښتېوو، له گه ل نه وه ي که به راستى له نارادا بوو. نه وه ي که نه و به شانوگه رى پېشانى دابوو، وا پې نه چوو خوېښى باوه رى پېکړدوه و خه رېک بوو کارى تې نه کړد، له کاتيکا نه گهر دهر فته ي به خوې بدايه خوې بدوژېته وه له سنوورى نه و دوو به ره که يدا، کاره که رواله تېکى دېکه ي به خوېه وه نه گرت. له راستىدا کاتى نه وه بوو که عه باسجان نه و نه خش و ده مامکه ي بو باوکى له خوې دابوو، فرې بدا و خوې به و جوړه بدوژېته وه که هه بوو. نه ک نه وه ي له بن کارېگه رى نه و شته دا به مېنېته وه که خوې سازى کړدېوو. هه رچنه نه و نه خش

و رولې به و هه مووه توانايى و توندييه به خوې سه له مانديې. لا لانه وه و پارانه وه يه له و رووه وه نه بوو که ويژدانى راچه نيپوو، به لکوو هه ر هه موويان برويانووى نه وه بوون که ره و ابوونى

داواکارییه که ی له لای باوکی بسه لمینئ.

ئوه راست بوو که عه باسجان دوا تیری تیردانه که ی به دوا ئومیدوه هاویشتبوو. ژن و منال و خیزان. به لام ئیسته ناچار بوو بیتهوه به خوئی دا. چونکه رۆل بینین وهکوو سهرخووشی وایه و سهرخووشی کاتیه و بهردهوام نابئ. سهره نجام، خوئی! سهره نجام، تووشی خوئی! کووتایی هر شانوگه ریه که خودی که سه که یه که له دهروونی کوومه لی هه لسوو که وته کان دا به ئاشکرا ده رئه که وئ و رووبه رووی خوئی ئه بیتهوه، هه لوه سته ئه کا و به ناچار چاو ئه برپته چاوی خودی راسته قینه ی خوئی، چاوی له چاوی خوئی دا:

«چیت ئه وئ له وه هه مووه شانوگه پیرانه، چیت ئه وئ؟!»

عه باسجان ها تبوو یه وه به خوئی دا و ئه بیینی ئه توانئ نه شچی بۆ مه شه هه د، ئه توانئ ژنه که شی له نه خووشخانه نه بینئ و، کووتاییه که ی ئه ی توانئ ژنه هر نه بینئ. قبوو لکردنی ئه وه ی که ده رکه وتن له فه لآچیمه ن نه که ئه رکیکی خیزانی، به لکوو ئه رکیکی ناچاریه. چونکه ئه وه نه ی ئه توانئ له زادگه و له ناو بنه مالئ خوئی دا دهوام بکات. ئه وه راسته ده رگایان له عه باسجانی که لایی خواداد نه ئه کرده وه و ئه و پئی وابوو ئه مه ره نگه له بهر ئه وه یه که چلک و نه گبه تی له سه رو به چکی ئه بارئ.

عه باسجانی که لایی خوادادی جله ودار، رۆژانی گه شه و نه شه ی خوئی له چه په ئی دا ون کردبوو. به لام ئه گهر وای دابنیین رۆژگارێک شکۆیه کی هه بووبئ، بیرکرده وه له وه خاله زۆر به ژان بوو. چونکه عه باسجان ئیسته له ئالایه کی خو لآوی، شپری شکست خواردوو ئه چوو. ئالایه که که جگه له به ستنی برینی سه ری بۆ هه چی تر به کار نایه ت. جیاوازییه که ئه گهر هه بوو، ئه وه بوو که ئه ی توانئ بجوولئ و خوئی راوه شینئ. به قنه خشکه ش ئه گهر بووبئ، ئه ملا و ئه ولا بکات و زه روو ئاساش ئه گهر بووبئ

٢٨٥٤
که ئیسه در
به رگی ئه وه

خۆی بیزۆی. ئاخیزیک بکات و ئەگەر بۆی لوا، خوینی کەس یان کەسانیک بەمژێ. لە پێستی بۆقەوێ تا گوانی سەگ. ئەوکارە بکات لەگەڵی کراوێ؛ هەرچەند خۆی بە خۆی کردبێ. بۆیە مژینی خوینی خۆی، خواردنی خۆی، تا ئەبێ بە چزلیک. لە چزلیکیش خراپتر. تا ئەبێ بە عەباسجانیکتر، عەباسجانیکێ دزیوتر و کرێتر.

«سەرما، بەس سەرما!»

عەباسجان چەناگە و دەستەکانی لە سەر قورسیهکە هەلگرت و وەک کۆتەداریکێ وشک خۆی رەتاندە دیوارەکە، ون بوو و بەو دنیاییهوه کە خەو نایەتە لای، پیلۆهکانی لیکنا. ژان، بەلام ژان. ئێسکەکانی هەرچەند گەرم ببوون، بەلام ژانیان ئەکرد. سەری لە گێژەوه ئەهات و دڵ و ریخۆڵە ی تیک هەلنەچوون. کز ببوو و خۆیشی ئەوهی ئەزانی. هەرۆها ئەوهشی ئەزانی کە مۆخی ناو ئێسکەکانی پووکانوئەتەوه. قالۆرە، وەک قالۆرە. نەخیر! لەوه زیاتر نەهێ ئەتوانی خۆی رابگری. نەهێ ئەتوانی بمینیتەوه. ئەبوا چارهیهک وهبینی. چارهیهک تا کارهکە ی بئشۆپ نەبووه. چونکە ئەگەر بەو پێیە برۆیشتایەت، بیگومان -بەمزوانە- کەلاکەکەیان لە کەلاوهیهکدا ئەدۆزییهوه و وهکوو سەگیکی گلاو ئەیانشاردەوه. مردن؛ مەرگیکی کریت و قیزهون. مردن خۆی دزیۆه. بەلام ئەو جوړه مردنە لەچاوی دزیوترین خەلکانیشدا دیمەنیکی نەفرەتباری هەیه. مردنی دزیۆ، ئەوپەری سووک و چرووکی مروف؛ مەرگ! لەپینا و چیدا چوونە بن خاک!؟

نە! عەباسجانی کەلایی خوادادیش نەهێ ئەتوانی مەرگی خوش بوی. ئەویش مەرگیکی ئاوهها سەرشۆرانه. بۆیە ئەبوا دەروویهک بەرهو ژیان بدۆزیتەوه. رێگەیهک بە ناو ئەو هەموو دار و پەردووهی نەگبەتی و خویپریهتی دا -کە تەنها لە بەر ریزی تریه ی دڵ و جوولانی لاق- لە چاکترین مردن، لەبارتر بوو. ژیان و ژیان. ژیان بە هەر نرخیک! سەگی ژیان لە مردن باشتەرە. ژیان بوو،

هەرچەند عەباسجان تايادا ڕووخابوو و پېنشىل ڪرابوو. ڪه وا بوو ژيان؛ بوون، به لئى هه بوون. ڀييهڪ، ڪوڀره ڀييهڪ له ناخى ئەم ژيانهدا ئەبوايه بدۆزڙتتهوه و ديمهن و ڀواله تڙيكي له م بابته شى له ئەنديشهى خوڻدا ئەخه ملاند. بوار و به ستيڻيڪ ڪه بتوانى به هوڀهوه پى بزيوى. به ههر بيانوويهڪ و به ههر به هايهڪ عه باسجان ئەبوا تواناي جوولان پيدا بڪات و بكهوڙتتهوه ڀي.

بوون و زيندوو بوون، ئەگەر نه ژيانيش. هه ندى سات هه هيه ڪه دهرياز نه بوون لڀيان ئەشكه نجهى مهرگه. ئا له و ڪاتانه دايه ڪه ژيان ئەبى به ناچارىي. بوچى؟ چونكه ڀرگارىي بهس له ژيان دايه. زيندوو بوون، هه رچەند ژيانيش نه بى. زيندوو بوون به ئەنديشهى ژيانهوه؛ هه رچەند به ئەوينى ژيانيش نه بى. خو دهرياز ڪردن له چرڀووى مهرگ؛ له ئەشكه نجهى مهرگ. ژيان و، ڪوا له ڪوڀيه ژيان؟

عه باسجان ناچار و شيلگيرى ئەوه بوو بيانوويهڪ بدۆزڙتتهوه بو ڀسڪانى خوڻى له م گه نداوى ڪات و ساته، ڪه هه رچەيه ڪى زياتر نوقمى ئەکرد. بيانوويهڪ ساز بڪات و ڀوانگه يهڪ بخه ملينى؛ لانى ڪه م بو ڀرگار ڪردنى خوڻى له و گيژنه ترسناڪه. ئەبوايه له ت و ڪوته ڪانى ژيان بدۆزڙتتهوه، لاي يه ڪه وه دايانبنى و بيان لڪينى به يه ڪه وه و چاويان تى بپري. ئەبوايه شتيكى خوڻى بو يستايه ت. ئەگەر به درۆ و ده له سهش، ناچار بوو به خوڻى بسه له مينى و بيكا به ميشكى خوڻى دا ڪه شتيكى ئەم ژيانهى خوڻى ئەوى. چونكه له لاي ئەو درۆ و گزى، ڪزى و ڪه نفتى و نه گبه تى و دزوى سه دجار له خاڪى ڀواوى گور دلخوازتر بوو. بوڀيه ئەبوايه ڀارچه يهڪ له ژيان ده سنیشان بڪات و له نيوان ئەو هه مووه ڪه لاوه يه وه، ره هوڻيڪ لى بدات. شتيڪ ئەبوايه بدۆزڙتتهوه و ئەوهى عه باسجان ئەيتوانى بوى بگه ڀي ئەوه بوو ڪه نيشانه يه ڪى له ميشكى ئەودا هه بوو. يه ڪه مين نيشانه و شوڀنه وار. ڪا بڀراى به ربه ر به جووتڙيڪ چاوى رهش و ميژه رى سپى، ريشى ماش و

٢٨٥٦
 ڪه نيسدەر
 بهرگى نويه

برنجی و جاکه تی کوئی ئینگلیزی، پهنجهی شین هه لگه راو و بهری دهستی سواو. کچی کابرای بهریه، کاروانسه را، خه ربوزه، دهروازهی قوچان و گه پهرکی سیستانیه کان. دزی، ده لالی، قاچاخ فروشی، یان نه گهر بکرایهت قومارخانه به کی بچووک. بو وینه هوده بهک له دالانی هه مان کاروانسه را.

«نه بی بو نهو کابرا بهریه ره که و لپو سیکی بکرم. نهو زوری

به سه رمه وه ههیه.»

به لام به کامه ده سمایه؟!

گرری کویره، دیسانه وهش نهالیه که ی ژیر که لایی خواداد بوو. نهو شته ی که بو تاو یکیش له چه قی نه ندیشه و بیرکردنه وهی عه باسجان دوور نه نه که وته وه. پاره کان نه بو له کوئی بن جگه له ناو دوشه که له کابرایه کی ناوا بهد گومان، پیاویکی ئیفلیج و بی لاق که بروای به چاوه کانی خویشی نییه، جگه له و رایه خه ی که هه موو ساته کانی پوژ و شه و له سه ری دانیشه تووه یان راکشاوه، له کوئی تری نه م ماله دا نه توانی پاره کانی شار دبیته وه؟ بهس دوشه که له که و ته نانه ت نه سه رینه که ی بن سه ریشه ی. نه گهر وانیه نه ی بو ته نها ساتیکیش له سه ر نهو دوشه که له هه لئاسی، مه گهر نهو کانه ی که هه یچ که سی به ده وره وه نه بی؟ بویه مسوگهر جیگه ی گه نجه که وا له ژیر پیره میردا. جیگه ی گهنج! گهنج!

«که وه ماری پیر؛ که وه ماری پیر، نه تکوژم!»

عه باسجان خو به خو پشتی له دیواره که کردبوویه وه و له پشت قورسیه که هه لئسابوویه سه ر چوک. ئانیسه که کانی له سه ر قورسیه که کردبوو به کو له که و به چالی چاوه کانی، له تاریک و روونی بن بنه یچه که دا له کاژره ی باوکی موړه وه ببوو. پیره میرد، له سه ر پشت لی خه وتبوو، لیفه قورسیه که ی تابن چه ناگه ی هه لکی شابوو و نه توت هه ناسه یه ش نادات. یان له و سیبهره ره شه دا هه ناسه کی شانه که ی نه ی نه دا به چاودا.

پیره‌میردی خه‌وتوو له چاوی عه‌باسجان‌دا له مردوو ئه‌چوو. مردوو و خامۆش. ئی‌سکبه‌ندی روخساری که به گوێزان له بنا تاشرابوو له تۆلای مه‌فره‌ق ئه‌چوو. چه‌ناگه و گوئا و برۆکانی نیشانه‌ی ئاشکرا بوون له به‌ربه‌ره‌کانه‌ی پیره‌میرد له‌گه‌ڵ ئازار و ئه‌شکه‌نجه. له‌وپه‌ری خامۆشی و بیده‌نگیش‌دا، وا دیار بوو له‌و هه‌موو به‌دبه‌ختیه‌ی به‌سه‌ری هاتبوو سه‌دجار زیاتریشی به‌هیچ نازانی. چرنبوک و روخساری پیره‌میرد، له زۆری چاره‌په‌شی، وا پی‌ئه‌چوو شه‌قاری بردبوو. شه‌قار شه‌قار و سه‌خت، سه‌خت و قیرسیچه‌مه. قیرسیچه‌مه. قیرسیچه‌می زیندوو‌مانه‌وه. زیندوو بوون له شوین و کاتی‌ک‌دا که کورپه‌که‌ی خۆی، ئه‌وی به له‌مپه‌ری ژیان و مانه‌وه‌ی خۆی ئه‌زانی. ئه‌و ریگره‌ی به هه‌ر رۆژیکی ژیا‌نی خۆی، رۆژیکی له ته‌مه‌نی عه‌باسجان که‌م ئه‌کرده‌وه. که‌سیک که ته‌نانه‌ت مانه‌وه‌ی له هه‌ر ساتی‌ک‌دا، قه‌پالیکی له ناوشانی عه‌باسجان ئه‌په‌چری. بۆیه مانه‌وه‌ی عه‌باسجان له مردنی باوک‌دا ئه‌خه‌ملا و له مردنی باوک‌دا بوو که گه‌نداوی بۆگه‌نی ژیا‌نی عه‌باسجان پێگه و رۆچنیکی بۆ ده‌روه ئه‌بینیه‌وه و ئه‌که‌وته ری. ئه‌که‌وته ری. مسۆگه‌ر وه‌رپی ئه‌که‌وته‌وه و په‌وان ئه‌بوو. په‌وان ئه‌بوو و ئه‌م بۆگه‌نه، ئه‌م بۆ گه‌نیوه‌ی که ژیا‌نی عه‌باسجانی گه‌نده‌ل کردبوو، له‌به‌ین ئه‌چوو.

خه‌باتی مان و نه‌مان. مملانیی مه‌رگ و ژیان. دوو ریگری سه‌ر به سه‌ر و شاخ به شاخ. یه‌کیان ئه‌بی بروات. گری و گریش ئه‌بی بگریته‌وه. بۆ بوون و ژیان په‌نگه ریگه‌یه‌ک، هه‌ندی ریگه هیشتا هه‌بی. به‌لام می‌شکیکی‌تری ئه‌ویست تا ئه‌و ریگه و ده‌روانه بدۆزیته‌وه. ئه‌وه‌ی که بی‌ر و هۆشی عه‌باسجان دۆزیبوویه‌وه، به‌س ئه‌م تا‌قه ریگه‌یه بوو:

«قوتاری ئه‌که‌م؛ ئه‌بی قوتاری بکه‌م!»

قه‌دیر؛ ئه‌ی قه‌دیر چی؟ ئه‌و چی لی به سه‌ر دی؟

«کاتی‌که کار ته‌واو بوو. ئه‌ویش به‌شی خۆی ئه‌بات. له‌وه

٢٨٥٨
که‌ ئی‌سه‌ده‌ر
به‌رگی ئه‌یه‌مه

زیاتر مه گهر چی نهوئ؟!»

سه رین!

نهرم و چالاک وهک پشیله بهک، عه باسجان هه لسا و له شوینی خوئی وهستا. به سهر قورسیه که دا چه مایه وه و تاوئیک له پوخساری باوکی راما. عه باسجان هه ناسهی نه ئه دا، به لام دهنگی لیدانی دلئی خوئی به ژماره نه بیست. ههستی لهرز و ترس و دوودلئی. نه ئه بوایه دهرهت به خوئی بدات. له وه زیاتر خوئی بخافلاندایهت بوئی هه بوو دردوئنگی کاری تیبتکات و رپی پئی بگری. بوئه نه بوایه لی نهوئ. سه رینی سهر جیوبانه که. جیوبانی بن دیواره کهی ته نیشت که لایی خواداد. عه باسجان سه ریری دهسته کانی خوئی کرد و په نجه کانی بهست و کردییه وه. ههنگاوی هه لئنا و لای تاقه که وهستا. ههستی کرد سیبه ره کهی هه موو ژووره کهی پر کردوه. گه رایه وه، چاوی له لامپاکه کرد و ههنگاویکی دیکه ی نا. نهوا لای جیوبانه که بوو و نهیتوانی له تاریک و روونی کزی لامپاکه دا، نیو پوخی قه دیری برای ببینی.

«با بو خوئی بخهوئ!»

به نارامی دانهویه وه، سه رینه کهی به ههر دوو دهست هه لگرت و به ژنی راست کرده وه. ریگهی نه وه بوو بچیته سهر باوکی، له پر سه رینه که بخاته سهر دهمی باوکی، خوئی له سه ری دابنیشئی و دهست و باسکی باوکی له بن رکیمی چوکه کانی دا رابگری. بوئه نه بوایه به لای جیوبانه که دا تیپه ری و به هه مان نهرمی و سووکه له یی بچیته سهر سه ری باوکی و له هه مان کاتدا هه ول بدات قه دیر دانه چله کیئی. ههنگاویکی تر و هه لوهسته بهک، له سهر په نجه ی پیئی. لهرزینی ئاشکرا له نه ژنو کانی دا. خاموشی و خه و. خه و خاموشی. ههنگاویکی تر له سهر سه ری که لایی خواداد. هه ناسهی قه تیسماوی ناو سینگی به بیدهنگی دایه دهره وه و بهر له وهی دلئی بتوقئ، ههر دوو سه ری سه رینه کهی توند له ناو چنگی دا گووشی. بی ئاگا له وهی که به هه مان توندی

لیۆهکانیشی ئهكروژۆی و پهلكی لووتی له ههر ههناسهیهكدا ئهكرینهوه و دینهوه یهك. چی توانای شاراهوی ههبوو له خۆی دا كۆی ئهكردهوه، ههموو توانایی و وزهی. ئهوهی ئهزانای پهلهقاژهی مهرك ئهتوانی خۆی و سهرینی ناو دهستی به لایهكدا حهوا بدات. بۆیه ئهباویه ههر دوو سهری سهرینهكه به ههموو هیژ و وزهیهوه رابگری و وهها خۆی بدات به سهری دا و وهها گوشار بخاته سهری كه بتوانی كهترین كاردانهوهی پیرهمیڤد پووچهل بکاتهوه؛ بهجۆریك كه قهدير رانهچلهکی. تاویکی دی، تاویکی دیش. زالبووی کات و كۆکردنهوهی هیژ و وزه. نابی درهنگ بی. نابی درهنگ بی. گهرووی وهکوو خشتی سوور وشک ببوو و ههستی ئهكرد لهرزینی چۆکی به ههموو لهشیدا بلاو بۆتهوه و له ههموو زیاتر تهپهیی دلی له راده تیپهریبوو. تاویکی دی، ههناسهیهکی دی. لیۆهکانی ههروا له بن ددانهکانی دا، چاوهکانی بهست و سهرینهکی وهکوو گهواله ههوریکی رهش دانهواند، دانهواند و، دانهواند.

— «زۆلی زۆلهزا ئهوه چی ئهکهی، ئهتهوی بمکوژی؟»

ریگهی گهپانهوه نهبوو. ئهباویه دهنگی باوکی، دهنگدانهوهی دارپووخانی ریزیك خشتی كال، له ناو لۆکهی گورپ کردووی سهرینهكهدا بخنکینری. عهباسجان نهی ئهتوانی جگه لهمه بیر له هیچیتر بکاتهوه. هۆش و کرداری ئیتر له دهسهلاتی خۆی دا نهبوو. مهرك، بهس مهرك و مهرك. پهلهقاژهی مهرك و گیژبوونی ئهنديشه. چاوهکان له بهریههکانی مهركدا له رهشهوه ئههاتن و دهستهکان، دهستهکان!

دهست و مهچهکی رهقهلهی قهدير له دهوری مل و ژیر چهناگهی عهباسجان ئالابوو. ئهوی له سهس سینگی باوکی رانهکیشا و بیبهزییانه مشتیی له ورگ و پهراسووی ئهدا و خهریک بوو عهباسجان لهپی بخا. قهدير، عهباسجانی کوتا و لهپی خست. سهرینهکی حهوادا و، قیزهی شیتانهی باوک،

٢٨٦٠
که ئیسدهر
بهاری ئۆیه

ته زٲكى ترسناكى له بهند بهندى ئٲسك و ژى به ژى دهمارهكانىدا
بهدى هٲنا:

– «باوك كوشتن... باوك كوشتن!»

جى جنبو گوږپنهوهى نه بوو. كار له سنوور و ناستى وشه
تٲه پريوو. رق و تووپه يى، ددانه كانى قفل كردبوو و پهگ و دهمارى
له شى له بن گوشارىكى كوشنده دا گرژ ببوون. قهدير ههروا مله
له ر و لاوازه كهى عه باسجانى له كه له وهى دهست و بازووى دا
پاگرتبوو و عه باسجان له بن گوشارى كه له وهى سهختى
دهستى برادا هه ناسه سوار ببوو. قه وچه ئه كرد و له وانه بوو
هه ناسه كيشتانى له بير بچٲته وه. عه باسجان ئيتر هيچ هٲز و
وزه يه كى بو نه ما بوويه وه و هه ولى بهر په رچدانه وه شى نه ئه دا،
جگه له وهى خوئ له خنكان رزگار بكات. ئه وه بوو له كانيكا
به دواى قه دیردا خول و پٲچى ئه خوارد، په نجه كانى له باسكى
قهدير گير دابوو و بهو توژه هٲزه تٲيدامابوو هه ولى ئه دا له بن
گوشارى مه چه كى برا له سهر بينه قاقاى كه م بكاته وه.

قهديرش به هه مان رق و تووپه يى، به بى گوږدانه
لاقه فرتٲى عه باسجان، به رهو ده رگا كه پايكيشتا و بهر له وهى
ده رگا كه به په نجه يى بكا ته وه، ناوچه وانى برا كهى توند كوتا
به ديواره كه دا، هه ر دوو تاى ده رگا كهى كرده وه و عه باسجانى
– كه ئيشى ته وٲلى، زياته له سست بوونه كهى خوئى كردبوو –
وهك بزنيكى بى گيان، له ناو ده رگا كه وه هه ئدایه ناو چاله پر له
به فره كهى هموشه و تاكانى ده رگا كهى شه ق پٲوه دا:

– «سه گى باوك كوژ! بمره دهى، سه گى باوك كوژ؛

سه گىك له م دنيا به كه متر!»

۲۸۶۲
که نیسدور
بهارگی نوبه ۵۵

A vertical graphic element consisting of several horizontal lines of varying lengths and shades of gray, stacked vertically.

به ندى دووهم

تايه كى دهرگاي حهوشه ي مالى بوندار كرابووويه وه و هيلى
 رزاني ئاو له ناو كوؤلانوه تا ناو حهوشه ديار بوو. قهدير خو ي
 نا به بالشمه ي دهرگاكه وه و سه يري ناو حهوشه ي كرد. شوپي
 ئاوه كه به قهراخ چاله كه دا چوو بوو بو چيشخانه. پي نايه ناو
 حهوشه و به ره و چيشخانه چوو. وشتره كه هه روا له سهر
 سى پي له ناو حهوشه دا سه رگه ردان بوو. قهدير لاي دهرگاي
 چيشخانه وه ستا و روانيه ناوه وه. له ناو چيشخانه قازانيك
 نرابوويه سهر و لالا خهريك بوو ئيزنگي بن قازاني دائه گيرساند.
 چيشخانه هيشتا تاريك بوو و ئاگري كوانوو كه رووناكيه كى
 كزي بلاو ئه كرده وه.

لالا له بهر كوانوو كه هه ئسا و ده ستى برد بو گوژه كه ،
 هه ليگرت و به ره و دهرگاكه هات. قهدير خو ي لادا بو ئه وه ي لالا
 تپه رپي. لالا تپه رپي و قهدير چوو ه ژوو ره وه و لاي كوانوو كه
 وه ستا. پاش تو زيك لالا گه رايه وه و گوژه ي ئاوه كه ي به تال كرده
 ناو قازان و گوژه كه ي له لايه كه وه دانا. گريي باله كاني سه ريوشه
 شه كه ريبه كه ي له پشت ملي توند كرد و بيگانه ئاسا له قهديري
 پرسى:

— هيجت خواردوو ه؟

قهديريش به هه مان داره ت وه لامى دايه وه:

— نه. ۶. ئەگەر پاروویەک هەبێ ئەخۆم. یانیش پیاڵەیهک چا. پیاڵەیهک چا ئەگەر هەبێ، خراب نییه.

نان و ناندىن له ژووری نوورجیهان بوو. ماست و رۆن و نازوو قەش هەر لهوی بوو. لالا له دەرگای چیشخانە چوو دەرەوه بو ئەوهی بچێ بو ژووری نوورجیهان. قەدیر له بهر کوانوو هەکه دانیشت و داره سووتاو هەکانی به چیلکهیهک خسته سهریهک. لالا به نان و تۆزیک ژاژیهوه هاتهوه. سینهههکی لای دهستی قەدیرهوه دانا و وتی:

— دیسانهوهش ئەبێ ههویر بشیلم. تهنووری مائی تهلهفوونچیش ئەبێ پیکم ئەمرو. دوینی سی تهنوور^(۱) نانم کردوو.

قەدیر سینهههکی نایه سهه بهرده هارهکه و له بهرامبهری دا ههلترووشکا و پرسپاری کرد:

— چاکه ی نوورجیهان وادیاره هیشتا نهخراوته سهه؟
لالا باوهشیک داری نا به کوانوو ههکهوه و وتی:
— نیسته بو ت ئەهینم.

مال، ورده ورده له خهوه ئەههسا. یهکهم نیشانهی لهخهوپا بوون دهنگی کۆکهکانی بابقولی بوندار بوو. بوندار به کۆکهکۆکی بهردهوام له کاتیکا سینگه له بهلغم پاک ئەکردهوه، له بانجیهوه بهرهو پلیکانهکان هات. قەدیر شانی چهماندهوه و له ناو دەرگا هه سهیری دهرهوهی کرد. دهنگی پیی بوندار له ناودالان بهرزهوه بوو. قەدیر سهه و شانی بردهوه ژوورهوه. بوندار له ناودالان هاته دهرهوه. دوگمه ی کراسه سپیه بی یهخههکی کرابوو یهوه. کلابووری نابوو به تهوقی سهریهوه و پالتاوه دریزه خاکیههکی دابوو به شانی دا. گیوهکانی خستبوویه سهه پێ، پیی ئەخشانده و بهرهو ئاودهسخانه ئەچوو. پرووی له ههموان و له ههچکهس وتی:

۱ - یهکی نانکردن؛ سی تهنوور نان واته سی دهسته نان، سی دهسته بهره نان.

۲۸۶۴
که نیسدەر
بههکی نۆیه

— ئەتانەوئى لاي نيوەرۆ لى خەو رابن؟! —

قەدىر لى چىشتخانە ھاتە دەرەوہ و لى ھەوشە وەستا بۆ ئەوہى كاتىكە بوندار لى ئاودەسخانە تەنگەبەرەكە ھاتە دەرەوہ، بەيانی باشى لى پىكات. بوندار بە دەم دۆخىن بەستەنەوہ ھاتە دەرەوہ. بەلغەمى سىنەى ھەلدايە ناو چالەكە و وەلامى رۆزباشەكەى قەدىرى كەلايى خوادادى دايەوہ. پاشان كەوتە ھەلدانەوہى قوئى كراسەكەى و بەرەو دەرگاي ھەوشە چوو. وشتەرەكە ھەروا چاوەروان و سەرگەردان لى ھەوشە وەستابوو و ھەر كەس بە بەردەمى دا تىئەپەرى ملە دىژەكەى بە دواى دا ئەسسووران و سەيرى رۆيشتنەكەى ئەكرد. بابقولى بوندار لاي شانى وشتەرەكە خاوى كردهوہ و سەيرى قەدىرى كرد كە بە دواى دا ئەھات، وتى:

— ماشەللا باش قەلەو بووہ!

قەدىر نانە جاوہكەى لكابوو بە پووكيەوہ بە نووكى زمانى رادا و وتى:

— سەد ماشەللا!

بابقولى بوندار كەوتبوويەوہ رى. لى دەرگاكە چووہ ناو كوئان و لى سەر جۆگەكە دانىشت بۆ شۆردنى دەسوچاوى. قەدىر كە ناخودئاگا بە دواى بونداردا ئەرۆيشت، لاي دەرگاكە لى پىشت سەرى بوندار وەستا بۆ تەماشى كردن. رۆينى ئاوەكە، سەر و شانى چەماوہ و شاقەلى پالتاوہ دىژەكەى بوندار، لى بەر چاوى قەدىر شان و شكۆيەكيان ئەنواند. بوندار ھەلسا و لى كاتىكا ئاسەرى پالتاوہكەى بۆ سىرپنەوہى دەموچاوى بەرز ئەكردهوہ وتى:

— مووسا ھەلسىنە! پىي بلى يارمەتى لالا بدا و چوار باوہش

دار ببات بۆ سەرتەنوورى مالى تەلەفوونچى.

قەدىر وەرگەرپا و بە دواى فەرمانەكەدا چوو، بوندار چوو بۆ لاي چىشتخانە و رووى لى لالا كە خەرىكى كار بوو وتى:

— بەرچايى مووزىكارەكان ئامادە بكە. سەماوہرەكەش لى

سەر داگیرسیڻە. چەن ھېلکەشيان بۆ بکە ناو رۆن!
 پاشان بەرەو دەریجەى دووکانەكەى ئەسلان كە بۆ حەوشە
 ئەكرایەوہ چوو و لە بەر خۆیەوہ وتی:
 «بەلووچیش دەرنەكەوتەوہ. وادیارە یاخەكان پینشاویپیش
 نایەن بۆ ئەمجۆرە كۆرانە!»
 لەبەر دەرگا داخراوەكە وەستا. بە نووكى گىوہكەى دای لە
 دەرگا و وتی:

– بۆ رانابى شازاوا؟! كارەكانى دنیا بەراوہژوو بووہ؟!
 دەنگى خەوالووى ئەسلان لە وەلامدا، بونداری رازى كرد كە
 ئەو بە ئاگایە. پاشان بەرەو ژوورەكەى نوورجیھان وەرگەرا و ھەر
 لە دوورەوہ وتی:

– شەیدای تۆ نایەوئى لەخەو ھەلئسى؟ ھەلئسىڻە ئیترا!
 دەنگى بە گلەىى نوورجیھان لە قوولایى تاریكى ژوورەكەوہ
 ھات كە وتی:

– لئىگەرئى با بخەوئى كورەكەم. دەمەو بەیان بوو گەیشتەوہ.
 شەكەت و ماندووہ!

بوندار لە نزیكى دەرگا كە راوہستا و وتی:
 – ھەلئسىڻە، تىگەیشتەم! خو بربار نییە پوورم بىت و ئەم
 ھەموو كارە پاپەرئى.

نوورجیھان لە رووناكى لئلى ناوہوہى دەریزانەكەدا
 چارشىوہكەى لە سەر پەلاسەكە راخستبوو، كەللە قەندەكانى
 لە سەر بەردەكە دائەنا و بە قەندشكین لەتى ئەكردن بۆ ئەوہى
 جارئىكى تر وردتر بیان شكئى؛ كلۆ، كلۆ.

لە قوولایى ژوورەكە و لای ھەرزالەكە شەیدا لە ژئیر
 لئفەكەدا خوئى ئەكئشایەوہ و خوئى بائەدا. لە بن دیوارەكە
 دوئى ھەویرى شئیلراو كە شەوئى پئیشوو لالا شئىلابوونى، بۆ
 ئەوہى ھەلئبئىن لە ژئیر لئفە و ئیر و جەوالدا، شارابوونەوہ. لای
 دەستى نوورجیھانئىشەوہ كترى چا و پيالەكانى لئبوون و بوندار

۲۸۶۶
 كە ئىسداوەر
 بەرگى ئۆيەم

ئەگەریش بیویستایەت بچیتە ژوورەو و لیفە لە سەر شەیدا
 هەلدا ئەو، پێگە نەبوو. جارێکی دی. ئەمجارەیان رووی لە
 شەیدا هاواری کرد:

– رابە و خۆت کۆکەرەو لە ناو ئەو جیگایەدا. هەتاو دیار
 نییە، خۆ پۆژ هەیه! هەلسە بزانی سەد کارمان هەیه! هەلسە!
 شەیدا سەر وقژی ئالۆسکاوی لە بن لیفەکە هیئایە دەرەو
 و روانیە باوکی کە لە دەرەوی دەرگاکی وەستا بوو. دەستی
 هیئا بە چاوی و پوخساری پف کردووی دا و جوولایەو. لە سەر
 دۆشەکە دانیشت و ئەژنۆکانی کرد بە قورسی و هەر بەو
 دارەتە چاوی لێک نایەو و مایەو. بوندار لەو زیاتر رانەو،
 رووی وەرگیرا و وتی:

– رابە، ئەو بەختە بەرپینگالەش ئەبێ سەر بپرین، زووبە!
 نیگای لە نیگای بوندار و بە پۆژباشەو، ئەسلان لە
 دەرەجە دووکانەکی هاتە دەرەو، جاکەتەکی لە بەر کرد
 و تیی تەقاند بۆ کۆلان بۆ ئەوێ دەموچاوی بشوات. بوندار کە لە
 هۆدەکی نوورجیهان دوور کەوتبوویەو، رووی دەمی لە شەیدا،
 دیسان وتی:

– پاشانیش ئەبێ لەگەڵ براکەت بچی بۆ گەرماو، یاللا!
 مووسا و قەدیر لە کەلینی دارووخاوی دیواری گەرەو کەو
 هاتن. مووسا پۆژباشی لە بوندار کرد و بەرەو چیشتخانە چوو
 بۆ ئەوێ بزانی چ خزمەتیکی پی ئەکرێ و هەرەها بۆ ئەوێ کە
 ئەگەر بۆ ساتیکیش بووبی چاوی لە بوندار نەبێ. بەلام بوندار
 لێی نەگەر. بەرەو چیشتخانە هات و وتی:

– ئیزنگت کە برد بۆ سەر تەنووری مائی سەید، ئەو دوو
 پەلەسە بەلووچەش ببە و لە سووچیکی ناو گەرەو بیان تەکینە.
 چوار داریان پیاکیشە با تۆزەکیان لێ بپیتەو. لە راستیدا ئەو
 کاری دوینیت بوو.

پاشان بە لالای وت:

– تۆيش ئەگەر دەستت بەتال بوو، سەرەتا چوار دەنك خەلۋوز لە ناو تاوڵەمەكە بگەشپنەو و مەنگەلپك ئاگر ئامادەكە و بیهپنە سەر. سەماوەرەكەت پێكرد؟ ياللا، ياللا!
 مووسا لە چيشتخانە بۆی دەرچوو دەرەو، چوارشاخە دارینەكەى لە بن دیوارەكە هەلگرت و كەوتە جیاكردنەو و باوەش باوەش لەو چیلەكە و گەونەى لە بن دیوارەكە، لە سووچى دیوارى كوۆلان و باخچە، لەسەریەك هەلچنرابوون. قەدیر چوو بەرەو، چوارشاخەى لە مووسا وەرگرت و وتى:

– من جیايان ئەكەمەو، تۆ بیانە!

لالا لە ناو چيشتخانەو، بە بى ئەو وى ديار بى لەگەل كیپەتى، وتى:

– ئەى كوان كچەكەى سالار رەزاق و ژنى تەلەفوونچى كە برپار بوو بىن بۆ یارمەتیم؟! خو من دوو دەس زیاترم نییە!
 بوندار خوێ رویشت بەرەو كوۆلان و وتى:

– خوّم ئەچم بانگیان ئەكەم!

ئەسلان لە سەر جوگەكە هەلسا. بوندار لەوى لادا و بەرەو خوار بوویەو. شەیدا هاتە دەرەو و لەكانیكا بە باویشكی بەكیش بالهكانى ئەكردەو، بەرەو دەرگای حەوشە كەوتە رى. ئەسلان لە ناو دەرگاكدە بە خیرایى دای بە لایدا و خوێ كرد بە ناو دووكانەكەدا و ون بوو. شەیدا پەنجەى لە كاكۆلى وەردا و لە سەر جوگەكە دانیشت و هەروا كە دانیشتبوو، پیلۆهكانى نایە سەریەك.

مووسا یەكەم بارى ئاورودووى نا بە شانیهو و لە بن نیگای وشترەكەدا لە دەرگای حەوشە چوو دەرەو. لای شانى شەیداو لە جوگەكە پەریپەو و خوێ كرد بە حەوشەى مالى سەیدی تەلەفوونچىدا. ئیزنگەكەى لای تەنورەكە دانا و گەراپەو. مووسا جارێكى تر بە سەر جوگەكەدا پەریپەو و شەیدا جووڵا و دەستى كرد بە ناو ئاوەكەدا. مووسا گەراپەو ناو حەوشە و

٢٨٦٨
 كە ئیسدەر
 بەرگى نۆیەم

شهيدا شلپيک ئاوى دا به روومه تى دا و به دهنگى بابە گولآو که به نزاکردن به قهراخ جوگه که دا ئه هات، ئاوری دایه وه.

مووسا باریکی تری نا به شانیه وه و چوو دهروهه. شهيدا له کاتیکا دهره هوریشمه که ی بو وشکر دهنه وهی دست و چاوی له گیرفانی ئیله که که ی دهرئه هیئا، هاته دهره وه. لالا له نزیك دهرگای ژووره که ی نوورجیهان تاو له مه ی هه لئه سووراند و هه میش له گه ل نوورجیهان ئه دوا:

– دۆله که ی هه ویره کان به جاریک به ده ساوده س ئه بهینه مائی سهید. بهم قهره بالخیه بوچی هاتوو چۆی زیادی بکهین؟
نوورجیهان وتی:

– ئه گهر هه ویره کان بهی، ئه بی مه نجه لی ئاوه که ش بهی، سفره و شته کانی تریش ئه بی بهی! لانی کهم به ژنی سهید بلی با تهنوره که ی ئه وی دابخا ههر له ئیسته وه! به مووسا بلی پی بیژی!

مووسا هاته وه. لالا پیوت:

– بلی تهنوره که یان داخه ن؛ به ژنی سهید بلی!

به دواى بونداردا، سالار رهزاق و کچه که ی پهیدا بوون. کچه به کسه ر چوو بو چیشتخانه و رهزاق له گه ل بوندار له که لی نی دارووخاوی دیواری گه وره که وه چوونه ژووره وه تا شوینی کوانووه کان له بن دیواری ئاغه له که سه یربکه ن. شهيدا چوو بو ژیرزه مین و ئه سلان له دهریجه ی دووکان هاته دهره وه وبه دواى بوندار و رهزاق دا چوو به ره و ئاغه ل.

دهنگی بابە گولآو له پیش خویه وه ئه هات. پاش تاویک به کویره کویر له دهرگای هه وشه وه هاته ژووره وه و ههر له وی لای

دیواری ناوه وه وه ستا. سه ری گوچانه که ی به ههر دوو ده ست گرت و که وته خویندنی زیکر و نزا. قه دیر دوا کو لی ئاورودووی جیا کرده وه و مووسا نای به شانیه وه و تیژ له دهرگا که چوو دهروهه.

بوندار و رهزاق له ئاغه له كهوه هاتنه حهوشه. سالار رهزاق
وتی:

— قازانهكان له بن دیواری گه وره كه ئه خهینه سه. جا
گۆشتهكان له كوین كه من بزانه چی ئه كهه؟
ئهسلان شاخی بهخته پهرواره كهی به ههر دوو دهست
گرتبوو و له ئاغه له كهوه ئهیهینا بو حهوشه. مه ره كه
سمه كانی له قه له شی دیواری ئاغه له كه له خاك چه قاندبوو و
نه ی ئهویست بینه دهره وه. شهیدا له ژیرزه مین هاته دهره وه و
چوو به یارمه تیه وه. وشتر ملی بادابوو و سهیری كیشه كه یانی
ئه كرد. ئهسلان و شهیدا بهخته كه یان هی نایه حهوشه. مووسا
گه راپه وه و قه دیر چوو به یارمه تی براكانه وه. شهیدا پالتاوه
كورته كه ی داكه ند و هه ئیواسی به داری سیپا كه دا و دهستی
برد بو سیکاردی بهر پشتینه ی و دهری كیشه. قه دیر و ئهسلان،
بهخته كه یان له لیواری چاله كه دا به عه رزا و جووت دهس و پیان
به گوریس بهست. ئهسلان داوای ئاوی كرد. مووسا دهسبه جی
به مه سینهی پر له ئاوه وه هاته پیشه وه. سالار رهزاق هاته لای
چاله كه و به بوندار ی وت:

— هه زار ماشه ئلا، ئه رباب ئالاجاقی بهخته كه ی خو ی
پیشه کی پیشكه ش كردوه!
بوندار له وه لامدا وتی:

مرو ف نازانی چۆن چا كه ی بداته وه و له خه جاله تی ئه و
بینه دهره وه؟ بو تاویكیش گیروگرفتی ئیمه ی له بیر ناچیته وه.
راسته كه ی ئه وه، ئه وه كه ئهسلان ئه كا به زاوا. مانگیك
له مه وه بهر، سی بهخته ی دیاری كردوه كه ههر روژه و یه کیان
سه ربیرین!

شهیدا كه كبرده كه ی گرتبوو به ددانیه وه، لووله ی
مه سینه كه ی به زور كرد به ناو ددانه كانی مه ره كه دا و قومیک
ئاوی كرده گه رووبه وه. پاشان قورقوراچكه ی مه ره كه ی دۆزیه وه

٢٨٧٠
كه ئیسدهر
به رگی ئۆیه

و کيڙدى له ددانی کردهوه و هیڼای به ملی مه‌ره‌که‌دا. وشتري
سه‌رگردان هه‌روا چاوی لییان بوو.
— سلاو و به‌یانی هه‌موان باش!

لوټی پوخه‌ک بوو که له‌خه‌و رابوو و، له بانيجه‌وه سه‌یری
نه‌کردن و تاو ناتاویک لووتی هه‌ئه‌لووشی. هه‌رچه‌ند دیار بوو
پیا‌له‌یه‌کی به دلی به‌تال هه‌لداوه، به‌لام هیشتا نه‌هاتبویه‌وه
سه‌رخو و که‌یفی ساز نه‌بوو. له پشت سه‌ری پوخه‌که‌وه،
کوړه‌کانی زه‌ریف و کووچک، له بانيجه‌ خه‌ریکی راهیڼان و
هه‌لخه و داخه بوون. زه‌ریف له دووره‌وه گوړی نه‌به‌سته‌وه و
سووکه‌له، پیی نه‌خسته سه‌ر قولاپی ده‌سته‌کانی کووچک، به
سینه‌ی‌دا سه‌ر نه‌که‌وت و به‌ری پیی نه‌نایه سه‌ر شانی براکه‌ی
و له‌و سه‌ره‌وه پشته ته‌قله‌ی لی‌ئه‌دا و پیک له سه‌ر عه‌رزه‌که
نه‌وه‌ستایه‌وه. له هه‌مان کات‌دا پشته ته‌قله‌یه‌کی‌تر و تا نزیک
دیواره‌که به‌رده‌وام نه‌بوو و هه‌مدیسان به ته‌قله لی‌دان به‌ره‌و
براکه‌ی تا پیی بگاته‌وه. پاشان نه‌وه‌ستا و ده‌سته‌کانی نه‌کرد
به قولاپ بو نه‌وه‌ی کووچکیش هه‌مان یاری بکات که زه‌ریف
کردبووی.

ژنه‌که‌ی پوخه‌ک. ماندوو و خه‌والوو له ناو دالانه‌وه هاته
حه‌وشه و به بی گویدانه کو کردنه‌وه‌ی چارشپوه چپته‌که‌ی، به
چاوی هه‌لمساو و روومه‌تی زه‌ردکه‌له‌یه‌وه به‌ره‌و کو‌لان چوو بو
نه‌وه‌ی ده‌موچاوی بشوات. لالا مه‌نگه‌لی ناگره‌که‌ی ناماده کردبوو
و خه‌ریک بوو نه‌یبرد بو باله‌خانه. بوندار به په‌نجه‌ی نه‌ماژه بن
لووتی خوراند و که‌وته دواي لالا.

شه‌یدا کيږد و په‌نجه خویناوییه‌کانی له بن لوولوی
مه‌سینه‌که‌دا گرتبوو و مووسا ناوی نه‌کرد به ده‌ستی‌دا.
قه‌دیر که‌لله‌ی به‌خته‌که‌ی له‌بني شناخیه‌وه گرتبوو و نه‌یبرد
له چپشتخانه دای‌بني. نه‌سلان پالتاوه کوړته‌که‌ی شه‌یدای له
سپپایه‌که هه‌لگرت و دای به شانی‌دا و خو‌ی که‌وته دامه‌زراندنی

سپایه‌که. قه‌دیر و مووسا به یارم‌تی ئه‌سلان که‌له‌شی
مه‌ره‌که‌یان برده بن سپاکه و له داریان دا. شه‌یدا خۆی هاته
به‌روه، به زه‌بری‌ک ورگی مه‌ره‌ی هه‌ل‌د‌ری و دل و جه‌رگ و
ریخۆله‌ی ده‌رکین‌شایه ده‌روه. وشتره‌که رووی لیوه‌رگی‌ران.
ده‌نگی ده‌هۆل و زورنا له دووره‌وه.

— هاتن؟! —

بوندار له پلیکانه‌کان هاته خواره‌وه و قه‌دیر به‌ره‌و کۆلان
فرکه‌ی کرد. باب‌ه گۆلۆ و سه‌ری وه‌رگی‌را و وه‌کوو می‌رووله‌یه‌که
خزایه ده‌روه. بوندار خۆی گه‌یاند‌ه کۆلان و ملی کین‌شا. عه‌بدوله
ره‌ش، برای سه‌نه‌ما، به شانی کۆم و هه‌نگاوی بلیند لای
سه‌روه‌ی کۆلان‌ه‌که به‌ره‌و مائی بوندار ئه‌هات. ریشه‌ بۆره
چهند رۆژ نه‌تاشراوه‌که‌ی شووش وه‌ستابوون و سه‌رچۆکی
شه‌رواله‌که‌ی وه‌کوو جی ده‌می سه‌گ هه‌ل‌که‌نرابوو و چه‌پکی‌ک
کاکۆلی چل‌کن له پینش کلاوه رزیوه‌که‌یه‌وه هاتبوویه ده‌روه.
قۆپچه‌کانی ئیله‌که‌که‌ی که به‌به‌ری ته‌نگ بوو، خوار و ناب‌ه‌جی
داخرابوو و به ره‌نگ و رووی‌دا دیار بوو بۆ دۆزینه‌وه‌ی ده‌هۆل
ژنه‌کان زۆر گوندان به پئی پیاده‌گه‌راوه. بیمینی بۆ به‌رده‌رگا،
ئاو‌ری دایه‌وه له دواوه و ده‌سته درێژه‌که‌ی به‌ره‌و ده‌نگی له دوور
راکین‌شا و وتی:

— ئاخ‌ره‌که‌ی هینایانم. دۆزبانمه‌وه و هینایانم بوندار!

ئه‌وه‌تانین!

— ده‌س خۆش و به‌خیر بی‌ته‌وه!

بوندار ئه‌مه‌ی وت و ده‌سته‌کانی له پشت‌ه‌وه لیک هه‌لپیکا،
سه‌ر و چه‌ناگه‌ی به‌رز راگرت و چوو به‌پیری ده‌هۆل ژنه‌کانه‌وه.
سالار ره‌زاق که‌وته ته‌ک بوندار و له‌و به‌ری جوگه‌که‌وه قه‌دیر و
عه‌بدوله ره‌شیش به‌ره‌و ژوور بوونه‌وه بۆ پینشوازی‌کردن. به ده‌نگی
ده‌هۆل و ئاوازی زورنا تاک و ته‌را خه‌ل‌کیش له ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌وه
سه‌ریان ده‌ره‌ینا. هه‌ندئ کردیان‌ه سه‌ریانان و منال و می‌رم‌ندال

٢٨٧٢
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی نۆیه‌مه

رژانه كۆلآن. عەبدولە رەش بۆ جارى سېھەم وتى:
 – پېيانم وت ھەر لە دەرەوھى ئاوايىھە لېدەن! لېدەن و
 لېدەن، ھا، ھا، ھا!

چاوەشەكان بە لاى ديوارى كاروانسەرادا تىپەرىبوون
 و ئەھاتن. بە كاوەخۆ ھەنگاويان ھەلنەگرت و جارجارەش
 ئەوھەستان. دەھۆلكوت ئەيكوتا و زۆرناژەن فووى پيائەكرد و بە
 گووپە پرەكانىھە، سەر و شان و زورناكەى بەرز راگرتبوو، سووپى
 ئەدا و ديسانەوھەش بينى ئەخواردەوھ؛ بەجۆرېك كە ئەيويست
 زايەلەى زورناكەى لە ھەموو قەلاچىمەن دا دەنگ بداتەوھ. بوندار
 وھستا و بە عەبدولە رەشى وت:
 – پېيان بلى پىھەلگرن، بلى خيراتر. خو ھيشتا چ باس
 نىيە!

عەبدولە رەش لە كاتيكا منالانى لە سەر رېى خوى لا ئەدا،
 بە خىرايى بەرەو رپويان چوو. بوندار رپووى لە قەدىر كرد و وتى:
 – بلى گەرماو تاپۆ بكەن. بە سەمەد بلى بەسيەتى ئىتر.
 بلى مشتەرىبەكان بكاتە دەرەوھ!
 قەدىر گەرپايەوھ و بە دواى فەرمانەكەدا بەرەو گرماو
 چوو. بوندار تووپە و جارپسى ئاسمانى تەماوى و رپوترشا، بە
 نەفرەتەوھ سەيرى ئاسمانى كرد و وتى:
 – مروڤ ئەخنكىنئ ئەم ھەوايە!
 سالار رەزاقى پير، كە ھەندى جار سەر و مىلى ئەلەقى و
 چەناكەى ناخودئاگا ئەجوولآ، بە شادمانى بە بوندارى وت:
 – بىريشى لىمەكەرەوھ! ئاغە و ميوانەكان كەى ئەگەنە
 بەرەوھ؟

– وابزانم بەر لە نانى نيوەرپۆ خوڤيان ئەگەيەنن!

سالار رەزاق وتى:

– ئەگەر خەمى نانى نيوەرپۆمان نەبوايە، بەختەكەمان
 رائەگرت و لە بەر پىي ئاغەدا ئەمانكرد بە قوربانى. كارېكى

شپيرين ئه‌بوو!

— به‌خته؟! به‌خته له بهر پي ئاغه‌دا قورباني بکه‌ين؟ ئه‌وئيش
ئه‌وه‌ی که خۆی به‌خشيوئیتی؟، هه‌ه، چه‌نده ساده‌ی سالار! ئه‌ی
وشترم بوچی دابه‌ستوو؟ وشتتر له بهر پي‌دا ئه‌که‌م به قوربانی!
چاوه‌شه‌کان پييان هه‌لگرتبوو و به‌هه‌موو هيژ ئه‌يانکوتا و
به‌ره‌به‌ره خه‌لکيکی زياتر ئه‌هاتنه‌ ناو کۆلان و سه‌ربانان. منالانی
پي‌په‌تی و نيوه‌ رووت، هه‌نديک نه‌خوازه به بي‌ده‌ري، له هه‌ر دوو
به‌ری کۆلانکه‌ و بن ديواره‌کان کۆوه‌ ببوون و له کاتيکا سه‌يري
ده‌هۆل ژه‌نه‌کانيان ئه‌کرد و له‌گه‌ليان ئه‌هاتن، جارجاره پايان
هه‌لئه‌که‌وت و سه‌رسميان ئه‌دا. له‌م نيوانه‌دا عه‌بدوله ره‌ش به‌و
بالا ناكوۆلا و ده‌ست و لاقه‌ دريژ و شانکه‌کۆمه‌که‌يه‌وه، به سه‌مای
وشتري خۆی، حه‌نه‌ک و گالته‌جاريی بو مناله‌کان به‌دی هيئابوو.
که‌وتبوويه به‌ر چاوشه‌کانه‌وه و —به‌ناو— سه‌مای دوو ده‌سه‌ماله‌ی
ئه‌کرد و به‌و خۆبادانه سه‌ير و سه‌مه‌ره‌يه‌ی منالانی خسته‌بوويه
قافای پيکه‌نين. خويشي له کاتيکا سه‌میله بو‌ره‌کانی له ئاوی
لووتی ئه‌بريقايه‌وه، پي‌ئه‌که‌نی و ددانه رزيوه‌کانی ده‌رئه‌خست.
چاوه‌ش گه‌يشتنه بوندار و بو تاويک ده‌ست و ده‌ميان
راوه‌ستا:

— سلاو بوندار، ئيشه‌للا به خۆشی و پيرۆزی. هه‌ميشه
شادی و هه‌ميشه خۆشی. هه‌ميشه زه‌ماوه‌ن و زاوايه‌تی
ئيشه‌للا!

ده‌هۆل ژه‌نه‌کان بيگانه نه‌بوون. شرو‌له‌ی لانه‌وازی ئاشنای
مه‌لئه‌نده‌که. مه‌رحه‌با و کلۆ. کلۆ ده‌هۆلی ئه‌کوتا و مه‌رحه‌با
زورنای ئه‌ژه‌ند. هه‌ر دووکیان له ناو جله‌کانيان‌دا ون ببوون. کلۆ
کورته‌ بالابوو به مليکی لکاو به شانیه‌وه، چاوی خر و روخساری
هاولاوی، ته‌ويلی پان و که‌پۆی سه‌لکه شيلم. مه‌رحه‌با له‌ر
و لاواز، ملی دريژ و سيۆکه‌ی بن گه‌رووی تيژ، چاوی بادامی
به‌لووچی، لیوی شين و په‌نجه‌ی دريژ. کلۆ له ناو پالتاوه‌ کۆنه

٢٨٧٤
که‌يس‌ده‌ر
به‌رگی نۆمه‌

سهربازييه كه‌ی دا ون ببوو و دهسته كورته‌كاني به ئاستهم له سه‌ر قوڵه درژژ و هه‌راوه سه‌ربازييه كه‌وه هاتبويه ده‌روهه. به‌لام مه‌رحه‌با پالتاوی له‌به‌ردا نه‌بوو. ته‌نها كلاویکی پیستی دراوی نابوو به لای سه‌رییه‌وه و باسکه شین و ره‌قه‌له‌كاني دهستی تا لای ئانیشک له قوڵه‌كاني جبه شپه‌كه‌یه‌وه هاتبوونه ده‌روهه و له سه‌ر پیستی چیری پشنت دهستی و باسکی وه‌کوو نه‌خشیکێ وردتر تره‌کیبوون.

– خوا پیروزی بکات ئیشه‌للا، خوا پیروزی بکات!

منالان به‌یه‌ک ده‌نگ هاواریان کرد:

– ئیشه‌للا، ئیشه‌للا!

کلۆ و مه‌رحه‌با دهستی و ده‌میان له کار راداشتبوو و له ناو منالان و له‌پشنت سه‌ری بوندار و سالار ره‌زاقه‌وه به‌رمو مائی زه‌ماوه‌نه‌که ئه‌روپشنتن. له به‌ر ده‌رگا تاویک پاره‌هستان و ده‌ستیان کرده‌وه به لیدان. بوندار و سالار ره‌زاق چوونه ژووره‌وه. ئه‌سلان واق و وپ له لای چاله‌که وه‌ستابوو و سه‌یری ده‌هۆل و زورنا ژه‌نه‌كاني ئه‌کرد و خویشی نه‌ی ئه‌زانی ئه‌بێ چ بکات. شه‌یدا و مووسا نیوه‌ی پیستی به‌خته‌که‌یان دامالیبوو و به‌رده‌وام بوون.

کلۆ له ناو ده‌رگا‌که‌دا، به‌گوپه‌ی نه‌ریت و باو ده‌نگی هه‌لێنا:

– هه‌ر پایه‌دار بێ زاوا زێپه‌نه؛ هه‌ر پایه‌دار بێ ئه‌سلان خانی بوندار. ئالآت شه‌کاوه، دهستی و دلت کراوه و سفره‌ت راخراو!

بوندار به‌ مووسای وت:

– به‌ لالا بلی دڵ و جه‌رگه‌که‌ی هه‌ر ئیسته‌ سووربکاته‌وه.

هه‌ر ئیسته‌! کوا، له‌ کوپه‌ لالا؟

لالا و روخه‌ک له‌ دالانه‌که هاتنه‌ ده‌روهه. لوئی روخه‌کی

ره‌قه‌له و چالاک، بازی دایه‌ چه‌وشه و به‌ره‌وپیری چاوه‌شه‌کان، که‌وته سه‌مای دووده‌سه‌ماله. لالا له‌ بوندار نزیک بوویه‌وه و وتی:

– ئاگره‌که ئاماده‌یه. برده‌مه سه‌ر، له‌ چاپه‌زخانه‌که.

ده‌هۆل ژه‌نه‌کان به‌ سه‌مای روخه‌ک هاتنه‌ چه‌وشه و بابه

گولآو له سهر پريان لاجوو. بوندار دهوول ژنهكاني به ئهسلان سپارد و وتى نان و چا به عهبدوله رهشيش بدن و پايگرن و خووى له ناو دالانهكه ون بوو. له پليكانهكان سهركهوت و روويشت تا له چاپهزخانهى سهرى دابنيشى. كورهكاني روخهك و جهيران له بهر محاجههري بانيجه راوهستابوون بو سهيرکردن. ژنى روخهك له چاپهزخانه، لاي سيني دهمودهزگاكهى بوندار دانيشتبوو و خهريكى گهرمکردنى هووقهى وافوورهكه بوو. بوندار پيى نايه ناو هوودهكه و ههر له ناو دهركاكهوه به كورى روخهكى وت:

– باوكت بانگ كه بيته سهر خووى گهرم بكات!

كووچك له پليكانهكاني بانيجه بهرهوخوار بوويهوه و عهباسجان وهكوو سهگيكي برسى له كوولانهوه خووى كرد به حموشهءا و بهو سلاو سلاوانهى كه زوربهى بي وهلام مانهوه، بهكسهر چوو بو لاي عهبدوله رهش و له بن گويدا وتى:

– وهره برپو بو مالهوه براغيان، خوشكت خهريكه ديق ئهكات! ئهوه دوو شهو و دوو روژه تو روويشتيت چاوهش بهيني. خو نهچوو بووى بو ههروريشمى چين كه ئهوهندهت پى بچى! برپو لانيكهم خووت پيشانى خوشكت به!

عهبدوله رهش ئهماژهى به چيشتخانه كرد و به قوشمهى

وتى:

– بوئى ناكهى مالكاول؟! ئهوه دل و جهركى بهختهيه خهريكه سوور ئهكرهتهوه. سهنهما خو ناكهويته قيامت به توژى زووتر يان درهنگتر!

بابه گولآو له پشتى عهبدوله رهشهوه چرپاندى:

– خيىر و خووشى، خيىر و خووشى، خيىر و خووشى ئيشهءلا!

بابه گولآويش له بير مهكهن گههجهكان!

كووچك باوكى برده سهر و بوندار چاريكيتر هاتبويه دهرهوه

و لاي جهيران و زهريف، له بانيجه وهستابوو:

– بهكتان بچيته سهريان كييشك رابوهستى! ئهوهندهت

٢٨٧٦
كه ئيسدەر
بهركى نويه

نهزانی ئاغه و میوانهکان گه‌یشتن و ئیمه‌ش ده‌ستمان له
خه‌نه‌دا مایه‌وه؛ یاللا!

ئەسلان به‌ره‌و دالان هه‌لات و بابقولی بوندار له‌په‌ر به‌ سه‌ر
محاجه‌ره‌ی بانيجه‌دا چه‌مایه‌وه و له‌کاتی‌کا له‌ داخا ددانه‌کانی له
کیره‌وه ئەهینا، وتی:

— که‌س له‌گه‌ڵ تۆی نه‌بوو - له‌قه‌ز- زاوا زێرینه!
خوانه‌خواسته‌ تۆ زاوای، که‌ره! خو تۆ نابێ ئه‌و کارانه‌ بکه‌ی
زانای گه‌وره! یه‌کی‌کم ئه‌وێ له‌و سه‌ر بانه‌ دابنیشی و کیشک
بدات. ئاخ‌خ‌خ، ئاگر خو‌له‌می‌شی لی ئه‌بێ، ئەلیی چی ئیتر! تۆ
عه‌باسجان، بکه‌ره سه‌ر ئه‌و بانه‌ و کاتی هاتنی ئاغه‌ ئاگادارمان
بکه! ئه‌وه‌نده‌ی تۆزی ترومبیلت بی‌نی ئاگادارمان بکه. به‌ قه‌دیریش
که‌ گه‌رایه‌وه‌ بلێ بیته‌ سه‌ر، بو لای خو‌م!
— به‌لێ به‌ چاوان، بوندار!

بوندار له‌ کاتی‌کا له‌ بانيجه‌وه‌ به‌ره‌و چاپه‌زخانه‌ ئەچوو،
نه‌راندی:

— که‌ی ئەیان‌ه‌وێ خو‌یان بناسن ئەم کورانه‌ی من؟! که‌ی
ئەیان‌ه‌وێ شوینی خو‌یان وه‌بینن؟ که‌ی ئەیان‌ه‌وێ له‌ نرخ و پایه‌ی
خو‌یان تی‌بگه‌ن؟ ئاخ‌خ‌خ، که‌ ئاگر خو‌له‌می‌شی لی ئه‌بی!

ده‌نگی بوندار خامۆش بوو و ئەسلان که‌ تریق کرابوو‌یه‌وه
له‌ چیشته‌خانه‌ خو‌ی له‌ چاوان ون کرد. شه‌یدا پروانه‌ شوپی
براکه‌ی و بزه‌یه‌کی روو له‌ مووسا لی‌دا و له‌ ناو جاکه‌ته‌که‌ی‌دا
شانه‌ و شانیک‌ی کرد و ناوشانی خوراند. عه‌باسجان له‌وه‌ رازی
نه‌بوو پیی سپی‌درابوو، به‌لام نه‌شی ئەتوانی جگه‌ له‌وه‌ وه‌لامی
بوندار بداته‌وه‌. له‌ سه‌ریان هه‌لترووشکان و چاو له‌ ری برین،
ئه‌ویش له‌و هه‌وا ر‌یقاوییه‌دا، هه‌یچ به‌ دلێ عه‌باسجان نه‌بوو.
کزه‌ی سه‌رماکه‌ له‌ لایه‌که‌وه‌، دوور خسته‌نه‌وه‌ی له‌ قاچاندن و
لسته‌نه‌وه‌ش به‌جیی خو‌ی، به‌لام دوور که‌وته‌نه‌وه‌ی له‌و کو‌په‌ره‌ی که‌
هه‌رچی چۆن بی شه‌وق و شو‌ریکی هه‌بوو، بو عه‌باسجان که‌

خۆی بۆ هەلسوو پرانی پوژانە ئامادە کردبوو، زۆر ناخۆش بوو؛ بەلام چاریشی نەبوو. کاریک بوو و ئەبوابە ئەنجامی بدات. پاشان بە قهراخ دیوارهکهدا، خۆی گه یانده بهر ده رگای چیشتهخانه و سه ری برده ژووره وه و به لالا و سالار رهزاق و ئەسلان که له ده ور کوانوو هکه خریبوونه وه، وتی:

— خۆ گویتان لی بوو؟ من ئەبی بچمه سه ربان. به شه کهم بدن با برۆم!

لالا چه ند پل سی له ناو نانی کدا بۆ کرد به بابۆله و دایه دهستی و وتی:

— میوزیک و چل قه له ندهر خۆ نابی! جگه ری مه ریک مه گه ر چه نیکه! خۆی له و سه ره له گه ل موزیکاره کانی چاوه رپن! چوو ته سه ربان بروانه ریگه ی شو راویش بزانه سوغرا شو راوی دیاره یان نا؟ ئیمه له قه ز به هیوای ئەو ئەو هه موو هه ویره مان شیلاوه.

عه باسجان هه روا چاوی بری بوویه چه چه زی پله جگه ری ناو مه نه جه له که و گوئی له گوته کانی لالا نه بوو. لالا دوو پل جگه ری سووره وه که راویشی به که وچه که داره که هه لگرت و خسته ی ناو بابۆله که ی به ده ست عه باسجان هه بوو و وتی:

— سیبه رت لاده ئیتر!

عه باسجان کشایه وه و بابۆله که ی جاریکی تر لوول دا و له کاتی که به هه ر دوو ده ست گرتبووی، بردی بۆ ده می و بۆ ئەوه ی سه ری پارووه که له ناو ده می دا بجاو ی، چاوه کانی به نا ئاگا که و تنه پرته و په لکی لووتی لی که هه لپچرا. عه بدوله ره ش خۆی گه یانده عه باسجان. به لام ئەو - وه که بلی عه بدولی نه دیوه - رووی کرده ئاغه له که و به لای ده هو ل ژه نه کان دا که له بن دیواره که دانیشته بوو و خامۆش ببوون، به ره و ناودا لآن هه نگاوی نا. شه یدا پیستی به خته که ی دامالی و هه لیدایه بن دیواره که و مووسا پاچه که کانی مه ره که ی هه لگرت و بردی بۆ چیشتهخانه.

٢٨٧٨
که ئیسده ر
به رگی نۆیه م

عهباسجان پئی نایه ناودالآنهکه که قهدير و ميرزای دهلاک له کوڤلانوه هاتنه ژوورهوه. ميرزا جاننا تهنهکهکهی به دهستهوه بوو و قنچکه سیگاری سووچی لیوی خهريک بوو نهکوژایهوه. ميرزا، دیار بوو له گهرماو هاتوته دهرهوه. بنی رپش و پیستی روومهتی هیشتا تهر بوو. پالتاویکی ههراوی کوئی دابوو به شانیدا و میزهری له سهر پیچابوو. هاوشانی قهدير، یهکسهه بهرهو هوڊهی نوورجیهان هات و جانناکهی له بن دیوارهکه دانا، له سهر سوندوڤله وهرگهراوهکهی بهردهرگا دانیشت، شهمچهی له گیرفانی دهرهینا و بنه جگهرهی پیکردهوه.

عهباسجان که له بهر ناودالآن پئی سست کردبوو، به ئەماژهی دهست قهديری بانگ کرد و له کاتیکا به دژواری پارووهکهی قووت ئەدا، ئەماژهی کرد به بالهخانه و همولی ئەدا وتنهکهی مایهیهکی خزمایهتی و دلسوژی تیاپی، وتی:

— چاوهپیتته. کاری پیتته. وتی به گهراوهوت بچی بو لای!
 قهدير خوئی هاتبوو به ناودالآنهکه و ئەیویست بچی بو لای بوندار. بهلام عهباسجان بو ئەوهی وای دهربخات ئەوه ئەوه که قهدير ئەبا بو لای، شان به شانی قهدير کهوته ری و لهگهلی به پلیکانهکاندا سهرکهوت. که گهیشتنه بانچه، تا بهر دهرگای بالهخانه لهگهلی قهدير رویشت و خوئی گهرايهوه بو لای محاجهههی بانچهکه و ههر لهو سهرهوه، به ميرزای دهلاک که خهريکی تیزکردنی گويزانهکهی بوو، وت:

— نووره، منیش وام له نووردا وهستا ميرزا!
 ميرزا به خواری سهیری سهرهوهی کرد و وتی:
 — تو پهتیکی مفته بدوزهروهوه و خوئی پی ههلواسه باشتره!

دهنگی بوندار له چاپهزخانهکهوه به تهوسهوه بهرزوهوه بوو که به عهباسجانی ئەوت:

— ئەهی کهی ئەتهوی بچیتته سهربان تو عهباسجان! پاش ئەوهی که میوانهکان گهیشتن!؟

عەباسجان غارى دا و بە پليكانەکانى سەرباندا سەركەوت
و بە دەمى پەرەه لێ وەلāmدا وتى:

– من لەم سەرەم بوندار، من هام لەسەر. ئاوەتا، قەدیرم
بۆ هینای. ئێوەتا لە ژوورەوه چاوەرپى تۆبە!

عەباسجان خۆى گەيانە سەر بان. بەلām پاش ئەوهى
سەیرىكى رینگەكەى كرد، جارێكىتر چاوى بپرەوه ناو حەوشە.
ئەتوت نایەوى ئەوهى لە حەوشە روو ئەدا، خافل بپى.
– هینستا خۆ زەماوەن دەستى پىنەکردوو بەراگیان. زەماوەن
شەوه. شەو نان ئەدەن. برۆنە ئەولترەوه. ئەوەندە لەم ناو
خولەتان نەیهت! برۆنە ئەولترەوه بابەگیان.

سەیدى تەلەفوونچى بە ناو منالەکاندا هاتە حەوشە و
راست بەرەو چیشخانە چوو و بە لالای وت:

– سوغرا کوپرى شۆراوى هاتوو. خەرىكە دەس ئەكا بە
نانکردن. وەرە خۆت برۆ بزانه چى ئەكەن. هەلبەت منالەکانى
ئیمە و خوشكەكەى بەراتەلێش وان لە بەردەستىدا. بەلām
دیسانەوهش خۆت ببى خراب نیه. دۆلەکانىتر لە كوین؟

لالا لە ناو چیشخانەوه وتى كە دۆلەكان لە ژوورى
نوورجیهانە. سەیدى تەلەفوونچىبە بەرەو هۆدەكەى نوورجیهان
چوو و داواى یارمەتى كرد بۆ ئەوهى دۆلە هەویرەكان بیات بۆ
مائى خۆیان بۆ لای تەنوورەكە. عەبدولە پەش چوو بۆ یارمەتى
سەید و ئەسلان بە سینیهك پڕ لە نان و یەك دوو پیاڵە
ماستى خەسەتوورەكە لە چیشخانە هاتە دەرەوه، سینیهكەى
لە بەردەم مەرحەبا و كلۆ دانا و بەوانى تریشى وت:

– فەرموون هەر كەس نانى نەخواردوو!

بابە گوڵاو بە گۆچان راوێشانەن هاتە بەرەوه. سەید و
عەبدولە پەشیش لە كاتیكا دوو دەسكى دۆلى هەویرەكەیان بە
دەستەوه بوو لە هۆدەكەى نوورجیهان هاتنە دەرەوه. عەبدولە
پەش لە كاتیكا پاشەوپاش هەنگاوى ئەنا و نیگای بە خوارى لە

٢٨٨٠
كە نێسدەر
بەركى تۆبە

سینی نانهکه بوو، به دهنگی بهرز وتی:

– بهلاوه میوانهکان، بهلاوه میوانهکان. من ئهوانهم له پینچ
فرسهقهوه هیئاوه مأل کاوانه!
سهیدی تهلهفونچی شانیکی دا له بابه گولآو و به گالتهوه
وتی:

– ئاگات له خۆت بی به سهروهوه نهکهویته ناو قازانهکه،
ئاگات لیبی!

شهیدا و مووسا دهستیان له کار هه لگرتبوو. مووسا
پاروویهک نانی گرت به دهمهوه و چوو مهسینه پر بکاتهوه بو
شۆردنی دهستهکانی شهیدا. شهیدا مه ره که ی به جی هیشت
سالار رهزاق بو ئهوهی بهو جو ره ی خو ی ئه یهوی، لهت و کوتی
بکات. سالار رهزاق به پارووه نانیکهوه له سهر سینهکه
هه لسا و بو هیئانی سوینهیهکی گهوره، چوو بو ژوورهکی
نوورجیهان. نوورجیهان بهردهوام بوو له قهند شکاندن. مووسا
به مهسینهی ئاوهوه گه راپهوه بو ههوشه و شهیدا له لیواری
چالهکه هه لئرووشکا و دهست و سیکاردی گرت به بهر لولهی
مهسینهکهوه. میرزای ده لاک پاروویهک نان و ماستی هه لگرتبوو
و له سهر جیی خو ی دانیشتبوو یهوه. سهیدی تهلهفونچی و
عه بدوله رهش هاتنهوه. عه بدوله رهش راستهوخو چوو بو لای
سینی نان و ماستهکه و له کاتیکا نانیکی لهت ئه کرد، به کلۆ
و مهرحه بای وت:

– خافل مه بن، خافل مه بن که به برسیتی ئه مینهوه!
لالا له چیشخانه هاته دهرهوه بو ئهوهی دل و جگه ری
سوورهوه کراو بیات بو باله خانه. شهیدا خه ریکی شۆردنی
دهسوپلی بوو. لالا به لای دا تیپه ری و بی پهروای مووسا که ئاوی
ئه کرد به دهستی شهیدا دا، وتی:

– خۆت ون مه که، بهشی تۆم خستۆته لاه!
له بهر دهرگای باله خانه قه دیر قاپی جه رگ و دل هه کی له لالا

وهرگرت و به جهیران و زهریفی وت که هیشتا له بهر بانججه
وهستاوون:

– فهرموون. فهرموون ئیوهش. فهرموون بو دیو.

لالا، به پلیکانهکاندا شوڤر بوویهوه بو ئهوهی بچی بو سهردانی
نانکردنهکه. قهدير پښگهی بو جهیران و زهریف کردهوه بو ئهوهی
بچنه ژوورهوه. عهباسجان له سهربانی بالهخانه، راست به سهر
سهری قهديردا چهمابوویهوه و به دهنگی وهکوو سیکهسیکی
سینه شتیکی به قهدير ئهوت. بهلام قهدير به بی گویدانه
عهباسجان به دوای زهریفدا چوووه ناو ژوورهکه و قاپی جهرگ و
دلکهی له ناو کەشهفهکه دانا و خوئی گهراپهوه و لای دەرگاکه،
له بهر سهماوهکه دانیشت.

کووچک، زهریف و جهیران لهدهور کەشهفهکه بوون. ژنی
پروخهک، بوندار و پروخهک له چاپهزخانه بوون. چاپهزخانه دیوار
به دیواری دیواخان بوو. کووچک ههر لهویوه که دانیشتبوو به
مشته رهقهلهکهی دای له دیوارهکه و باوک و دایکی بانگ کرد
بو بهرچایی خواردن. پروخهک و ژنهکهی هاتن و لای کەشهفهکه
دانیشتن. پروخهک دهستی برد بو قاپهکه و چهند پل جهرگی
سوورهوهکراوی بو خوئی جیاکردهوه و وتی:

– ههرچهن هیلکهوورۆنیشمان خوارد، بهلام مروّف ناتوانی
لهم جهرگ و دلّه لابادات.

ژنی پروخهک به لالووتی تیکهیهکی گرت و به میردهکهی
وت:

– ئهئى چرای شیرهکه چی لیّهات؟ تو خوت ئهزانی من
به وافوور ساز نابم. لانیکهم بهکیکم لهگهّل بنیره بچم بو
شیرهخانه!

پروخهک ئهیزانی ژنهکهی لهگهّل کییهتی، بویه وتی:

– قهديرخان ههر ئیسته جی بهجی ئهکات! بو نایهپته
بهروهه پاروویهک بخوئی قهديرخان؟، بوندار چی؟ بو ئهویش توژیک

٢٨٨٢
که ئیستدر
بهرگی بویه

بهره، وهره!

روخهک چهند پل دلّ و جهرگی خسته ناو دهوریهک و له کاتیکا رای نهگرت بوّ قهدير، وتی:

— ئەمه بهره بوّ بوندار و پهيامهکەى داىكى زهريفىشى پىڤگهينه. بلّى دوعاى خىرى بوّ ئەکات!

لهم کاتهدا بوندار قهديرى بانگ کرد بوّ چاپهزخانه:

— پيالّيهکى بهتالّ بوّ من بهينه، قهدير!

قهدير دهفرى جهرگ و دلّهکەى له لوتى روخهک وهرگرت. پيالّيهکى خاوينيشى ههگرت و بوّ بوندارى برد. بوندار وافووهرهکەى خسته لاوه، دووکهلى له کونه لووتيهوه دايه دهرهوه و دهفرى جهرگ و دلّ و پيالّيهکەى له قهدير وهرگرت. قورى لای مهنگهلهکەى ههگرت و له کاتيکا چای تىئهکرد به قهديرى وت:

— بوّ دانانيشى؟، دانیشه!

قهدير دانىشت و بوندار دهوريهکەى پالّ پيوهنا بوّ لای ئەو

وتی:

— پاروويهک بخۆ. خو ناشتات نهخواردوو؟! بخۆ!

— ئەمه بهشى ئيوهيه.

— توپش بخۆ، پيکهوه ئهخوين. با جارئ ئەم چا بخۆمهوه

من!

بوندار پيالّيهى چاکەى برد بوّ ليوى و قهدير راوهستا تا بوندار دهس پيکات. بوندار پيالّيه بهتالّهکەى لای سينييهکەوه دانا، جنجکيک جهرگی برد بوّ دهى و وتی:

— ئەمهوى به تيریک دوو نيشانه پيکەم. رهنگيشه سى

نيشانه! بخۆ!

قهدير دهستى برد بوّ خواردنهکە و چاوى برپيه دهى بوندار.

بوندار پارووهکەى جاوى و قووتى دا، دهستى هينا به دهوور دهىدا

و وتی:

— خوین ئه‌بئ برژئته سهر عهرز کاتیکه زاوا له گهرماو
 دئته دهرهوه. زاوا ئه‌بئ کاتیک له گهرماو بیته دهرهوه که ئاغه
 و میوانه‌کانی‌تر گه‌یشتبئتنه به‌رهوه. لهم کاته‌دا له بهر دهرگای
 ماله‌وه خوین ئه‌رژئین، نه‌ک له بهر دهرگای کاروانسه‌را. نه‌زرم
 کردووه. جارئ به‌رچاییه‌که‌ت بخۆ و به‌ میرزا بلئ سهری ئه‌سلان
 چاک بکات و پئیشی جوان بتاشئ. شه‌یداش ئه‌بئ له‌گه‌ل براکه‌ی
 بچئ بو گهرماو. ئهم کارانه ئه‌بئ خۆت پئیکیان بخه‌ی. ئه‌مانه
 هئشتا خاون. سهریان له‌گه‌ل کلکیان یاری ئه‌کا. خویشم
 تاویکی‌دی دئمه‌ خواره‌وه!

قه‌دیر هه‌لسا و بوندار وتی:

— به‌ روخه‌کیش بلئ چاشته‌که‌ی خوارد بابئ بو ئیره.

قه‌دیر به‌ر له‌وه‌ی بچئته‌ دهره‌وه، وتی:

— ژنی روخه‌ک چرا— نیرگه‌له‌ی شیره‌ی ئه‌وئ. خۆی
 ده‌مووده‌زگاکه‌ی هه‌یه. وابزانم کووچکیش پئی ناخۆش نییه!
 — به‌ کووچک بلئ با بیته بو ئیره. عه‌بدوله ره‌شیش بنیره
 چرای شیره‌ به‌ئنی. لهم سووچه، لیره‌ دای ئه‌ئین.
 قه‌دیر په‌یامی به‌ مووزیکاره‌کان گه‌یانده‌ و خۆی له‌ پلیکانه‌کان
 چوو ه‌واره‌وه.

سالار په‌زاق چوو بوو بو ئاغه‌ل و له‌ بن دیواری ئاغه‌له‌که
 خه‌ریکی دانانی کوانوو بوو بو قازانه‌کان. سئ کوانووی گه‌وره
 به‌ خشتی کال. بو ئه‌مکاره عه‌بدوله ره‌ش و مووسا خشتیان
 ئه‌هئنا. مووسا و عه‌بدوله ره‌ش خشته کاله‌کانیان له‌ دهره‌وه‌ی
 گه‌وره‌که ئه‌هئنایه ژووره‌وه و نزیک دیواره‌که ریزیان ئه‌کرد. سالار
 په‌زاقیش له‌ سهر یه‌کی دانه‌نان و ئه‌یکردن به‌ کوانوو. قه‌دیر
 له‌بری ئه‌وه‌ی عه‌بدول بنیری به‌ دوا‌ی راسپارده‌که‌ی بونداردا،
 ئه‌وی نارد بو لای بوندار و خۆی که‌وته خشت کئشان، له‌گه‌ل
 مووسا.

عه‌بدوله ره‌ش ده‌ست و جاکه‌تی ته‌کانده‌، له‌ قه‌له‌شی

٢٨٨٤
 که‌ ئیس‌ده‌ر
 به‌رگی ئۆزه‌مه

دیواره‌کوهه چووه‌ه‌هوشه و به‌رهو باله‌خانه سه‌رکه‌وت. لالا و سه‌یدی ته‌له‌فوونچی دۆلّی دوه‌می هه‌ویریان له هۆده‌ی نوورجیهان هینایه دهره‌وه بۆ ئه‌وه‌ی ماله‌ومالّی پێ‌بکهن. کلّوی ده‌هۆلّکوت له بن دیواره‌که هه‌لّسا و هات بۆ یارمه‌تی ته‌له‌فوونچی، لیواری دۆلّکه‌ی له ده‌ستی لالا وه‌رگرت. لالا ئه‌و شپره و شاتاله‌ی پێویستی بوو له چیشته‌خانه هینای و به دوا‌ی پیاوه‌کان‌دا به‌رهو مالّی ته‌له‌فوونچی که‌وته‌ ری.

عه‌باسجان له سه‌ر بانه‌وه هاواری کرد:

— وا خه‌ریکن دین، بوندار. دوو سوار و یه‌خته‌رمه‌یه‌ک. له

رێگه‌ی زه‌عه‌فرانه‌یه‌وه دین!

بونداریش له شوینی خۆیه‌وه، له وه‌لامی عه‌باسجان‌دا وتی:

— ئه‌وه کوپّخا سه‌سه‌نه. ئه‌بوایه به‌یانی زوو لی‌ره بوایه‌ت

ئه‌و سه‌گبا‌به!

عه‌باسجان وتی:

— یه‌خته‌رمه‌که‌شیان باری به‌ کوّله‌وه‌یه!

بوندار وتی:

— ده‌فر و ئامان و مه‌نجه‌له. خۆم داوام کردوون!

عه‌باسجان بێ‌ده‌نگ بوو و له به‌ر خۆیه‌وه بۆلّاندی:

— پیا‌له‌یه‌ک چاش‌نا‌ده‌ن به‌ مروّف! نانی جیر له ناو گه‌رووم‌دا

گیری کردووه و هه‌ر له‌وئ ماوه‌ته‌وه؛ پیا‌له‌یه‌ک چا، بابه‌گیان!

عه‌بدو‌له ره‌ش له باله‌خانه هاته‌ خواره‌وه و له هه‌وشه

ده‌رکه‌وت. قه‌دیر که‌ مووسای له به‌ر ده‌ستی سالار ره‌زاق دانا‌بوو،

له گه‌وره‌وه هات بۆ هه‌وشه و بۆ شو‌ردنی ده‌ست و پلی چوو بۆ

سه‌ر جوّگه‌که. له گه‌رانه‌وه‌دا سه‌مه‌دی توونچیشی له‌گه‌ل بوو.

سالار ره‌زاق کاره‌که‌ی به‌جی هیشته‌بوو بۆ مووسا و خۆی هاتبوو

بۆ هه‌وشه و له‌گه‌ل ئه‌سلان خه‌ریک بوون مه‌ره‌که‌یان له‌ت

ئه‌کرد. قه‌دیر کێردی له ئه‌سلان وه‌رگرت و دای به‌ سه‌مه‌د و به

زاوای وت بچی له به‌ر ده‌ستی سه‌رتاش دا‌بنیشی:

— دانیشه دهوری سهرت چاک بکه. ئهبی بچن بو گهرماو.
سه مهده گهرماوه که ی بو پاوان کردوون.

سالار رهزاق سوینه به کی گهره ی له بن که له شی مه ره که
دانابوو که به قاج هه لواسرابوو و به کاهووره که ی ئه سلان
خه ریکی پارچه کردنی بوو. مووسا له ئاغه ل هاته دهره وه و به ره وه
خه رمانی ئاورودوو چوو. باوه شیک چالووکی نا به شان ه وه و بردی
بو ئاغه ل. سه یدی ته له فوونچی گه رایه وه و چوو بو چیشتخانه.
کتربیه گهره ی چاکه ی هیئا و دهوریک تر چای تیکرد. نوورجیهان
ده فریک میهن قهندی شکاوی له دهرگای ژووره که وه نایه دهره وه.
شه یدا که له بن دهرگاکه دانیشتبوو قهنده که ی له دهستی
دایکی وه رگرت و به ری کرد. قه دیر چوو بو هو ده ی نوورجیهان و
هه والی ته شتی خه نه ی پرسی. میرزای ده لاک فوته که ی له ده ور
ملی ئه سلان ئالاند. شه یدا دوو سه ری ده سره هه وریشمه که ی
گرتبوو به ده سته وه و پشت ملی پی ئه خوراند. قه دیر به ته شتی
خه نه وه له هو ده ی نوورجیهان هاته دهره وه، لای دهستی میرزاوه
که خه ریکی چاک کردنی قژی ئه سلان بوو وه ستا و وتی:

— ئه م ته شته خه نه یه ئه ده مه ده س تو!

میرزا، سه مه دی توونچی پیشان دا و وتی:

— بیده ده س سه مه ده. له گهرماو لی وه ئه گرمه وه.

بوخچه ی گهرماوی زاوا ئاماده یه؟

نوورجیهان له ناو ژووره که وه وه لامی دایه وه:

— لی ره یه دایکه که م. له به رده سایه.

قه دیر سه ری کرد به ناو گه وره که دا و به ره وه سالار رهزاق

ئاوری دایه وه و وتی:

— کوانووه کان خو ئاماده ن ماشه للا!

سالار وتی:

— دیاره که ئاماده ئه بن، بو ئه تو یست ئاماده نه بی؟! کار گهر

بیکه ی جی به جی ئه بی.

۲۸۸۶
که ئیسده ر
به رگی ئه یه م

مووسا باوهشیکی تر داری نا به شانیهوه و بردی بو ئاغه لّ.
 – هاتن، میوانهکان هاتن!

سهیدی تهله فوونچی چوو به پینشوازهوه. کوپخا حهسه نی
 زهغه رانی و میرخانی دزمینی له هیسرهکانیان دابه زین. شهیدا
 هاته کوّلان و ههوساری و لساتهکانی گرت. کوپخا حهسه نی
 شه لتهی له پشنتی هیسرهکه داگرت و دای به شانی دا. به لام
 باری هیسرهکهی میرخان قورس بوو. دووتا کشمیشی به دیاری
 هینابوو. هیسرهکهیان به بارهوه برد بو حهوشه و بارهکهیان
 داگرت. مهنجه لّ و دهفر و ئامان به پشنتی کهرهکهوه بوو.
 عهبدوله رهش گهیشنت. سهمه دی توونچی و عهبدول بارهکهیان
 له پشنتی کهرهکه داگرت. شهیداش هیسرهکانی برد بو گهور،
 بهستیانیهوه و هاته دهرهوه و بهرهو دیواخان تیّ تهقاند. فرهده
 کشمیشهکانیان برد بو هوّدهی نوورجیهان و مهنجه لّ و قاپ و
 دهوریان له بن دیواری چیشتهخانه دانا. سهیدی تهله فوونچی
 میوانهکانی بو دیواخان خسته ریّ و بوندار له دهرگای چاپه زخانه
 هاته دهرهوه به پینشوازیانهوه. مووزیکارهکان له دهرگای دیواخان
 هاتنه دهرهوه و چوون بو چاپه زخانه. بوندار میوانهکانی برد بو
 میوانخانه.

– پیالهیهک چا بدهن به منیش ما لکاوانه!

کەس گوپی له پارانیهوهی عهباسجان رانهگرت. سالار
 رهزاق پارچه گوشتهکانی له ناو سوینهکه هه لچنی. مووسا و
 سهمه دی توونچی سوینهکهیان برد بو چیشتهخانه. سالار رهزاق
 بن قازانیکی هه لکرد و وتی قازان و مهنجه له بارمهکان بهینن
 بو ئاغه لّ و بیخه نه سهر بو شیوی شهو:

– باوهشیک ئیزنک بهینه بو ئیرهش، مووسا، کورم!

میرزا فووتهی له دهور ملی ئهسلان کردهوه، له ناو چالهکه
 تهکاندی، پشنت ملی زاوای سپری، فووتهکهی دا به شانی زاوادا
 و وتی:

— به کی دی!

شهيدا دهره هوريشمه كهى له مى راكيشنا و خستيه
گيرفانى. نيو پالتاوه كهى له شانى كرده وه و لاي دهرگاي ژوورى
دايكيه وه له سهر هاوه نه كهى بن ديوار داينا. دانيشت و به
ميرزاي وت:

— بهس دهور ملم ريك بكه كاكه ميرزا!

ميرزا فوتهى له دهور مى شهيدا گري دا. سه مه دى توونچى
دوا قومى چاكهى خوارده وه، ته شتى خه نهى هه لگرت و وتى:
— من ئه روم بو گه رماو. ئه روم به لكوو چوار دهنك ئه سپه ندر
پهيدا بكم.

بابه گولوايش كهوته ري و وتى:

— منيش بروم ههولى خوم بدم. منيش چوار دهنك
ئه سپه ندر بكه مه سهر ناگر!
عه بدوله رهش له ناو دالانه كه هاته دهره وه و له كاتيكا
به ره وه گهور ئه چوو پرسى:

— چى بكه مه ناخورى هيسره كان، ئه رباب؟

شهيدا وتى:

— كوزه رهيان بو تيكه. بلئ موسا هه ماره كهت پيشان بدات.
شتيكي تريش، عه بدول!

— به لئ ئه رباب!

— له ئيسته به ملاوه چاره واي ميوانه كان له دهرگاي پشته وه
ببه بو گهور.

— تئنه گه م ئه رباب. به لئ باشه.

سالار رهزاق به ئارهق رپشتن له چيشخانه هاته دهره وه و
ههر له ويوه هاواري كرد:

— چوار دهنك ئه سپه ندر بكه به سهر ناگردا، نوورجيهان!

چوار دهنك ئه سپه ندر!

ژنى سه يدى ته له فوونچى به سيني ئه سپه ندر سووته وه

له ده‌رگای چه‌وشه‌وه هاته ژووره‌وه و سه‌یدی ته‌له‌فوونچی
که‌وته خویندن:

– «سه‌وزه ئه‌سه‌په‌نده‌ر، سه‌وزه زاره ئه‌سه‌په‌نده‌ر؛ ری
که‌روه‌ی سه‌د هه‌زار کاره ئه‌سه‌په‌نده‌ر!»

عه‌باسجان له سه‌ر بانه‌وه به سه‌ر گه‌وره‌که‌دا شوڤر بوویه‌وه
و به عه‌بدوله ره‌شی وت:

– پیاله‌یه‌ک چا ئاخ‌ر، بی به‌زه‌ییانه. ده‌مه‌م وشکه، وشک!
عه‌بدوله ره‌ش گۆله‌ جوکانی له سه‌ر ده‌سته‌یه‌وه کرده ناو
ئاخوره‌که و له وه‌لام‌دا وتی:

– دل‌ت خو‌شه تو‌یش له‌م بگ‌ره و به‌رده‌یه‌دا. سه‌گ خاوه‌نی
خوی نانا‌سی‌ته‌وه، برا‌گیان! ئه‌وه‌نده خوما‌رم ئاو له نو‌ کونه‌وه
که‌وتۆته ری، ده‌رفه‌ت ناکه‌م؛ ئه‌وسا سواری ته‌ل بېم و چا به‌ی‌نم
بو تو له‌و ئاسما‌نه؟! نووکه پی‌یه‌ک وه‌ره خاواره‌وه، چاکه‌ت بخو و
بگه‌رپۆه سه‌ر ئیتر، پی‌اوی خو‌ش غیره‌ت!

عه‌بدوله ره‌ش پاش لی‌بوونه‌وه له ئالی‌ک پی‌دانی ولسا‌ته‌کان
به بی گۆی‌دانه خورته و بۆله‌ی عه‌باسجان هاته‌وه بو چه‌وشه،
له شه‌یدا نزیک بوویه‌وه و وتی:

– من به سه‌ر پی‌وه ئه‌چه‌مه‌وه بو ماله‌وه و ئه‌گه‌رپۆمه‌وه،
ئه‌ریاب!

عه‌باسجان هاواری کرد:

– حاجی خورسوفی، حاجی خورسوفی و چه‌ن که‌س له
هه‌فالا‌نی. یه‌ک دوو ژنی‌شیان له‌گه‌له، له ری‌گه‌ی قه‌لاته‌وه دین!
بوندار له دیواخانه‌وه هاته بانی‌جه، سه‌یری عه‌باسجانی کرد
و پرسى:

– چۆن ئه‌زانی حاجی خورسوفیه؟

عه‌باسجان وتی:

– به خیزانه‌وه هاتووه. هی‌سری‌کی یه‌خته‌رمه‌شیان له‌گه‌له.

وابزانم باریان پی‌یه!

بوندار سهری برده ژوورهوه، وا دیار بوو دهرهفت له میوانهکان
 وهرئهگری. هاته دهرهوه و بو بهپیرهوه چوون به پلیکانهکاندا چووه
 خوارهوه. بهر لهوهی پی بخاته ناو کوۆلان به ژنی تهلهفوونچی وت:
 میوانی ژن له مائی ئیوه شوینیان بو دانراوه. وهره خوۆت
 بیانبه ژوورهوه!

ژنی سهید سینی ئەسپهندهرهکهی له بن دیوارهکه دانا و
 لهگهڵ بوندار له دهرگای ههوشه چووه دهرهوه.
 میرزای دهلاک فۆتهی له دهور ملی شهیدا کردهوه،
 کههرسهکانی کوۆکردهوه، جانتاکهی داخست و چوو بو هۆدهکهی
 نوورجیهان بو ئەوهی بوخچهی گهرماوی زاوا وهربگری. لالا له
 نیوان ههردوو مائهکهدا بهردهوام لههاتوچۆدا بوو. ئەو نانانهی
 له تهنورهکهی مائی سهیدی تهلهفوونچی ئەکرا، ئەیهینا بو
 مائی بوندار، ئەبیرد بو ژیرخان و لهوێ له سهر ئەو چارشییوانه
 راخرا بوون ههلی ئەخستن.

قهدير عهگالی وشترهکهی کردهوه، قهمتهری کرده سهری و
 وئساتهکهی برد بو ئاغهڵ. میرزای دهلاک به بوخچهی گهرماوی
 زاواوه لهژووری نوورجیهان هاته دهرهوه. ئەسلان و شهیدا ئامادهی
 پویشن بوون. سهیدی تهلهفوونچی سینی ئەسپهندهرهکهی
 ههنگرت، ئاگرهکهی نوێ کردهوه. ئەسپهندهری کرده ناو ئاگرهکه
 و به دهوری سهری زاوادا گپرای و سهلهواتی لیدا و بوی سهنرایهوه.
 دههۆل ژهنهکان دهستیان پیکردهوه و کهوتنه بهر زاوا و برازاوا و
 کردیانه کوۆلان. قهدير له ئاغهڵ هاته دهرهوه. ئەسلان و شهیدا،
 سهیدی تهلهفوونچی به سینی ئەسپهندهر سووتهوه، میرزای
 دهلاک که بوخچهی گهرماوی دابوو به بن باخهلی و جانتاکهی به
 دهستهوه بوو، لهگهڵ قهديری کهلایی خواداد له نیوان کوومهلیک
 منال و میرمندالدا بهرهو گهرماو کهوتنه ری. دههۆل و زورنا
 لییان ئەدا و بابە گوۆلاو هیشتا دیار نهبوو.

بهرهو روویان بابقولی بوندار و میوانهکان ئەهاتن. حاجی

٢٨٩٠
 که ئیسدهر
 بهرگی نۆیه

خورسوفی و زاواکهی له هیسرهکانیان دابهزیبوون و ههوساریان رائهکیشتا. له ناو مهیدانی بهر گهرماو چارهواکانیان لادا بوو ئهوهی دههول و زورنا تیپهپرن. حاجی خورسوفی دهسکهوساری دا بهدهست زاواکهیهوه، هاته پیئشهوه و لهگهه زاوا ماچ و مووچی کرد. ئهسلان له کاتیکا دهستی لهگهه زاواکهی خورسوفی لیئه دایهوه، له بن چاوهوه سهیری ئهوه گویریژهی کرد که دیارییهکانی به کوئهوه بوو. ژنی تهلهفوونچی کچهکانی حاجی خورسوفی به ناو ئاپورهکهدا تیپهپراندا و بهرهو مالهوهی بردن. بوندار و میوانانی پیاویش بهرهو ماله بوندار. بابه گولاو له کاتیکا پیالهیهک ئهسپهندهرسووتی له سهر دهوریهکی کوئی زهره به دهستهوه گرتبوو، له بن دالانه کوئهوه پهیدای بوو و به گوجان کوتان هات. بهلام تازه درهنگ ببوو. چونکه زاوا و براکهی به پلیکانهکانی گهرماودا چوو بوونه خوارهوه و دیار نه مابوون و ئهوه ئهبوایه خوئی بگهیه نیته ناو جلکهنی گهرماوهکه. چاوهش له ناو گهرماو کوتایان و فوویمان پیاکرد بوو ئهوهی بهزمهکه خویش بکهن.

ورده ورده خه لکیکی زیاتر له مهیدانی بهر گهرماو کوئبوونهوه. هههچهند ههتاو هیشتاش له پهناهی ههورهکاندا بوو و ئهتوت مهبهستی ئهوهی نییه خوئی دهربخات، بهلام هههچی چوون بی پوژ دهستی پیاکردبوو. که وا بوو ئهبوایه له مال درکهون و بهرهو کوئان ببنهوه. دهرباز بوون. بوو خوو دهربازکردن له قورسای گیوشاری خیزان، هم بوو کهمکردنهوهی قورسای سیبهری خو له سهر مال و خیزان. له بهر ئهوهی که بیکاری و دهستهنگی له تهنهاییدا ئاسانتر رائهبووری و ئهچیتته سهر. هیچ پیویستیش نییه پوژی ههلاتوو به لهشگرانی و بیهوودهیی و بین تهنگکردن له خویمان تهنگتر بکهن.

٢٨٩١

که پیدهر

بهرگی ئویه

سهههتای پایز کاری ههههوز نییه. کاری دهس بهنان نییه. لانیکهه بوو دانیشتوانی خویشنشین کاریکی دیاریکراو له ئارادا

نييه. ئەگەر ھەبوايە بيانووئەك بوو بۆ خوۆ دەربازکردن لە بێكاری. سنووربەندی نیوان دیمەكان، ئەگەر زەببەك لە ئارادا بوايەت. داركیشتان، یان سواخدانی سەربان. کاری رپوون، شیف کردنی زەوی بەراو بوو. كیلانی زەببەكاني ئاغه. ئەویش تەنها کاری ئەوانە بوو كە گاكانی ئاغهیان ئەبرد بۆ كیلانی زەوی. تاكو تەرا وردەمالیکیش ھەبوون كە ولساتەکانیان بۆ جووتکردن لیک ئەبەست و بە نۆرە ئەچوون بۆ دەشت. كە وا بوو ئەو كارە گشتیە، کاری وەكوو دروینە و تەنانەت دەسكەنە كە زۆر بەی دەستەكاني قەلاچیمەنی بۆ لای خووی رانەكیشتا، نەبوو. بەم پێودانگە بێكاری درێژخایەنی رەشایی و خووشنشین دەستی پێکردبوو. ئەویش بۆ ئەوێ سیبەری قورسی خووی لە سەر خیزانەكە كەم بكاتەو، مێروولە ئاسا لە دەرگا كە ئەخزایە دەروە و ئانگا بەرەو مەیدانی بەر گەرماو ئەكەوتە رێ، بەو ھیواییە سووچیک لە بەر خوۆرەتاووە كە دەس بخت. قن دانیتە سەر عەرز و چاوەروانی نیوەرۆ بکات. پاشان رابی، خوۆلی نافەکی شەرۆالەكە بتهكینێ و دیسانەو بەگوێرە رهااتن بەرەو مال بێتەو. بۆ ئەوێ جاریکدی پاش نیوەرۆ بێتەو دەروە. بەلام ئەمجار نەك بەرەو مەیدانی گەرماو. چونكە گەرماو لە نیوەرۆو ئەبوو بە ژنانە و دانیشتن لە بەر گەرماوی ژنانە شیاو و جوان نەبوو. بەم پێیە کاری بێكاران، پاش نیوەرۆ ئەبوو بە چەند بەشەو. ھەندیک ئەچوون بۆ شیرەكیش خانە. ھەندیک كونیکیان ئەدۆزییەو بۆ قومارکردن و ھەندیکیش ئەچوون بۆ مەیدان و چەمی لای گەردەكە بۆ مېشین یان بۆ دابرائی و قەلەمناری. كە ئەو بەشە زۆرتر گەنج و مېرمنداڵ بوون. ئەمپروش وابوو كە ئەو خەلكە بەحەز و ناحەز راکیشرا بوون بۆ مەیدانی بەر گەرماو.

زەماوەن بوو و شایلوغان بوو و ھەللا بوو. ھەرچی بوو رۆژیکدی بوو. رۆژیک كە زرمە دەھۆل و زیرە زورنا، بتهووی و نەتەووی، سستی یەكنەواختی ژبانی تېك ئەدا و ئەمەش خووی

٢٨٩٢
 كە ئیسدەر
 بەرگی نۆرە

له خویدا، بچووک و ئاسایی نه بوو. شایلوغان و بیستنی دهنگی دههۆل و زورنا، ههروهها بینینی لق و پۆپی نه ریتی زهماوهن دلنهواز بوو. ته نانهت ئه گهر له گهه ل خیزان و بنه ماله ی بووک و زاواش هاودل و کوک نه بی، بگره نه تهو ی زاوا و که سوکاری سهر به له شیانوه بی. به لام سه یرکردنی زهماوهن و که له پوو ری شادمانی خو نابی سووکایه تی پی بکری. ئه ویش کاتی که زهماوه نه که وا له ناوه پراستی گونده که تدا. ئه و په ری ئه وه یه که یارمه تی نادهیت و ناچیته ناو دیواخان. به لام خو سه یرکردنی به زم و ریوشوینه که تا ئه و جیگه یه ی که گشتیه، ته نانهت به بزه یه کی ته وساو ی یان بوغزیکی له رقه وه - ئه گهر چاوی بیننت هه بی- خو هیچت لی که م ناکاته وه.

بۆیه له زهماوهن و شایلوغان دا دوژمنایه تیش شوینی خو ی هه یه. به شدار بوون به دوژمنی. له م جوړه هه لایانه دا، دوژمنان ئه گهر هه ل و ده رفه ت و ده سه لاتیان هه بی، ده ره تانیکی زور له باره بو پیشاندانی روخساری دوژمنایه تیه که یان. هه ولدان بو به رگری کردن له گهر مبوونی به زمه که و دوژینه وه ی که موکووپی و کیماسی. رهنگه دوژمنان به زمیکی جیاوازیان ساز ئه کرد، سهریان به ئه لکول گهرم ئه کرد و به مه به سستی تی کدانی زهماوه نه که ئه هاتنه ناو مهیدان و له نه یار و ناکوک ئه گهران و ئه گهر ده ره قه ت به اتایه تن گو فهند و داموده زگایان ئه دا به یه کا. بۆیه بوون له گو فهند و ئه وه ی له کو لان و مهیدان دا بوو، شیواو بوو. جا چ بزه ی ته وست له سه ر لیوان بی، به و جوړه ی گو دهرزی به لخی، یان گوژمی قین له ناوچه وانته دا، له بابه تی هه لی خاکی.

گو دهرزی به لخی پالتاوی شر به شانیه وه، کلاوی خوری ۲۸۹۳
 که پیدهر به رگی ئۆیه م
 تاسهر ئه برۆی و ته زییحی ده نک درشتی کاره پای به ئارامی له
 ناو په نجه کانی دا ئه گه پرا. ده نک یک میوژی خستبوویه بن ددانی
 و نیگای ته وساو ی له گو ره پانی یارییه که بوو و، له هه موان و

هموو شت زیاتریش، له قه‌دیری که‌لایی خواداد.
 مه‌یدان به ئالقه‌ی هه‌شاماتی به‌ر گه‌رماو رازابوو‌یه‌وه. کلۆ
 و مه‌رحه‌با له له بن دیواری گه‌رماو راوه‌ستابوون و ئه‌یانکوتا.
 قه‌دیری که‌لایی خوادادیش داری سه‌مای به ده‌سته‌وه بوو و
 گه‌نجه‌کانی رانه‌کیشتا بو ناو مه‌یدانه‌که، بو ئه‌وه‌ی به هه‌ر
 کلۆجیک بووه بیانخاته سه‌ماکردن:

— ده بگه‌ره ده‌ی باوان و‌یران، خوات نه‌ماوه بو تۆزی خۆبادان!
 بیگه‌ره ئیتر، وه‌ره، بگه‌ره!

خاکی به‌لام به‌و جو‌ره‌ی که به‌لخی چاوی بری‌بوویه مه‌یدانی
 سه‌ما و یاری و به‌زمه‌که، نه‌ی ئه‌روانی. شانی دابوو به دیواره‌که‌وه،
 ده‌سته‌کانی خسته‌بوویه ناو جبه ده‌زووه رپ‌رپکه‌ی و ئه‌وه‌نده توند
 کاکیله‌کانی رپ‌ک‌گوشی‌بوو ئه‌توت ئه‌یه‌وێ ددانه‌کانی خۆی ورد
 بکات. ریشی کورته شووش وه‌ستابوون. هیللی شاولی نیوان هه‌ر
 دووک برۆی چال داکه‌وتبوو و نیگای ئه‌توت ئه‌له‌رزۆ و بی ئوقره
 ئه‌روانی. کاکۆلی به‌ر سه‌ری وه‌ک هه‌میشه له بن ته‌قیله‌که‌ی
 هات‌بوویه ده‌رێ و به نیگایه‌کی ورد و تیژ ئه‌زانرا که له سه‌ره‌تای
 وه‌رزۆ بی‌کاری خۆی‌دا، عه‌لی خاکی پیر بووه. ئه‌مه یه‌که‌مین رۆژی
 خولی بی‌کار بوونی عه‌لی خاکی بوو. وه‌رزیک که بو‌ی سه‌له‌ماندبوو
 پیمه‌ره‌ی ئیتر له سه‌ر ئاوی ئاغه نه‌ماوه و ناشی‌ته‌وه. پاش ئه‌و
 قامچی کاری و سووکایه‌تی پیکردنه، عه‌لی خاکی خانه‌نشین
 کرابوو و ئه‌بوایه خانه‌نشینی‌ش به‌مینته‌وه. ئه‌مه کابرای جووتیاری
 پیر کردبوو. پیر، نه‌ک له‌و بابه‌ته‌ی تیکی بشکینێ، به‌لکوو له‌و
 جو‌ره‌ی که به‌جیری کردبوو، به‌جیرتر له‌وه‌ی که پێشتر هه‌بوو.
 تیکه‌له‌یه‌کی نه‌فهرت و به‌ره‌نگار‌بوونه‌وه، له داهێزانی به‌ناچاری
 و بال به‌ستراوی‌دا.

له نیگای خاکی‌دا مه‌یدانه‌که و قه‌دیری که‌لایی خواداد
 و هه‌موو شته‌کانی‌تر ر‌واله‌ت و نموودیکی ئازارزه‌ریان هه‌بوو
 و هه‌ستی ئه‌کرد مسته‌کۆله‌ی ده‌سته‌کانی له ناو گیرفانی‌دا

٢٨٩٤
 که‌لی‌س‌ده‌ر
 به‌رگی نۆیه‌هه

بهستراون. بهستراون و کوټ و زنجیری نهوهی که ناتوانی هیچ کاریک بکات. گری و نازاری ناسته می گری. راست بوو که نهو هیشتا نهیتوانیبوو ریگه بهک بو زگار بوون لهو قینه رهشهی خوئی بدوژیتهوه. ریگه بهکی بیوهی. له سروشتی خاکی خوئی دا، خاکی وا بار هاتبوو که ریژ به ریژ و ستهم به ستهم وه لّام بداتهوه. نه گهر نهشی توانیبوو وابکات، به لّام بروای بهوه هینا بوو. بویه نزدیکترین ههستی که پاشی قامچی و سووکایه تی له گیانی دا دهنگی هه لّانابوو، بهر په چدانهوهی هاوسان بوو. نهو شتهی که نهیتوانی ناویک بکات به سهر گری نه فره تی دا، شه لاق لی دان و سووک کردنی دوژمنه کانی بوو، به تایهت و له هه موان زیاتر نالاجاقی و جه لیلی نالاجاقی و، نهسلانی بونداریش به لّام نه بهو نه اندازه به. گیانی پیشیلکراوی جووتیار، نه یویست ستهم به ستهم قهره بوو بکاتهوه. قامچیان لی دابوو، به ناوی نانبری خه لک به دناویان کردبوو، جووت به شه که یان قاچاندبوو و به هیوای خوا به ره لّایان کردبوو. خاکی ههستی بهوه نه کرد که پیمه ره ی جووتی ری به کی ئیتر پاله پشت و نویلی رهوتی ژیانی نییه.

ستهم له وه لّامی ستهم دا. نه مه ته نهها واتایهک بوو که له ههر ههنگاو و ههر نیگایهک و ههر هه لّوه سته به که له خوئی دا به دی نه کرد. ستهم له بری ستهم. به لّام نهو ده سته بندی کی دیکه به دهست و پیی خو به وه نه بینی و نه ویش نهوانی تر بوون. له گه لّ که سان بوون. له په یوه ندی دا بوون و په یوه سته بوون بهوانی ترهوه. خوئی له نالقه به که دا نه بینی که نه گهر بیزوی، زنجیریک نه که وینه بزاونتن. دهست نه گهر بو کاریک بیات، پیی نهوانی تریش دپته ناو کاره وه. بهم بروایه وه، کاریکیشی نه گهر بویستایهت بکات، ته نهها به دهستی نهو نه نه کرا. به لّام رهوتی کاری گشتی، کهی نهیتوانی نهو ناگره ی له دهروونی عه لی خاکی دا نه گرا، دامرکینیته وه؟

۲۸۹۵

که لیدر

به رگی نوبه م

باقولی بوندار، به گویره ی پیش بینی و ویستی نالاجاقی

ئەرباب، دانەوئىلەي دەشتى گواستىبوويەو بۆ زەغەرانى و شار و موغىسە و جىي تۆكەمە كوردبوون. لەم گىرە و كىشەيەدا، ھەولدانى جووتيارەكان بە تەواوەتى نامراد ببوو. تا ئەوھى ئەوان بچوولئىنەو و گەفتيان بکەن بەيەك، فەرمانى ئالاجاقى جىبەجى كرابوو و عەلى خاكى و ھەقالانى لە قوردا مابوونەو. ئالاجاقى، بوندار و دەسكەلاكانيان كارەكانيان بە دلخوازى خويان راپەراندبوو و ئىستەش بە بەرپا كردنى ئەم بەزمە، وا پئەچوو بە ريشى عەلى خاكى و يەكيتى جووتياران پئەكەنن!
ئەي، چى؟!

پرسيارىكى وھا بۆ خۆي گريپەك بوو كە عەلى خاكى خۆي تيدا بە گرفتار ئەزانى. تووش و گرفتار. تا ئەو رادەيە كە خۆي -لانىكەم بەو بارى دەروونى و دارتە ئالۆزمە كە پەيداي كوردبوو- بە لاوازتر لەو ئەزانى بتوانى ئەو گريپە بکاتەو. بۆيەش بوو چەندە كارەكان ئەچوونە بەرەو و رۆژان رانەبوون، دژواری ئەندىشەي پياوى جووتيار پتر ئەبوو و بەناچار قين و نەفرەتیشى پوالت و ماپەيەكى بەجىرتەر و دوژمنانەتر و بەردەوامترى پەيدا ئەكرد. برۆاى نەتوانين -بزانى نەزانى- خەرىك بوو ريشەي لە دەروونىدا دائەچەقاند. ئەم برۆايش بوو كە كابرأى تۆقاندبوو. برۆاى نەتوانين. بۆ پووچكردنەوھى ئەو برۆايش چ جايە خۆي بخاتە مەترسيەو و كارى وھا بکات كە پيوهرى ئاسايى نەيگريئەو. چ جايە خاكى بە كارىكى وھا بيەوئى، برۆاى بيەسەلاتى و كز و لاواز بوون لە خۆي دوور بکاتەو. بەو كارەي كە خويشى نەي ئەزانى چ كارىك ئەبيت، عەلى خاكى بەرگرى لە رووخان و گلانى خۆي ئەكرد. كارىك كە برۆاى توانينى بۆ بگيرئەو. دەسپيشخەرى بەرامبەر بە شالۆي نەتوانين؛ رىگە بەستن لە ئوونا بوون. كە ترسى تياچوون نابى بە كەم بگيرئى؛ ھەرەوھا شىتيتى مەترسى كردن بۆ بەرگرتن لە تياچوون، نابى بەكەم بگيرئى.

٢٨٩٦
كە ئىسداو
بەرگى ئۆزەم

«ئاخړهكهي، ئاخړهكهي!»

– بېر له چي نهكهپتهوه؟، ها؟!

بهلخي خوږي كيښابووېه بن ديوارهكه و شان به شاني عهلي له لاي ديوارهكه وهستاوو. عهلي خاكي هاتهوه به خوږي دا، جوولآ و نيگايهكي رموكي به نيوروخي بهلخي دا تپهپرانده و نهماژهي به قهدير، وتي:

– چ گيانفيدايهكي ليدهرچوو!

له وهلامي خاكي دا، بهلخي تهوسخهنديكي پوختي هينايه سهر ليوې. خاكي وتي:

– گفتي دهشتهوانيان پيداوه!

بهلخي وتي:

– نهگهر وايه بو پيت سهره كه بووه به گيانفيدا؟! دهشتهواني خو كارېكي كهه نيه. بهواتايهك، نهبي به ناغهي دهشت و بيابان! كهسيكي داري دهشتهواني بدن به دهستهوه، نهتواني ريگه به توپش نهوات توورهكهيهك گيا بو كاژيلهكانت بهپتهوه.

خاكي كه چاوي له ناست كارگيپراني قهدير ههئنهگرت، بيغهمي دهنگه نهسپاييهكهي له ههئلاي دهوول و زورنا، ههر بهو سووكيه وتي:

– سهرهتا پيم وابوو نهپانهوي جيگهكهي مني بدني!

بهلخي كه بو بيستني قسهي خاكي گووي هينابووېه پيشهوه، سهرې ههئتهكاند و له كاتيكا هاورپكهي له قهراخ ناپورهكهدا بهرو داواني قهلات نهبرد، وتي:

– بوچووني ههله! قهدير كهي تواناي كاري جووتيايي ههيه.

يهكي وهكوو نهو بو دهشتهواني زياتر بهكار ديت. چوني بليم، جووتيايي هي نهوانهيه كه قانيع و ملبهكوپن و نهتوانن بلكين به گهرووي خوږپانهوه. نارام و سهرلهبهر و كلک بزوين بن. بهلام قهدير نهوه نيه. به ئيشتيا و بهرزهفره. مروفي وا زياتر بو

دهشتهوانی به کار دئی. هەر بۆ دهشتهوانی ئەهشی. دهشتهوان هەرچەند لە مائی دنیا لە دارقەبسیهک زیاتری نییه، بەلام کارهکە بە جۆرێکە که پێی وایه دهشت و کێلگه هی خۆیهتی. واته لە خۆی ئەگهیهنی که خاوهنی ههموو ئەو شتانهیه که دراوهته دهستی. پهوشتی گزیر و قوڵچی پهیدا ئەکات. بۆیهشە حەزی لە خۆی ئەبی. ئەتوانی بآلی فش بکاتهوه و بآیشتی فش ئەکاتهوه. ورده ورده برۆا ئەکات که کوێخای قهلاّته، له راستی دا کارهکە ئەبی به ئاغهیی کردن به گیرفانی بهتال. وهکوو خۆ بادان به شتی خهڵکيهوه. خۆ تيم ئەگهیی؟!

خاکی به دژواری بزهیەکی هینایه سهر لیوی و روانیه بهلّخی. ئەوا له بن کۆلهکە کۆنه دالان، له سهر بهرزاییهکه وهستا بوون و هەرچەند وتووێژهکهیان له تهماشای بهزمهکه خۆشتر بوو، بەلام وهها وهستا بوون که ئەیانتوانی له سهر سهری حهشاماتهکهوه ناو مهیدان ببینن. خاکی دیسانه وهش نیگای له دهمی بهلّخی بوو. بهلّخی لالهگاوهی به دلی پهنجهکانی سپری و درێژمی دا:

– دهشتهوانی، زۆریش لیی ئەوهشیتهوه ئیستهکانی!
 کهوگیرهکە داویه له بنی مهنجهلهکه و هیواشی له باوکی بپاوه و چارهیهکی تریشی نییه. دروینه کردنهکەشت خۆ بینی. پاشانیش ئەو چهپکه گوڵه دای بهئاوا و ئەو فەرته نهیهی سازی کرد. خویپی نارپهسهن! بۆیه زۆرباش پێی ئەکهوێ له خوت و خۆپایی بیی به خاوهن دهسهلاّتی دهشت و بیابان و بهروبووم و خهله و خهرمان! ههه، به سووتاندنی کێلگه و گهنمهکه به ههموانی سهلماند چهنده خویپی و بیروومهته. ئەوهنده خویپیه که ئامادهیه لهبری کلاو، سهر بیات بۆ ئاغهکە. جگه لهمانه دهشتهوانی باشهی تریشی ههیه. یهکیان ئەوهی که دهشتهوان گهروکە و ناچار نییه له شوێنیک خۆی بهستهتتهوه. بۆ خۆی به ههموو لایهکه دا خولهی دئی. قهديریش ئەوهی بهدلّه.

٢٨٩٨
 که ئیستاده
 بهرگی نۆیه

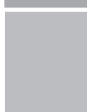

چونکه به جَلْمی و گه پآلی راهاتووه. چ باشتر که داریکیشی به دهستهوه بی. وانیه؟ ئهوانه تانی ئهوانه ی که ئه و کاره ئه دهن به ئه و، باش بیریان لیگردۆتهوه و بۆچوونه که شیان راسته. دهشتهوان ئه بی یه کیکی بی بروای خویری و بی چاو و پروو بی. له ناو سهده دهشتهوان دا یه کیکیش نادۆزیتهوه له گه ل خه لکی بگونجی. چونکه ناتوانی! چونکه خو ی وه کوو قولچی، وه کوو جهندهرمه یه. دهسهنده خو ره و ئه و دهسهنده بیباوکه بۆ ئه وه وه رئه گری که خه لکی پی بترسینی.

خاکی که سه ری داخستبوو و به لووتی گیوه که ی خو له پووتی قه له شه کۆنه که ی ئه وروژاند، شانهمانی هه لته کاند و وتی:
 — به لام هیشتاش دوو دلم. ناتوانم پروا بکه م که ئه و به و ئاسانیه له گه ل بوندار ریکه وتبی. ئه و هه موو رقه ی قه دیر له بوندار و کوپانی بوندار هه بیوو، ئه و هه موو کینه یه تۆ ئیزی به لویچیک ئا و شو رایه وه و رویشت؟ نه! هیشتاش له دل هه و گومانم له وه هه یه که قه دیر به و جو ره بووبیت به نوکهری بوندار. مه گه ر ئه وه ی که نیوکاسه یه کی له بن ئه و کاسه یه دا شاردیته وه. نه، من گومانم هه یه. من ناتوانم باوه ر بکه م!
 به لخی ته زیح که ی به ده نگه وه ده ستاوده ست کرد. چه ند

جاری تریش له م ده ست بۆ ئه و ده ست هه لیدا و پاشان وتی:
 — من پروا ئه که م. تۆ هه قته گومان بکه ی؛ به لام من باوه ر ئه که م. بۆچی نا؟! مه گه ر ئه وانه ی که ئه بن به جاش و نوکهر، له دنیا یه کی تره وه دین و ئه بن به ده سکه لا؟! نه خیر، هه ر هه موویان ئه وانن له ده وروبه ری مرۆفدا دین و ئه چن. زۆر هه بوون، هیشتاش هه ن و دیسانه وه ش ئه بن ئه وانه ی که ئه توان

بگۆرین. ئاده میزاد خو هه میشه له سه ر یه ک داره ت و هه وا ۲۸۹۹
 که یه در به رگی تۆ به م
 دوو ده ست ئه و تیخه پینشکه شی دوژمنه که یان ئه که ن تا سه ری
 هی وه کوو خو یانی پی ببری! له راستی دا ده می کاهووره که یان

وهرئەگەيپن بۆ لاي خۆيان. قەدير كە ئيتەر جيى خۆي هەيه! من ناتوانم بلييم ئەمە چ جورە دارەت و بارىكە و بۆ وههايه، بەلام ئەزانم كە بەم جورەش ئەلوي. ئەزانم مروّف كاتيکە بە چۆكدا هات، كاتيکە خۆي ئەوهي قبوول کرد كە ئەبي بيى بە ملكەچي ستەم، نزيكتيرين دالده و پهناگە سيبەري دوژمنەكەي خۆيەتي. قەدير بە ئاگرداني دەشت رادەي رقي خۆي پيشان دا. خو كاري لەوه گەورەتری پي ئەكرا. لە خۆي رانەئەبينى. لە راستىدا نەي ئەتواني ئەنديشەي كاري لەوه گەورەتر بکاتەوه. بۆيەش ئەوكارە كۆتايي رپگەي قەدير بوو. خەنيمەكانيشي ئەوهيان زاني و فيليان ليکرد و بە بي هەرا و هوريا خەنجەريان لە دەستي دەرهيئا بۆ ئەوهي لەكاتي خۆي دا بيدهنەوه دەستي. كە گەيشتە ئەوه، ئيتەر چ كاريكي پي ئەكرا جگە لەوهي پەنا بباتە بەر دوژمنايەتي؟ ئەوانيش جي خاليان دا و رپگەيان بۆ كردهوه. قەديريش بە سەرەوه خۆي هاويشستە ناو كووشيان! چ كاريكي پي ئەكرا جگە لەمە؟! ها؟

لەبري وهلام، عەلي خاكي پرسى:

– ئەيانەوي كى لە شويني من دابنين بە راي تو؟

بەلخي وتى:

– وابزانم ئەولحسييني ميلووره!

– باشە بۆ ئەو؟! من پيم وابوو ئەسلان ئەخەنە شوينهكەي

من.

بەلخي وتى:

– لەبەر ئەوهي كە ئەولحسييني ميلووره بەو بستمە زهوييهي

لە چەقي دەشتي ئاجين هەيهتي، بووه بە دركي چاوي ئالاجاقي.

ئەوسا كە پيمەرەي جووتيري ئەدەن بە دەستيهوه ئەتوانن وهكوو

برووش هەليقورپين. ئەو ميلووره گەن خۆرەش ئەگەر بە بيستني

هەوالەكە لە خۆشيانا دلپيشي نەتوقى، باشە. لە هەولاندا بە

سەرەوه خۆي هەلئەداتە ناو مەنجەلي حەليمەكە. ئيتەر ئاگاي

٢٩٠٠
كە ئيسدەر
بەركي نۆيه

لهوه نيبه كه نهویش و سهید سهرمه زاریش نه بی زهوییه کانیان به جی بهیلن و بچن به دواى بهختی خوځیان دا. بو نهولحسینی میلووره دلنیام نهیکه ن به جووتیاری بهردهستی خوځیان، بهلام بو زهوییه پاوانهکهی سهید سهرمه زاری چ نهخشه بهکیان کیشناوه، نازانه.

خاکی پی وانه بوو و وتی:

— نهخیر! من هیشتاش لهو گومانه دام که نهسلان بی جووتیار.

بهلخی به لیبراوی وتی:

— نهگهر نهبوایهت به زاوای حاجی پهسهندهکان، رهنگه. بهلام نهسلان نه بی قهلاتی خوینال ببا بهرپوه. نهسلان نه بی به ناغهی قهلات. مهگهر چاوهکانت نابین؟!

بوندار، به شیپ وهشانندن خوئی گه یاندبوویه ناو مهیدانهکه، قوئی قهگیری گرتبوو و بهرهو گهرماوهکه نه بیرد. نه هاتنه لهپرهی بوندار خو بهخو بهزمهکهی لهو شهوقهی که نهیبوو، خست! سهما ساردهوه بوو و چاوهشهکان که له دهرفت نهگهران، دهست و ده میان خاو بوویهوه و بیکه نیی پیچر پیچر شوینی دهوول و زورنای گرتوهوه و بوو به ورته ورت. بهلخی و خاکی هاتنه پیئشهوه و له بان شانی خالوی قه دیرهوه روانیانه نهوهی له ناو مهیدانهکهدا له نارادا بوو. پرووداویکی تاییهت پرووی نه دابوو. بوندار له گهل قه دیر به پلیکانهکانی گهرماودا چووبوونه خوارهوه و نهبوایه چاوه روان بکری چوون وله چ دوخیکدا له گهرماو دینه دهرهوه.

راستیهکهی نهوه بوو که بوندار به دواى سهیدی

تهله فوونچی دا هاتبوو و توورهی نهو خافل بوونهی نهو بهرهو گهرماو دابوویه غار. نیستهش له کاتیکا قه دیری لهبری سهید له لای زاوا دانابوو که به یارمهتی نهو پرووتهوه بیتهوه، له گهل سهیدی تهله فوونچی له پلیکانهکانی گهرماو نه هاتنه سهر و

به‌کبه‌ند سهرکۆنه‌ی ئه‌کرد و ئه‌یوت:

– ئاخ‌ر ه‌زر و ه‌وشت چ‌ی ل‌یه‌اتوو‌ه پ‌یاو؟ ک‌اژ‌یه‌که
ته‌له‌فوون‌ه‌که‌ت زه‌نگ ل‌یه‌دا و ک‌ه‌س ن‌یه‌ وه‌لام بداته‌وه. له
سه‌ره‌تاشه‌وه ئه‌بو‌ایه قه‌دیرت له‌گه‌ل زاوا بناردایه‌ت بو‌ گه‌رماو.
هه‌رچ‌ی ب‌ی هاوشان و هاودانن!

ته‌له‌فوونچ‌ی، وشک و ته‌ر خ‌وی له به‌ر کردبوویه‌وه و له
کاتی‌کا پ‌التاوه‌که‌ی له شانی راستی داکه‌وتبوو و کاتی سه‌رکه‌وتن
له پ‌لیکانه‌کانی گه‌رماودا م‌یه‌زه‌ره‌که‌ی ئه‌به‌ست و جن‌یوی به
ژنه‌که‌ی ئه‌دا، وت‌ی:

– مه‌گه‌ر ئه‌و ژنه‌تیوه که‌ر بووه؟ من به هیوای ئه‌و!

بوندار له کاتی‌کا ق‌و‌لی سه‌یدی گرتبوو و به ناو حه‌شاماته‌که‌دا
به‌ره‌و ک‌و‌لان په‌لک‌یه‌شی ئه‌کرد، گ‌وراندی به سه‌ری‌دا:

– ئه‌ویش وه‌کوو خ‌وت، خ‌راپ‌تریش له خ‌وت! باشه ک‌ی به
ت‌وی وت خ‌وت ڕووت بکه‌یته‌وه پ‌یاو؟، هه‌زار کارمان هه‌یه ئ‌یمه!
پ‌یت وایه ک‌ور‌ی حاج‌ی ح‌س‌ین‌ی چ‌وارگ‌و‌یه‌ش‌ل‌یم بانگ کردوو
بگ‌یه‌ری زه‌ماوه‌نی ک‌ور‌ی خ‌الی ب‌ی؟ قه‌بری باب‌ی هه‌رچ‌ی خ‌زم و
که‌سی باشه، چ‌ بگات به ش‌یه‌کان‌ی!

له راسته‌ی ک‌و‌لان‌ه‌که، ژنی سه‌یدی ته‌له‌فوونچ‌ی به هه‌لاتن
ئه‌هات و بونداری بانگ ئه‌کرد:

– هه‌ل‌ی بوندار. ت‌و‌ز‌یک توندتر. له شاره‌وه، له شاره‌وه کاریان
پ‌ینه! ئه‌ل‌ین ئ‌ا‌غه چ‌یه‌شته‌نگا به دوو ت‌ر‌و‌م‌ب‌یل‌ه‌وه که‌وتوونه‌ته
ر‌ی. ئه‌ی چ‌و‌ن بووه هه‌تا ئ‌یه‌سته نه‌گه‌یه‌شتوون؟

بوندار سه‌یدی له ناو ک‌و‌لان‌ه‌که به‌ج‌ی ه‌یه‌شت و خ‌وی
به‌ره‌و م‌الی ته‌له‌فوونچ‌ی ت‌ی ته‌فاند. سه‌یدیش ت‌یه‌ری کرد. به‌لام
نه‌ی ئه‌زانی له یه‌ک کات‌دا چ‌ی له م‌یه‌زه‌ره‌که‌ی که نه‌ئه‌به‌سترا
و، پ‌التاوه‌که‌ی که له شانی دانه‌که‌وت و، گ‌یه‌وه‌کان‌ی که کاتی
هه‌لاتن ناوبه‌ناو له پ‌یه‌ی دانه‌که‌نران، بکات؟ له‌م هه‌و‌ل‌بوونه‌دا بوو
که گ‌یه‌وه‌ی سه‌ید له پ‌یه‌ی داکه‌نرا و راست که‌وته ناو ج‌و‌گه‌ی

٢٩٠٢
که‌یه‌سه‌ده‌ر
به‌رگ‌ی ن‌و‌یه‌م

ئاوهكە و سەرەرای ئەو هەموو پەلەبەیی هەببوو بۆ گەیشتنهوه مائهوه، ناچار بوو بگه‌رپتهوه به دواي تا گيوه‌كه‌ي دا - ده‌ستپك به پيچهوه و ده‌ستپك به يه‌خه‌ي پالتاوهوه، به قه‌راخ جوگه‌كه‌دا بكه‌ويته غار و له ئه‌نجامدا بكه‌ويته ناو جوگه‌كه‌ و به ده‌ره‌لنگي ته‌ر و پالتاوي ته‌ر و گيوه‌ي ته‌ره‌وه بيته‌وه ده‌ره‌وه و جارپكي‌تر بكه‌ويته‌وه مي‌زه‌ر به‌ستن و هه‌م له رو‌يشتنيشدا پي هه‌لگري.

– ئه‌ي بۆ نه‌گه‌يشتون هيشتا؟ ئه‌لئ به‌ياني چيشته‌نگا كه‌وتوونه‌ته ري؟!

سه‌يدي ته‌له‌فوونچي نه‌گه‌يشتبويه به‌ر پليكاني ديواخاني مائي خو‌يان كه‌ بوندار له پليكانه‌كانه‌وه فرکه‌ي كرد و به به‌ر سينه‌ي سه‌يدا تپه‌ري و هه‌لاته كو‌لان:

– قه‌دير، قه‌ديرم بۆ بانگ بکه‌ن!

سه‌يد كه‌ به دواي بونداردا گه‌رپابويهوه بۆ كو‌لان، وتي:
– خو‌ت وتت قه‌دير له گه‌رماو به‌مي‌نيته‌وه، هوشت له كو‌يهه؟!

بوندار شاقه‌لي پالتاوه‌كه‌ي گرت و له كاتيكا پالي پيوه ئه‌نا به‌ره‌و لاي خواره‌وه، وتي:

– به قه‌دير بلئ با بيته‌وه، بلئ با بيټ! زوبه‌ كاكه گيان!
زوبه‌! بزانه چۆن بي كه‌س كه‌وتووم، بزانه چۆن پرووزهم با بردوويه‌تي؟ قيت قيت له لاي مه‌يدانه‌كه‌ وه‌ستان و زه‌ق زه‌ق سه‌ير ئه‌كه‌ن، به‌لام شتاقيان، شتاقيان... ئه‌ي له زه‌وي گه‌رم بدرپي نادعه‌لي، ده‌ك بچي بۆ جه‌ه‌ننهم خزم و كه‌سي بي‌كه‌لك!
سه‌يدي ته‌له‌فوونچي به‌غار دوور كه‌وتبوويهوه و بوندار له ناو كو‌لانكه‌دا، له كاتيكا له به‌ر خو‌يه‌وه بۆله‌ي ئه‌هات، خو‌ي

٢٩٠٣

كه‌په‌در

به‌رگه‌ ئۆيه‌م

رئه‌وه‌شاندا و له‌مبه‌ر بۆ ئه‌وبه‌ري جوگه‌كه‌ ئه‌په‌رپيه‌وه و جنيوي ئه‌دا. له‌م كاته‌دا عه‌باسجاني كه‌لايي خواداد كه‌ وه‌كوو چه‌قه‌ل له سه‌ر بان خو‌ي كز كردبوو، بانگي هه‌لدا:

– عه‌ره‌بانه‌ي جه‌نابي تالاوايي، بوندار! فاي‌تووني چوار

ئەسپە! بېروانە چۆن تاوی داوہ بېپېر، ئەلپى تېرە دەرئەچى! چ
تۆز و دوومانپكى بە حەوادا بەرزکردۆتەوہ!

بوندار بۆ ئەوہى بتوانى چاوى لە چاوى عەباسجان بى، چووہ
بن دىوارى مالى تەلەفوونچى و پرسیارى کرد:

– چەن کەس ديارن؟

عەباسجان وەلامى داہەوہ:

– جەمەى دى!

– هېچيان بە دواوہیە؟ ئەسپىک، هېسپىک!

– هېچ، هېچ! بەس فایتوونى چوار ئەسپە!

قەدیر لە خواری کۆلانەکەوہ بە غار ئەھات. دەستپكى
بە کلاوہکەيەوہ و دەستپک بە گوللى کەمەربەندەکەيەوہ و
قەيتانى پۆستالەکانى لە بەر خۆيەوہ ھەليانئەخستەوہ. کە
گەيشتە نزیک بوندار دەستى کرد بە قوئى جاکەتەکەىدا،
کيژد و ھەسانەکەى خستە بەر پشتينەى و پرسى ئەبى چى
بکات؟ بوندار کە خويشى نەى ئەزانى چى بکات، تاويک لە سەر
جوگەکە راوہستا و پاشان وتى:

– ئەوہندەت نەزانى ئالاجاقى ئەرياب گەيشت. بېرۆ خەرىكى
عەگال و گورىسى و شترەکەت بە. يەک دوانپکيش پەيدا کە
لە بەر دەستتدا بن. ئەم عەبدولە پەشە چى ليھات؟! خۆزگە
دلاوہرم ليژە راگرتبا و يەكىترم بناردايەت بۆ قەلات. ناخ!

قەدیر خۆى بە بونداروہ خەرىک نەکرد و چوو بە دواى کارى
خۆىدا بەرەو حەوشە و ئاغەل. بونداريش ھات بۆ حەوشە و بە
مووساى وت کە کۆليک دارى بە گورىس بەستبوو و خەرىک بوو
ئەيبرد بۆ دىواخان:

– تۆ لەوئى چى ئەکەى بزنە قەنى؟ ئەو دارانە بۆ ئەبەيتە
سەر؟

مووسا لە سەر شوپنى خۆى لە سەر بان ماپەوہ و
عەباسجان لە کاتيکا دائنەوہيەوہ دارەکان لە مووسا وەرگىژى،

۲۹۰۴
کە ئىسەدەر
بەرگى نۆبە ۵

له وه لّامی بونداردا وتی:

– من ئەمەوی گریک ساز بکەم بوندار. پرچام لەم سەرماسە گەدا! سەیر ئەکەم چ هەوا یە کە؟ راست بوو بە زستان!

بوندار مووسای دایە بەر تەشەر و وتی:

– تۆ برۆ خوارەووە جنۆکە! برۆ بە چاوە شەکان بلی بچن بە پینشوازی جەنابی تالّاوا ییەووە و بیکوتن! هەلی!

ناوی تالّاوا یی وەکوو دەنگی دەهۆل، نەک هەر لە مائی بوندار، بە لککوو لە قەلّاچیمەن دا دەنگی دایەووە. روخەک لە چا پەزخانە دەرپەرییە دەروووە و بە شەوق و خووشیەووە کورەکانی بانگ کرد:

– کورینە، جەنابی تالّاوا یی، هەلین بە پیریەووە! دمهکە کەت هەلگرە کووچک! نا، نا. چۆبازی، چۆبازی. بە چۆبازی بچن بە پینشوازییەووە. چۆبازی، لەگەل دەهۆلیەکان، زەریف، گورج بە! ژنی لوتی روخەک بە دوا ی کورەکانی دا سەری لە دەرگای چا پەزخانە هی نایە دەروووە و روانیە عەباسجان و پرسی:

– دلنیایت خودی خویتی؟!!

عەباسجان لە وه لّامی ژنی روخەک دا وتی:

– دەسخۆش بابە گیان! تۆ بلی من ئەسپ و عەرەبانە ی جەنابی تالّاوا یی نەناسمەووە؟!!

ژنی روخەک پەنجەکانی هی نایە یەک و ماچیکی دەنگداری نووکی پەنجەکانی کرد و لە کاتی کا خوئی ئەبردە ژوورەووە وتی:

– قوربانی ئەسپ و عەرەبانە کە ی!

کورەکانی روخەک پاژنە ی گیووەکانیان هەلکیشا و داری وازیان هەلگرت و وەکوو دوو پشیلە ی دەستەمۆ بە پلیکانەکان دا شۆربوونەووە و بە یەک دەنگ هاواریان کرد:

– ئالّات هەر شەکاوە بی جەنابی تالّاوا یی!

میوانەکانی بونداریش نەیان ئەتوانی هەر لەو ی دابنیشن و راوەستن تا جەنابی تالّاوا یی بیّت بو لای ئەوان. بۆیە هەلسان و نە زۆر بە پەلە، هاتنە بانجە تا بو پینشوازی لە جەنابی تالّاوا یی

گیوه‌کانیان له‌پێ بکه‌ن.

دههۆڵ و زورنا له به‌رده‌م ئه‌و حه‌شاماته‌ی دوایان كه‌وتبوو، به‌ره‌و كاروانسه‌را ئه‌رپۆشتن. بوندار بۆ خۆی له پێش هه‌موانه‌وه ئه‌رپۆشیت و به‌ دههۆڵ ژهنه‌کانی ئه‌وت گه‌رمتر بیکوتن. کورپه‌کانی لۆتی روخه‌ک ورده ورده ئه‌که‌وتنه سه‌ما.

له مائی بوندار سێ كه‌س مابوونه‌وه. یه‌کیان نوورجیهان كه‌ قهنده کلۆکانی ئه‌کرده قهندان. یه‌ک سالار ره‌زاق كه‌ له چێشتخانه له به‌ر کوانوه‌که دانیشتبوو. یه‌کیش قه‌دیری كه‌لای خواداد كه‌ قه‌مه‌تری وشتره‌که‌ی گرتبوو به‌ ده‌سته‌یه‌وه و له گه‌ور ئه‌یه‌ینایه‌ ده‌روه. مووساییش كه‌ له‌گه‌ڵ هه‌للاکه‌ رپۆشتبوو، گه‌رایه‌وه. به‌لام قه‌دیر ده‌رفه‌تی نه‌دا و ده‌سه‌جی ناردی به‌ دوا‌ی عه‌بدوله ره‌ش‌دا. مووسا نه‌گه‌یشتبوو، كه‌وته‌وه رپۆ و قه‌دیر، وشتره‌که‌ی برده سووچی دیواره‌که و کردیه سه‌ر گه‌ون. ده‌نگی دههۆڵ و زورنا و قیژه و هه‌را له لای کاروانسه‌راوه ئه‌هات.

– ئه‌لێن ده‌س له رپووی پاروهه ئه‌نی ئه‌م جه‌نابی تاللا‌وا‌یییه! خوا دارایی و شکۆی زیاتر بکات. ئه‌مه ده‌نگی بابه‌ گولۆ بوو كه‌ کاتی تیپه‌رین له کولان و به‌ به‌رده‌م مائی بونداردا بیسرا.

عه‌باسجانی كه‌لای خواداد، له سه‌ر بان، له کاتی‌کا ده‌ره‌لنگه‌کانی له بلیسه‌ی به‌ هاشاولی ناگره‌که ئه‌پاراست، له ته‌وه‌نه‌ی خه‌لکه‌که مۆر بیوویه‌وه و به‌ تامه‌زرۆییه‌وه ئه‌یوت:

– ماشه‌للا، ماشه‌للا! سه‌یری بکه. به‌ راستی كه‌ ناغایه‌تی هه‌ر له خۆی ئه‌وه‌شیتته‌وه. هیشتا پێی له رکیفی عه‌ره‌بانه‌که نه‌خستۆته سه‌ر زه‌وی ده‌س به‌ گیرفانی‌دا ئه‌کا و ئه‌سه‌که‌ناس ئه‌به‌شیتته‌وه. ئه‌ی به‌ قوربانی ئه‌و جوړه‌ پیاوانه‌ به‌م! ئه‌زانم سه‌رخۆشه، دیاره. به‌خشنده و ده‌س‌کراوه. خوا زیاتری پێ رها بیینی. ماشه‌للا به‌ که‌ولپۆسه‌که‌ی هه‌موو کولانه‌که‌ی داگرتوه؛

٢٩٠٦
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی نۆیه‌م

— ماشه للاً له بهران ئهچى!

به دواى خانى تاللاوا، بوندار و ميوانهكان چوونه ناودالان و له چاوان ون بوون. دههول و زورنا ئهيكوتا و ههوشه پر ببوو له منال و ميروندال. كوراني لوتى روخهك دارهكاني يارى كردنيان دابوو به بن بال و ئارهقهى تهويل و دهور مليون به دهسر وشك ئهكردهوه. ئهوان له جهمسهرى راسته كوولانهكهوه تا ههوشهى بوندار له بهردهم خانى تاللاوا سهماى چيوبايزيان كردبوو و ئيستتهش ههزيان لهوه بوو بچنه بانيجه بو ئهوهى ئهگهر جهنابي تاللاوايى نهشه بوو، له ناو ديواخان يان له بانيجه دهس پيكه نهوه. بو ئهم مه بهسته لوتى روخهك دارهكاني سهماكردى كورپهكاني وهرگرت و وتى شلپيك ئاو بدهن به سهروچاوياندا، پاشان بينه سهه. خويشى له پيشهوه روپيشت بو ئهوهى رادهى ههزى جهنابي تاللاوايى بو كورپى سهماكردن، ئهويش به بهشدارى جهيران، تاقى بكاتهوه.

بابقولى بوندار پاش ئهوهى ميوانهكاني له ديواخان دامهزراند، هاته بانيجه و به دههول ژهنهكاني وت برؤنه دهرهوه بو ناو مهيدانهكه و له گهل هاتنه دهرهوهى زاوا گهرمى بكن. مهرحهبا و كلو ئهيانكوتا و ئهيانژهنه. له دهرگاكه چوونه دهرهوه و به كوولانهكهدا به رهوخوار بوونهوه. مناليش به دواياندا و بابه گولوايش كه ئهسپهندهر سووتهكهى خاموش ببوو، به گولچان كوتان كرديه كوولان و به دواى دهنهكاندا به رهوه مهيدان روپيشت. كوراني لوتى روخهك به دهست و چاوى شووا و سهه و قزى ئاوده ليهوه له سهه جوگهكه ههلسان و، عه ره بانه چى و گهزيرهكهى خانى تاللاوا دوو سهه به ختهى پيشكهش كراويان برده ناو ههوشه. عه بدوله رهش پهزهكاني برد بو گهور و له گهل عه ره بانه چيهكه چوه دهرهوه بو ئهوهى ئهسپهكاني ئاغه بكنهوه و له ريگهى پشتهوهى قه لاجيمه ن بيانبات بو ئاغل:

— خودى عه ره بانه كهش ئهتوانين له ريگهى پشتهوه بههين

٢٩٠٨
كه ئيسدەر
به رگى ئۆزه

تا بهر دهرکی ئاغەل. رڤگه‌ی عه‌ره‌بان‌ه‌ی هه‌یه.

گزیری خانی تالّوا، کابرایه‌کی وردیله و تیژ - ئاشنای مائی
 روخه‌ک - له‌گه‌ل کووچک و زهریف به‌ره‌و باله‌خانه که‌وته رڤی
 و به‌رڤوه سیگاری دهره‌ینا، فه‌رمووی له‌ کووچک کرد و پڤی
 نایه ناودالّان. گزیری خانی تالّوه که‌ گه‌یشته سه‌ر پلکانه‌کانی
 بانجیه، عه‌باسجان بۆ به‌خیر هینانی به‌ لیواری بانه‌که‌دا شۆر
 بووویه. قه‌دیر له‌ پشت و شتره‌که‌ هاته دهره‌وه، هه‌لات به‌ره‌و
 کوّلان و به‌ دوا‌ی عه‌بدوله‌ ره‌شدا هاواری کرد:
 - توّ ئه‌بی لی‌ره‌ بی، ره‌شه! ئه‌بی ده‌س پڤ بکه‌ین. زوو
 بگه‌رڤوه، زوو!

مووسا جاریکی‌تر کوّله‌داری نا به‌ کوّلیه‌وه بۆ ته‌نوو‌ره‌که‌ی
 مائی ته‌له‌فوونچی. عه‌باسجان که‌ له‌ سه‌ر بان هه‌ر دوو قاچی
 له‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌ری ئاگره‌ کز بووه‌که‌ راکیشابوو و ئه‌توت خو‌ی
 داچه‌ماندوو به‌ سه‌ر خوّله‌می‌شدا، به‌ ده‌نگی به‌رز بوّالّندی:
 - بپروانه‌ چ هه‌وایه‌که‌! ده‌ک له‌ کاری ئه‌و خوایه‌! چ وشکه
 سه‌رمایه‌که‌! دهریش ناکه‌ون ئه‌م، خوایه‌ توّبه‌!

پاشان رووی له‌ قه‌دیر که‌ ئه‌گه‌رپایه‌وه بۆ حه‌وشه‌، وتی:
 - بیبه‌سه‌وه ئیتر توّیش، به‌ خوّت و ئه‌م و شتره‌ته‌وه!
 قه‌دیر که‌ خه‌ریکی هه‌ل‌کردنی قوّلی کراسه‌که‌ی بوو، سه‌یری
 سه‌ریانی کرد و به‌ ته‌وسه‌وه وتی:

- چاوه‌رڤ بووم توّ فه‌رمان بده‌ی!
 عه‌باسجان نه‌یخسته‌ خو‌ی و رووی وه‌رگڤرا. قه‌دیر گوریسه
 ئالقه‌کراوه‌که‌ی کرده‌ شانی و ره‌شمه‌ی و شتره‌که‌ی راکیشا
 و له‌ ده‌رگا برديه‌ دهره‌وه. له‌ کوّلان و شتره‌که‌ی له‌ سه‌ر ئاو
 راگرت و هه‌ر له‌وڤوه بانگی له‌ بوندار کرد که‌ له‌ دیواخان بوو.
 زیره‌ و زرمه‌ی زورنا و ده‌هۆل له‌ حه‌وا‌ی خوّله‌می‌شی و پچاوی
 قه‌ل‌چیمه‌ن‌دا ده‌نگی ئه‌دایه‌وه و قیژه‌ی کونده‌به‌بووه‌که‌ی قه‌دیر
 جارجاره‌ له‌ نیوان ساز و ده‌هۆله‌که‌دا ئه‌بیسرا. ده‌نگی نه‌رمی

تاره‌کەى پڕوخە‌کەيش -وه‌ک بڵى سازه‌کەى کۆک ئە‌کرد-
 ناوبه‌ناو به‌رز ئە‌بوويه‌وه. هه‌روه‌ها ده‌نگى گف‌ت و بى‌ژ و پى‌که‌ننى
 ميوانه‌کانيش له‌ ديواخانه‌وه ئە‌گه‌يشته‌ کۆلان. جارى‌کى دى
 قه‌دير ده‌نگى به‌رز‌کرده‌وه و بوندارى بانگ کرد. بابقولى بوندار له
 ديواخانه‌وه هاته‌ بانيجه‌ و سه‌رى بۆ کۆلان نووشتانده‌وه و به
 قه‌ديرى وت:

- ئا، بلى. گويم لىته!

قه‌دير وتى:

- ئە‌مه‌وى ورده‌ ورده‌ وشتره‌که‌ بيه‌ستمه‌وه، يه‌کىک بنيره
 بۆ گه‌رماو به‌ کوره‌کان بلى ئاماده‌ بن.

بوندار رووى کرده‌ باني ديواخان و له‌ عه‌باسجاني پرسى:

- هيجت لى دياره‌؟

عه‌باسجان وه‌لامى دايه‌وه:

نه‌خىر بوندار. هيشتا هيج ديار نيه‌!

قه‌دير به‌ بوندارى وت:

- تا ئە‌و کاته‌ى که‌ ده‌رئه‌که‌ون!

عه‌بدوله‌ ره‌ش عه‌ره‌بانه‌کەى تا پشت ديوارى ئاغه‌له‌که‌
 لىخوړى و شوپىنى ئە‌سه‌په‌کانى ئاماده‌ کرد. هه‌لاته‌ حه‌وشه‌
 و يه‌کسه‌ر هات بۆ کۆلان، لای قه‌ديره‌وه وه‌ستا و گووى له
 وتوويزه‌که‌ راگرت. عه‌باسجان له‌ سه‌ر په‌نجەى پى به‌رز بوويه‌وه،
 جارى‌کى تر روانيه‌ پىگه‌که‌ و هه‌ر له‌و داره‌ته‌دا، به‌ بى ئە‌وه‌ى ناوړ
 له‌ بوندار بداته‌وه، وتى:

- ئائهما‌نه ئە‌بى خويان بن؛ خويان. خه‌ريکن دىن!

بابقولى بوندار، تىژ و چالاک به‌ پليکانه‌کانى سه‌ربان‌دا
 سه‌رکه‌وت و له‌ پىگه‌ى زه‌غه‌راني ورد بوويه‌وه. قه‌دير له
 جوگه‌که‌ په‌رپه‌وه، له‌ بن ديوارى مالى ته‌له‌فوونچى راوه‌ستا،
 له‌ سه‌ر په‌نجەى پى به‌رز بوويه‌وه و مى پاكيشنا. مووسا له
 ده‌رگای مالى ته‌له‌فوونچى هاته‌ ده‌ره‌وه و لای شانى قه‌ديره‌وه،

٢٩١٠
 كه‌ ئيسدەر
 به‌رگى نۆيه‌مه

کهوته سهیرکردنی بوندار و عه‌باسجان که له سه‌ر بان چاوه‌دیر
 راه‌ه‌ستابوون. قه‌دیر که به ئاشکرا جارپس بوو و به‌ربینگ
 گیرابوو، به‌رهو بان بانگی کرد:

– چی ئەبینن ئاخ‌ره‌که‌ی؟ هیچ‌تان ساخ کرده‌وه؟
 بوندار له سه‌ر بان هاته خواره‌وه و له سه‌ر پلی‌کانه‌کان به
 قه‌دیری وت:

– ئەبێ خۆیان بن. مسوۆگەر خۆیانن. خۆ میوانی ترمان نییه
 که به ترومبیل بێن. دوو ترومبیل به دوا‌ی یه‌ک‌دا دین. ئەگەر
 له لایه‌ن جه‌نابی سه‌عه‌یدییه‌وه بوایه‌تن، ئەبوا‌یه له رێگه‌ی
 شو‌راوه‌وه بێن، پێم وابێ خۆیانن.

قه‌دیر له جوۆگه‌که به‌ریه ئەمبه‌ره‌وه و وتی:
 – ئە‌ی خه‌وینین!

وشت‌ر باعاندی له کاتی‌کا نه‌ی ئەویست به چۆ‌ک‌دا بێ و
 ده‌نگه‌که‌ی له‌گه‌ڵ ده‌هۆڵ و زورپنا و هه‌راوه‌وریا تی‌که‌ڵ ئەبوو.
 وشت‌ر سه‌ر و ملی به هه‌موو لایه‌ک‌دا با ئەدا و نه‌ی ئەویست
 ئەژنۆ‌ی بنووش‌تینی‌ته‌وه. به‌لام قه‌دیر بنی قه‌مته‌ره‌که‌ی توند
 را‌گرت‌بوو و به بێ گو‌یدانه لا‌انه‌وه‌ی وشت‌ره‌که به نووکی پۆ‌ست‌ال
 له چۆ‌کی ئاکوتا و عه‌بدوله ره‌شیش یارمه‌تی ئەدا. با‌بقولی
 بوندار خۆ‌ی گه‌یانه‌ کو‌لان و به شه‌له‌زاوی وتی:

– یه‌کی‌ک هه‌لی بۆ گه‌رماو، یه‌کی‌ک هه‌لی بۆ گه‌رماو و به
 مناله‌کان بلێ‌ی جل له به‌ر بکه‌ن و ناماده‌ بن!
 قه‌دیریش به هه‌مان رووت‌الیه‌وه به بون‌داری وت:
 – که‌س لی‌ره خۆ‌ی بی‌کار نییه، چاوت لی‌ نییه؟
 بوندار خۆ‌ی به‌ره‌مو‌خوار بوویه‌وه و به ئاشکرا ئەببولا‌ند:

– که‌سم نییه، هیچ که‌سم نییه! له‌م رۆ‌ژه‌دا نه‌ئه‌ک‌را
 جووتیاره‌کان نه‌چن بۆ ده‌شت؟ نه‌ئه‌ک‌را رۆ‌ژی‌ک په‌ک خه‌ن؟ ئاله‌م
 جو‌ره‌ کاتانه‌دا‌یه که‌ مرو‌ف ئەزانێ هیچ که‌سی نییه، هیچ که‌س!
 عه‌بدوله ره‌ش بۆ ئەوه‌ی ئەژنۆ‌ی وشت‌ره‌که بنووش‌تینی‌ته‌وه،

٢٩١١
 که‌ی‌ده‌ر
 به‌رگه‌ی نۆ‌یه‌م

مهچهكى به ههر دوو دهست گرتبوو تا به دواڊا بى شكينننه وه
و له م گيره و كيشه يهڊا به ته شه ره وه وتى:

— هينشتاش هيچ كه سى نيه، هه ه، له شكرى نهوئى.
قهدير له كيشه ي يخدانى وشتره كهڊا، به عه بدوله ره شى
وت:

— كارى خوټ بكه پياو باش، خه ريكى كارى خوټ به!
وشتر نه پاراپيه وه و چوكى نه نهڊا پاشوه نى ليدن. به لام
قهدير، گوپى له پارانه وه و گريانى وشتره كه نه بوو و به ههر
دژواريه كه بوو، نه ژنوئى چه پى وشتره كه ي — هه روا به پيوه — له
عه گال خست و شه ته كى دا. نه وسا نوره ي نه ژنوئى راستى بوو.
قهدير له بن مى وشتره كه وه هاته نه مبه ر و ده ستي دا به.
مووسا چه له ميه عه گاله كه ي تا قى كرده وه، خوئى لاي رانى
وشتره كه كيشايه دواوه و وتى:

— دلاوه رى ناردووه بو قه لآتى خوينا ل بو نه وه ي به كاره كانى
نهوئى رابگات. قوربانى نازانم ناردووه بو كوئى. ماهدرويشيشى
به و جوړه ناواره كرد، شيروشى به جوړيكى تر درپه راند، نه سلان
و شه يداش كه!

وشتر به چوكا هات. عه بدوله ره ش عه گاله كه ي له ده ستي
مووسا وه رگرت و له كاتيكا نه يدا به قهدير، وتى:

— نه ي جووتياره كان چى؟ نه ي نه وان بو يه كيشيان خوئى
پيشان نادا؟

قهدير عه گالى نه ژنوئى راستيشى جه راند و توند به ستي و
به عه بدولى وت:

نه تهوئى وه لام له كئى وه ريگرى كه نه وه نده چه قه چه ق
نه كه ي؟! له من؟!

عه بدوله ره ش وتى:

— خه ريكين قسه نه كه ين، ئيترا!

— قسه؟! ئيسسته كاتى قسه نيه، كلكى وشتره كه بگره

۲۹۱۲
كه ليسانس
به رگى نوره م

تا دوايي!

بوندار به په له هات. لای وشتره که که ههروا ئه ی بوړاند
وهستا و به قه دیری وت:

— ئه گهر زاوا زووتر گه پښت. ههروا له دوورهه رای بگره
تاخوم له ملاوه میوانه کان ئه هیڼم. له هر دوو لاره که هاتنه
به رهوه و گه پښتنه نزیکی ئیره، ئه وسا. خو تئنه گه ی؟ خو پښنه که
ئهبی له کاتی خو ی دا برژیته سهر زهوی. من خوم ئه روم به
به رهو پیری میوانه کانه وه!

بوندار له کاتی کا دهستی ئه برده ناو قو لی پالتاوه که یه وه بو
ئوهی دایپو شتی، هر بهو له زه له جو گه که په ریه وه و به ره ولای
سهره وهی کو لانه که ههنگاوی تیژ کرد. عه بدوله رهش سهری
دور کهوته وهی بونداری کرد و له کاتی کا ددانه رزیوه کانی به
پیکه نین پښان ئه دا، وتی:

— بو پښوازی ئه مه یان چاوه شی له گه ل خو ی نه برد!
قه دیر قاچه کانی وشتره که ی خه واند، ئاره قه ی ناوچه وانی به
قو لی سرپه وه و له کاتی کا ئالقه ی گوریسه که ی له شانی مووسا
هه لئه گرت، وتی:

— نابیسی روخه ک خه ریکه تاره که ی کوک ئه کا؟ سازژن خو
له یه ک کاتا ناتوانی هم بو تالوایی لی بدا و هم بو ئالاجاقی
سه ما بکات!

عه بدوله رهش سهری گوریسه که ی له دهستی قه دیر
وهرگرت و به گالته وه وتی:

— له بهر ئه وهی که بوندار ئه یه وی هر هه موویان به جاریک
رابگری، پیموایه رهنه گه ئه یه وی مووزاتیک، شتیکی واکات!

قه دیر قه متره که ی له سهر و بیقلی وشتره که کرده وه و
کهوته به ستنی قه پوز و سهروملی وشتره که و، به عه بدوله
ره شی وت:

— وا پی ئه چی ئه مرؤ زور نه شه ی. کهوت، که له شپرانه

ئەخوئىنى! گوريسەكە لە بن رانى وشترەكەوہ تىپەرپىنە تا خۆم
دېم ھەلى ئەپپىكم.

عەبدولە رەش چۆكى دادا و ئەماژەى بە عەباسجان، كە
ئەھاتە كوۆلان بە پىكەننەوہ وتى:

– سەيرى كە، بووہ بە چۆنەرى پىشناو!

عەباسجان ھەئەلەرزى. تال تالى رىشى شووش وەستاوو
و چەناگەى ئەلەرزى و ددانەكانى لىكىان ئەدا و ئاو بە سىلەى
چاوەكانىدا كەوتبووہە رى. دەستەكانى خستبووہە گىرفانى و
ئاتەكى جاكەتەكەى توند لكاندبوو بە ورگىەوہ و لە كاتىكا
پىشتى ئەلكاند بە دىوارى مالى بوندارەوہ، بوۆلاندى:

– قومىك ئارەق، قومىك ئارەق! بە دەستى خۆم و بە شانى
خۆم ھىنام و دامە دەسىان. بەلام، بەلام، جا برۆ بزانه جەنابى
تاللاوى چى بەو ژەھرى مارە ئەكا! مرووف خۆ ناویرى پى بخاتە
دىواخان. خۆ ناویرى!

عەبدولە رەش چۆكى راست كردهوہ و وتى:

– ئەگەر نىوانىت لەگەل لا لا ناخوش نىيە، تاوېك بچۆ
بو سەرتەنوور، بەو جۆرەى دەرنەكەوئى بەو كىشك كىشانەت
مسقالىك خومار بوويت!

– چار نىيە، چار نىيە! وەكوو شەقشەقە ئەلەرزىم!

عەباسجان ئەوہى وت و لە جوگەكە پەرىەوہ، پاژنەى پىي
لە ئاوەكە پوچوو. جنىوئىكى ھەوا دا و سەرى كرد بە مالى
سەيدى تەلەفوونچىدا.

عەبدولە رەش وتى:

– ھىنايان! زاوا زىرپنەيان ھىنا، برۆا چ ئەمىر ئەرسەلانىكە!
بە دواى دەھول ژەنەكاندا، ئەسلان و شەيدا لەگەل سەيدى
تەلەفوونچى كە دەرەلنگى شەروال و گىوہەكانى ھىشتاش
تەر بوون، بەرەو روويان ئەھاتن. زاوا و ھەفالانى بە ئەسپايى
ھەنگاويان ھەئەھىنا و منال و مېرمندايش لە ھەموو لاوہ،

۲۹۱۴
كەلىسەدەر
بەرگى نۆبە ۵

له بهر و دوا و له ناو هاتوان دا نه هاتن. تنها بابه گولآو بوو كه
سینی خاموشی نه سپه ندهر كهی به دهسته وه، دوا به دوا ی زاوا
گولچانی رانه وه شاندا و نه هات.

به نزیك بوونه وهی دهنگی دهوول و زورنا، عه باسجانی كه لایی
خواداد كه خوئی كوور كردبوو و دهسته كانی هر له گیرفانی دا
بوون، له ده رگای مائی نه له فوونچیه وه هاته دهره وه و روانیه هر
دوو بهری كوولانه كه. لای سهرووی كوولانه كه، بابقولی بوندار،
دیار بوو دردونگی هه لاتن و وهستان، دهستی بو یه كیک له بهر
ده رگای مائی خویمان رانه وه شاندا. قه دیر له كاتیكا گوریسی سر
و ملی وشتره كهی توند رانه كیشا، به سوخورمه ی عه بدوله
رهش، روانیه بوندار. بوندار نه توت له گهل راوه شانندی دهستی
قسه شی نه كرد، به لام له دهنگدانه وهی بانگی دهوول و شیوه نی
زورنادا، هیچی وا له قسه كانی نه نه بیسرا. قه دیر رووی له
عه بدوله رهش كرد و لیی پرسی:

– تو هیچ تی نه گهی له و هیما و نه مازه یه ی بوندار؟!

عه بدوله رهش شانی هه لته كاند و دهستی برد سیگار یکی
له گیرفانی دهره ینا. عه باسجان چاوی له دهستی عه بدوله رهش
له جوگه كه په رییه وه و چووه نزیکیه وه و به گله ییه وه وتی:

– دوو كانه كهش نه كراوه ته وه پا كه تیك جگهره بكرین!

عه بدوله رهش سیگار ه كهی پیدا و وتی:

– سیگاری مفته كه یفی زیاتره!

قه دیر گوریسه كهی شه تهك دا و له كاتیكا خه ریک بوو
گوریسه كه به بن كلکی وشتره كه دا بیات، گورانندی به سر
مووسادا پروات بزانی بوندار نه لی چی؟ مووسا به ره و بوندار
غاری دا و گه پیشته لای. په یامه كهی وه رگرت و به هه مان خیرایی
گه رایه وه و به چاوه شه كان كه خه ریک بوون نزیك نه بوونه وه،
وتی:

— هه لېن به ره و کاروانسه را، بو پېښوازی ئالاجاقی، هه لېن،

یا لالا!

بوندار بو پېښوازی میوانه کانی گه رابوو یه وه و مووسا له به ردهم دهوول ژهنه کانه وه، به ره و لای ژووره وهی ئه بردن. ئه وه ندهی کلؤ و مهره با خو یان بگه یه ننه لای سه ره وهی کوولانه که، دهنگی دهوول و زورنا بو تاویک برا. مهره با و کلؤ بهر له وهی بگهن به وشتره یخ دراوه که له جوگه که په رینه وه و عه بدوله رهش جرتیکی بو لیدان و وتی:
— لیت که وت. کلؤ!

کلؤ به لاقه کورته کانیه وه به دژواری له جوگه که په ریبوو یه وه، له کاتیکا به دوا ی لاقه دریز و کوچه ک ئاسا که ی مهره با دا هه لئه هات، له وه لامی گالته که ی عه بدوله رهش دا وتی:

— هه لیگره وه بیکه به بهر پشتوینه که تدا، بیباوک!

به دوا ی دهوولیه کان دا، عه بدوله رهش وتی:

— ئه بی به حه فتا جوړ نازیان بکیشی بیباو کانه، تا گه یان دیانمه ئیره کو له یان کوتام.

قدیر به بی گرنگیدان به ورینه ی عه بدوله رهش جه مسه ری گوریسه که ی له کلکی وشتره که گیر دا و رایکیشنا به جوړیک که ملی وشتره که لار بوو و سه ری لکا به بن شانی چه پیه وه. قه دیر پاشما وه ی گوریسه که ی له عه گالی چه پی وشتره که تیپه پاند و به چه ند گریی توند به ستی. وشتره که ئه وا ئه ژنو کانی عه گال کرابوون، عه گاله کان به گوریس لیک به سترابوون، له ته رادی چه پیشی ره تکرابوو و له بن سینه یه وه له که له وهی ئالیئرابوو، سه ر و ملی به لای چه پدا چه مینرابوو یه وه و شاده ماری، هه ره وک چه له مه ی بن قورقورا چه کی ئاماده ی کاهوور بوو. قه دیر به پاشی وشتره که دا دهوری دایه وه و هاته لای شانی چه پی وشتره که، قو له کانی پیچی کی تریش هه لدا یه وه، دهستی برد بو

۲۹۱۶
که لیسدهر
به ارگی نوره

بهر پشتینه‌کهی و دهسکی کاهووره‌کهی تاقیکرده‌وه.
 ههنه‌ئی دوورتر له قهدیر و وشتره‌کهی، ئەسلانی بوندار،
 له نیوان شهیدا و سهیدی ته‌له‌فوونچی‌دا وه‌ستابوو. یان له
 راستی‌دا وه‌ستی‌نرابوو. منالان له هه‌موو لایه‌که‌وه کۆ ببوونه‌وه
 و له قه‌راخ دیواره‌کان چاوه‌پۆی بوون. بابه‌ گولۆ هاته‌ به‌روه،
 ناگری ناو ئەسه‌په‌نده‌ر سووته‌کهی گه‌شانده‌وه و ئەسه‌په‌نده‌ری
 کرد به‌ سه‌ردا. عه‌بدوله‌ ره‌ش منالانی لائهدا و عه‌باسجان هه‌روا
 له‌ نزیک ده‌رگای مائی سهیدی ته‌له‌فوونچی وه‌ستابوو و سه‌یری
 لای سه‌روه‌ی کۆلان‌کهی ئەکرد.

ده‌هۆل ژهنه‌کان له‌ ناوه‌راستی کۆلان‌که‌ وه‌ستابوون
 و ده‌ستیان پیکردبوویه‌وه و میوانه‌کانیش خه‌ریک بوون
 ده‌رنه‌که‌وتن. له‌پیش هه‌موویانه‌وه ئالاجاقی ئەرباب بوو که‌ قیت
 و به‌هیز هه‌نگاوی ئەنا. پالتاوه‌ ماووته‌ قو‌پچه‌ داخراوه‌کانی ورگه‌
 هه‌لم‌ساوه‌کهی شارده‌بوویه‌وه و کلاوه‌ شاپۆ فه‌ره‌نگیه‌کهی به‌
 ملیچی‌ قاوه‌یی و پیلای بریقه‌داره‌وه ئەوی -وه‌کوو هه‌میشه‌-
 له‌وانی‌تر جیا ئەکرده‌وه. که‌موزۆر شان به‌ شانی ئالاجاقی،
 سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش ئەهات. په‌رینی بن چاوه‌کانی له‌ دووره‌وه‌ دیار
 بوو. جه‌لیل ئاغه‌ و خوشکه‌زای ئالاجاقی له‌ پشت فه‌ربه‌خشه‌وه
 ئەهاتن و به‌ دوايان‌دا ئەوانی دی -چ له‌به‌رگی سه‌ربازی و چ
 ئاسایی- که‌ ئاشنا نه‌بوون، مه‌گه‌ر شو‌فیره‌کهی ئالاجاقی. بوندار
 لای ده‌ستی ئالاجاقیه‌وه‌ قرزالی هه‌نگاوی ئەنا، ده‌سته‌کانی له‌
 سه‌ر ورگی دانا‌بوو و به‌ ده‌م کورنش بردنه‌وه‌ قسه‌ی بۆ ئەکرد و
 به‌خیره‌هاتنی ئەکرد. نزیکتر که‌ بوونه‌وه، زاوا و هاوالانیشی له‌
 لای خواره‌وه‌ که‌وته‌پۆی.

قه‌دیر جاکه‌ته‌کهی داکه‌ند. دای به‌ده‌س عه‌بدوله‌ ره‌شه‌وه ٢٩١٧
 بۆ ئەوه‌ی بیدا به‌ سه‌ر چاوی وشتره‌که‌دا. عه‌بدوله‌ ره‌ش فنچه‌
 سیگاره‌کهی هه‌لدایه‌ جو‌گه‌ی ئاوه‌که‌ و به‌ جاکه‌ته‌کهی قه‌دیر
 چاوی وشتره‌کهی داپۆشی. قه‌دیر به‌ عه‌بدوله‌ ره‌شی وت بۆ

دهسك له شارهگى وشترهكه چهقاند!
 دهنگى دههۆل، دووكهلى ئهسپهندهر، سهلهوات و نهپرهرى
 وشتر.

قهدير كېردهكهى هېنايه دهروهه. فيچمهى خوڤن، وهكوو
 رزانى ئاو له لوولهى مهسپهنهوه. دهنگى دههۆل، نالهى زورنا
 و سهلهواتيكي دى. قهدير جاريكى تريس كاهوورى له سينهى
 وشتر چهقاند. ئهمجارهيان وشتر گريا.

شايهرى، دهنگى سيپههى سهلهوات و كوتانى دههۆل له
 ناو دووكهلى ئهسپهنهردا. قهدير كهوته برينى قورقوراچكهى
 وشترهكه. خوڤن بازرهقهى بهسته ناو جوگهى ئاوهكه. گريانى
 وشترهكه دامركايهوه. قورقوراچكهى به تهواوهتى بردرا و خوڤن
 ئاوى جوگهكهى سوور كرد.

عهبدوله رهش جاكهتهكهى قهديرى له سهر پوخسارى
 وشترهكه ههنگرت، بهلام كهس سهيرى چاوه تهرهكانى
 وشترهكهى نهكرد. عهباسجان رووى له بهزمهكه وهرگيڤا و
 بهرهو خوار بوويهوه و ميوانهكان و زاوا به سهر خوڤنهكهدا
 روڤيشتن و چوونه ههوشه.

دهنگى زورنا و دههۆل كز بوو و قهدير به يارمهتى عهبدوله
 رهش كهوته كردنهوهى گوريسى شهتهك. گريكانى كردهوه و به
 گهلهكۆمهكى لهگهه چهند پياوىتر وشترهكهيان ههنگيڤايهوه.
 قهدير كېردهكهى دا له ههسان بو ئهوهى به تهواوهتى سهيرى
 وئساتهكه له لهشى جيا بكاتهوه.

۲۹۲۰
که نیسندور
بهارگی نوبه ۱۵

به ندى سڀيهه

– ئا، عه باسجان! هه موو به رهو مالى بوندار نه چن و تو پشنتت كردوه له مالى بوندار، بوچى، چى بووه؟!
 نهوه گوڊهرزى به لخي بوو له بن ديواره روخواوى مالمكهى پالى دابووويهوه و ته زبىحى نه گه راند. به رامبر به لخييش عه لى خاكى دانىشتبوو و خاموش بوو. خاكى چىچكانى كردبوو و به چه قو دهسك شكاوه كهى زه وييه كهى هه لئه كوئى و له بيدنگى عه باسجان دا سه رى هه لينا و وه كوو به لخي سه رى كرد. عه باسجان ساتيك له نيوان نيگاكاني دوو پياودا چه پسا و پاشان وهك بليى هاتهوه به خوڍا، پيى بزواند و وتى:
 – به نيوه چى! مروف ناتوانى بچيتهوه بو مالى خوڍيشى؟!
 به لخي و خاكى پيكه نين و عه باسجان كه گه يشته به رده رگاي مالمهوه، تاويك به درڊونگيهوه گوڍى هه لخت و پاشان له درزى ده رگاكهوه چوه ژوره وه و زنجيره كهى كرد به قولفه كه دا و هه ر له ويى تاويك وهستا و هه ناسه ي هيناويه به رخواى. پاشان كه وته ري، له دالان تپه رى و چوه هه وشه. لاي بيره كه خاوى كردهوه و سه رى باوكى كرد.

۲۹۲۱

كه پيدەر

به رگى نويهه

پيره ميڊر چاوى نه ئه ترووكاند. بهو جوڊه ي كه به يانى، پالى به جيوانه كه وه بوو و موڊر ببووويهوه له به رده مى خوڍى. نه توت له سه ر جيگه ي خوڍا وشك بووه. عه باسجان ويستى هه نگاوه

هه‌لبگرێ و به‌ره‌و باوکی بچێ. به‌لام هه‌ستی کرد ناتوانی بژی. راسته‌که‌ی هه‌ستی کرد جه‌ربه‌زه‌ی ئه‌وه‌ی نییه که هه‌نگاو هه‌لبگرێ. باشه بۆچی و به‌چ کارێک هاتبوویه‌وه بۆ مائه‌وه؟ به‌مه‌به‌ستیکی تابه‌تی هاتبوویه‌وه بۆ مائه‌وه یان له‌ فه‌رتنه‌که‌ هه‌لاتبوو؟ خۆ کاری مائی بوندار نه‌ک هه‌ر ته‌واو نه‌ببوو، تازه ده‌ستی پیکردبوو و خه‌ریک بوو ئه‌که‌وته‌ پێ. ئه‌ی ئه‌و بۆچی هاتبوویه‌وه؟

عه‌باسجان ئیسته که گه‌یشته‌بوویه مائه‌وه و له‌ سه‌ر جیی خۆی چه‌قیبوو، ئه‌توت هاتۆته‌وه به‌ خۆیدا و ئه‌و پرسیارانه له‌ ده‌روونی‌دا سه‌ریان هه‌لداوه. هه‌م له‌ به‌ر ئه‌مه‌ش بوو ئه‌گه‌ر سام گرتبووی و هه‌ستی ئه‌کرد خه‌لۆته و بیده‌نگی مائه‌که‌، به‌و ته‌رمه‌ به‌ردینه‌ی که باوکی بوو ئه‌توت ئه‌یانه‌وی بیخۆن. جگه له‌مانه‌ش، ترس و به‌دگومانی باوکی، ترسی ئه‌وه‌ی که که‌لای خواداد لێی وه‌شک که‌وی، وای لێ‌ئه‌کرد ده‌ست بدانه کارێک و ده‌روویه‌ک بدۆزێته‌وه. ئه‌بوایه کارێکی بکردایه‌ت بۆ ئه‌وه‌ی بیسه‌لمینی بۆ ئه‌وکاره هاتۆته‌وه بۆ مائه‌وه. کارێک که هه‌م به‌ خۆی و هه‌م به‌ باوکی بسه‌لمینی بۆ ئه‌و کاره هاتۆته‌وه بۆ مائه‌وه. راسته‌که‌ی ئه‌وه بوو که زیاتر له‌ باوکی ئه‌یویست ئه‌و مه‌به‌سته به‌ خۆی بسه‌لمینی. به‌لام ئه‌توت می‌شکی ببوو به‌ گه‌چ و نه‌ی ئه‌توانی بیر له‌ هه‌چ کار و بیانوویه‌ک بکاته‌وه. بۆیه -ناخودئاگا- به‌ره‌و هه‌ماره‌که‌ی قه‌دیر که‌وته‌ پێ. ده‌رگای هه‌مار به‌لام قفل بوو و کلله‌که‌شی -مسوگه‌ر- له‌ گه‌رفانی خودی قه‌دیردا بوو. گه‌رممان واش نه‌بوایه‌ت، ئاخ‌ر ئه‌و چ کارێکی له‌ هه‌مار هه‌بوو؟ جارێکی‌که‌ش، بیه‌هووده، قفله‌که‌ی تاقی کرده‌وه و پاشان هه‌ر له‌وی، له‌ پشت ده‌رگای هه‌مار راوه‌ستا و به‌ ناچار باوکی خسته بن چاودێرییه‌وه.

که‌لای خواداد هه‌روا خامۆش بوو و بیگومان ئاگای له‌ عه‌باسجان نه‌بوو. په‌نگه‌ کوپه‌که‌شی هه‌ر نه‌دیوو، چ بگات

٢٩٢٢
که‌ ئیستاده‌ر
به‌رگی نۆیه‌مه

به‌وهی سهرنجی بداتی. له‌و داره‌ته‌ی پیره‌مێردی نیا‌بوو، ره‌نگه‌ ههر بیریشی له‌ عه‌باسجان نه‌ئێ‌کرده‌وه. به‌لام عه‌باسجان نه‌و هه‌ست و بو‌چوونه‌ی نه‌بوو. نه‌و پێی وا‌بوو باوکی له‌گه‌لێه‌ته‌ی، ناگای لێه‌ته‌ی و به‌گومانه‌وه تێی نه‌روانی. بو‌یه‌ش هه‌ستی نه‌کرد له‌ بن نه‌و نیگا به‌دگومان و کوشنده‌یه‌دا خه‌ریکه ورد نه‌بێ و، ده‌ست و پێی خو‌ی وه‌ها ون کرد‌بوو نه‌ی نه‌زانی چ کارێکی پێ نه‌کرێ و چ کارێک نه‌بێ بکات بو‌ نه‌وه‌ی بتوانی ئارام و ئوقره‌ بگری. تاته‌به‌ردی بن دیواره‌که. له‌په‌ر تاته‌به‌ردی بن دیواره‌که. عه‌باسجان له‌ سه‌ر تاته‌به‌رده‌که دانیش‌ت، سه‌ری برده‌ ناو شان‌ه‌کانیه‌وه و ئاره‌زووی نه‌کرد باوکی -به‌ل‌کوو- زمان هه‌ل‌په‌ری. به‌لام پیره‌مێرد قسه‌یه‌کی نه‌بوو. که‌ وا بوو عه‌باسجان وه‌کوو بلێی شتیکی بیر که‌وتبێته‌وه و وه‌ک نه‌و بیرمه‌وه‌رییه‌ مایه‌ و هانده‌ری بو‌ ماله‌وه هاتنه‌وه‌ی بی، له‌په‌ر وتی:

— کردی به‌ زاوا! نه‌سلانی کرد به‌ زاوا، بابقولی بوندار!
زه‌ماوه‌ن، نه‌مه‌ش زه‌ماوه‌ن!

نه‌خێر، وه‌ک ههر هه‌یچیش نه‌وترابی، که‌لایی خواداد هه‌روا له‌ ناو خو‌ی‌دا بوو. وشک و خامۆش. عه‌باسجان ئاسانتر له‌ پێشوو و هه‌روه‌ها به‌ ده‌نگی‌کی بلیندتر، وتی:

— گویت لی‌ نییه‌؟!

نه‌! که‌لایی خواداد هه‌یچ نه‌ئیه‌یست.

عه‌باسجان غیره‌تی وه‌به‌ر هات و نیگای بپه‌یه‌ باوکی. باوکی بێده‌نگ و به‌رد بوو. عه‌باسجان سه‌ری هه‌ل‌په‌نا و سه‌یری ئاسمانی کرد. هه‌موو لا خو‌له‌مێشی و ته‌ختی ئاسمان نه‌توت هاتۆته‌ خواره‌وه‌. سه‌ری داخسته‌وه‌ و به‌ خو‌ی وت:

— «له‌و رۆژ و هه‌وایه‌!»

پاشان پوانیه‌وه‌ باوکی و پرسى:

— ئاگرت بو‌ دروست بکه‌م؟

نه‌! هه‌یچ وه‌لام نه‌بوو. عه‌باسجان ویستی رابی، به‌لام به‌

روونی ههستی کرد جهرهزه‌ی ئه‌و کاره‌ی نییه. ههستی ترس، ههستی ترسیکی نامۆ له سهر بهره‌که‌ی چه‌قاندبوو. ئه‌توت خۆ‌ی بووه به به‌رد. شتیکی وه‌کوو باوکی. هه‌ولێ دا تا ئه‌وه‌ی ده‌رباره‌ی باوکی بیری لێ کردبوویه‌وه، ئه‌وه‌ی ده‌رباره‌ی باوکی به خۆ‌ی وتبوو و به قه‌دیری وتبوو، جارێکی دی به‌یئینه‌وه بیری و بو خۆ‌ی نوێ بکاته‌وه. هیوای ئه‌وه‌ی که بیرکردنه‌وه‌ی بیره‌کان جهره‌زه و بویره‌کی بداتی به‌لکوو بتوانی کارێک بکات. ئه‌گه‌ر ئه‌و کاره خواردنه‌وه‌ی قومه ئاوێکیش بووبی. به‌لام ئه‌توت ئه‌و کاره‌شی پێ ناکرێ. راسته‌که‌ی ئه‌توت به‌ردینه بوونی باوکی، ده‌سه‌جی و کتوپر کاری کردبوویه سهر عه‌باسجانیش و ئه‌وی له سهر بهره‌که کردبوو به به‌رد.

کونده‌به‌بوو، کونده‌بووه‌که له سهر کۆله‌که رووخاو، هه‌روا نیشته‌بوویه‌وه و خامۆش بوو. خامۆش و زه‌ق، به دوو چاوی وه‌کوو می‌شه سه‌گانه‌وه. ئه‌توت له هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی له ناو مائی که‌لایی خواداد روو ئه‌دا - هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی له مائی که‌لایی خواداد روونادا - ئه‌پوانی. که کونده‌به‌بوو و ماله‌که‌ش به‌یه‌ک ئه‌ندازه خامۆش و ملۆزم بوون. جارێکی دی عه‌باسجان روانیه ئاسمان. ئاسمان، راست هه‌نگاوێک بوو تا سه‌ربان. هاتبوویه خواره‌وه و خۆ‌ی له په‌نگی کونده‌به‌بوو و بان و ده‌رگا‌که په‌نگ کردبوو. ئه‌توت هه‌موو شت له ئاسمان ئالۆسکاوه. نه ئه‌باری و نه شه‌قلی ئه‌شکا. نه ئه‌ی نالاند و نه لیک هه‌لئه‌چپرا. خه‌فه‌خانی ئه‌هینا. سه‌رما‌که‌شی ناکات و بی‌تام بوو. په‌نگ و باریشی، په‌نگ و باری روژ نه‌بوو. نه روژ بوو و نه شه‌و. عه‌باسجان دی‌سانه‌وه‌ش ئه‌یتوانی بلی:

– «له‌و روژ و هه‌وایه!»

هه‌موو شت له‌یه‌ک ئه‌چوون. هه‌موو شت ساردی لێ نیشته‌بوو. ته‌نانه‌ت ده‌سته‌کان به ئاسانی نه‌ئه‌هاتنه‌وه یه‌ک و په‌نجه‌کان له ده‌سه‌لاتی مرو‌ف‌دا نه‌بوون. پیستی روخسار

٢٩٣٤
که‌ ئیستده‌ر
به‌رگی ئه‌یه‌مه

و نىگايان، هاتوچۆ و چاك و چۆنى، خوڤين و سهما و دههۆل و، ئەو هه موو هه وه لى چاوه شه كانى روخهك بۆ گه رمكردنى به زمه كه ئەيان دا، ئەنجام و به رىكى نه بوو. رۆژى وه ها ته نانهت بۆ پياوانيش شياو نه بوو. شووم، شووم بوو. هه موو شت شووم خوڤاي ئەكرد. عه باسجان، هه رگيز مراندنى باوكى له سه رما و ره چه له كىكى ئاوه ادا نه هينا بوو به بىرى دا. ئەم دوا هه نگاوه، ئەوهى كه عه باسجاني كه لايى خواداد له درىژترين خولى ته مه نى گه وره سالى خوڤى دا بىرى لى كردد بوو وه، هه رگيز و هى چكات به رگىكى به م جوړه ساردى له بهر نه كردد بوو.

سه گ! رۆژى سه گ. سه گى! نه باران و نه به فر و نه هه تاو. نه گه رماى بهر له به فر و نه سه رماى پاش به فر. نه ته رچىكى پيش باران و نه ناسكى پاش باران. نه پيشينهى ده ركه وتنى هه تاو و نه پاشينهى زه لالى رۆژ. نه شه وانگه و نه سپيده كات. نه سبادره و نه به ره به يان. نه رۆژ و نه نيوه رۆ، نه شه و نه نيوه شه و. زه مان ئەتوت له به ستينىكى بېره نگ و ته نگ دا تووشى وه ستان بووه. تا ئەو پاده يهى كه بۆ مراندنى پياوئىكى ئيفليجيش دل به رايى نادات.

نه! بيه هووه بوو هه و لدانى عه باسجان له وه بىره ينانه وهى بىره كانى مراندنى باوكى. ئەو ئەنديشانهى كه كات و ناكات ئەهاتن و به گه شه و نه شه و پر له تامه زروى بوون، ئەوا له بىره وهى عه باسجان دا ره نغيان نه ئەدايه وه و قه تيس بيوون. ته نانهت به ئەسپاييش نه ئەجوولان. ئەو وپنه نه شه هينه رانهى كه گيانى چىر و گلاوى عه باسجانيان ئەبرده ناو گه رمايه كى سازگار و له به ردلان و سه رتاپى گرى تى به رئه دا، ئەوا بيوون به

پارچه سه هۆلى رچاو. پارچه سه هۆلى خوڤ و خه وشاوى. ئەوه تا دوا ئومىدى عه باسجان، دىرين ترين ئارمانجى ئەو - مراندنى باوك- خه رىك بوو له قه بارهى قىزدا ئەرچا. جوړىك ترسى قىزه ون، جوړىك هه ستى دىزو و كرپت عه باسجاني كه لايى

٢٩٢٥
 كه لى ده ر
 به رگى ئۆيه م

خوادادی له ماوهیهکی دیاریکراوی دوور له باوکی له سهر جیگهی خوئی چهقاندبوو. رهنگه یهکهمجار بوو که خوئی لهو تنگه بهره دا ئه بینیه وه و ناچار بوو تاویک به خوئی دا بیته وه. ههرچه ند ئه وهی له ناخی دا رانه برد به هیچ کلوجیک پاکیزه تر له کات و دهمه کانی تری ژبانی نه بوو، به لام ئه وی وا لی ئه کرد به خوئی دا بجیته وه و له خوئی دا، پروانیه خوئی.

سهیری دهسته کانی خوئی کرد. ئه وه دهستانه ی که هه تا ئیستا بی ئه زمار گهرووی باوکی - له ئه ندی شیهی عه باسجان دا - ریگ گوشی بوو. ئه وه دهستانه ی که وا ئیسته رچابوون. شتیکی وه کوو چه رمی وشک و شه قیله به ستووی بیابان، ببوون به چرنووک. بزواندنی په نجه کان. سه له ماندنی ئه وه ی که له کار نه که وتوون. نه! هیشتا له کار نه که وتبوون. قامه کانی ئه جوو لن. به لام پی ئه چوو که ریگهی لای په نجه کانی ئه و تا گهرووی پیره میرد، هه زار فرسه ق بوو. بهری دهسته کانی خسته سهر ئه ژنوی بو ئه وه ی به لکوو رابی، به لام ههستی کرد توانای هه لسانی نییه و ته نانه ت هزی له هه لسانیش نییه. گومانی ئه وه ی که خه لکی چو ن ده رباره ی بیر ئه که نه وه هه لی ئه ساند. هالای ئه وه ئه ندی شانه ی که له کو لان چی رانه بری، هی رشی ئه وه ئه ندی شانه ی بو ی هه بوو له لای خه لکی دروست بی، له سهر به رده که هه لیکه ند. هه لسی نرا و راهه ستا و تی کو شتا تا له سهر لاقه له رزو که کانی راهه ستی. نه ک هه ر ئه ژنو کانی، به لکوو هه موو له شی ئه له رزی. ترس و ترس. خوئی ئه گه ر له ئاوینه دا بینیا یه ت زیاتریش تو قانه ی له و ترسه ی له چاو و له رو خساری نیشتبوو. بو ئه وه ی بتوانی خوئی بگه یه نیته دا لآن و له وی وه بو ده روه، به دوا ی کورترین ریگه دا ئه گه را. کورترین بو ئه وه ی بتوانی به دوور له نیگای رچاوی باوکی تی په ری. نه ی ئه ویست ته نانه ت بو چرکه یه کیش بکه ویته بهر تیرژی نیگای پیره میرد. بن دیواره که. ئه بوا یه به بن دیواره که دا به خشکه یی دزه بکات؛

وهكوو دزان. بهر لهوهی دلی بتوقی، ئه‌بوايه خوئی بگه‌یه‌نیته
ناودالآن و خوئی ون بکات.

ناودالآن تاریکتر بوو. عه‌باسجان تاویک هه‌ستی راگرت
و دهستی گرت به دیواره پووکاوه‌که‌ی دالآنه‌وه. خوئه‌پووت له
شوینی دهستی هه‌لوه‌ریه سهر پیلآوه شیره‌کانی:

– «ئهی ئهم قه‌دیره نگریسه له چ جه‌ه‌ننه‌می‌که؟!»

له‌بن ئهم بنمیچه و له ناو ئهم دالآنه‌دا، قه‌دیر و عه‌باسجان
وتووئیژیان له سهر مراندنی باوکیان کردبوو و ریکه‌وتبوون و
برپاریان دابوو. به ئاشکرا له‌و باره‌یه‌وه وتبوویان و بیستبوویان.
به‌لام ئیسته و لهم دۆخه‌دا ته‌نها عه‌باسجان له ناو دالآنه‌که
بوو، ئه‌ویش به‌و جوړه داماو و کوست که‌وتوو.

– «ئهی ئهم قه‌دیره له چ جه‌ه‌ننه‌می‌که؟!»

عه‌باسجان خوئی ئه‌یزانی قه‌دیر له کوئیه و خه‌ریکی چیه‌ی.
به‌لام ئه‌وه‌ی به‌ زمانی‌دا ئه‌هات خودئاگا نه‌بوو. به‌ بئ ئه‌وه‌ی
خوئشی بزانی قه‌دیر هاتبوویه بیرى. چونکه قه‌دیر تا‌قه‌ پارذاریک
بوو که ئه‌یتوانی ده‌ست بداته بن‌بالی براکه‌ی.

تا ده‌رگای هه‌وشه دوو هه‌نگاو زیاتر نه‌بوو. هه‌روه‌ها
عه‌باسجانیش هیشتا زوړ له ده‌رووی ناودالآن دوور نه‌که‌وتبوویه‌وه.
له نیگای که‌لایى خواداد که‌ بوئی هه‌بوو بیینی، خوئی هه‌شار
دابوو. به‌لام ئه‌مه له ترسه‌که‌ی که‌م نه‌ئه‌کرده‌وه. ئه‌بوايه له
ده‌رگا بچینه ده‌روه‌ه، به‌لام گومانی ئه‌وه‌ی که‌ هه‌ندی‌ چاوی
ناحه‌ز له‌و هه‌ست و داره‌ته‌دا بیینن، زوړتر ئه‌یترساند. وازیکی
نامو رای‌ئه‌ژهند بو ئه‌وه‌ی بگه‌رپته‌وه و جاریکى‌دی، به‌ دزیکه‌وه،
سه‌یری باوکی بکات. به‌لام کاریکى وه‌ها نه‌گونجاو بوو. ئه‌و

جه‌ربه‌زه‌یه‌ی له‌ خوئی‌دا نه‌ئیه‌ینی هیچ، هه‌ستی ئه‌کرد ناتوانی
پئ له‌ پئ بېژیوی. بویه هه‌ر له‌و شوینه‌ی که‌ وه‌ستابوو، به
بئ ئه‌فان دانیشینرا و خوئه‌پووتی دیواره‌که‌ی به‌ شان و ته‌ختی
ناوپیشتی‌دا داباراند. پانیه‌ی سه‌ری نا به‌ دیواره‌که‌وه و پیلآوه‌کانی

نايه سهريهك و له بهر خۆيهوه كهوته قسه:

– «خوايه، كه واته من ئه ترسم، كهواته هيشتاش هه ندى شت ههيه من ليى بترسم. هه ندى شت، له من دا ههيه! ترس، خوايه گيان، ترس. بو ئه بيى بترسم؟ بو ئه بيى له باوكم بترسم؟ ئه وپش لهو باوكه! هه زاران هو م ههيه بو ئه وهى ليى بيزار به، هه زاران سونگه. كه چى من لهو ئه ترسم، له كه لايى خوادادى جله و دار ئه ترسم! بو چى، خوايه گيان؟!»

عه باسجان گريى هه ناسه ي له سينه ي دايه ده ره وه و پانيه ي سه رى له خو له پو وتى ديواره كه كرده وه و لاجانگ و گو يكاني به له پى ده سته كان گو وشى و به سه رى دوو په نجه تو وته ي پيلو وه داخرا وه كاني ري ك گو وشى و گو وشى. ئه مكاره ئه بو وه هو ي ئه وهى ببيني و ببيسى. ئه گه ر شتي ك له بهر چاوى دا نه بوون، به لام زور شت له بهر ني گاي مي شكي دا بوون. ئه گه ر ده نكي كه نه ئه هاته بهر گو يى، به لام زور دهنگ له مي شك و ئه ندي شنه ي عه باسجان دا دهنگى ئه دايه وه و پاته ئه بوويه وه و ئه م دهنگى ساز و ده هو له بو ساتي كيش نه ئه پرا.

ده سته كاني به ناچار له سه ر چاوى هه لگرت و پيلو وه كاني هه لي نا و هه سته يه سه رچوك، ده سته كاني نايه سه ر عه رز و وي سته ي خو ي بگه يه ني ته به ردالان. هي زي كي سه مه ره بو سه ير كرده وه ي باوكى راي ئه كي شتا. له هه مان كات دا هي زي كيش ري گه ي له وه ئه گرت كه عه باسجان سه ر ده ري بي نى و بپرواني ته كه لايى خواداد كه هه روا له ده ريزانى ده رگاي ژووره كه دا دانيش تبو و و پالى دا بوو به جيوبانه كه وه. بو يه لاي ناو وه ي دالانه كه را وه سته، ده سته و ئه ژنو ي له خاك به رز كرده وه، پالى دا به ديواره كه وه و جار يكي تر چاوى لي ك نايه وه:

... باوك كوژيى، باوك كوژيى، ناجسنى نار هسه ن!

بو چى ئه م وشانه، ئه م وشه شو ومانه له كو لي نه ئه بو ونه وه؟

٢٩٢٨
كه ئيسدەر
به رگى نويه م

بۆ ئەم مېشە مۆزمانە لە بېر و مېشكى نەئەبوونەو؟ پچراو و تېكەل و پېكەل، پىشت و پانىيە سەرى لە خۆلەپووتى دىوارەكە رەتاند، لە سەر خاكى بن دىوارەكە دانىشت و ئەژنۆكانى ئازاد كرد و هەناسەى بە گوتن بەردا:

– «ئەترسم، خوايە، بەلێ من ئەترسم. من هېشتا لە هەندى شت ئەترسم. ترس، خوايە! بەلام من بۆ ئەبى لە باوكم بترسم؟ ها؟ بۆ ئەبى لە باوكم بترسم؟ ئەويش لەو باوكە، باوكى ئاوهە! هەزار سونگەم هەيه بۆ ئەوهى لىي بىزار بەم! كەچى من لىي ئەترسم، لەويك كە جارېك كوشتوومە. لە تۆ كە لە بەر چاوى من تەرمېك زياتر نيت، ئەترسم! بۆچى، ئەى خوا؟!»

زمان و دەمى وشك ببوو، وەكوو خىشت؛ تال، وەك كەكرەى مار. سەرەراى ئەمەش لە ناو گىرفانەكانىدا بە دواى سىگارىدا ئەگەرپا. قنە سىگارېكى دۆزىيەو و بەو دەستانەى كە هېشتاش ناخودئاگا ئەلەرزىن، سىگارەكەى پىكرد و جارېكى تر ئامبازى براكەى بوويهو:

«ئىتر هېچى نەماوە خۆى بكات بە قورىانى بابقولى بوندار!»
 دووكەلى سىگارەكەى قووتدا، لە ناو سىنەى رايگرت و پاش تاويك لە كونه لووتيهو دايە دەرەو و لە بەر خۆيهو وتى:
 ...خۆم نەمويست بيكوژم! باش كە بىرى لى ئەكەمەو، ئەبينم خۆم نەمويست بيكوژم. دەستم لەرزا، دلّم لەرزا. نەفرەت لەم دېدۆنگيه! دەسى دەسىم كرد و خۆم خافلاند. بە بى ئەوهى بزەنم حەزم ئەكرد دواى خەم. بەلكوو شتيك روو بدات كە نەتوانم بيكوژم. شتيك رېگەى لى ئەگرتەم و نەم ئەزانى ئەو شتە چى بوو؟ ئەگەر وا نەبوايه، خۆ ئەو هەموو خنەخنەى نەئەويست. وەك ئاوخواردنەو و ابوو، بەقەد ئاوخواردنەويهك. شتيك! خوين، خوين! رەنگە ئەو شتە خوين بوو. ئەو خوينەى ئەو كە لە دەمارەكانەمان. خوينى باوك و فرزەنى. من كورى

باوكمم. باوكم، باوكم، بهلام، بهلام بو ئهبي مروف نه تواني
 باوك بكوژي؟ يهكي دي بو ئهبي و ئهكوژي، بهلام باوك نابي؟،
 چ جياوازيهكي ههيه؟ چ جياوازيهك ههيه له نيوان كوشتن
 و كوشتندا؟ بهس غهوارهيي. مهگهر من و باوكم لهگهلا يهك
 بيگانه نين؟ مهگهر ئيمه چ خوو و خدهيهكمان بهيهك گرتووه؟
 چ ههزىك و چ ههفالهتبهك؟ تهمهنيكي دوور و دريژ يهكدي
 سووك ئهكهين. تهمهنيكه يهكدي ئهسووتينين. تهمهنيكه
 نهفهرت لهيهك ئهكهين و جنيو بهيهك ئهدهين. ئهي چ هوپهك
 ههيه كه دهستم سست ئهكاتوه؟ خوين؟ ههر ئهه خوينه؟
 بهس ئهه خوينه؟!»

«گومان! گومانم ههيه و باوهر ناكهم! بوچي، له كوپوه
 دياره؟ بو ئهبي دنيا بهم لهوهي خويني ئهه له دهمارهكانم دايه؟
 ئهبي پيم وابي؟ مهگهر كهه رووي داوه كه مروف زولزا بي؟
 كي ئهزاني، له كوپوه دهئهكهوي؟ مهگهر ههچي ئاشكرايه،
 راستهقينهشه؟ مهگهر راستهقينه بهس ئهه شتانهيه كه
 چاويمان ئهبييني؟ نه، نهخير! زور رووداو ههيه كه چاوهكاني
 ئيمه نهيان ديون. تاوان، زور تاوانيش بووه كه ههروا سهريوشي
 به سهروهه ماوه و سهه سالي تريش ئهگهر ههبين، بو تاقه
 چركهيهكيش بيري ليناكهينهوه. چون بكهومه بيري شتيك
 كه هيج ئاگام لي نييه؟! سهفهه، سهفهههكاني گهنجيتي!
 سهفهههكاني سههدهمي گهنجيتي كهلايي خوادادي جلهودار له
 سي مانگ تا دوانزه مانگي پيچوووه. ههندي جارن زياتر له دوانزه
 مانگ. سفليس. خوي سفليس گرتبوو. ديويان گميهزهكهي
 وهكوو قيري ليهاتبوو، وهكوو ليتهي بن جوگه! داكي مينيش،
 داكي مينيش خو فريشته نهبووه؛ فريشته بووه؟!»

«گومان ئهكهه! گومان له ههههه شت ئهكهه. بو نابي گومان
 له داكهم بكهه؟ بو؛ له كوپوه دياره؟ بو ئهبي لام مسوگهر بي كه
 من له پشتي كهلايي خواداد كهوتووومهتهوه؟ بو نابي گومان لهوه

٢٩٣٠
 كه ليسانسهه
 بههركي نويهه

بکهم؟ بو نابی لهوه دلنیا بهم که من تووی که لایی خواداد نیم؟
 بو ئه بی لهوه دلنیا نه بهم؟ دلنیا م و گومانم نییه! جا با هر بلین
 زۆله زام. با هر بلین. چکاریک ئه کاته سهر من؟ چ جیاوازییه ک
 له ژیا نی منی ئاوه ها نه گبهت و تۆرتۆره دا دروست ئه بی. گریمان،
 حه لال زادهش بهم، دیسان چ جیاوازی ههیه؟ ئه م شتانه بو
 ئه وه داهاتووه له میرات و که له پوور بی بهش نه بن. کاتی که من
 له حه لال زاده بوونم دا له میرات بی بهش کراوم، که وا بوو ئه م
 حه لال زاده بوونه چ سوودیکی ههیه؟ نییه تی. زهره دیشتی ههیه.
 زهره ده که شتی ئه وه یه که دهسته کانی من ئه به سی. زهره ده که ی
 ئه وه یه که دهسته کانی بهستم و نه یه یشت کاره که م ته واو
 بکهم. که وا بوو گومان! گومان ئه که م و دلنیا م که شکه که م
 به جی و به هه قه. من توخمی حه رامم و ئه و ناپیاوه گوچه باوکی
 من نییه! خواداد باوکی من نییه! من کوری خواداد نیم! که وا
 بوو من و ئه و هاو خوین نین! نین ئیتر! ئیمه بیگانهین، من و
 ئه و بیگانهین. بیگانهین و دوژمنی یه کین. که واته من ئه توانم
 ئه و بکوژم! ئه توانم بیکوژم و به دوو به ردیش ته قه ی نه یهت!
 مروّف خو ئه توانی دوژمنه که ی بکوژی. ئاده میزاد دوژمنه که ی
 چارپس ئه کات، گوشاری بو ئه هیئی و ئه یکوژی! منیش وا ئه که م.
 خو ئه توانم ئه مکاره بکهم و ئه یشتی که م. ئیتر ترسان له و چ
 واتا یه کی هه یه؟ ترسان له غه واره یه ک، ترسان له دوژمنیکی
 ره بن و شه پله لی دراو و اتا چی؟ ترسی بوچییه؟ هه ه، گالته یه
 ترسان! ئه پۆم و به رام به ری رانه وه ستم و سه یری ئه که م و خاچ
 ئه پروانه ناوچه وانی و پی ئه ئی م که هیچ لی ناترسم! بلا بهر
 له وه ی گیانی بکی شتم ئه م هم پی وتبی. بلا بهر له مه رگی ئه وه ی
 زانیی، با زانیی تی!»

۲۹۳۱

که لیدەر

به رگی ئۆیه م

عه باسجان هه لسا بوو و راوستا بوو. قنچکه جگه ره ی له
 بن ته ختی پیلا وه که ی دا کوژاندوه و تلیقاندوه. به وزه یه ک له
 ئه ژنۆکانی دا پی نایه ناو حه وشه، تا لیواری چاله که چوو به ره وه،

دهسته‌کانی له بن باله‌کانی جاکه‌ته‌که‌ی له پشته‌وه هه‌لپیکا و زه‌ق پ‌وانیه پیره‌می‌رد. نی‌گای، پ‌اوه‌ستانی و بی‌شنه‌رمیه‌که‌ی وای ده‌رئه‌خست له کۆسپ‌یک‌ی دژوار، له گ‌یژه‌نی‌کی ترسناک په‌ریوه‌ته‌وه و ئه‌وا پ‌روا به‌خۆ و به‌ سه‌رکه‌وتن هاتۆته مه‌یدانه‌وه. ئه‌وا له خه‌نیم ئه‌گه‌رێ.

به‌لام خه‌نیم، له شه‌رکه‌ر نه‌ئه‌چوو. نه‌ک هه‌ر له که‌شکه‌لانی ئه‌ندی‌شه‌ی ک‌وره‌دا، که‌ واپی‌ئه‌چوو له‌م جیهانه‌ش‌دا نه‌بوو. بوو، به‌لام به‌و جۆره‌ی که‌ هه‌بوو، وشکه‌لاتوو، خامۆش و مۆره‌ی له‌ جی‌گه‌یه‌ک بوو که‌ هه‌چکۆی نه‌بوو و هه‌موو جیه‌کیش بوو. مۆر بې‌وویه‌وه له‌ هه‌موو جیهان. نه‌ک سه‌ره‌ ده‌رزیه‌کیش، نه‌ به‌ بچ‌ووکت‌رین راده‌، جوول‌ه‌ی ک‌ردبێ. به‌رد، به‌ردی بێ‌ده‌نگ.

عه‌باسجان به‌ره‌و باوکی هه‌نگاوی نا و له‌ به‌ر ده‌ریزانی ده‌رگا‌که‌، راست پ‌ووبه‌رووی باوکی پ‌اوه‌ستا و تی‌ی پ‌وانی. چاوه‌پ‌وان ئه‌کرا عه‌باسجان سه‌رنجی پیره‌می‌رد پ‌ابکیشی و سه‌یری ک‌وره‌که‌ی بکات. به‌لام وانه‌بوو. هه‌رواش مه‌زانه‌ ک‌وره‌ به‌و سه‌روبه‌چکه‌ سه‌مه‌ره‌یه‌وه هاتۆته به‌ره‌وه و لی‌ی زه‌ق بۆته‌وه. ئه‌توت له‌ش و په‌یکه‌ری عه‌باسجانیش په‌له‌یه‌ک له‌و هه‌وا تال و مژاوییه‌یه و نی‌گای پیره‌می‌رد، به‌ بێ دژواری لی‌ی تی‌ئه‌په‌رێ.

عه‌باسجان دوا‌به‌ دوا‌ی هه‌له‌سته‌یه‌کی درێژخایه‌ن، پی‌ی نایه‌ سه‌ر بلیندایی ده‌ریزانه‌که‌ و ده‌ست و باسکی له‌ سه‌ر پ‌انی، شانی چه‌مانده‌وه، پ‌وومه‌تی له‌ پ‌وومه‌تی پیره‌می‌رد نزیک ک‌رده‌وه و بانگی ک‌رد:

– منم. من. عه‌باسجان! نامینی؟!!

پیره‌می‌رد چاوی نه‌ترووکاند. به‌ نیشانه‌ی بیستنی ده‌نگی عه‌باسجان، هه‌چ ک‌اردانه‌وه‌یه‌کی تری‌شی پیشان نه‌دا. وه‌ک بلێی قسه‌یان بۆ به‌رد ک‌ردبێ. عه‌باسجان وای بۆچوو که‌ باوکی به‌ بێ باقی که‌ر بووه. به‌لام دلنیا بوو که‌ کوێر نه‌بووه. ئه‌ی بۆ هه‌چ ک‌اردانه‌وه‌یه‌کی نه‌بوو؟ چۆن پیاویک، چۆن مرو‌فیک بوو ئه‌و

٢٩٣٢
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی نۆیه‌هه‌

کاربرایه؟ ببوو به چ جوره بوونیک که لایى خواداد؟ له کوئ بوو ئیسته و بیری له چی نه کرده وه؟ ههستیکی ملۆزم عه باسجانی رانه دیرا له وه بکوئپته وه. چهزی نه کرد له ناخی پیره میرد بکوئپته وه و دایچوپرینی. نه گهر بوئ کراوه هه موو میشتک و نه ندیشه ی پیره میرد گهر د به گهر د بگهری به لکوو بوئ دهر بکه وی پیره میردی شه پله لیدراو له م کاته دا بیر له چی نه کاته وه.

به لام که لایى خواداد، تو بلئی بیری نه کرده وه؟ نه گهر بیری نه کرده وه بو هیچ نیشانه و شوینه واریک به روخساریه وه دیار نه بوو؟ چه رمی کونه! روخساری پیره میرد بوخوی هه مان چه رمه کونه بوو که بوو. نه گهر بیری له شتیکیش نه کرده وه، نه گهر به ته واوی جیهانیش دا نه گه را، نه توت جیهانیشی به نه دازه ی که وشه نی نه ندیشه ی خوی ته نگ و سهخت و به رد کردوه. روالته ی هه موو بوونی به نه دازه ی قاپی روخساری خوی ریک گووشابوو و وشک و تهنگی کردبوو. هه م وه ک پهنگی دئی خوی رهشی کردبوو و هه م به گویره ی ژیانى خوی ته فروتوونای کردبوو و بیری لی نه کرده وه و وا دیار بوو پئ دهرباز ناکات. نه توت -مه ته یه که- له به رده بیرۆدا گیری کردوه و تیاماو ته وه و وزه و توانای نه وه ی نییه له وه له مپه ره دژواره تیپه ری. وه ستان؛ نه مه بوو په نگه نه گهر وه ستابوو و نه مهش بوو نه گهر خوی ببوو به به رده بیرۆیه کی رهش، نه م فیله ته نه به چوکا هاتوه، نه م پیاوه تیك شکاوه له خاک گه وزاوه. ببوو به پیاویکی دی، ببوو به شتیکی دی و روالته و مایه ی له ئاده میزاده وه ببوو به شت. شتیك که نه بوو. بوچی، چونکه شتیش بوخوی شتیکه. چونکه شت، پیئشینه و گه وه ره ی خوی هه یه؛ پیئشینه و گه وه ره ی خوی هه بووه. شت بو کاریک به که لک دئ، به کاریک هاتوه.

به لام مروف؟ کاتیکه مروف نه بی به شت، ئیتر به که لکی چی دی؟ به که لکی چی نه توانئ بیئ و له کوئی نه م ژیاندا نه توانری که لکی لیوه ریگیری؟ میخی دیوار؛ سه د خوژگه به میخی دیوار!

...ئەى شىرى پىس خواردووى، زۆلەزا، ئەتەوى بمكووژى؟! «
 عەباسجان پىشتى راست كردهوه و ناخودئاگا بە دەورى خۆىدا
 سوورا و پىشتى لەباوكى، لە لىواری چالەكە وهستا. زاىەلەى ئەم
 گوتەىه بۆچى لە كەللەى سەرى نەئەچوووه دەرەوه؟ زىنگەى
 ژەنگرتووى ئەم گوتەىه، بۆ لە كوۆلى نەئەبوووه؟ بۆ ئەوى
 نەئەخستە گومانەوه؟ عەباسجان بۆ شك هەلى نەئەگرت؟
 ئەگەر بۆ جارىكىش بووبى گومانى نەئەكرد. بۆ گومانى ئەوهى
 نەئەكرد رەنگە گەنجىنەىهەك ماىت؟ ئەم گومانە گومانلىكراوهى
 خۆى بۆ نەئەدا لە مەحەكى گومان؟ چ هاندەرېك لەودا وزەى
 سەندبوو كە ئەو تا ئەم رادەىه لە سەر ئەو وىستەى خۆى
 سوور بوو؟ مەگەر ئەوه نەبوو كە يەك لاىەنە، لە لاى خۆىهوه
 و لەبرى يەكىكى دى برىارى دابوو؟ ئەوه نەبوو بە بۆچوونى خۆى،
 خولى ژيانى پىرەمىردى بەتەواو بوو ئەزانى و گەيشتبوووه ئەو
 ئەنجامەى كە ئەبى كوۆتايى پى بهىنى؟ بۆچوونىكى بەو جورە،
 ئايە لەو رووهوه نەبوو كە لە قوولايى بىرى خۆىدا گەيشتبوووه
 ئەو باوهرەى كە كەلاىى خواداد بە بوونى خۆى لەم جىهانەدا،
 جىگەى بەو تەنگ و تارىك كردووه؟ جگە لەوهش، مەگەر ئەوه
 نەبوو كە بەو باوهرەوه، مراندنى باوكى لە مىشكى خۆىدا
 جىبەجى كردبوو و ئىتر نەى ئەتوانى كارى ئەنجام دراوى ناو
 مىشكى بە بى ئەنجام بەجى بهىلى؟ ئەوهى كە ئەو لە وىژدانى
 خۆىدا باوكى خۆى كوشتبوو و ئىستەش نەى ئەتوانى بە خۆ
 كشانەوه لە دواىن زەبر، هەولدانەكەى خۆى بە بى ئەنجام بىنى
 و تەنھا روورەشى و بارى تاوانى ئەو كارە جىبەجىكراو و بى
 بەهرەىه لەئەستۆ بگرى. نامرادىى لەو تاوانەدا كە لە وىژدانىدا
 رووى دابوو و بە ئەنجام گەيشتبوو.

ئامانج. ئايە كەسىكى وهكوو عەباسجانى كەلاىى خواداد
 ناتوانى و نەيتوانىوه ئامانجىكى بۆخۆى ديارى كردبى و بە دواىدا
 روپىشتبى؟ ئايە ئەو نەيتوانىوه ئامانج و ئومىدى خۆى، هىواى

٢٩٣٤
 كە لىسدەر
 بەرگى نۆرەه

شیاوی خوئی هه‌بووبی؟ رهنگه خوئی به‌وهی نه‌زانایی، به‌لام وه‌ها بوو. رۆژ و شه‌وی ژیا‌نی خوئی به‌مراندنی باوکی رابردبوو و نه‌گهر بو ساتیک بیروانیا‌یه‌ته کاری خوئی، بوئی ده‌رته‌که‌وت که له توئی توئی نه‌و هه‌موو قپژیا‌نه‌ی ژیا‌نی‌دا به‌هیاوی ئامانجیکه‌وه خولاوه‌ته‌وه و به‌دهوری ئاره‌زووی تاساوی خوئی‌دا -وه‌کوو دا‌له که‌رخۆره‌یه‌ک به‌دهوری که‌لاکه‌وه- سووراوه‌ته‌وه.

- «چ ئاسمانیکی ته‌نگه! چ تاریک و ته‌نگه‌به‌ره! نه‌لئی ئه‌یه‌وی پ‌رووخی به‌سه‌ر سه‌ری مرۆف‌دا! نه‌ئه‌باری و نه‌ئه‌کرێته‌وه!»

عه‌باسجان روانیه‌کۆله‌که‌ دارووخاوه‌که. کونده‌به‌بوو هه‌روا له‌شویی خوئی خامۆش و زه‌ق دانیشتبوو. چاویشی نه‌ئه‌ترووکاند. چاوه‌کانی نه‌توت له‌به‌رد بوون و نیگای له‌سه‌هۆل. عه‌باسجان روانیه‌ باوکی. پیره‌مێرد هه‌روا بوو که‌ بوو. خامۆش و زه‌ق. چاویشی نه‌ئه‌ترووکاند. چاوه‌کانی له‌به‌رد و نیگای له‌سه‌هۆل بوو. پرووی له‌باوکی وه‌رگێرا. هه‌نگاوێک کشایه‌وه و به‌بێ مه‌به‌ستیکی پروون، به‌دهور چاله‌که‌دا که‌وته‌ گه‌ران.

هه‌نگاو و هه‌نگاو. هه‌نگاو به‌دوای هه‌نگاودا. ده‌سته‌کانی له‌ژێر با‌لی جاکه‌ته‌که‌یه‌وه له‌پشت سه‌ریه‌وه هه‌لپێکابوو، سه‌ری داخستبوو و له‌ناو خوئی‌دا. هه‌ستی خود. دۆزینه‌وه و تیگه‌یشتنی خود. بینینی خود و پ‌اکیش بوون به‌ره‌و پ‌روای خود. هه‌نگاوی ئه‌نا. هه‌ستی ئه‌کرد هه‌نگاو ئه‌نی و هه‌نگاوانانی خوئی هه‌ست پێ‌ئه‌کرد. قاچه‌کانی، ده‌سته‌کانی، شانه‌کانی و کاژه‌ری هه‌ست پێ‌ئه‌کرد. هه‌روه‌ها هه‌ستی ئه‌کرد که‌ چه‌مانه‌وه‌ی پ‌شتی زۆریش به‌رچاو ناکه‌وی. وه‌ک ب‌لێی پ‌شت و ناوشانی ساف و راست بوون.

هه‌ر وه‌کوو پ‌شت و شانی پیاویکی ته‌واو. سه‌یری ئه‌کرد و، هه‌ستی ئه‌کرد سه‌یر ئه‌کات و ئه‌ی بیننی که‌ نیگای ئه‌بینی. خوئی ئه‌بینی و م‌الی خو‌یا‌نی ئه‌بینی. خوئی له‌ناو م‌اله‌که‌دا ئه‌بینی. خوئی له‌ناو م‌اله‌که‌یان‌دا ئه‌دی و ئه‌ناسیه‌وه. ئه‌مه‌ دووه‌م جار

بوو که ئەو ههستهی ئەناسی. جارێکیان ئیسته و، جارێکیش بهر لهمه. بهر لهمه بهلام کهی؟ چ کات و چ سالیکی؟ ئەوهی نهئهاتهوه بیر، بهلام ههستی پێئهکرد. ههستی نهکرد جارێکی تریش له رابردوودا، ههستیکی خوشی ئاوههای تاقیکردوتهوه. ههستی نوێ، پشکووتوو و سهرسووهرینهر.

عهباسجان بهس تهنها دووجار خۆی دۆزبوویهوه و بینیبوو؟ ئەی ئەو ههموو یادگارانهی ناو مالهکه، ئەو ههموو هاتن و چوونانه چۆن کرابوو که عهباسجان هیچ نیشانهیهکی ئەوانهی لهیاد نهمابوو؟ ئەی چیان لیهاتبوو و بۆ کوێ چوو بوون ئەو ههموو پۆژ و شهوانه؛ ئەو ههموو مانگ و سالانه؟ له ههموو ئەو پۆژ و مانگ و سالانهدا، ئەو -رهنگه- وهکوو بنی گیوهکانی هاتوو بۆ ئەم ماله و وهکوو شاقهلی جبهکهی لهم ماله چوووته دهرهوه و دیسانهوهش!

بهلام ئەمڕۆ وانهبوو. شتیکی سهیر بوو. پیاو و نامۆ ئەهاتهوه بیرى که جارێکی تریش -کهی؟ خۆیشی نهی ئەزانی- خانوو و خاک و دیوار و دەرگا و داڵان و تهنوور و ئیره و ئەوی مالهکهی بهم پووناکی و بهرجهستهیهی ئیستا ههست پیکردوو. بهلام ههولدانى ئەو بۆ دۆزینهوهی ئەو پۆژه، ئەو شهوه، ئەو ئیوارهیه، ئەو چیشتهنگایه، ئەو نیوهپۆیه و ئەو چرکهیه بۆ ئەنجام بوو، بۆسوود بوو. زۆر بۆ سوود بوو. بهلام ساتیکی وها بیگومان ههبووه. بۆچی؟ چونکه ههستی پوونی ئەو ساته له عهباسجاندا ههبوو. ئەوهش که ههر ئیسته ئەی بینى و ههستی پێئهکرد شتیکی جگه له دۆزینهوه و ناسینهوهی ئەو ساته تاقیکراوانه نهبوو. ساتیک که جارێکی دی ژیا بوویهوه و ههر ئیسته له ناخیدا ئەژیا.

چی رووی دابوو و چی قهومابوو؟ کامه ونبوو له دهروونی عهباسجانی کهلایى خوادادا زیندوو ببوویهوه و کهوتبهوه جoolه؟ ئەم ههست بهبوونی خۆ کردنه چۆن سهری ههلاابوو؟

٢٩٣٦
که ئیستدر
بهاری ئۆیه

چ مووزاتیك پرووی دابوو كه ئەو ئەیتوانی ههست به یهكه
یهكهی ئەندامه ورد و درشتهكانی خۆی بکات و باوه‌ریان پێ
بهیڤن؟ چی پرووی دابوو كه خۆیشی ئاگای له هۆکاره‌که‌ی نه‌بوو؟
ئهرۆیشت به‌ری‌دا. ری پۆیشتنه‌که‌ی خۆی ههست پێ ئەکرد و،
ههستی به‌وه ئەکرد كه ئیتر ئەو كه‌لاکه بزێوه، ئەو گیانه‌وه‌ره
سه‌رشۆره و ئەو بوونه‌وه‌ره بی‌بوونه نییه. ئهرۆیشت به‌ری‌دا و
ئهری‌ناری. ئهری‌ناری و ئهری‌نی. ئهری‌نی و بیری ئەکرده‌وه. بیری
ئهرکرده‌وه و بۆنی ئەکرد. بۆنی هه‌وا، بۆنی خنکاوی هه‌وا، بۆنی
دیوار، بۆنی گه‌نیوی زبلی ناو چاله‌که، بۆنی کۆنه‌ی ته‌نور، بۆنی
چلکی له‌شی خۆی و بۆنی دووکه‌لی ئەسه‌په‌نده‌ر كه له‌ حه‌وای
کۆلان و بانان دا بلاو بوو هه‌لنه‌مژی و، ئەه‌ی‌بیست. ئهرۆیشت
به‌ رێگه‌دا و ئەه‌ی‌بیست. گویکانی ده‌نگه‌کانی ئەه‌ی‌بیست! نه‌ک
ئهو‌ی ده‌نگه‌کان بێن و برۆن و به‌ خۆرپسک بیه‌سرین؛ نه‌خیر.
ئهری‌بیست. ده‌نگه‌کانی ئەه‌ی‌بیست. ده‌نگی هه‌ناسه‌ی خۆی، ده‌نگی
هه‌وا، ده‌نگی ده‌هۆل و زورنا، ده‌نگی حه‌شامات، ده‌نگی ئاوازی
سه‌یدی ته‌له‌فوونچی و ده‌نگی سه‌له‌واتی ته‌وه‌نه‌ی ئاپۆره‌که‌ی
ئهری‌بیست. ئەیتوانی بیه‌رسینێ که‌ چاوه‌شه‌کان و حه‌شاماته‌که
به‌ره‌و ئەملا دین بۆ ئهو‌ی به‌ره‌وخوار بینه‌وه، بۆ سه‌ر رێگه‌ی
قه‌لاتی خوینال. ده‌نگی پێ. ده‌نگی هه‌للأ و قریشه‌که‌ی پیکه‌نین
و نوکته‌ گێرانه‌وه‌ی ئەه‌ی‌بیست. چاوه‌کانی بێنا و گویکانی کراوه
و لووتی بۆزه‌ن بېوو. جیاوازی! به‌ ئاشکرا بۆی ده‌رئه‌که‌وت که
پێشتر له‌مه سه‌یری کردووه، به‌لام نه‌ی‌دیوه. گوی شلکر دووه،
به‌لام نه‌ی‌بیستووه. بۆنی هه‌للووشیوه، به‌لام به‌ بۆنی نه‌زانیه‌وه.
بۆی چوو، به‌لام بیری نه‌کردۆته‌وه. چی پرووی دابی؛ چ گرنگیک
پرووی دابی؟

٢٩٣٧

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگه‌ ئۆیه‌م

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

— ...ئهی شیري پيس خواردوو، زۆله‌زا، ئه‌ته‌وی به‌کوژی؟»
— «به‌للی راست خۆبه‌تی؛ ئه‌مه‌وی بته‌کوژم!»
کوشتن، باوک کوشتن، مراندنی باوک، ئەم ده‌سکارییه

نه‌فره‌تباره هَیژِکی له ده‌روونی عه‌باسجان‌دا راپچه‌نانبوو که خهریک بوو رِیزالْ رِیزالْ گِیانی له نه‌زانی و گِیژی و خه‌وی سستی هَینه‌ری سالانْ پاقرْ بکاته‌وه و راپچه‌نیی. ئەم دزیوتین کرداره هَوشی خه‌وتووئ ئه‌وی هَینابوو‌یه‌وه به‌ری و خستبوویه به‌ر ته‌مانشا، وه‌ک بَلِی ئه‌م هَوش و ئاوه‌زه له خوْ ئاماده‌کردن و راسان له قه‌لایه‌کی خوْراگر‌دا خراونه‌ته بن ویست و ئەقانیه‌وه. ویستیک که له ناو توْز و دوومانی ئەندیشنه و گومانی سالانْدا شارا‌بوویه‌وه، ئەوا خهریک بوو پرووت و ئاشکرا، ئەبوو به ویست و توانایه‌کی به‌هَیژ. ویستی کار - توْ بَلِی نه‌فره‌تبارترین و کریت‌ترین - له دۆزه‌خی گیان‌دا توانایه‌کی به‌هَیژی به‌دی هَینابوو که عه‌باسی خواداد، خوْیشی سه‌ری لَی سوورْ مابوو. ماری کزی سه‌رما برده‌له، کراژی ئەخست و نوئْ ئەبوویه‌وه. عه‌باسجان ئەبوو به ئاده‌میزاد؛ به ئاده‌میزاد ئەبوو. مرؤف؛ سه‌رپری چیژ و هه‌ستی بوون، توْ بَلِی به به‌های گرانبایی تاوان، به نرخ‌ی ناپاکیه‌کی ناپاکتر. ئەو له سه‌رانسه‌ری ته‌مه‌نی خه‌نازیری خوْی‌دا، ئەوا ئیسته‌گیانی پراوپر له بوون و وزه‌یه‌ک ئەبینی که هَیژ و بینین و هه‌ستکردنی خوْی به ئەو ئەبه‌خشی. ئەیتوانی هه‌ست به خوْی بکات و پروانیته‌ خوْی، به بی ترس و ملکه‌چی و ره‌به‌نی. چه‌زی هه‌لاتن له خوْی. ئەیتوانی به‌رامبه‌ر به خوْی بوه‌ستی و خاچ پروانیته‌ چاوه‌کانی خوْی:

«منم، من! ده‌نگی پی‌م نابیسی؟!»

وه‌ستا. راست و به‌هَیژ له به‌رامبه‌ر باوکی‌دا وه‌ستا و ده‌سته‌کانی که وه‌کوو مشت قونجان‌دبوونی له پشتی کرده‌وه و چاوی له ناو چاوانی باوکی‌دا، دایانی به‌یه‌ک‌دا. مشت به سه‌ر مشت‌دا. وه‌ک بَلِی دوو خره‌به‌رد به گالته‌وه بکوئی به‌یه‌ک‌دا. یاری خوْشی مشته‌کان، بوْ تاویک له‌گه‌لْ ده‌هۆلی کلۆ و زورنای مه‌رحه‌با هاونه‌وا بوو و له‌گه‌لیدا، هه‌را و قیژه‌ی حه‌شاماته‌که به‌رز بوویه‌وه و له‌م کاته‌دا عه‌باسجان هه‌نگاوێکی بوْ پِیشه‌وه

٢٩٣٨
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی ئۆیه‌مه

نا، نیگای هاویشته چاوه‌کانی پیره‌مێرد و وتی:

– ئەتکوژم! ئەمه‌وی بته‌کوژم!

دهنگی کوشنده‌ی ده‌رگا و به‌دوای‌دا دهنگی قورس و به‌ته‌په‌ی پۆستاله‌کانی قه‌دیر. عه‌باسجان که ئەتوت له‌په‌ر دلی هه‌لکه‌نرا، به‌هه‌ست و داره‌تێکی نیوه‌گیان وه‌رگه‌را و به‌شانی داته‌کاوه‌هه‌ رووبه‌رووی قه‌دیر بوویه‌وه. خوینی وشکه‌لاتوو هه‌شتاش به‌ده‌سته‌کانی قه‌دیره‌وه‌ مابوو. ده‌سکی کێرد و هه‌سانه‌که‌ی به‌ر پشته‌نیشی خویناوی بوو. له‌ به‌ر ناوداڵان وه‌ستا بوو و ئەپروانه‌ی براهه‌ی. عه‌باسجان نه‌یتوانی و جهره‌زه‌ی ئەوه‌ی نه‌بوو تا له‌ نیگای براهه‌یه‌وه، له‌ بۆچوون و دادوه‌ری قه‌دیر به‌رامبه‌ر به‌خۆی و ئەو کاره‌ی ده‌ستی دابووینی تیبگات. نه‌شی ئەویست بیزانی. راوه‌ستابوو قه‌دیر خۆی بکه‌ویته‌ دوو. به‌لام قه‌دیر هه‌روا خامۆش تیئێ پروانی و عه‌باسجانیش له‌ به‌ر به‌ره‌گه‌ی پروانینی باوک و برادا، مشتته‌کانی لێک چفت کردبوو و له‌و داره‌ته‌ش‌دا راوه‌ستابوو. قه‌دیر نه‌جوو‌لا و هه‌روا مایه‌وه‌ تا گه‌ری مشتته‌کانی عه‌باسجان لێک هه‌لبه‌را و به‌جاری تراو بوویه‌وه. شاننه‌کانی ورده‌ ورده‌ وه‌کوو پێشوو چه‌مایه‌وه، ده‌سته‌کانی شله‌وه‌ بوو و نیگای خوێرتی پێشوو وه‌رگه‌رتوه‌ و روخساری ئاماده‌ی وه‌رگرتنی هه‌موو جو‌ره‌ ته‌وس و پلار و سووکایه‌تیه‌ک بوو. قه‌دیر زمانی هه‌لبه‌ری:

– رۆژی رۆشنا؟! –

عه‌باسجان ئاخیزی کرد و له‌ کاتی‌کا ده‌سته‌کانی بۆ رازی کردنی براهه‌ی لێک هه‌لبه‌کابوو، غاری دایه‌ به‌رده‌می و وتی:

– له‌ گۆ که‌وتوووه‌! ئیتر قسه‌ ناکات! له‌وه‌ته‌ی لێره‌م وشه‌به‌کیشی نه‌وتوووه‌!

قه‌دیر به‌ بێ گه‌رنگیدان به‌وه‌ی عه‌باسجان ئەیوت، سه‌هیری باوکی ئەکرد. عه‌باسجان به‌ قه‌دیری وت:

– وتهم که‌ ئەیکوژم!

– چی؟ –

قهدير خوۆى هه‌لدا بوۆ لای براکه‌ی و لیى زه‌ق بوویه‌وه.
 عه‌باسجان هه‌نگاوێک به‌ره‌وپاش رۆیشت و وتی:
 – گه‌تمان ئه‌مه‌ بوو؛ نه‌بوو؟!

قهدير ده‌ستی له‌ درزی دیواری ناودالانه‌که‌ کرده‌وه و به‌ره‌و
 ته‌نووره‌که‌ چوو. پالێ دا به‌ دیواری ته‌نووره‌که‌وه، ده‌سته‌کانی به‌
 قوۆلی هه‌لکراوه‌وه له‌ سه‌ر سینگى کرد به‌ خاچ، پیلووه‌کانی نایه
 سه‌ریه‌ک و سه‌ری داخست. عه‌باسجان له‌ لایه‌وه‌ وه‌ستا‌بوو و
 بوۆ دۆزینه‌وه‌ی شه‌مچه‌ ده‌ستی برد بوۆ گه‌رفانی. قه‌دير سه‌ری
 هه‌لێنا و جارێکی‌تر رۆانیه‌ باوکی. عه‌باسجان نیوه‌ سیگارێکی
 نا به‌ لیویه‌وه‌ و چاوی برییه‌ قه‌دير. قه‌دير وه‌ک بلێی نه‌ک له
 براکه‌ی، پرسیا‌ری کرد:

– به‌ راستی بیکوژین؟!

عه‌باسجان سیگاری له‌ لیوی کرده‌وه و وتی:
 – ئاسووده‌ ئه‌بێ، خویشی ئاسووده‌ ئه‌بێ. گه‌ریمان چوار رۆژی
 دیش ئازاری چه‌شت!

قه‌دير پشستی له‌ ته‌نووره‌که‌ کرده‌وه و به‌ره‌و لای باوکی كه‌وته
 رێ. عه‌باسجان تا به‌رده‌رگای هه‌ماره‌که‌ له‌گه‌لێ چوو. قه‌دير
 له‌ باوکی نزیك بوویه‌وه‌ و لای چۆکی پیره‌مێرد هه‌لترووشکا،
 سه‌یری باوکی کرد و وتی:

– ئه‌مه‌وێ نان و خواردنت بوۆ به‌ینم، له‌ مائی بوندار!

پیره‌مێرد له‌ داره‌تی خویدا بوو. قه‌دير به‌رزتر وتی:

– خواردنی زه‌ماوه‌ن؛ چه‌زت لییه‌؟

باوک بێده‌نگ بوو. قه‌دير رۆوی وه‌رگه‌ی‌پا و سه‌یری عه‌باسجانی
 کرد. عه‌باسجان به‌ نیگا وه‌لامی دایه‌وه‌ و مژی دا له‌ سیگارکه‌ی.
 قه‌دير به‌ درێخه‌وه‌ سه‌ری له‌قاند و هه‌لێسا. عه‌باسجان شانی
 به‌ دیواره‌که‌وه‌ راوه‌ستا بوۆ ئه‌وه‌ی قه‌دير بێ بوۆ لای. قه‌دير به‌ره‌و
 عه‌باسجان كه‌وته‌ رێ و له‌ به‌رامبه‌ری‌دا وه‌ستا. عه‌باسجان
 چاوه‌رێ بوو. قه‌دير وتی:

٢٩٤٠
 كه‌ ئیسده‌ر
 به‌رگی ئه‌وه‌

— ئاگرىكى بۆ سازكه!

قەدىر چاۋەپرى كاردانەۋەى براكەى نەكرد. ئەمەى وت و بەرەو داڭان رۆيشت. عەباسجان لە شىۋىنى خۆبەۋە وتى:

— ھەر ئەۋەندە؟!

قەدىر لە ناو داڭان ئاۋرى لە عەباسجان داىەۋە و وتى:

— نابىنى چ ھەۋايەكى ناخۆشە؟ رەق ئەبىتەۋە. ئاگرىكى بۆ ساز بكة و ۋەرە بۆ ئەۋى. ئەبى يارمەتى بەدى كەلۋپەلەكان لە پشتى ھېسەرەكان داگرىن. خەرىكن جىازى ئەھىنن لە قەللاتەۋە!
— ئىمە شتىكى ترمەن وتبۋو. گەفت و بېرىكەمان دابۋو! لە

بىرت چۆتەۋە يان خەرىكى لە گەفتى خۆت پاشكەز ئەبىتەۋە؟!
قەدىر بە بى ۋەللامدانەۋە بە پرتە و بۆلەى عەباسجان چۋوۋە دەرەۋە. عەباسجان تاۋىك راۋەستا. پاشان شىتانه بەرەو داڭان فېرکەى كرد، بە خىراىى ھەللاتەۋە بەرەو ھەۋشە، ونى ناو گرەمەى دەھۆل و زىرەى زورنا، كەۋتە جىئودان:

— قەبرى بابى جىازىدەر و سەد جارىش گۋو بە رېشى باۋكى

جىازىگر!

پاشان ھەر بەۋ خىراىى بەرەو باۋكى تاۋى دا و بەرامبەر

پىرەمپىرد بىپەرۋا نەپاندى:

— بمرە ئىتر، زالم! بمرە تا منت نەناردۋوۋ بۆ ئەۋ دىنا! تۆ

خۆ خەرىكى من شىت و ھار ئەكەى، دىۋانەى خوا!

كەلایى خواداد پى نەئەچۋو ھىچى بىستىبى. چاۋەكانى سارد و خامۆش بوو. عەباسجان ۋەك بلىى ترسابى كىشايەۋە و يەك دوو ھەنگاۋ دوور كەۋتەۋە و ۋەستا. گىژ بوو. ئەۋەى كە پىرەمپىرد مردوۋە و گومانى ئەۋەى نەمردبى و ھەموو قسەكانى

ئەۋى بىستىبى گىژى كردبوو. بەباشى زانى لىى بچىتە پىنشەۋە و بىرى خۆى ئاسوۋدە بكات بە گرتنى مەچەكى پىرەمپىرد و تاقىكردنەۋەى لىدانى پلى. بەلام ھەستى كرد جەربەزەى ئەۋ كارەى نىبە. ھەنگاۋىكى ترىش كىشايەۋە، بە دۋادا رۆيشت و

لاى ديوارى ههمار وهستا، به بى ئهوهى بتوانى چاو له پيره ميڤرد بتروو كينى.

جاريكى دى عه باسجان خوئى ئه دوڤراند. شتيكى نامو، - نهك ههر ترس- شتيكى نامو و نه ناسراو دزهى كردبوويه هه ناويه وه و خهريك بوو له ناوه وه پهره ئه سه ند. خويشى نهى ئه زانى چوڤ و تى نه گه يشت بو، به لام ئه توت خهريكه جاريكى دى ون ئه بى. خوئى ئه دوڤرينى. ترس و دردونگى، به تايهت كه قهدير به و جوڤه به جيئى هيشتبوو و روڤيشتبوو، كارى خوئى كردبوو. ئه توت قهدير پشنتى بهردابوو و روڤيشتبوو. قهدير وهكوو ئه وهى سه تليك ئاوى ساردى كردبى به سهر عه باسجان دا و روڤيشتبى. قهدير روڤيشتبوو و ئه وهى له گه ل چاره ره شيه كانى به جيئى هيشتبوو. جاريكى تر سه رشوڤى، خوڤيه تى و گه رانه وه بو خو، به خووه كانى خوئى. خده، خدهى خوئى. خووى فه رمانبردن و سووكايه تى.

ديواره كان، خانوو، خاك و بان و دهر و دهر وازه و شته كانى تر وهكوو نه بن. بوون، به لام وات ئه زانى نه بوون. يه كجور بوون، ئاسايى و يه كباو. بپره نگ، توڤى دلته نگى لى نيشتبوو و ئاوينه ي رهنجان. بيده نگى، دلته نگى و دلتيشاني وهستا، له و جوڤه ي كه ته نانه ت غه ميش ناورووڤرينى. جاريكى كه داپران و داروو خان. جاريكى كه وره بهردان و بى پروايى. دهسته كان، دهسته كان ئيتر به هيڤ و ليپراوييه وه نه يان ئه توانى بكرينه وه و بيه سترينه وه. قاچه كان نه يان ئه توانى به ويست پى هه لڤگرن و چاوه كان ده وروبهر يان به زيندوو نه ئه بينى. ئه نديشه ي خوڤ و به پيڤ، ئيتر نهى ئه هه ژاند و ژيان له ناخى عه باسجان دا ئيتر بالاي نه ئه كرد. دلى به هيواره ليئى نه ئه دا و گياني جاريكى تر به ره و گه ناوه كه ي پيشوو ئه گه رايه وه تا له ناو سستى و وه ستانى خوئى دا دابه ركيته وه. خو؛ جاريكى تر گه رانه وه بو خووى هه ميشه يى، مل كه چكردن

به رهوتى وهك يهكى غه م و په ژاره. خود؛ ديسانه وه خود!

«نابينى چ هه وايه كى ناخوشه؟ ئاگريكى بو ساز بكه!»

٢٩٤٢
كه ئيسدەر
به رگى نويه

ملکه چی. ملکه چ بوون به راهاتن. له بن کوټی ملکه چی دا،
 عه باسجان جگه له وه چی پی ټه کرا؟ له بهرامبهر فهرمانی برادا،
 ته نانهت گومانی سه ریچی کردنیش سه ری هه لنه دا. وامه زانه
 تاویک بهر له مه ببوو به یه کی دی. وامه زانه خوټی وه کوو
 ناده میزاد دوژ ببوو یه وه. تیپه رینی به له زی برووسکه ی نیزه کیک،
 وهک بلیی بو تاویک، ساتیک ټه وی راچه ناندبوو و رویشتبوو.
 ساتیک، ته نه ساتیک؛ چاوه کانی ته نه ساتیک له درهوشانه ی
 سه مه ره ی گیانی نواریبوو و پاشانیش هه موو شتیک کوټایی
 پیه اتبوو. کوټایی درهوشانه وه ی بریسکه. ټاره قه ی سارد، ته زیک
 به موغره ی پشنتی دا، سه رما چ کزه یه کی هه یه! ټاگر.

عه باسجان ټه بوا به دوا ی په موو و پووش و دار و چیلکه دا
 بگه ری. ټه بوا یه ټاگریک بکاته وه. خوټی گهرم بکاته وه. ټه بی
 چاریکی ټه و سه رمایه بگری. به ټاشکرا ټه له رزی؛ سه رمای
 دره وه و سه رمای ناوه وه. روانیه وه ټاسمان. چهنده نزم بوو و
 چهنده مو. خنکینه ر بوو. دار و پووشی خسته ناو کوانوه که و
 شقارته ی پیکرد. تازه له وه گه یشت دهسته کانی له سه رمان دا
 کوټ بووه. ټاگر کلپه ی سه ند. عه باسجان دهسته کانی گهرم
 کرده وه و هه لسا به لکوو هه ندی ته پاله ی وشک په یدا بکات و
 بیخاته سه ر ټاگره که. بهس ټاگری ته پاله ټه ی توانی ماوه یه کی
 باش دهوام به ینی. که ببوا یه به سووره پنگر، هه ر له ییسته وه
 تا کاتی شیوان ټه ی توانی خو بگری.

به لام مائی که لای خواداد خو ته پاله ی لی نه بوو. له روژی
 وه هادا، ټه وانه ته پاله ی وشک و ټاماده یان هه یه که هاوین کوټان
 کردیته وه، شیلابیټیان و پیژابیټیان و له سه ر بان هه لیانخستبی
 بو ټه وه ی بو زستان وشک بیټه وه. به لام ټه مکاره له وه نه ټه چوو
 له هه لومه رچی مال و ژیانی که لای خواداد و کورکانی دا چی به چی
 کرابی. چونکه ټه و جوړه بیرکردنه وانه له داهاتوو له که سانی
 ټه و خیزانه نه ټه وه شایه وه. له مائی که لای خواداد، ژیان تان

و پۆی نه‌بوو و ئەتوت رۆژگاریشیان نه‌دوینیی هه‌بووه و نه به‌یانیشی ئەبێت. دوینیی له‌ به‌ر چاو و دلی باوک و فرزه‌نه‌کاندا ژاکابوو و مردبوو، به‌یانیش جگه‌ له‌ ترس و به‌دگومانی نه‌بوو. له‌م نپوانه‌دا، خۆزگه‌ لانیکه‌م له‌ ئیسته‌ تئ بگه‌یشتا به‌تن. به‌داخه‌وه به‌لام ئەمه‌شیان وا نه‌بوو. چونکه‌ ئەمپروش شتیکی رزیو بوو ده‌سپێکی چلکن و ئاوپته‌ی نه‌فره‌ت و ناحه‌زی. ئەم سیانه‌ سی پهلێی چه‌په‌ل بوون که‌ هه‌ر کامیان به‌ ته‌نهایی له‌ ناو توژی نه‌گه‌ته‌ی و دردۆنگی‌دا به‌ ده‌ور خو‌ی‌دا ئەخولایه‌وه.

«نایینی چ هه‌وا به‌کی ناخۆشه‌؟ ره‌ق ئەبێته‌وه، ئاگرێکی بۆ ساز بکه‌!»

عه‌باسجان ته‌نه‌که‌ی خۆله‌میشه‌که‌ی لای ده‌ستی باوکیه‌وه هه‌لگرت و هی‌نای، ئاگری ناو کوانووه‌که‌ی تیکرد، لیواره‌که‌ی به‌ ئاته‌کی جاکه‌ته‌که‌ی گرت و بردی. ته‌نه‌که‌ی ئاگره‌که‌ی نایه‌وه سه‌ر جیی خو‌ی، لای ده‌ستی پیره‌می‌رده‌وه. گه‌پایه‌وه و لای پاشماوه‌ی ئاگری کوانووه‌که‌ دانیشته‌ و به‌ سه‌ری‌دا کۆم بوویه‌وه. حه‌زی ئەکرد له‌ته‌ سیگارێک له‌ گیرفانی ده‌ره‌ینیی و بیکیشیی. له‌ته‌ سیگاربه‌که‌ی هه‌لکرد و نای به‌ لیویه‌وه. به‌ سه‌ر کوانووه‌که‌وه خو‌ی کۆم کرده‌وه و ناوچه‌وانی گرژ بوو. ئیتر هیچی له‌ هه‌میشه‌ی که‌مه‌تر یان زیاته‌ر نه‌بوو. خودی خو‌ی بوو؛ ببوویه‌وه به‌ خودی خو‌ی. خودی عه‌باسجان به‌ بئ هیچ که‌موکوورپیه‌ک. ئەوا ئەو کرمه‌ بوو که‌ بوو. ئەبوا به‌ ده‌س بکاته‌وه به‌ خو‌ خشاندم.

— عه‌باسجان، عه‌باسجان!

ده‌نگی مووسا بوو. عه‌باسجان رابوو، چووه‌ پشت ده‌رگاکه‌ و زنجیری ده‌رگاکه‌ی کرده‌وه. مووسا له‌ به‌ر ده‌رگاکه‌ وه‌ستا بوو. رۆخساری عه‌باسجان ره‌نگی پیوه‌ نه‌ما بوو و هه‌ستی ئەکرد شه‌له‌ژاوه‌ و قه‌لسه‌. ناخودئاگا و به‌ بئ ئەوه‌ی چاوه‌رپیی گوته‌ و قسه‌ی مووسا بکات، وتی:

— هاتبووم، هاتبووم ته‌نه‌که‌یه‌ک ئاگر بۆ باوکم ساز بکه‌م!

٢٩٤٤
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگی نۆیه‌م

چاوت لَیّه چ رۆژ و هه‌وایه‌کی تال و ناخۆشه؟!

مووسا وتی:

— کاره‌کان که‌وتوو به سهر به‌کدا. بوندار کاری پَیته!
عه‌باسجان وه‌کوو تاوانبارِکی ئه‌یه‌وی تاوانه‌که‌ی بشاریته‌وه،
ده‌رفه‌تی له سهر رۆیشتن و لی‌پچانه‌وه‌ی به مووسا نه‌دا. له
ده‌رگا چوو ده‌روه، ده‌رگا‌که‌ی به دوا‌ی خۆ‌ی‌دا جووت کرد و شان
به شانی مووسا به‌ره‌و مائی بوندار که‌وته ری. ئه‌وه‌ی له بیری
عه‌باسجان‌دا بوو و رهن‌گدانه‌وه‌ی ئه‌و بیره، هیشتاش له نیگا و
ره‌فتاری عه‌باسجان‌دا به‌دی ئه‌کرا. دل‌ه‌خورپی و شه‌له‌زان به‌جۆریکی
دی تیایدا ئه‌بینرا. چوو‌بوویه ناو خۆیه‌وه و خۆی کۆم کرد‌بوویه‌وه،
ده‌سته‌کانی کرد‌بوو به‌گیرفانی‌دا، بنه‌سی‌گاره‌که به‌لیویه‌وه بوو
و وه‌کوو منالیکی ترسنۆک، بی‌ئه‌فان و نابه‌خۆ پی‌به‌پیی مووسا
پی ئه‌کرد. ئه‌گه‌ر مووسا - به‌ریکه‌وت - فه‌رمانی به‌عه‌باسجان
بدايه‌ت، به‌بیگومان ئه‌و وه‌کوو که‌سیکی جادوولی‌کراو به‌قسه‌ی
ئه‌کرد. چونکه‌ عه‌باسجان لهم کاته‌دا له بن بیری ترس و خۆف
و شه‌له‌زانی ئه‌ندیشه‌ی کوشتنی باوک‌دا، تا راده‌ی منالیکی
بچکۆلانه‌ی ده‌مکو‌تکراو دابه‌زیوو. ئه‌گه‌ر توانای تیگه‌یشتنی
خۆی‌شی هه‌بایه، بۆی ده‌رئه‌که‌وت که‌ه‌زیشی به‌هه‌مان راده
ته‌نگ بۆته‌وه. ئه‌م ساکارییه‌ مندا‌لانه‌یه، تا سنووری خره‌فان، له
نیگایشی‌دا تاوی دابوو‌یه‌وه. ساکاریی و مه‌نگی، نیشانه‌ی ئه‌وه
بوو که‌ شوینی خۆی - به‌رامبه‌ر به‌وانی‌دی و لهم کاته‌ تایبه‌ته‌دا
به‌رامبه‌ر به‌ مووسا - ون کرد‌بوو و له ده‌ستی دابوو.

عه‌باسجان، ئیستا‌کانی ئیتر نه‌ ئه‌و سه‌گه‌ خافل‌گه‌ره
په‌لامارده‌ره ژه‌هر به‌ددانه‌ بوو و، نه‌ ئه‌و بوونه‌وه‌ره ئالۆزه‌ی
که‌ له‌هه‌ر ده‌رفه‌تیک‌دا پلاریک باویژی و چزوویه‌ک له‌یه‌ک‌یک
بچه‌قینی، یان پاروویه‌ک به‌ لاف و هه‌ره‌شه‌ له‌ ده‌م‌یک بیچ‌پینی.
به‌ل‌کوو لهم کاته‌دا له‌ سه‌گ‌یک ئه‌چوو گورگ‌چاوا، تۆقاو،
گه‌زراو و به‌زیو. بۆیه‌ خزا‌بوویه ناو خۆی، کلکی خست‌بوویه ناو

٢٩٤٥

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگی‌نۆیه‌م

لاقی و لهو ترسه‌دا که گیانی داگرتبوو، به دهم رپوه، به‌خیرا و به‌دزیه‌وه، چهند جاریک پچر پچر روانیه نیوروخی موسا و دیسانه‌وه سهری داخسته‌وه و له بن چاوه‌وه سهرنجی برپیه ری رۆیشتنه‌که‌ی موسا. عه‌باسجان پپو‌یست نه‌بوو و نیازی به‌و کاره نه‌بوو، به‌لام خوی پپی وابوو که موسای ته‌ونکر ناگی له‌وه هه‌یه که به‌گومان و می‌شکی‌دا تی نه‌په‌ری. له‌خورا پپی وابوو که موسا ناگی له‌نه‌دی‌شنه‌ی نه‌وه‌یه. بویه‌ش بوو که مؤنی پوخسار و بی‌ده‌نگی لاه‌که‌ی به‌به‌ره‌نجامی ناگادار بوونی نه‌وه له‌بیرکردنه‌وه‌ی خوی نه‌زانی.

«ره‌نگیشه ماوه‌یه‌کی باش له‌پشت ده‌رگا‌که وه‌ستاوه و گوپی هه‌ل‌خسته‌وه و قسه‌کانی هه‌موو بیسته‌وه؟ ره‌نگیشه خسته‌وونیه‌ته بن چاودیری. له‌بانوه، له‌کو‌مانجه‌وه چاوی لی بووه! قه‌دیر، کی چووزانی قه‌دیر تی نه‌گه‌یاندی؟ کی چووزانی به‌نه‌نقه‌ست نه‌ی نارووه به‌دوای من‌دا؟ کی نه‌لی پاست و ره‌وان باسی مه‌به‌ست و ویسته‌که‌ی منی به‌موسا نه‌وتبی؟ گریمان له‌ناردنی موسادا به‌س شیوه‌ی قسه‌کردنه‌که‌ی توژی جیاواز بووبی، به‌لام، به‌لام نه‌م موسایه‌ی من نه‌یناسم نه‌هنده زیته‌له و وشیاره که بتوانی له‌هه‌موو کاریک سهر ده‌ره‌ینتی. بون نه‌کا، بون. وه‌کوو مشک بون نه‌کا! له‌ره‌نگ و پوخسارمه‌وه، له‌م داره‌ته شه‌له‌زاوه‌ی منه‌وه، له‌هه‌موو شت تی‌گه‌یشتوه. دل‌نیام. دل‌نیام که پی زانیوه. نه‌زانم زانیوتی!»

– «نابینی چ هه‌وایه‌کی ناخوشه! ره‌ق نه‌بیته‌وه، ناگریکی بو‌ساز بکه!»

عه‌باسجان خاوی کرده‌وه و به‌بی نه‌وه‌ی مه‌به‌ستی قسه‌کردن بی، موسای راگرت و هیور و کز پی‌وت:

– باوکم زور ناساخه، موسا گیان! پیره‌میدی رۆژه‌ره‌ش زمانی له‌گو که‌وتوه. نه‌لی لال بووه. نه‌مریت له‌م رۆژ و هه‌وایه‌دا، زور باشه!

۲۹۴۶
که‌یسه‌ده‌ر
به‌رگی نۆیه‌ه

مووسا كهوته رې و وتی:

– به هیوای خوا!

عهباسجان ئانیشکی مووسای گرت و وتی:

– تۆ، تۆ هیوات وایه نهمری؟! ها؟!!

– ئیشنه لّلا هیچی لی نایهت!

– من، من، من كه ئومیدم لی براوه، مووسا گیان! من،

سهیر ئەكهی چ رۆژ و ههوايهكه! تۆ سهرمات نیه وهستا

مووسا؟

– سهرما؟! ده تۆ ئەبوايه پیره میردت باش داپۆشیايهت.

مرۆف ئەگه نه جوولّی، دیاره زوو سهرمای ئەبی. ئەویش کاتیكه

لاواز بی و تهن درووستی تهواو نه بی.

– منیش هه ر ئەمه ی پی ئە لیم! به لّام مه گه ر گوئی رانه گری؟

رقنه، رقن! درۆ ناکه م به گیانی مووسا به لّام زۆر ورکاوییه. هه ر

گوئی ناگری، گوئی له قسه ی مرۆف ناگری. نه گوئی له من رانه گری

و نه قسه ی قه دیر ئە بیسی. قسه ی ئیمه ی هه ر پی هیچ نیه.

قسه کانی ئیمه و تپی کابرا له لای یه که! ئیمه دلّمان بو ئەو

ئه سووتی، به لّام ئەو، ئەو دلّی بوخوی ناسووتی! تیم ئەگه ی؟

عهباسجان له وهی دا که ئەیوت، نه ی ئەویست به هیچ جوړیک

سه رنج و به دگومانی مووسا بهه ژینی. چ جایه هه ولینشی ئەدا تا

ئەوی گومان که رهنگه له لای درووست بووی، به قسه کانی خوی

بسپرتته وه. خافل له وهی که کردنه وهی گفتوگو دهرباره ی باوکی

و به و جوړه به گه رموگوری، ئەویش له لایه ن عهباسجانیکه وه

که قهت دلّی بو کهس نه سووتاوه، ئەویش له کاتیکا که هه ر

کام له پیاوه کانی بوندار به کاریکه وه خه ریک بوو، خوی ئەیتوانی

رێگه بو گومانلی کردنیکی دی خویش بکات. به لّام عهباسجان نه ی

ئەتوانی بیر له وه بکاته وه. چونکه هه لچوون و هه ژانی ده روونی

رێگه ی به فره ویزی ئەو نه ئەگرت و به ختی له وه دا یار بوو نه نها

شتیکه مووسا بیری لی نه ئەکرده وه ئەو بابه ته بوو که میشتکی

عهباسجانی به خوږهوه خهريک کردبوو.
 چهنهبازی عهباسجان، له چند لایه نیکهوه سوود و
 قازانجی بوې هه بوو. یه کهم نهوهی که گوشاری نهو له غاوهی له
 خوې دابوو، کهم نه بوویهوه. پاشان نهوهی که خوږه خو توانیبوو
 دهروویهک بدوژیتهوه و گوتهکانی خوې به ئافاریکدا ناراسته
 بکات. نهو ناراسته و ئامانجهی که بابهتی نه خووشینی زور دژواری
 باوکی له بگره و بهردهی نهو زهماونهدا، جاریکی دی بخاته سهر
 زمانان. چونکه ههوالی نه خووشی پیره میرد، توویک بوو که له
 بیری خه لکدا نه چینرا و مایه یهک بوو بو ئاماده کردنی خه لک
 بو باوه رکردنی مه رگی که لای خواداد. گرفته که توژیک ئاسانتر
 نه بوو. کردنهوهی گری به دهست. بهر لهوهی که عهباسجان
 به دهستهکانی خوې باوکی بهرینی، له گومانی نهو و نهودا
 نهیمراند:

— سهیر هه ناسهی سوار ببوو مووسا گیان. رهنگ و پرووی
 شین هه لگه رابوو. ههر وهک حه جهرلئه سوهد! باشتر و ابوو
 بمایه تمهوه به سهر سه ریهوه. ههقی خوې بوو. ئاخیر ئاده میزاد
 کات و ساتیکه ئیتر. مردن خو به کهس نالی کهی دی! وه نییه؟
 مووسا که نهوت بیری به شتیکی دی و له شوینیکی دی
 خهریکه، ئاوری له عهباسجان دایهوه و وتی:

— ها؟!

عهباسجان بوې وتهوه:

— وتم ههقی خوې بوو به سهر سه ری باوکه موه بمایه تمهوه.
 پیره میرد، ههقی به سه رمهوه هه یه. من کوره گه وهی نهوم. دوا
 کاتهکانی ژبانیه تی. کهوتوته هه ناسه برکی، له زمان کهوتوهوه،
 له سات و کات دایه. کهسی کهش خو به لایهوه نییه! بیادیکی
 دهردیکی گرانه مووسا، تو خوْت نه زانی چ دهردیکی گرانه. نه زانم
 له قسه کهم تی نه گهی. به لام بیباوکی، بیباوکی لهویش خراپتره.
 نه م بونداره له م کاته دا چ کاریکی به من هه یه؟ نه گهر من نه بهم

۲۹۴۸
 که لیسدهر
 بهرگی نوبه

بووک و زاوا ناتوانن بچنه پهردهوه؟ ئهوهنده لهو سههره مامهوه
گونم چووته ناو سکم! من خو ئیتر پیاوی ئهوه نیم بکهمه
سهه بان. با یهکیتر بچی که چاو و چاره ی له من باشتر بی.
من بیر و هوشم وا له لای باوکم. ناتوانم چاوی لی خافل بکهم!
مووسا وتی:

– جیازی کیئشانه. دلاوهه و محهممه دهره زای گوئخانم
جیازیان هیئاوه.
– هیئایان؟!

– ئه ی چی؟ ئه توئیست نه هیئینن؟ هوشت له کوئییه عه باس
خان؛ زهماونه!

– هه موویان هیئا؟ مه گهر بریار نییه ئهسلان بچی بو قه لات ی
خوینال و له هه مان باله خانه ی عه لی ئه کبهه ری حاجی په سه نه
دابئیشی؟

– هه موو جیازییه که یان نه هیئاوه. به لام خو ئه بوایه ئاوینه
و یه غانی جل و قالیچه و دهستیگ جیویان بهیئن.

عه باسجان که نه رمه نه رمه ئه گه رایه وه بو ئه وه ی له
رۆژه فدا رائه برد، پرس ی:

– ده هوئل و زورنا دهنگی نایه ت!

مووسا وتی:

– خه ریکن نان ئه دهن. سهه ریان به خوار دنه وه گهرمه.
دهمی که یه که تو ون بوویت!

له بهر ده رگای ماله بوندار، عه باسجان ئه و منالانه ی ئاپوره یان
به سته بوو و له ناو هه وشه زهق بیوونه وه، لادا و پیی نایه ژووره وه:
– بللی چ ده ردیکتانه که به و جو ره دیواری گوشتتان له

به رده رگا ساز کردوه؟!

جاریکی که عه باسجانی که لای خواداد کرابوو یه وه. ئه و
ئیتر نه عه باسجانه ئالۆسکاوه که ی تاویک بهر له مه، به لکوو
عه باسجانه که ی رۆژانی پینشوو بوو. ئه و هه مان عه باسجان بوو

که هه موو ئهیناسی. هه ر ئه و جو ره ش وه ریانگرت ه وه:
 – ئه وه تانی هاته وه؛ ئه ی ماشه لّلا له و بالایه!
 – بو کو ی وا به په له؟ سه یری که به کسه ر غار ئه دا بو
 چیشته خانه!

– به س ر یگه ی چیشته خانه ئه زانی!
 – ر یگه ی ورگ، ر یگه ی ورگه ی باش ئه زانی!
 – ئیتر بو گ یژ بوو یه ت و خوله ت دی؟!
 – وه ره، وه ره بو ئی ره. به م لادا، هو ی! وه ره سه یری قازانه که
 بگ ره له سه ر کوانوو ه که ی ئاغه لّ به یئینه حه وشه!
 قه دیر بوو برا که ی بانگ ئه کرد. له و به ری قه له شی داروو خاوی
 دیواره که وه ستابوو و سه یری عه باسجانی ئه کرد. قو له کانی
 هه لّ کردبوو و، ده سه ته کانی ئیتر نه خو یناوی، به لّ کوو چه ور و
 رو ئاوی بوو. عه باسجان به ناو خه لّ که که دا به ره و برا که ی رو یشته
 و له پشت دیواری گه و پ ون بوو.

– په رو یه کت له گه لّ خو ت به یئابا، قازانه که له سه ر ئاگ ره.
 عه باسجان گه راپه وه. سه فره یه کی له نوورجیهان وه رگرت و
 دا یدری و کردی به دوو کوته وه. پارچه یه کی دا به قه دیر و کو تیکی
 خو ی گرتی به ده سه یه وه و له سه ر قازانه که وه ستا. هه سه تی کرد
 قه دیر چاوی لی ناتروو ک یئی. واش بوو. قه دیر ده سه تی به لیواری
 قازانه که وه، چاوی له عه باسجان بوو. عه باسجان هه سه تی ئه کرد
 گزنگی نیگای برا که ی سه ووچی چاوه کان و په گیژه ی لاجانگه کانی
 ئه سه وو تیئی. بو یه به ناچار یی چاوی بر ییه قه دیر و وتی:

– چیه؟ بو راوه ستاوی؟!
 لاشه ویلکه کانی قه دیر له بن گوشاری ددانه کانی دا،
 ده ریه ریوون و چاوه کانی ژه هریان لی ئه باری. کپ و له هه مان
 کاتیشدا کوشنده به عه باسجانی وت:
 – چو ن توانیت به رو ژری رووناک ئه و کاره بکه ی؛ خو پری ه یچ
 و پووچ؟!

دەرفەتی وەلّام و کاردانەوێ بە عەباسجان نەدرا، چونکە
 سالار رەزاق، بە قوڵی هەلکراو و هەنیەیی ئارەقاوی، سەر و شانی
 هینایە ناو ئاغەلەکە و وتی:

– ئەوێ چۆ ئەکەن ئێوێ جووتە برا؟ هینانی قازانیک پلاو
 ئەوێندەیی گەرەکە؟

– هینامان سالار، هینامان!

هەر کام لێواری قازانەکیان بە هەر دوو دەست گرتبوو، لە
 سەر کوانووێکە بەرزیاڵ کردووە و هینایانە حەوشە. لە پێش
 قەدیر و عەباسجانەوێ، سالار رەزاق بە ناو خەلکەکەدا رێگەیی
 بەرەو دالان کردووە. دوو برا قازانەکیان برده دالان و بۆ سەر
 پلیکانەکان. سەرخستنی قازانی پلاو بە پلیکانەکاندا، ئەویش
 بەو جۆرەیی کە قازان داخ بێ، ، لە کاریکی دژوار ئەچوو. سالار
 رەزاق هات بە یارمەتیانەوێ و قازان سەرخرای و بە تۆزیک دژواری
 لە ژوورۆچکەیی چاپەزخانە جیی کرایەوێ.

لالا، دەورییەکانی بە رێکی لە بن دیوارەکەدا ریز کردبوو و
 قاپە چینییەکانی پێ کردبوون لە خۆرشت. شەیدا بە دەستی
 خۆشپەنگی خەنەبەندانەوێ، چاوەروانی ئامادە بوونی خواردن،
 لە دەرەوێ دەرگاکی لە سەر پێ ئەسووپا. بابقوڵی بوندار بۆ
 خۆی، شەیدای بۆ خزمەتکردنی میوانە ئاغەکان دانابوو. بە بلاو
 بوونەوێ بەرامەیی پلاو، بونداریش لە بالەخانەوێ هاتە بانیجە،
 سەری برده ژوورەوێ چاپەزخانە و پرسی:

– بۆ ئەوێندە خەنەخەن ئەکەن؟

سالار رەزاق سەرگەرمی کاری خۆی وتی:

– سەرم لێ مەشپۆینە بوندار، سەرم لێ مەشپۆینە!

عەباسجان لە دەرگای چاپەزخانەوێ هاتە دەرەوێ. بە لای
 بونداردا تێپەری و لە کاتیکی بە سەری قوڵی لووتی ئەسەری بێرک
 لە دەرگای بالەخانە قیت بوویەوێ. بۆنی ئەلکول بەرەو دیواخانە
 راکیش ئەکرد و خەریک بوو زیاتر هەستی بە خومارییەکی خۆی

٢٩٥١
 کە لێدەر
 بەرگی ئۆبە

ئەکرد:

«خۆزگە لانیكەم بە سەر پۆه سەرپکی مائی سەنەمام
بدایەت!»

بوندار لە دەرگای چاپەزخانە وەرگەرپایەوه و عەباسجان لە
سەر جیی خۆی وشک بوو. بوندار تییروانی و عەباسجان کە
خافلگیر ببوو، ناخودئاگا پرسى:

– کار و فرمایشتیکت بە من هەبوو بوندار!

بوندار پاما و عەباسجان وتى:

– خۆت مووسات ناردبوو بە دوامدا!

بوندار وتى:

– ئەرى، تۆ لە کوێ خۆت ون کردبوو؟ ئەمویست بیرک
لە گوشتى وشترەكە بەکەینەوه. زیادییەكەى ئەبى بەجۆرێك
بنیرین بەملا و ئەولادا، بۆ گوندەکانى دەوروبەر. هەمووی خۆ
ناخوری. ئیستە، جارێ برۆ سینیهك لە خوارەوه بهینە ئەو قاپ
و پەرداخە كۆكەرەوه تا دواى!

كۆکردنەوهى قاپ و پەرداخ، ئەو کارە بوو کە عەباسجان
بە دواىدا ئەگەرپا. هەر نەبى، شتیك لە ئارەق و مەزە لە بن
سفرەكەدا مابووێهوه. بە پلیکانەکاندا غارى دایە خوارەوه و
سینیهكى پەیدا کرد و هینایە سەر و پى نایە ناو دیواخان. بەلام
میرزای دەلاک، خۆی بۆ خزمەتکردن پراوەستابوو و کارى پەزیرایى
میوانەکان لە ئەستۆی ئەو بوو. بۆیە بە خیرایى سینیهكەى لە
دەستى عەباسجان وەرگرت و کەوتە خپرکردنەوهى قاپ و پەرداخ
و عەباسجانی ناچار کرد لە سەر جیى خۆی بوەستى:

– بەردەرگاگە تارىک مەكە!

عەباسجان لە قەراخ كۆلەكەى لای دەرگاگە وەستا و میرزای
دەلاک لە ناو كۆرەكەدا کەوتە كۆکردنەوه. ناو دیواخان پربوو لە
هەلم، دووکهلى سىگار، قاقای پیکەنین و قسە و دووان. نیگاگان
لە چاوی عەباسجاندا پچرپچر و نا روون ئەیان نواند. رەنگە

٢٩٥٢
کە ئیسدەر
بەرگی نۆیەم

لهو پوههوه که نیگای هیشتا رانههاتبوو، یان له بهر نهوهی جهربهزه و غیرهتی بینینی نهبوو. نهی نهتوانی هیچکس به روون و ناشکرا ببینی. بویه نهخوشانه چاوی ترووکاند و ههولئی دا بهلکوو بتوانی خوی له کوپکدا که غهواره و نهشیایوی نهو بوو، جی بکاتهوه.

له ههموان به دهنگ و ههراتر جهنابی تالآوایی پی نهکهنی و له ههموان خاموشتر، سهروکی جهندهرمه، جهنابی فهرهبخش بوو. ئالاجاقی ئهرباب وا دیار بوو ژیرانه خواردووپهتیهوه. ئاگا لهخو بۆ نهوهی بتوانی بوونی خوی به سهر سهری کوپهکهوه بپاریزی. له لایهکیشهوه ئالاجاقی ئهرباب نهبواپه گوته و پیکهنینهکانی جهنابی تالآوایی به بی وهلام نههیلتیهوه و له حموادا بهرهللی نهکات. چونکه تالآوایی ههرچهند بهتسهمن گهنجتر بوو، بهلام نهو دووانه له کوپهکهدا هاوسهنگ و هاوشان بوون. بویه ئالاجاقی ئهرباب که به خاوهنی سفرهکهش ئهژمیردا، نهئهبواپه سارد بی بهرامبهری و زیزی بکات و لهوهش خراپتر توورهی بکات. چونکه به ههمان نهاندازه که ئالاجاقی ئهرباب له پیشهی خویدا ژیر و وریا بوو، خانی تالآوایی بهو پادهیه سهرمهست و دیوانه بوو. جا که وا بوو ئاوهز نهئبووا مهیدان بهو دیوانهسهرییه بدات خوی دهریخات.

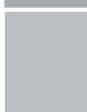
سهرتیپ فهرهبخش له نیوان دوو خان هکهدا دانیشتبوو، سهری داخستبوو، جگهری ئهکیشتا و نهمنه ئهخواردهوه. به پیچهوانهی خانی تالآوا که ههزی نهکرد ههموو جاریک جهیرانی روخهک پیالهکهی پر بکاتهوه و پیدا به دهستییهوه، سهرتیپ فهرهبخش شووشهیهکی لای دهستی خویهوه راگرتبوو، به کاوهخو بوخوی تی نهکرد، پیالهکهی به ئارامی بهرز نهکردهوه، نهپروانیه ئهه و نهو و، ههلی ئهدا.

۲۹۵۳

که پیدهر

بهرگی نۆیهه

چاوهشهکان لای خوارهوهی بهری چهپی ژوورهکه دانیشتبووون. روخهک له نیوان کوپهکانی، ژنهکهی و جهیراندا چوارمیلکان

دانیشتبوو و جارجاره کۆپله به کی لئ ئەدا. رهگه کانی لاجانگی له زۆر خواردنهوه ههلمسابوو و گۆنای به قوو لاچووی سوور داگیرسابوو و له ههموان زیاتر ئاگای له جه لیلی ئالاجاقی و خانی تالاوایی بوو که بهردهوام جهیرانیان به مهتهی نیگا ئهسمی. ژنی روخهک ته مبهوورینه کهی خسته سهر رانی و کووچک به لام هیشتاش دمه که کهی به بن باخه لیه وه بوو و جارجاره به په نجه نهرم و چالا که کانی خووی، رینگیکی نیوه ته واوی لئ ئەدا و شوینی بیده نگیه کانی پر ئه کردهوه. زهریف سه نجه بچوکه کانی له په نجهی ده رنه هینا و جهیران ئاره قه ی دهور مل و هه نیه ی، له بن تیرژی چاوه کاندای به دهره هه وریشمه ناسکه کهی ئه سهریه وه و ئاماده ی ناخواردن ئه بوو.

به شی یه که می کاری چاوه شهکان خهریک بوو کو تایی پی ئه هات، به لام وتوو یژه کان هیشتاش ناوبه ناو بهردهوام بوو. بابه تی مه زنی وتوو یژه کان گله یی و بناشتی دوو کهس له میوانه کان بوو: حاجی خورسوفی و میرخان. میرخان هه رچه ند سه به ارت به و شته ی که گو لمه مه ده کان به سه ریان هینابوو، زۆر له په رده دا قسه ی ئه کرد، به لام به هه موو بیانوو یه ک باسی برینی داره کان و هیرشی جووتیاره کانی به پشتیوانی گو لمه مه دی سه ردار ئه هینایه وه به ره وه. حاجی خورسوفیش، نه ک له و که متر، له هه ر هه ل و ده رفه تی کدا له و بی ریزی ه ئه دوا به سه ر خو ی و زاوای داها تووی نه جه ف ئه رباب هینراوه. ئه و شیوازه ی که گو لمه مه د به کاری هینابوو به فر و فیشاله وه ئه گی راپه وه و به هه زار و اتا داوای ریگه چاره ی له ئالاجاقی ئه رباب و سه رتیپ فه ره خش ئه کرد:

– کار ئیتر له دوژمنی تاییه تی تیپه رپوه و خه ریکه ره نگیتر به خو به وه ئه گری. ئه گه ر به م جو ره بچی ته پینشی ئیمه و مانان ئیتر بی کهس ئه که وین. نه مالمان پاریزراوه و نه گیانمان و نه ناموو سمان. مه گه ر مرو ف ئه توانی له و هه لومه رچه دا بژی؟!

٢٩٥٤
که ئیسده ر
به رگی ئه ربه

ئەتوانى؟!

مىرزا سىنى پر لە شووشە و پيالە و قاپى ماستى دايە دەست عەباسجان و دەرفەتى لە دانىشتوان وەرگرت بۆ داخستنى سفرە:

– يارمەتى ھەيە؟!

عەباسجان ھىشتاش خىسەى لە پەنجەکانى جەنابى فەرەبەخش بوو لە دەور مىلى شووشەى ئارەقەكە. مىرزا ئاوپرى لىدايەو و لە كاتىكا پالى پيوە ئەنا بۆ دەرمە و تى:
– راوہستاوى ويئەى من بگرى؟!

عەباسجان كە زۆرتەر ھىواى بە قاپە نيوەكەى دەستى فەرەبەخش بوو، بەناچار لە دەرگای دىواخان چوو دەرمە. بەلام لەبرى ئەوہى لە پليكانەكان بچيئە خوارەو، چوو سووچى بانيجە، سىنيەكەى لە بەر پليكانەكانى سەربانى دىواخان دانا و لە چاوتروومانىكدا، پاشەرۆكى ھەموو پيالە و شووشەكانى كرده ناو جاميكي ماست، سەيرىكى خىراى دەوربەرى كرد و بە يەك بين كاسەى ماست و ئارەقى نا بە سەرمە. ئەتوت ناوسكيان پر كرد لە پيمەرەيەك پۆلوو. چاوەكانى دەسبەجى زيت بوونەو و ھەك بلىيى دوو شيشى سوورەو ھەكراويان كرددبى بە كوونەلووتەكانىدا.

– ئەوہ بۆ لەوى پانەوہ بوويت عەباسجان؟! زووبە سىنيەكە

ببە خوارەو. پييان بلى زووش بيانشوون و خاويى بكنەوہ!
نان تىكردن دەستى پىكردبوو. قاپى خورشت و دەورى پلاو لە ژوورى چاپەزخانەو دەستاودەست ئەھاتە دەرمە و لە بەر دەرگای دىواخان ئەدرا بە مىرزا و ئەويش بە يارمەتى شەيدا لەبەردەمى ميانەكان دای ئەنا. عەباسجان ھەلسابوو و لە كاتىكا ھەستى ئەكرد كە سەرى گرى تىبەربوو، بەرەو پليكانەكان ئەرپويشت. بەرامەى پلاو، بۆنى رۆنى زەردى مەر، ئىشتىباى ئەكردەو و برسەتيەكەى عەباسجاني تا رادەى لەرزىن ئەبزواند.

به لّام تازه چاره نه بوو. عه باسجان به ورگی به تال کاسه ی
 ناره قی نابوو به سهره وه و کار له کار ترازابوو. نه بوایه خو ی له بهر
 سووتانه وی دل و ژانی ریخو له ی دا رابگری تا کوو خو ی نه گه یه نیته
 پارووه نانیک. ههروه ها خو شی رابگری و ناگدار بی گیزی به یزی
 ناره قه که له پیی نه خات. یه که م چیشته خانه. یه که مجار نه بی
 خو ی بگه یه نیته چیشته خانه و پاروویه ک بقاچینی، بهر له وه ی
 جهرگ و ریخو له ی له ده میه وه بیته دهره وه. به پلیکانه کان دا
 چوو خواره وه. گیزی و حو ل له دالان تیپه ری و خو ی گه یانده
 حه وشه. حه وشه پر بوو له خه لک و عه باسجان هه سستی کرد
 ناتوانی ده موچاوی میوانه کان به باشی لیک بداته وه.

جووتیارانی ناغه له دهشت گه رابوونه وه، گاکانیان کردبوویه
 گهور و بو خواردنی نانی زهماون، راسته وخو هاتبوون بو مالی
 بوندار. نه ولحسینی میلووره و داوهر - خالی قه دیر- یش دهرکه وتن.
 بهس گو دهرزی به لخی و عه لی خاکی نه بوون و به راتی سالار
 ره زاقیش نه نه بینرا. دلاوهر و محه مه مه دهرزای گولخانه میشی
 لی بوو. به راتی سالار ره زاق هیشتاش لنگ له حه وا بوو و به پای
 عه باسجان، نه وه ندهت نه زانی سهر و سه کوتی دهرکه وت. به لّام
 به لخی و خاکی؟ عه باسجان له کاتیکا به له تردان به ره وه دهرگای
 چیشته خانه نه چوو، له بهر خو یه وه پرته ی نه کرد:

— «پیاوانی مه مره به هاره! یه کیک نه زانی هه موو نه مانه ی
 هاتوون پلاوی زهماون بخون، شه ی دای چروچاوی بابقولی بوندارن!
 هه ه! که رانی گه وج، گه وجی که رانه، بهس که رانی وه کوو
 به لخی و خاکی پییان وایه نه وه ی له دلیان دایه نه بی دهری بیرن!
 که رانه ی نه زانانه! چه فتیان کردووه، چه فت و چه ویل. هیچ له
 په رجووی درو کردن تینا گهن! نازانن له م ولا ته دا مرو ف تنها به
 درو کردن نه توانی له سهر پیی خو ی رابوه سستی!»

مووسا له بهر دهرگای چیشته خانه وه به عه باسجانی وت:

— عه باسجان بو نه و سینه نه به ی بو گهور؟!

۲۹۵۶
 که لیسدهر
 بهرگی نوبه ۵

عهباسجان به دواى ورينه كردنه كهى دا به ره و لای مووسا
خواری كرده وه و وتى:

– هه موومان به درۆكانمانه وه له سهر پین؛ مووسا خان!
تهنها كهرى وه كوو تو ئه يانه وى راستیه كهى بلین؛ راستى!
مووسا چوو كه سینه كهى لى وه برگرى. لهم وه خته دا
قهدير له دهركای چیشتهخانه هاته دهره وه و له كاتیکا قوئی
عهباسجانی ئه گرت، له مووسا گهرا سینه كه ببات و خویشی
عهباسجانی له قهله شى دیواری گه وره كه وه كرد بهو دیودا و به
دانی لیك جووتكراره وه پى وت:

– ئه گهر بی و گهنكاریی بكه قورقوراچكهت ئه پچرم،
ها! ئا لی ره له بن ئه م دیواره دابنیشه تا پاروویه كت بو بهینم،
بیکه به قوزه لقورتت.

عهباسجان به زهر و زوری براكهى، لای كوونوی بن دیواری
گه وره كه دانیشینرا و هه روا كه چاوه گرگرتووه كانی له قهدير
بریبوو، وتى:

– من خو كهر نیم، من خو كهر نیم براگیان! بهس كه ره كان
ئوهی له دلیان دایه دهرى ئه پرن. ئه گهر بریار وابوایهت كه مروف
هه رچی هه یه به زمان بیلیت، خواى گه وره ئه وسا میشك و
مژى به خه لك نه ئه دا! وانیهه؟!

قهدير له نیگای عهباسجان دوور كهوته وه و وتى:
– هه ر ئیسته پلا و خو رشتت بو ئه هینم، به لام لهو ناوه
نه تبینم!

عهباسجان لهخت و براو، سه روشانی نا به دیواره كه وه و
پیلووه كانی قورس بوون:

– «براگیان من به كهر مهزانه! وا ئه زانی سه رخوش بووم. ۲۹۵۷
كه پیدهر
به رگی ئۆیه م
هه ه، ورگی به تال، ورگی به تال و خوماری، بیدين. خویشی
ئه م شتانه ئه زانی. به لام، به لام وا ئه زانی كه من كهرم و ئه و
شتانه ی له كه له م دایه، هه لى ئه ریژم! هه ه! له كه له لى

مندا، له كهللهی مندا زۆر شت ههیه. زۆر شت! بهلام، بهلام كى چوو زانى كهلهی من چى تىدايه؟ كى چوو زانى ئه شتهى ئه بلیم، هه مان ئه شتهته كه بیری لى ئه كه مه وه؟ كى چوو زانى. كى چوو زانى چى له كهلهی مندا ئه جوو لیته وه؟! درۆ، درۆ، درۆ! درۆ هه شارگه ی منه، درۆ په ناگه ی هه موانه! درۆ په سیری بیوه ی هه مومانه! كى ئه لى نابى درۆ بکهین؟ بو نابى درۆ بکهین؟ کاتیکه مروف ئه توانى به چوار دانه درۆ كه ئه یكا، رۆژى بگه یه نیته شه و شهوى بکات به رۆژ، ئه ی بو ئه بی خو بپاریزی له گوتنى چوار تاقه درۆ؟! چى ئه بی مه گهر؟ ئاسمان دیته خواره وه؟ ئاسمان تیک ئه ترنجى؟ ههر له به یانیه وه هه تا شه و ههر هه موو درۆ ئه کهن. هه زار هه زار درۆ! بو ئه بی مروف به گوتنى راستى و راسته قینه رۆژگارى خو ی رهش بکات و ته نانه ت سه رى بدا به بادا؟ له کوین ئه و خاکی و به لخیه تا ئه و راستیه یان پى بلیم! له کوین ئه و دوو گه و جه تا پى یان بلیم خودى راسته قینه ش درۆیه! هه ه، راستى و راسته قینه! له کوى ئه توانم راستیه که ی بلیم؟ له کوى و چو ن ئه توانم باسى راستى و راسته قینه بکه م کاتیکه ده ستم وا له بن به ردی ئه و که سانه دا که پسقى من به ده س ئه وانه؟ له کوى ئه توانم باسى راسته قینه بکه م کاتیکه گه ووادیم پى ئه کهن؟ بو ئه بی راستگۆ به م کاتیکه ئه و کوته ئیسقانه ی رۆزیم له ده ستى سه گبایتر له خو م وه رئه گرم؟ جه نابی سه رتیب فه ربه خش بو چى له لای ده ستى منه وه دانانىشى ئاره ق بخواته وه؟ جه نابی سه رتیب خو من خزمه تم به تو کردوه؟ که م سیخورى و زیرانیم بو کردى؟ که م ناو و نیشانى خه لکم پى دای؟ ئه ی بو چى ته نانه ت سه ریکیشم نا که ی؟! بو چى به سه گیشم نازانى؟ ها، جه نابی سه رتیب؟ جه نابی سه رتیب، جه نابی خانه کان چ کاریکتان له من ویست و بو تانم جى به جى نه کرد؟! لانیکه م به چاوى نو که رى خو تان سه یرم بکه ن، بیویژدانانه! لانیکه م کاتیکه فه رمانم پى

٢٩٥٨
 که ئیسده ر
 به رگى نۆیه م

ئەدەن، سەبىرىڭىم بىكەن، بى خىرانە! لانىكەم، تىم بگەبەنن كە
 من خزمەتكارى ئىوھم! جەنابان ئەو گەنمەى كە لىرە ھاتۆتە
 بەرھەم، بارى ئەكەن و ئەيبەن بۆ ھەمارەكانى موغىسە، ئەو
 گەنمە رسقى منىشە! بەلام خو من كەر نىم ئەو قسەيە
 بىكەم! كە وا بوو چى؟ كە وا بوو بە بوچوونى من راستەقىنە
 ھەمان ئەو كارەيە كە ئالاجاقى ئەيكات. راستەقىنە ئەو زۆر و
 دەسەلاتەيە كە ئالاجاقى ئەرباب ھەيەتى. راستەقىنە ئەسپەكانى
 فایتوونەكەى جەنابى تاللاوييە. راستەقىنە ئەو قاحبەيە كە ئەو
 لە لای خوېەوھ ئەيخەوېنى! راستەقىنە واتە قەلاتى خوینال و
 پەزەكانى عەلى ئەكبەرى حاجى پەسەند. بەلام من، من كە ئەم
 شتانەم نىيە درۆى رەسەنم. خودى درۆم. من خویشم درۆم.
 خوینیشم درۆيە. ھەناسەكېشان و پىكردنیشم درۆيە. جا بۆيە
 ئەبى بىدەمە بەر مست و كەللەى بدەم بە بەرددا! سەرى خوّم
 بىكۆتم بە ديواردا، چونكە من ھىچكام لە پىداويستىەكانى
 راستەقىنەم نىيە. چونكە راستەقىنە، واتە دەسەلات! جەنابى
 بەلخى، جەنابى عەلى خاكى، راستەقىنە واتە دەسەلات! برۆ
 بەرھە ئەگەر دەسەلات نىيە. برۆ سەر بنىرەوھ و بەرھە بوخۆت،
 يان لانىكەم دەمت داخە! تۆ لە سەر بناغەى كامە راستەقىنە
 ئەتوانى خوڤاگرتر لە دەسەلات پراوەستى و بە ئالاجاقى ئەرباب
 بلىيى: ئاغە، گەنم ھى جووتيارەكانە! گەنم ھىنى جەماوەرە!
 تەنانەت زەوييەكان، زەوييەكانىش ھىنى خەلكە، ئاغە! ئەى
 بوچى نانى خەلك ئەبەيت و ئەيكەيتە ھەمار بۆ ئەوھى زستان
 بە رەشوروتى خواى بفرۆشى؟! ھەھ، پىتان وايە من ئەم قسانە
 نازانم، پياوانى كەر؟! بەس ئىوھ سى-چوار كەسن كە ئەو قسانە
 ئەزانن؟»

۲۹۵۹

كەلىدەر

بەرگەن ئۆيەم

– بۆ لىرە خۆت مەلاس داوھ عەباسجان؟ رابە، ئەو ھەموو
 كارەمان ھەيە!

بە دەنگى ژنى سەيدى تەلەفوونچى كە لە ھەمارى

ئاغەلەكە ئەھاتە دەرەو، عەباسجان رابوو و دەستی گرت بە دیوارەكەو و بە دوای ئەودا لە درزی دیواری ئاغەلەكەو چوووە حەوشە و تا لابكاتەو سوینەیی پر لە قاپ و دەوری لە سەر سەری دانرا و ژنی سەید خۆیشی لە كاتێكا سینیەکی پر دەفر و ئامانی ئەنا بە سەریەو بەرەو دەرگای حەوشە كەوتە رێ و بە عەباسجانی وت:

– بیانھێنە بۆسەر جوگەكە، ئەبێ بیانشووم.

عەباسجان دەستیکی گرت بە سوینەیی سەر سەریەو و لە كەوتنە رێدا وتی:

– دۆزیمەو، ئاخەرەكەیی دۆزیمەو!

– بەملادا عەباسجان، دەرگای حەوشە لەم لاوەیە، دەفری نەشووراو بۆچی ئەبەیی بەرەو دالان؟

– نەخواردۆتەو مەستی کردوو! سەیری كە چ لەتریك

ئەدا!

عەباسجان گەر رابووێو و بەرەو چالەكە ئەرۆیشت، بەلام

گرنگی بە پلار و تەوسی ئەم و ئەو نەئەدا:

«– باشە بە تۆ چی ئەم جوړە ئەندیشەانە؟!»

– پەنجەیی پیت نەچۆ بە چاوتا كۆری كەلاییی خواداد!

عەباسجان بە وریایی بە قەراخ چالەكەدا تیپەری.

– چاو چاو، چۆن گەشاو تەو، ئەلییی سكلی سوورە و لە

بیری ئیمەشدا نییە!

لە وەلامی عەبدولە رەشدا عەباسجان ئاوری دایەو،

خەندەییەکی کرد و وتی:

– سەرم لێ تێك مەدە ئیتر نامەرد! چ راستەقینەییەك؟

عەباسجان بە لای عەبدولە رەشدا تیپەری، بەلام بەر

لەوێ بگاتە دەرگای حەوشە لە بن قورساییی سوینەیی قاپ و

دەوری دا وەرگەرا و نەك لەگەل كەسێکی تاییبەتی بی، وتی:

– ئیستە خۆم ئەگەر ئیمەو بۆ لای بوندار و هەموو كارەكان

۲۹۶۰
كە ئیستە
بەرگی ئۆرەم

جی به جی ئه کم. بوندار ئه بی ئه مپۆ که لله ی هه موان گهرم
 بکات. تا ئیسته تۆزی گیز بووم، به لام ئیسته، ئه گهر پیمه وه و
 ئه چمه سه ر. پوژیک خو نابی به هه زار پوژا! ئه سلان خانیش خو
 هه موو سالیک زه ماوه ن ناکات. که وا بوو هه ر هه موو ئه مپۆ
 ئه بی نه شه ببن، هه ر هه موو. پاشانیش ئه مه وی برۆم پاله وان
 به لخی و عه لی خاکی به ینم بو ئیره و ئاشتیان بکه مه وه!

– وت چی؟! –

ژنی سهیدی ته له فوونچی بوو. موجه مه که ی خو ی له سه ر
 جوگه که دانا بوو و له ناو ده رگا له کاتیکا لوی چارشپوه که ی له
 پشت ملی گری ئه دا، وتی:

– پیاوی به کارتر له تۆم نه بینیه، نو به ره! ده بجوو ئیره وه

ئیتیر لۆت ره وان!

عه باسجان که به ئاشکرا له تری ئه دا، له کهوته نه ری دا
 شانی دا له بابه گولۆ و ئه وی هه لدا به لایه کدا و بوخوی له
 ناو چوارچیوه ی ده رگا که وه پی نایه کو لان. له م کاته دا فه دیری
 که لایی خواداد زیاتر له بیست نان به شانیه وه له ده رگای مائی
 سهید هاته ده ره وه، له جوگه که په ریه وه و له سه ر ری دا،
 به رام به ر عه باسجان، که سوینه ی ده فره کانی هه روا به سه ره وه
 بوو وه ستا و وتی:

– ئه وه خو دیسان خو ت ته له قورتانه وه، گه مژه!

عه باسجان چه ماوه ی بن باری ده فر و ئامان، روانیه شو پی
 قه دی ر و وتی:

– جا وه ره مه مره له داخا! یه کیک ئه لی وه ره و یه ک ئه لی

برۆ! برام بمخه ن به لایه کدا ئاخرا!

ژنی ته له فوونچی سوینه که ی له سه ر سه ری عه باسجان
 داگرت، له کاتیکا که عه باسجان له به ر خو یه وه بو له ی ئه هات،
 پالی پیوه نایه وه بو چه وشه و وتی:

– له بن خاک وه یشیرم ئه م به ژن و بالایه ت!

عهباسجان له تری دا و بهر له وهی بگاته لیوار چالهکه،
 دهستهکانی له شانی یۆنسی کهردار گیردا و خوئی گرتوه:
 – بپروانه، بپروانه چ جوړه گالتهیهک لهگه ل مروف نهکن!
 دهستیشی بو بیهی ههزار قسهت بو ساز نهکن!
 نهولحه می قاتمهش لهو شوینهوه که دانیشتبوو، به
 پیکه نین و قوشمه یی وتی:
 – گوئی مهدهری پالھوان عهباس، گهوره نهبی لیبورنی
 ههبی!

برایم چلپیاو که له تهنیشنت قاتمهوه دانیشتبوو و به
 چاوه خر و بچووکهکانی سهیری عهباسجانی نهکرد، ئانیشکی
 له کهلهکی قاتمهوه ژند و وتی:

– سهما! عهباسجان نهبی سهما بکات! سهما!
 دهنگی قاتمه بهرزتر له جاری پیشوو بهرزبوویهوه و وتی:
 – سهما، عهباسجان سهما! وهره ناو مهیدانهکه، یاللا
 بیهینه نا مهیدانهکه، یونس!

عهباسجان نهوهندهی لایکاتهوه تاجعهلی کوئبهر و عهبدوله
 رهش پالیان پیوه نا بو ناو مهیدانهکه و جافری سدیه تورومبو،
 دههول ژهنهکانی له بن دیوارهکه ههلساند و جووتیارهکان بهکو
 دهنگیان ههلینا:

– دوو دهسماله، دوو دهسماله عهباسجان!
 – به یادی گهنجیتیت عهباسجان!
 – عهباسجان، عهباسجان، سهمایهک بکات کورانی لوتی
 روخهک ئافهرینی لی بکن!

– برۆ نهولاتروه تهتۆ، مهیدانهکه بکهروهه.
 – وهره بهروهه کلۆ، ریی بو چول کهن بیته بهروهه. وهره بو
 ئیره، مهرحهبا. له ناو دالانهکه وهره نهملاتروهه! نهوهتانی!
 عهباسجان که خوئی له ناو مهیدانهکه دا نهبینی، دهسره
 گرمولهکی له گیرفانی دهرهینا و پرووی له چاوهشهکان

۲۹۶۲
 که لیسدهر
 بهرگی نۆیهه

دهسره که ی راوه شاندا:

– بیکوته بابه گیان، بیکوته! قهبری باوکی نه وهی له نیو
 مهن زیاتر هه لئا نه خوات! بیکوته گیانم! ئئه، ئئه، ئئه!
 جووتیاره کان له بن دیواره که هه لسا بوون، دهوری
 عه باسجانیان گرتبوو و به هه وای دهوؤل و زورنا و به هه وای
 سه ما که ی عه باسجان چه پله یان لی ئه دا. زرمه ی دهوؤل و نه وای
 زورنا که له سه رخو بوو، چونکه عه باسجان نهرم و نیان سه ما ی
 ئه کرد. پیلوه کانی نابوو یه سه ری که و دهسته کانی بهرز کرد بوویه وه
 و له گه ل دهسته کانی باله کانی جا که ته که شی کرابوو یه وه و
 نهرمه سووره کانی رواله تیکی هه ماهه نگ و له باریان وهرگرتبوو:
 – دهک قهزات له نه ولحسینی میلووره که وئ، عه باسجان!
 – دوو که ل له کوته دار هه لئه سی بابه گیان!
 – به راستی که شیر ی حه لالت خواردوو عه باسجان،
 حه لالت!

بیاله یه کی به تالی بو بهینن لانی که م، نه وه تا خه ری که خو ی
 نه چه مینیتته وه!

ره جه ب گوزار غاری دایه لای چاله که، کلوه کی هه لگرت
 و له هه مان کاتدا که عه باسجان به نهرمه سه ما چوکی
 نه نووشتانده وه و سه ری ئه برد بو دواوه، کلوکه ی نایه سه ر
 ته ویلی و ئاپوره ی بینهران به دم پیکه نینه وه کردیان به قریوه.
 عه باسجان له سه ر نه ژنوکانی به سه ما کردن نیشته خواره وه،
 پارچه کلوکه شی له سه ر ته ویلی راگرت. به لام بهو جو ره ی که
 به پشتدا نووشتا بوویه وه، نه ی توانی ئیتر راست بییتته وه. بو یه
 دانیشته و له سه ر گازره ی پشت ته خت لی راکشا و په لکی
 لووتی له خیرایی هه ناسه دان که وتنه فرین.

– ئاو، زهرکیک ئاو، له سه رخو چوو قور به سه ره!

عه به خره به ره و چیشته خانه هه لالت و حه مید کلاو لای
 شانی عه باسجانده وه چوکی دادا و سه ری له سه ر خاکه که بهرز

کردهوه و له سهر رانی داینا. تاجعه‌لی کوښهر، خه‌لکه‌که‌ی دایه دواوه و عه‌بدوله ره‌ش له نیوه‌ی ری جهره‌ی ناوه‌که‌ی له ده‌س عه‌به خړه وه‌رگرت، درې به حه‌شاماته‌که‌ دا و ههر له‌و سهره‌وه جهره‌ی ناوه‌که‌ی کرد به سهر چروچاوی عه‌باسجان‌دا. حه‌مید کلاو ده‌ستی خسته سهر جهره‌که و عه‌بدوله ره‌شی به جهره‌که‌وه پالپوه نا بو دواوه:

– هیچیت نه‌هیشتم مالکاول! برۆنه دواوه، بابه گیان!

– بکشینه‌وه بابه گیان، برۆنه دواوه!

– ده‌وری چۆلکه‌ن ده‌ی، که‌ستان نه‌دیوه، فی‌ی لی‌ی.

– سفره‌پان هی‌نا سفره! دانیشن، دانیشن خوا له باوکی

هه‌مووتان خو‌ش بی!

قه‌دیر سفره‌که‌ی هی‌نا و که‌وته کردنه‌وه‌ی. حه‌مید کلاو عه‌باسجانی له ناو هه‌راکه‌وه راکیشا بو لای دیواره‌که. دلاوه‌ر نانی هی‌نا. قه‌دیر ده‌وری سفره‌که‌ی دایه‌وه و چوو بو لای عه‌باسجان، له حه‌مید کلاوی وه‌رگرت و پالی دا به دیواره‌که‌وه و وتی:

– ناخره‌که‌ی کاری خو‌تان کرد؟! ناخر ئه‌مه گیانی ئه‌وه‌ی

تیایه سه‌ما بکات؟!

حه‌مید کلاو عه‌باسجانی بو قه‌دیر به‌جی هی‌شت و خو‌ی چوو بو سهر سفره‌که‌ دانیشن. قه‌دیر به سهری په‌نجه کیشای به‌گۆنای براکه‌ی‌دا و سه‌روشانی راته‌کاند. عه‌باسجان به‌قورسی چاوی هه‌لینا و وتی:

– پاروویه‌ک، پاروویه‌کم پی بگه‌یه‌نن، خوا نه‌ناسانه! ئه‌ی

کوا قه‌دیر؟!

قه‌دیر له قه‌راخ دیواره‌که دایمه‌زراند و وتی:

– ههر ئیسته، ههر ئیسته بو‌ت ئه‌هینم، ئه‌هینم، خو‌ت

راگره!

– جه‌رگ و ریخۆله‌م خه‌ریکه له‌گه‌روومه‌وه دپته ده‌ره‌وه!

– ئاره‌قت خو‌ارده‌وه؟

۲۹۶۴
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نۆمه‌

— وایزانه ئارمق بوو؟

— به قوزهلقورتت بئ، باشه؟! ههلسه برۆ له شوپنیک
خۆت ون که، ههلسه برۆ!

— ناتوانم، نا!

— نامهوی بهم جوړه بتبینن، نهگبهت!

— ناتوانم، پاروویهک، پاروویهک!

دلاوهر نانهکانی خستبوویه سهر سفرهکه و دهستهکانی
خهریکی نان لهتکردن بوون. قهدير ههلسا و بهرهو چيشتخانه
ههلات. دلاوهر به دواى دا رپوشتت. محهمهمه درپهزای گولخانم
و مووسا به سینیهکی پر له باییهی ئاوگوشنت له دهركای
چيشتخانه هاتنه دهرهوه. قهدير دلاوهری خسته تهکیان و خوئی
چووه ژوورهوه. پارچهیهک گوشتی سوور و کاسهیهک ئاوگوشنت،
نان و زهرکیک ئاوی له سهر سینیهک دانا، بردی بو عهباسجان و
لای دهستیوه داینا. عهباسجان هیشتا نههاتبوویهوه سهرخوئی.
قهدير توژیک نانی ههنگرت و له بهر لووتی برادا گرتی. بوئی
نان هیزی هیئایهوه بهری، چاوی ههلبپی و کوته نانهکهی له
دهستی برا وهرگرت و خستیه دهمی و توژیک له ئاوگوشتهکهی
ههلقوراند به سهری دا. قهدير عهباسجانی جئ هیشنت و خوئی
رپوشتت به دواى کارهکانی دا.

— دهشتهوانی قهدير مسوگهره ئیتر، وانیهه؟!!

— مسوگهری مسوگهر، روون، وهک بهری دهست!

— دهی، دهی، پیروژ بئ، پیروژ، بهخوشی!

عهباسجان قاپ و نانی ههنگرت، خستیه سهر رانی و به بئ
گویدانه پلار و پیکهینینی خهلکی سهر سفرهکه، کهوته خواردن.

وتووژی دانیشتوانی سهر سفره زیاتر باسی کورانی کهلایى خواداد
و تیکهله به گالته و تهشهر بوو. بهلام عهباسجان ئهو تهوس و
قسه لۆکانه ی لا گرنگ نهبوو. به پیچهوانه ی عهباسجان، قهدير
ههلقووبوو و لهگهله ئهوهی سهرپهرشتی سفره ی جووتیارهکانی

ئەکرد، لە ھەر ھەلسووکەوتیکیدا ئەیدی نیشانەى ئەوس و توانجى ھەر ھەمویانە. بەلام بە ناچارى تاوى ئەھینا. چونکە نە جیگەى وەلامدانەوہ بوو و، نە ئەو ھیشتا ئەوہندە خوۆ گرتبوو کە دەسبەجى وەلامى ھەموو تانە و تەشەرىک بەتەوہ. بۆیە لە بەر ئەوہى نەتەقیتەوہ و نەکەوینتە وەلامدانەوہ، بەرەو عەباسجان گەرايەوہ و پى و تەوہ:

– پىم وتى برۆ خۆت و نکە و لە بەر چاوان مەمىنە!
 عەباسجان نان و قاپەکەى ھەلگرت و لە کاتیکا ئەرۆپىشت خوۆ وەشپىرى، لە بەر خوۆیەوہ وتى:
 – ئىستە ئىتر ئەبى برۆم و خوۆم وەشپىرم، ئەبى برۆم و خوۆم ون بکەم!

سالار رەزاق لە دەرگای بالەخانەوہ سەرى ھینايە دەرەوہ و قەدىرى بانگ کرد بۆ بانيجە:

– وەرە سەر، وەرە سەر خۆت توورە مەکە!
 قەدىر تاوى دايە بەرەو ناودالان و عەباسجان، کە بەرەو ئاغەل کەوتبوویە رى سەىرى شۆپى قەدىرى کرد و ناخودناگا رپگەى خوۆ لار کردەوہ، چووہ ناو دالان و لەبنى دالان، لە سووچى پليکانەکەدا ھەلتووتا. لە تاريک و پوونى بەرپليکانەکان قاپەکەى نايەوہ سەر رانى و کەوتەوہ خواردن.

وتوويزى ناو ديواخان بيوو بە مشتومر و عەباسجانى کەلایى خواداد ئەگەر بىتوانيايەت تاويک چەنەکەى لە جوولان رابگرى، بە پوونى دەنگەکانى ئەبىست. ئەوہ دەنگ حاجى خورسوفى بوو کە بەرزەوہ بيوو:

– ئەرباب ئالاجاقى، جەنابى فەرہەخش، گووى لە سکالام رابگرن، گووى لە قسەم رابگرن. ئەمکارانە خوۆ ئىتر گالنتە نيە؛ ئەو خەلک بەدیل ئەگرى. بۆخوۆ رپسا دائەنى و خوۆشى رپساکەى ئەبا بەرپۆہ. ئەسووتينى، تالان ئەکات، ئەکوژيت و بەخسىر ئەگرى! ئەوہ تانى ھەر ئىستاگانى نەجەف ئەربابى بە

٢٩٦٦
 کە ئىسداوەر
 بەرگى نۆزەم

دیلی بردووه؛ ئەمکارانه خو گالته نییه! مهگەر بریار نییه ئیمه
لهم وهلاته بژین؟ بهیانیش دیت و ههمارهکانی ئیوهش بهتال
ئەکا، پاشان نامووسهکهی منیش ئەدزی و ئەبیات. رۆژی دواتریش
نۆرهی ئەوانیتره! من بینیم، من بو خۆم لهوئ بووم و بهچاوی
خۆم بینیم که چۆن درگای ههمارهکانی نهجهف ئەربابی شکاند
و به جووتیارهکانی وت بین و چهندهیان پێخۆشه تێرهکانیان پر
کهن! من بهم چاوانهی خۆم شایهت بووم، خۆم بهچاوی خۆم
بینیم! کویر بهم و ئەم نهمکه کویرم کات ئەگەر بههوی درۆ
بکهم و بوختان ههلبهستم! خو گالته نییه ئەمکارانه، گالتهیه؟
وهلامی حاجی خورسوفی به ئەسپایی درایهوه و عهباسجان
نهیتوانی ئەوهی که وترا بییسی. بۆیه چوووهوه ناو ئەندیشهی
خۆی و کاری خۆی، بیرى خۆی و قهدير، بهرهوژوور بوونی قهدير:
...قسه‌ی شهو، رۆژی نییه! باشه، باوایی. کهم نین و کهم
نهبوون ئەوانه‌ی که شهو قسه‌یهکیان کردووه و بهیانی داویانه
به ژیر ههمان قسه‌دا. ئەم جوړه کهسانه پیاو نین، حول‌حولین،
وازازین! سهرم، سهرم بو وا ئەزررینگیتتهوه؟ نهکا تیکه‌لم
خواردووه و خۆیشم نه‌مزانیه؟ نه، نه‌خیر، لاواز بووم، بیواز
بووم! هیژ، هیژم نییه! ههه، هه‌ر ناشی خاته خۆی. به هیچ
کلوجیک نایخاته خۆی! وامه‌زانه که من و ئەو پیکه‌وه په‌یمان
و به‌لینمان دا. هه‌قیشیه‌تی، ئەوه‌تا ئەبینی خه‌ریکه ده‌ستی به
جیگه و کاریکه‌وه به‌ند ئەبێ! فه‌رامۆشکاری! ئاده‌میزاد کاتیکه
به قازانجی بێ، ئەبێ به فه‌رامۆشکاریش! فه‌رامۆشکار که هیچ،
ئەبێ به قورمساخیش! وامه‌زانه قه‌دیر خان ئەشم ناسی! ئەبێ
برۆم و له جه‌ههنمه‌یک خۆم ونکه‌م، ئەرئ! هه‌ه! ئەى ئەو
پیره‌مێرده په‌به‌نه چی لیدی؟ ئەو به‌دبه‌خته‌مان هه‌روا چاوه‌نواپ و
بێ چاره‌نووس به‌جێ هێشتوووه که چی بێ؟!»
— نه‌کا چاوه‌پوانی هه‌موو سه‌رئێشه‌کانی بخه‌يته ئەستۆی
من، قه‌دیر خان!!

قەدىر كە بەپەلە بە پليكانەكانى بانيجەدا ھاتبوويە خوارەو،
بە دەنگى عەباسجان لە قوولايى دالانەكەو، راوھستينرا، بە
سەر سوورمانەو ھەرواھى عەباسجان كە لەو سووچەدا خۆى كز
كردبوو و پرسى:

– لەگەڵ كۆتە ئەو؟ لە بەر خۆتەو و پرينە ئەكەى؟

– نەخېر، لەگەڵ تۆمە! ئەلېم پەنگە پېت واھە من ئەبى
ھەموو كارەكانى بكم بۆ ئەوھى تۆ بتوانى ھەموو پەرويانووەكانى
بخەيتە ئەستۆى من؟ ئەتەوئ پارووى ساخ قووت بەدەيت و ھەك
بەرزەكى بانان بۆى دەربچيت؟ بەم جۆرە ھەكوو شتئ پەنگەكە
لەبارتە بۆت، بەئى؟!

قەدىر لەبرى ھەلام دانەو، دانەو، مەچەكى دەستى
براكەى گرت و ھەلپساند. پاشان لە كاتىكا لەگەڵ خۆى بۆ
ھەوشەى ئەبەرد، بە ھيورى و خزمانە پيى وت:

– تۆ بۆ بەردەماوى ئەم و ئەوت ھەلگرت و نات بە سەرەو
قور بە سەر؟ تۆ ئەگەر ھەزرت لە ئارەق بوو بە خۆمت بوتايەت!
مابووى قەدىر و عەباسجان بگەنە بەر ناودالانەكە، دەنگى

تۆكەمە و فەرماندەرانەى ئالاجاقى ئەرباب بەرزەو بوو:

– تا خودى گۆلمحەمەد لېرە نەبى، ئەم قەسە و
تۆمەتانە بەراست ھەرنەگىرى حاجى سوولتانخورد! ئەبى خودى
گۆلمحەمەد پەش لېرە بى!

– ئەى كارى من چى لېدئ جەنابى تاللاوى؟ خودى
گۆلمحەمەد كۆمەلئ پەشورپوت و برسى ھەكوو سپاى مەغول
ھېناو و پزاونەتە ناو قەلات!

– بېرپەنەرەو، مېرخان!

ئەمە دەنگى ئالاجاقى ئەرباب بوو كە داواى لى ئەكردن ئارام
بن. بەلام دەنگى حاجى سوولتانخوردى خورسوفى جارېكى تەرش
بەرز بوويەو ھەك بليى ھەپەشە لە دانېشتوان ئەكات، وتى:
– من ئەچم بۆ مەشھەد و ئەبەم بە پەنابردە. ئەرۆم بۆ

٢٩٦٨
كە لېسەدەر
بەركى نۆبە

پاریژگه و لهوئ مان ئه‌گرم!

خانی تالّوایی له سهر قسه‌که‌ی حاجی خورسوفی ده‌نگی
هه‌ئینا:

— ههر کهس ئه‌توانی ههر کاریک بکات!

له دهره‌وه‌ی دالّان، عه‌باسجان روانیه قه‌دیر و وتی:

— گویت لهو قسانه‌یه؟! ئه‌ی قوربانی ئه‌و دهمته جه‌نابی
تالّوایی! ئه‌و قسه‌یه راسته، ئه‌مه‌یه راسته‌قینه: ههر کهس
ههر کاریک ئه‌توانی بکات!

قه‌دیر هه‌روا قوئی عه‌باسجانی به ده‌سته‌وه بوو و به‌ره‌و
گه‌ورپی ئه‌برد. به‌لام عه‌باسجان چه‌زی له چیشته‌خانه بوو. قه‌دیر
تاویک عه‌باسجانی به‌ردا، به‌فرکه چوو بو چیشته‌خانه و به‌پلیک
گۆشته‌وه گه‌رپه‌وه. عه‌باسجان که شانی نابوو به‌دیواره‌که‌وه،
کاسه‌که‌ی برده به‌ره‌وه و قه‌دیر پله گۆشته‌که‌ی خسته‌ ناو
قاپه‌که‌ی و وتی:

— خۆت له سووچی‌که‌وه بشاره‌وه تا میوانه‌کان به‌رپی ئه‌که‌م!

عه‌باسجان له بن دیواره شکاوی گه‌وره‌که پیی چه‌قاند و
به‌برای وت:

قسه له ده‌می پیاو دیته دهره‌وه! خۆت ئه‌مه‌ت وتوووه قه‌دیر،
له بیرت بی!

قه‌دیر له کاتی‌کا عه‌باسجانی له قه‌له‌شی دیواره‌که‌وه ئه‌کرد
به‌و دیوا، ددانی له کیره‌وه هینا و وتی:

— له بیرمه بی‌پیر! فجووقت پیکردم ناکه‌س، برۆ له
لایه‌که‌وه هه‌لتووتی ئیترا!

— ههر لی‌ره، ههر لی‌ره له بن ئه‌م دیواره دائه‌نیشم! له بن
ئه‌م دیواره.

۲۹۶۹

که‌په‌در

به‌رگی‌نۆیه‌م

قه‌دیر گه‌رپه‌وه و تاویک - ناخودئاگا - نیگای له نیگای خالی،
داوه‌ر گیرا و گومانی کرد که خالۆی ئه‌و و براکه‌ی خسته‌وته بن
چاودیری. چاره‌ش نه‌بوو، چونکه میرزای ده‌لاک به‌سهر محاجه‌ره‌ی

بانیجهدا خوئی چه ماندبوویهوه و بانگی له قه دیر ئه کرد:
 - قاپه به تاله کان، قه دیر! له سهر سفره کشانهوه، قاپه
 به تاله کان!

قه دیر چوو بو دالان و تاویکی دی به سینیه کی پر له دهفر و
 دهوری هاته خوارهوه و یه کسه ر چوو بو چیشتخانه. عه باسجان
 له بن دیواره کهوه ملی کیشتا و به بینینی براکهی، هه لسا، هاته
 حه وشه و به دوا ی قه دیردا به ره و چیشتخانه بوویهوه. قه دیر به
 سینی به تاله وه له چیشتخانه هاته دهره وه و لووتی تهقی به
 لووتی عه باسجانه وه. عه باسجان بهر له وهی براکهی جاریکی دی
 لئی زهق بیته وه و -ره نگه- فری داته لایه کهوه، قاپه به تاله کهی
 پیشان دا و وتی:

- ئه بیهم له چیشتخانه دای ئه نیم!

قه دیر ددانی له کیره وه هیئا و له کاتی تیپه رین به لای
 عه باسجان دا تفی فری دایه چاله کهوه و به ره و دالان هه نگاوی نا.
 له م کاته دا ئالاجاقی ئه رباب، حاجی سو لئان خوردی خورسوفی،
 سهیدی ته له فوونچی و بوندار به پلیکانه کانی بانیجهدا هاتنه
 خواره وه ئه یانویست بچن بو حه وشه. قه دیر خوئی لادا و له بن
 دیواره که پاره ستا تا ئه وان تیپه رن.

ئالاجاقی، خورسوفی و سهیدی ته له فوونچی له ناو دالان
 هاتنه دهره وه و به ره و دهرگای حه وشه چوون. جووتیاران و
 چاوه شه کان له بهر ئالاجاقی هه لسان. ئالاجاقی چاله کهی دهو ر
 دایه وه و سهیدی ته له فوونچی و حاجی خورسوفی به دوا ی دا
 رویشتن. قه دیر له ناو دالان ون بیوو و بوندار له کاتی کا دهسته
 کلپه کانی له گیرفانی دهرئه هیئا، به ره و پلیکانه کانی ژیرزه مینی
 کارگه ئه رویشتن، عه باسجانی بانگ کرد.

عه باسجان وریای له نگه رگرتنی خوئی، هه میش سه رخوشتی
 ئه وهی که جاریکی دی کاریکی پی راسپی درراوه، به دوا ی بابقولی
 بوندار چوو ه ناو ژیرزه مین و پاش تاویک تووره که به ک شه وشه ی

۲۹۷۰
 که لیسدهر
 بهرگی نۆزه

ئارەق بە پشنتیەو، لە پلێکانەکان هاتە سەرەو و لە سەر داوای بوندار، بەرەو مائی تەلەفوونچی کەوتە پێ.

– یەکیان هەلەدە بۆ ئەم لایە بێغیرەت!

عەباسجان دەستی گرت بە پلێشمەیی دەرگاکیەو و پراوەستا، بەلام نەک بۆ ئەوێ وەلامی لاتاوی جووتیەرەکان بداتەو کە بە یارمەتی دلاوەر خەریک بوون سفرەکەیان کۆ ئەکردهو، بەلکوو وەستا بۆ ئەوێ بەلکوو گێژی سەری و پەشایی بەرچاوی برەوێتەو و بکەوێتەو پێ. چونکە ئەوێ نەزانی کە بار – ئەویش باری شووشە – ئەبێ بە ساخی بگەیهنێتە مەزل.

بابە گولۆو خۆی لە سەر پێی عەباسجان لادا و عەباسجان لە دەرگای حەوشەو پێی نایە ناو کۆلان. خۆلی کۆلان هێشتاش بە خۆینی و شترەکە سوور بوو. لە جۆگەیی ئاوەکە نزیک بوویەو، جارێکی دی وەستا و توورەکەکەیی لە سەر پشنتی راست کردەو، پیلووی لیکنا و چاوەکانی بە لەپی دەستی هەلگۆفی. پاشان بە قەراخ جۆگەکەدا سەرکەوت و لەوێ، لە شوینی باریکە جۆگەکەو، بە وریایی پێی نایە ئەو بەر جۆگەکەو و خۆی کرد بە مائی سەیدی تەلەفوونچی دا. پێی خستە سەر پیلێکانە و دیسانەو پشووێ هینایەو بەرخۆی.

دەرگای دیواخان کراوە بوو و تەختی ژوورەکە سووچاوسووچ قالی لێ پراخرابوو. دیواخان بۆ پەزیرایی ئامادە کرابوو، بەلام هێشتا بەتال بوو. وا دیار بوو ئالاجاقی ئەرباب و حاجی خورسوفی لەگەڵ سەید چوونەتە ژووری تەنیشتەو بۆ تەلەفوون کردن. عەباسجان چوو ژوورەو، توورەکەکەیی لە سووچی ژوورەکە دانا و خۆی بۆ تاویک پراوەستا. هێشتا کەس دیار نەبوو. سیگار و شەمچە لە سەر تاقەکە لە سەر شیرینی خۆرییەکی بلوور ۲۹۷۱ کە پێدەر بەرگی ئۆیە ۸ دانرابوو. چوو بۆ لای تاقەکە، چەند دانە سیگاری هەلگرت و خستیه گیرفانی. پاشان گەرپاوە جیگەیی خۆی، دەستی برد بۆ توورەکەکە و شووشەیهک ئارەقی دەرھینا و تاویک پراما لە کوویی

جله‌کانی بیشاریته‌وه. گیرفانه‌کانی هیّل و هه‌راو بوون، به‌لام بۆ قاپی ئاره‌ق دروست نه‌کرا بوون. شووشه‌که‌ی دایه بن بآلی، له ده‌رگا‌که چوه‌وه ده‌روهه و به‌پلیکانه‌کانی دیوا‌خاندای شوپربوو یه‌وه. پلیکانه‌کانی دیوا‌خانی سه‌یدی ته‌له‌فوونچی سو‌ابوون. عه‌باسجان قاچی هه‌لخلیسکا و یه‌ک دوو پی‌پلیکان به‌ربوو یه‌وه، به‌لام سه‌ره‌رای گیزی و خوئی خوئی توانی شووشه‌که به‌ساخی بیاریزی. خوئی کوک‌رده‌وه و بۆ ئه‌وه‌ی بتوانی هوشی به‌ینیته‌وه سه‌رخوئی، توژیک له سه‌ر دوا پلیکان دانیشیت، به‌به‌ری ده‌ست جاریکی‌تر چاوه‌کانی هه‌لگۆفی و وه‌ک بلیی ئه‌یه‌وی مه‌ستی له سه‌ری ده‌ریکات، سه‌روشانای خوئی راوه‌شاند و پی‌لوه‌کانی به‌خیرایی به‌ست و کرده‌وه.

نانکردن هیشتاش ته‌واو نه‌بوو و ژنان خه‌ریکی نان و ته‌نوور و ئاگر بوون. عه‌باسجان ئه‌یویست خوئی بگه‌یه‌نیته هه‌مار و شووشه‌که‌ی له بن کا و پووشدا بشاریته‌وه. له‌م کاته‌دا خوشکه‌زای ئالاجاقی ئه‌ریاب و میرخان و کوپخا حه‌سه‌نی زه‌عه‌فرانی پیمان نایه حه‌وشه‌ی مآلی ته‌له‌فوونچی. عه‌باسجان ناخودئاگا هه‌لسینرا و وه‌ستا تا جه‌نابان تیپه‌رن. تیپه‌رن و له پلیکانه‌کان سه‌رکه‌وتن. ده‌نگی سه‌یدی ته‌له‌فوونچی که خویشامایی لی ئه‌کردن له سه‌روهه هات. عه‌باسجان گوئی هه‌لخستبوو و ئه‌یویست له یه‌که‌م ده‌رفه‌ت‌دا خوئی بگه‌یه‌نیته کادینه‌که. به‌لام ده‌رفه‌تی نه‌کرد، چونکه بوندار خوئی کرد به ژووردا و به‌ر له‌وه‌ی له پلیکانه‌کان سه‌ریکه‌وی، به‌عه‌باسجانی وت:

— بۆ پۆپکه‌ت کردوه؟ برۆ به‌ دوا‌ی مه‌زه و پید‌اویستی‌دا!
 — هه‌ر ئیسته، بوندار!

بایقوئی بوندار به‌ پلیکانه‌کان‌دا سه‌رکه‌وت و عه‌باسجان ده‌سه‌به‌جی خوئی هه‌ل‌دایه کادینه‌که، شووشه‌که‌ی شارده‌وه و هاته‌وه ده‌روهه بۆ ئه‌وه‌ی به‌ره‌و ده‌رگای حه‌وشه‌ بروت؛ به‌لام

دهنگی لالا له سهر جيی خوئی رایگرت:
 – بۆ کوئی ئهرووی بهدهستی بهتال؟ وهره باوهشیك نان
 هه لگره و بیبه!

عهباسجان گهراپهوه و بهرهو سهرتهنوور چوو. لالا ئه ماژهی
 به ئیژنگهکان و ئهوانانهی له سهر دار و گهونهکه ههلی
 خستبوون کرد و وتی:

– دیی بۆ لای من وینهم لی بگری؟ نانهکان ئهوهتا لهوئی!
 عهباسجان ملکهچ و ناچار، وهکوو منالیکی مهنگ بهرهو
 لیژنهی دارهکان چوو، نانهکانی له سهر یهک هه لچنی، به سهر
 دهستهوه گرتی و بهرهو کوۆلان کهوته ری. دهنگی لالا له دوایهوه
 بهرز بوویهوه:

– بیانده دهس نوورجیهان!
 عهباسجان به بیوازی وتی:
 – ئهزانم بابه گیان، خو کهر نیم!
 بابقولی بوندار له سهر بان پهیدای بوو و به گالتهوه زاری
 هه لپچری و به لالای وت:

– ئیتر چ فرمانیکت به عهباسجان پاسپارد؟!
 لالا که بۆ یارمهتیدانی نانهوای شوواری، خویشی جلی
 نانکهری له بهر کردبوو، به بی گویدانه بوندار، دهست و سهر و
 شانی برده ناو تهنورهکهوه و ههر له ناو تهنورهکهدا وتی:

– دهمت بلکینه به قنتهوه، پیاوی ناقوۆلا!
 بوندار که ههروا پی ئهکهنی، وتی:
 – ماشه لالا، ماشه لالا! کار کردنه کهشت له گه ل خه لکی
 جیاوازه!

لالا له نیگای ژنهی شوواری و کچی سالار رهزاقدا خوئی به
 ناچار زانی وهلامیک بداتهوه، سههری بهرز کردهوه و وتی:
 – ئیشه لالا نوخشه بی له شهیداش، بوندار!
 بوندار به دهنگی ئالاجاقی وهرگهرا و له چاوان ون بوو.

– بۆچی نایه‌یته ژووره‌وه دابنیشی بوندار؟

– له خزمه‌تودام قوربان!

بابقولى بوندار چووه ژووره‌وه و لای دەرگا‌ک‌ه‌وه له سەر دوو چۆک دانیشت، دهستی هینا به ته‌وی‌ل‌دا و خاچ چاوی بریبه ده‌می ئالاجاقی. ئالاجاقی وتی:

– به روخه‌کت بوتایه‌ت جه‌وانه‌کان سه‌رگه‌رم بکات!

بوندار به کرپۆشه‌وه پیکه‌نی و وتی:

– خۆی له دویشه‌وه‌وه چاوه‌روانی ئە‌وه‌یه هونه‌ر نه‌مایي بکات! جه‌نابی تال‌ا‌وا‌ییشی گیر هیناوه!

خوشکه‌زای ئالاجاقی به پیکه‌نینیکی ساخته و بی‌ده‌نگ پیستی ره‌نگ په‌ریوی روخساری به چرچی ناسک پازانده‌وه. کوپ‌خا سه‌سه‌نی زه‌عه‌رانی‌ش لیوی به بزیه‌ک خوار کرد. به‌لام خورسوفی و میرخان هه‌روا داگیرابوون و مۆن. ئالاجاقی رووی له حاجی خورسوفی کرد و به ته‌شه‌ره‌وه وتی:

– ژن و ژنخواز له‌گه‌ل که‌له‌میشه‌کان زۆریش بی سوود نییه، حاجی خان. ئیتر بۆ نکوولتی لی ئە‌که‌ی؟ کچه‌که‌ت به‌گمه‌مه‌د دا‌وای کردووه، بیانده‌ری تۆش!

حاجی سو‌لتان‌خورد ددانی له ددان پیک گووشا و ناوچه‌وانی تی‌کنا و سه‌ری داخست. خامۆشی خورسوفی و به‌ دا‌وایا بی‌ده‌نگی دانیشتنه‌که، ده‌ریخست ئە‌وه‌ی که‌ میرخان و خورسوفی تووشی هاتوون ئە‌وه‌نده له لایان گرنگ و ژیانیه‌ که‌ جیگه‌ی بۆ هه‌یچ گالته‌یه‌ک –هه‌رچه‌ند به‌ پراگوزاری– ناهه‌ی‌ل‌ته‌وه. ئالاجاقی خۆی به‌ر له هه‌ر که‌س گومانی ئە‌وه‌ی کردبوو و به‌وه‌ی زانیبوو، به‌لام نه‌ی ئە‌وه‌یست له به‌رامبه‌ریان‌دا کۆل بدات. بۆیه‌ رووی کرده خوشکه‌زاکه‌ی و به‌ هه‌مان شێ‌وازی ته‌وسا‌وی پرسیا‌ری کرد:

– رای تۆ چیه‌، جه‌نابی ئە‌ندازیار؟

ئە‌ندازیار ده‌سته‌ سه‌پیکه‌‌ل‌انه‌کانی تۆزی هه‌ل‌ینا، سه‌ری خوارکرد و وتی:

٢٩٧٤
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی نۆیه‌مه

– من ئاگام له بابته كه نيه!

ئالاجاقى بابته كهى گوڤرى و به شىوازىكى گالته و به راست

وتى:

– له مهلبه ندى ئيمه، ولات سهرووكىكى تازهى بو پيدا

بووه!

ئالاجاقى به دهم ونه كهى خوڤه وه پيكنى و تهوسى

قسه كهى نهوانى ديكى - ههچهند به پروهت - خسته

پيكنين. ئالاجاقى پهيشوڤينى قسه كهى خوڤى گرت و به پروهت،

رووى دهى له خوشكه زاكهى، وتى:

– رهنگيشه شا! پادشاهى ولات، گولمه مهدى به لووچ!

به لووچن كه لميشيه كان، يان كوردن؟ ها؟

له وه لامدا وترا:

– كورد و به لووچ، تيكه لن!

ئالاجاقى دريژهى دا:

– هه كهس ههيه، گرنه ئه وهيه فه رمان ده رنه كات، باج

وه رنه گرى و داركارى نه كات، له دارى نه كاته وه، ماره نه برى و

ته لاق نه دات!

ميرخان وتى:

– هه ماره كان به تال نه كات، جووتياره كان رانه په پينى و!

حاجى خورسوفى وتى:

– جهنده رمه كان نه كوژى، لووت و گوڤيان نه كات، ديل نه گرى

و به زورى تفهنگيش نهيه وى كچه كهم له من بسينى، من، من

نه گه ر ئاغه راي ليينى چه زم نه كرد به جه نابه فه ربه خشيش!

– په له مه كه، كاتى خوڤى!

خورسوفى سه برى ئالاجاقى كرد و پرسى:

– كو تايه كهى ئيوه نه فه رموون چى! نه بى چى بكه ين ئيمه؟

– ئا به لى نه رباب. چارى ئيمه چيه؟ راسته كهى ئيمه

ئيتر پاريزمان نيه! نه گيانمان پاريزراوه و نه مالمان. ئيتر

ناتوانين به شهو له ناو چوار ديواری ماللهکمی خوښمان به
 ئاسوودهیی سهربنځینهوه. هر ئیسته که من لیره دانیشتووم
 نهجهف ئهرياب پهخسیری گولمحهمهدهکانه. نهگهر شهوږک
 - نیوهشهوږک له بیابانی خودا خر سهری بېرن و بیخه نه سهر
 سینهی، کڼ وهلامی خوینی جهوانی خه لکی نه داتهوه؟
 خورسوفی دهنگی بهرز کردهوه:

— گریمان به ساخیش دهریازی بی، نهجهف ئهرياب ههتا
 مابڼ ناتوانی سهری بهرز بکاتهوه. رږز و روومهتی نهجهف ئهرياب
 شکا ئیتر!

کوږخا حهسهنی زهعهفرانی وتی:
 — ئیشه للاً چاک نه بی. کارهکان دروست نه بی. دهنگو ههیه
 نه لښ دهولت ئهیهوږ بوورین بدات به گولمحهمهدهکان!
 ئالاجاقی سهری لهقاند و سهلماندی:
 — کاتی خوږی، ئهویش بهکات خوږی!

عهباسجان هات. سهیدی تهلهفوونچی هه لسا و
 سینیهکمی له دهستی عهباسجان وهرگرت و هیئایه پییشهوه.
 عهباسجان روی وهرگړا بړوات، ئالاجاقی بانگی کرد. عهباسجان
 لای دهرگاکهوه، سهر و شانی چهماندهوه و راوهستا:
 — فهرمایش، ئهرياب!

ئالاجاقی وتی:
 — به جهنابی سهرتیپ بلڼ بیټ بو تهلهفوون. بلڼ به
 تهلهفوون کاریان پییهتی!

سهیدی تهلهفوونچی که سینی پر له ئاجیل و مهزهی له
 بهردهست ئاغه دانابوو، ئهوا خهریک بوو پیالهکان ریز بکات،
 وتی:

— نهگهر دهرهت بهرموون خوم بچم به دواى دا؟
 — باشتريشه، خوت بړو و بلڼ بابڼ.
 عهباسجان رږگهی به سهید دا تیپه پړی. خویشی چوووه

سووچی بانججهکه، له بن دهرگای ژوورۆچکهی تهلهفوونهکه دانیشنت. بهو بیرهی پاش تاویک که میوانهکان سهریان گهرم ئهبی، ئهم خوئی باریکهوه بکات و بوئی دهبرچی.

له ناوهوهی دیواخان، وتووێژهکان له سهر ههمان شیوازی پینشوو درێزهی ههبوو. ههرحهههدهنگهکان بهرز و نزم ئهبوونهوه و عهباسجان به نیوهچلی گوویی لی ئهبوو، بهلام مایهی قسهکان ههر ئهوه بوو که بوو: گوولمههمهه. مهبهستیش ئهوهی که لهگهڵ گوولمههمهه ئهبی چی بکری و چیان پی ئهکری؟ له ههمووان قوشقیتر حاجی سولتانخوردی خورسوفی بوو که گهرووی خوئی ئهدری و له ههمووانیش شوختر خودی ئالاجاقی ئهرباب بوو:

– دیسانهوه ئهدهمهوه به گویتدا حاجی، خزمایهتی لهگهڵ کهلمیشیهکان زوریش بیسوود نییه. بهگمههمهه شوپهلاویکی خوش بهژن و بالایه!

ئهمجارهیان حاجی خورسوفی وهک بلیی قیزاندی:
– زاوای من نهجهف خانی سهنگردیه ئهرباب، نهجهف خانی سهنگردی!

دهنگی تهلهفوونچی بو پینموونی کردنی سهرتیپ فهربهخش، هوشی عهباسجانی له وتووێژی ناوهوه داپری. سهرتیپ له پینشهوه به پلیکانهکاندا هاته سهه و سهیدی تهلهفوونچی فهرمووی لیکرد بو ژووری دیواخان:

– لیروهه جهنابی سهرتیپ، فهرموون!
عهباسجان له بهرپی سهرتیپ فهربهخش ههلسابوو و راوهستابوو. سهرتیپ چوو بوویه ژوورهوه و عهباسجان ههروا له سهه جیگهی خوئی مابوو یهوه. ئهوهی له ناو دیواخان له ئارادا بوو و ههر بهرهههجامیکی که ههباویه، له هیچ سووچ و لایه نیکیهوه پهیههندی به عهباسجان هه پهیدا نهئکرد. بهلام ههستیکی نامۆ، مهراقیکی پیوار وای لی ئهکرد، بهر له رویشتن دوا وشهی

گويي لبي. نهوهي كه له گومان و حهزي نهودا دوا گوته كامه نهبي، عهباسجان خویشی نهی نهزانی. بهلام نهوهی نهزانی كه به ههستهكي ميملانوه هوگری نهوهبه له دوا برياری كورهكه تيبگات و پاشان بچي به دواي كاري خویدا.

— جهنابي فهربهخش، نهمانه نهپانهوي بزنان نيوه سهبارهت به كارهكاني گولمههمهدي بهلووچ چي نهين؟ راستهكهی نهپانهوي بزنان جهنابت سهبارهت به كوري كهلميشي چ پرا و بوچوونيكت ههيه؟

له وهلامی نالاجاقيدا، هيچ قسهيهكي فهربهخش نهبيسرا. به گومانی عهباسجان، فهربهخش رهنگه به نيگايهك، به بزهيهك، شان ههتهكانديك، يانيش به بهرز كردنهوهي پيالعهكي وهلامی دانيشتوانی دايتهوه. بهلام نهه گهرانه به دوور بوو له چاوي عهباسجان و نهو نهبوايه چاوهپوانی بكردايهت و چاوهروانيشي كرد. له نهجامدا بيسرا كه فهربهخش هاته گو: — لهو ديواخانهي نهو بهروهه بهزم بوو، خوشترا نهبوورا! ههلبهت نهگهر جهليل و جهنابي تالاوايي له سهر نهو ژنه سهماكهره شاخيان ليك نهگيري!

دهنگی تار و دمهك و سهنج له ديواخانهي بوندار جاريكيتر بهرز ببويهوه. رهنگه بهر لهمهش دهنگی تار و دمهك بهرز بووه، بهلام راستهكهی عهباسجان وهكوو نهی بيستبي وابوو. نيتر نهبوا پروات.

— نهبي بنيرين به دواي بووكدا، خو خهريك بوو له بيرم نهچوو! سهير كه چ رۆژ و ههوايهكه، شهو و رۆژ پروخواه به سهر يهكا!

بوندار بهپهله له دهركا چوهه دهروهه و به بي سهرنجدانی عهباسجان به پليكانهكاندا ههلاته خوارهوه. تايهكي گيوهكهی له پهلهپهليدا له پيي داكهوت و بهر له خوئی به پليكانهكاندا چوهه خوارهوه. بوندار به دواي تا گيوهكهیدا پليكانهكاني دوان به

٢٩٧٨
كه لبيسدر
بهركي نويه

دوان تپپهړاند و عه باسجان به دواى دا كهوته پړئ. عه باسجان پيى و ابوو بوندار تاى گيوه كهى ئه كاته وه پيى و بهر هو كوولان ئه پروات و ئه و ئه توانى خووى بگه يه نيته كادين. به لام بوندار وهك شتيكى له بير چوو بيت، يان شتيكى كه وتبيته وه بير، له كاتيكا تاى گيوه كهى گرتبوو به ده ستيه وه، به پليكانه كان دا سه ركه وته وه و لووتى ته قى به لووتى عه باسجان ه وه. عه باسجان خووى ره قاند به ديواره كه وه و بوندار روو به روو بوونه وهى له گهل عه باسجان به جنيويك تپپهړاند و هر به و خيرا ييه خووى گه يانده بانيجه. عه باسجان هه نكاوى بهر هو خواره وه هه لينا و له هه مان كات دا بيستى كه بوندار تكا له ئالاجاقى ئه كا، رپكه بدات جهليل ئاغش بو هينانى بووك له گهل ئه وانى دى پروات. عه باسجان زانى كه داوا كهى بوندار له ئالاجاقى فيليكه بو ئه وهى به لكوو به و جوړه رپكه له قړه ي نيوان جهليل و تاللاويى له سر جهيران بگرئ:

— ئه گهر يارمه تى هه بي به جهليل ئاغه بلنم بيته خزمه تى بهر پرتان؟

عه باسجان دهنگى ئالاجاقى له وه لامدا نه بيست، به لام دهنگى هه نكاوه بلينده كانى بوندارى بيست كه بهر هو پليكانه كان ئه هات و بهر له وهى بوندار خووى بگه يه نيته هوشه، عه باسجان باى دايه وه بو كادين كه و له سووچيكا دا خووى هه شار دا. دهنگى پيى بوندار له كوولان ون بوو. بهس دهنگى تاره كهى روخهك بوو كه دابه زيوو و به نهرمى په لى ئه كيشا. عه باسجان به ئاسووده يى هه ناسه يه كى دا، لاي كو ما كا كهى شووشه ي له بنى دا شار دبوويه وه، چوكى دادا و به ئارامى دانيشت.

«با جهليل ئاغش بهينى بو خزمه تى! نامه ويى چاوم به ٢٩٧٩
 كه ليدهر
 بهرگى نويه م»
 چاويان بكه وي! مروف نه بينن باشتره. هه موويان شه رن، يهك به يه كيان. له ديوارى ته قيو ئه چن. مروف ئه بي خووى له ديوارى درزبردوو بپاريژي. چاويان كه پيت ئه كه ويى داواى كرى چاوت لى

ئەكەن! ئىتر خۆمتان پىشان نادم. هەتا ئىواره خۆمیان پىشان نادم. بەس ئەبى بتوانم بە جورىك دزه بكەم و برۆم كە چاویان بە پرووی نگرىسم نەكەوئى. دل و دەماخی وردە فەرمايشى ئەم و ئەوم نىيە. ئەرۆم! ئەبى برۆم و دەرگاكە لە خۆم داخەم. قەبرى بابى هەر هەموویان! ئەگەر كارىكم پى بكرى، لەم قەرەبالخىهدا ئەبى بىكەم. لەم قەرەبالخیدا. دزیان وتوہ و بازارى شىواو!»
دەنگى بوندار بوو لەگەل جەلیل ئاغە. دەنگى كپى بوندار تىكەل بوو بە كرنۆش و پارانەوہ:

– لەپای خۆم، ئەویتی لەپای خۆم. مەگەر جگە لەوہیە كە تۆ جەیرانت ئەوئى؟ خۆ بۆ شەویك زیاتر ناتەوئى؟ زۆر چاكە، ئەمەیان لەپای من. بەلام مەهیلە ئاغەى گەورە بزانی. خۆت باوكت باشتر ئەناسى. ئەوئەندەت نەزانی توورە بوو و بەرپى كرىتەوہ بۆ شار!

دەنگى بوندار هەنگاو بە هەنگاو كە لە پلیكانەكان سەرئەكەوت، كز و كزتر ئەبوو. بەجورىك كە عەباسجان بە زۆر دوا وشەكانى بیست. لە بیدەنگى خۆیدا واى دانا كە بوندار، جەلیل ئاغەى بردە ژوورەوہ. پاشان شووشەكەى لە بن كا دەرھینا، خستىە بن باخەللى جاكەتەكەى، هەلسا و لاى ژوورى دەرگاكەى كادین وەستا. ژنان هەروا دەورى تەنووہكەیان گرتبوو و وا دیار بوو كچانى حاجى خورسوفیش تاقەتیان چووہ و هاتووئەتە خوارەوہ و كەوتووئەتە كار.

عەباسجان ئەبوايە خۆى دەرباز بكات. بەلام بەر لە هاتنە خوارەوہى بوندار و جەلیل ئاغە، هەروہا لەو كاتەشدا كە لاا سەر و شانى ئەكرد بە تەنووردا بۆ نان پىوہدان یان نان دەرھینان. ئەو ساتەى ئەو هەللى ئەبژارد ئەبوايە رىك لە كاتى خۆیدا بوايەت. بە دزەكردن و سووكەلە لە دەرگا بچیتە دەروہ و بە بى ئەوہى سەیرى چەند و چۆنى خەلكى ناو حەوشەى مائە بوندار بكات، بە قەراخ دیوارى كوڵاندا وەكوو سىبەرىك بەرەو مالى

۲۹۸۰
كە ئىسەدەر
بەرگى نۆبەم

خۆیان پروات.

راسته کوۆلاننه که کهسی لئ نه بوو. خه لکی یان له زهماوه نه بوون، یان له ژووره وه بوون. نه خوازه به لخی و خاکیش له کوۆلان نه بوون. ئەمه بو عه باسجان زۆر دلخۆشکهره بوو که کهس نه بینئ و کهس نه یینئ. چونکه نیگای ئەم و ئەو به پادهیه ک قورسایان هه بوو که به زۆر ئەیتوانی خۆی له بهریان رابگری. ههر بهو جوۆره ی که بینینی کهسیک، هه ندئ جار پرگار بوونه، لهم وه خته دا بو عه باسجان نه بینینی کهسان پرگاری بوو. چه ق به ستنه وه ی بیر و هوۆشی له سهر بابه تیک و ته وه ریکی دیاریکراو، خو به خو توووشی ئەو دارته ی کردبوو که چاو و نیگای خه لکی به غه واره و نازرده ر ئەزانی. ناچاری بوون و نه بوون، ناچاری ئەوه ی که کهسیک له یه ک کات دا هه م هه بی و هه میش نه بی. هه م خۆی پیشان بدات و هه میش خۆی بشارتته وه؛ کاره که ی چه ند چه ندان دژوارتر ئەکرد. لهم کاته دا به لām نه ی ئەویست خۆی توووشی ئەو دژواری و ناچاریه بکات. هه موو چه ز و خواستی ئەوه بوو که کهمتر بینرئ، کهمتر نیگای له نیگا بگریئ و له وهش کهمتر، بیئ به هاودوو.

له پشت دهرگای مائه وه وهستا. دهستی برد بو درزی دهرگاکه. زنجیره که ی له قولفه که دهره ئنا. پیی نایه ناودالان و دهرگاکه ی له دوای خۆی داخسته وه. گیژانه وه ی سه ری که می کردبوو و ئەم خاوبوونه وه یان به هو ی هه لچوونه وه بوو یان له دابه زینی خو به خۆی کارگه ریئتی ئاره که که. هه رچی چۆن بی ههستی ئەکرد هوۆش و هزری له سهر جئ خۆیه تی و دهست و لاقی له بن فه رمانی دایه. به لām خو ف، خو ف و دله راوکه یه کی شاراوه له ده روونی دا بوو. پشتی به دهرگاکه وه تۆزئ راوهستا و گووی دایه بیده نگیه که که. هه چ ده نگئکی نه ئەبیست. ئەتوت هه چ ده نگئک نه بوو، مه گه ر ده نگئ کو تایی دلئ خۆی. ئاوی ده می - نه ک ئاوی

٢٩٨١

که پیدهر

به رگی تۆبه م

دهم که دهمی تهخته یه کی وشک بوو- به پئی راهاتن قووت دا و پاشان که وته ری. له دالآن په رپه وه و له قهراخ بهردالآن له باوکی، که سیکه تا ئهم کاته له راده به دهر له ئه ندیشهی خویدا بینبووی، مۆر بوویه وه.

پیره میرد، ئه توت له وه هموو کاژیرانه ی تیپه ریبوو یه ک تۆزیش خوئی نه بزواندبوو. به و جوړه بوو که بوو. پالی به جیوانه که وه زهق له بهر هوروی ئه روانی. عه باسجانیش به بی جووله مایه وه. بهس توانی دهست بگری به دیواره که وه و دریزه به سه یرکردنی خوئی بدات. ههستی ئه کرد ناتوانی ههنگاو بنیت بو پیشه وه. بو دوانشه وه نه ی ئه ویست بگه رپته وه. نیگای له سهر باوکی گواسته وه و روانیه ئاسمان. ههوا ههروه ها بوو که بوو. داگیراو، خهفه و قفل. نیگای سووړاند. توانی ته نووره که ببینی. بی ئه فان چوو بو لای ته نووره که. له بهر ته نووره که وه ستا و دهستی گرت به لیواره که یه وه و روانیه ناوی. ته نووری سارد و بی خو له میش، ناوبه ناو هه لوه ریو. ته نووری خاموش، که بلایسه کانی له سالانی ونبوودا، مردبوون. ته نووریکي به کلپه و بلایسه به دهست ژنیکي بالابه رزه وه. ژنیکي بالابه رز و به ژن زراف، به چارشویکی کوون و پینه پینه، خه ریکی کار و نانکردن بوو. ژنیکي رهقه له و خه مخوړ؛ دایکی عه باسجان.

عه باسجان له ته نیشته ته نووره که وه سه رکه وت و له بن تاقه شکاودا، پالی دا به سووچی دیواریکه وه که ره شاییه کونه که ی پیوه ما بوو. دهستی کرد به گیرفانی دا، سیگاریکي دهره ینا و دایگیراند. گری شه مچه که ی به سه ری په نجه مراند و له پر چه زیکرد ئاگریک له ناو ته نووره که دا بکاته وه. شووشه که ی له بن باخه لی جاکه ته که ی دهره ینا و له لایه که وه داینا. سیگاره که ی نا به لیویه وه و هاته خواره وه. باوه شیک دار و گه ونی هینا، خسته یه ناو ته نووره که و ئاگری کرده وه. دووکه ل زوری نه خایاند، بوو به گره مه شخه لآن. ئه کرا له سهر ته نووره که پال بدا به

۲۹۸۲
که لیسه دهر
به رگی نویه

دیواره‌کوهه و هالّووی ناگره‌ککه پهل و پۆی گهرم دابینئی. وای کرد. سیگار به دوو په‌نجه، ده‌سته‌کانی به سهر تینی ناگره‌ککه‌وه، زهق بوویه‌وه له چاوه زه‌قه‌کانی باوکی. راست به‌رام‌بهر یه‌ک بوون. که‌لایی خواداد له ناو دهریزانی دهرگاکه و عه‌باسجان له ژیر تاقه‌شکاوی تهنوره‌ککه. مژیک‌تر له سیگارککه، مژیکی قوول. به‌لام دووکه‌لی سیگار به‌س نه‌بوو. خوئی له بیر برده‌وه و سه‌ری شووشه‌که‌ی هه‌لپچری.

ده‌نگی هه‌ل‌بوونی مه‌کینه‌ی ترۆمبیل و پاشانیش که‌وته‌نه رییان، ئاوا‌ی ده‌هۆل و زورناکه‌ی رووشاند و تیپه‌ری. ئه‌وا ده‌نگی شوا‌اش کردن بوو به‌ر گوئی ئه‌که‌وت. عه‌باسجان ده‌می شووشه‌که‌ی نا به‌ لیویه‌وه. به‌ ئاشکرا دیار بوو که‌ ئه‌یه‌وئی هه‌موو له‌مپه‌ره‌کانی سه‌ر‌پئی خوئی به‌ هیزی خیرای ئه‌لکول تی‌ک بشکینئی و هه‌موو په‌رده‌کان له‌ به‌ر نیگای خوئی لاب‌دات. قوم‌یک‌تر. ناوچه‌وانی گرژ بوو و سیله‌ی چاوه‌کانی هاتنه‌وه یه‌ک. هیچ له‌وه په‌شیمان نه‌بوو که‌ نه‌یتوانیوه تۆزیک مه‌زه له‌گه‌ل خوئی به‌ینئی.

«به‌ جاری جه‌ه‌ننه‌م! تالی مه‌زه‌ی تالی!»

پالی دا به‌ دیواره‌کوهه و شووشه‌که‌ی لای ده‌سته‌یه‌وه دانا. پیلوه‌کانی نایه سه‌ریه‌ک، مژی دا له‌ سیگارککه و پاره‌ستا گه‌رمای ئه‌لکول به‌گیانیا بگه‌ری. مه‌گه‌ر هیزیکی درۆبین، هیزیکی له‌په‌ر بو ئه‌وه‌ی بتوانئی کاریک بکات، جاریکی‌تر بیری باوکی، دهر‌فه‌تی‌ک بو بیر‌کردنه‌وه له‌کاری پیره‌می‌رد:

«، کاریکی نییه، هیچ کاریکی نییه. ئه‌وه‌نده‌ی که‌ بتوانم ده‌ستی چه‌پم ب‌خه‌مه پشت سه‌ری و به‌ده‌ستی راست کلاوه‌که‌ی بنیم به‌ دهرگای ده‌می‌ه‌وه، هه‌ر ئه‌وه‌نده، به‌قه‌د ئاو خواردنه‌وه‌یه‌کیشی پی ناچی. به‌قه‌د داگیرانی سه‌هیله‌یه‌ک. به‌قه‌د خواردنه‌وه‌ی زه‌رک‌یک ئاو. به‌س بتوانم تیوه‌چم، به‌س بتوانم ده‌س پی بکه‌م. هیز و جه‌ربه‌زه. به‌س هیز، پیویستم به‌

هېز ههيه. هېز! به لّام، به لّام ناتوانم له شوينى خوم بيزويم، ناتوانم! نهو هتا، وهكوو گه نه لكاوم به ديواره كه وه. له شم هېزى تيا نه ماوه. خوږن له دهماره كانمدا ناگه رې. ههرگيز نهو هنده سست و لهق نه بووم. نه لّي دهماره كانيان بريوم. نه لّي گيانم له له شدا نيه، گيانم له له شدا نيه. نهو هندهى بتوانم دهستى چه پم بخرمه پشنت ملي و به دهستى راست كلاوه كهى بنيم به دهركاى دهميه وه، ههر نهو هندهى كه بتوانم رپگه به هه ناسه داني بگرم، خو به خو خهفه نه بې. به لّام هېز، بهس پيوېستم به هېزى نهو كار ههيه. هېز! هېز!»

«خوپړى، خوپړى، خوپړى. هېچ نامه وى به كه سى بسه لمينم كه خوپړى نيم. نهك ههر بير له وهش ناكه موه كه كوشتنى باوكم - باوكي ك كه رنكه باوكيشم نه بې - كاريكى دزيوه به لكوو، نامه وى به هېچ جوړي ك خوم تووشى نهو نه نديشه بكم كه نادميزادى كى خوپړى و هېچ و پوچ نيم. هېچ نامه وى خوم بكم به گيرودهى نهو درويهى كه "هيشتا نهو هنده خوپړى و نه گبهت نيم كه بتوانم باوكم بكوژم." نه! من نه مكارم كردوه. بهر له نه مپروش نه مكارم كردوه. له ههر شهو و روژيكا من لانيكه سهد جار نه م پيره مي ردهم بهم دهستانهى خوم خنكاندوه. زياتر، زياتر يش! نهو هنده نهوم كوشتووه، نهو هنده نهوم له نه نديشهى خومدا كوشتووه، كه كوشتنى نهو نېتر وهكوو ناو خواردنه وه وايه. نهوم كوشتووه و كوشتوومه ته وه. به لّام نېسته، نېسته تواناى نهو كارم نيه. نېتر هېزى نهو كارم نيه. نېتر وزهى نهو كارم نيه. جگه له وهش، بهر له وهى كه بينيرم بو دوزه نه بې بزانه دراوه گه لاكانى له كوئ شاردونه وه. نه بې ليم مسوگه ر بې كه پاره كانى له كوئ شاردونه وه. يه كم دوشه كه كهى، به لّام نه گه ر له ناو دوشه كه دا نه بوو؟، نه، نه بې ليم مسوگه ر بې. نه بې به نه رخوايه نى بزانه. نابى ماندوو بوونه كم به فيرو بچى. ماندوو بوون، به لّام، به لّام خوژگه نه متوانى له بيرى بكم.

۲۹۸۴
كه لېسده ر
به رگى نويه م

خۆزگه ئەمتوانى ئەندىشەى كوشتنى ئەم سەگه له مېشكەم
 بکەمه دەرەوه. خۆزگه ئەمتوانى! ئەوسا، ئەوسا ئیتر پەنگه
 ئەوهنده دڵپراوکێم نەئەبوو. دڵلەرزی، بەلام ئیسته، ئیسته
 هەر هەمووی دڵلەرزیهه. هەر ئەترسەم، ئەلەرزەم و خۆم بە
 تاوانکار ئەزانم. ئیتر خەریکه خۆیشم باوەر ئەکەم. خەریکه له
 خۆیشم ئەگۆرێ. خەریکه وایزانم ئەوا كوشتووومه، هەلۆسه
 هەلگێرتووم ئەوا هەموو خەلکی دنیاى ئەزانن که من ئەوم
 كوشتوو! لهحنەت له تۆوت عەباسجان. نەفرەت له تۆوی خۆم!
 پڕوانه چیم بە سەر خۆم هیناوه؟ سەیرکه چیم بە پۆزگاری خۆم
 هیناوه؟ دەستەکانم ئەلەرزین، دەستەکانم ئەلەرزین. شەپلەم
 گرتوو، ئەلێی شەپلە لێداوم. ئاخ، لەم پۆز و هەوا شووم و
 نگریسه!»

قنچکه سیگارەکهی هەلدايه ناو تەنووڕەکه و قومیکێتر.
 ئەمجار قومیکێ ئەوهنده درێژ که چاوی ئاوی تیزا. شووشەکهی
 له لایهوه دانا، نیوهی بەتال ببوو. لاجانگەکانی گری گرتبوو،
 بەلام لەشی -سەرەپای هالۆی ئاگری تەنووڕەکه- ئەلەرزى.
 دەنگی دەهۆلێهەکان، دەنگی یەك هەواى دەهۆل و زورنا. زەماوهنى
 بەو سارد و سەپیه کەس له بیری نەبوو.

عەباسجان هەولیدا خۆی بجوولینى و لەوهی که توانى خۆی
 بیزوینى سەری سووپما. ئەتوت باوەری کردبوو که ناتوانى خۆی
 بیزوێ. جوولآ و خۆی خشان و وهکوو کاکلەمیشانیکی حەپۆل
 بە قەراخ تەنووڕەکهدا هات و بە ئارامی خزایه خواروه و هەر
 لەوی -بە بى ئەوهی بتوانى راست بوەستى- پام. هیشتاش
 نەى ئەوێرا دەست و لەشی له دیواری تەنووڕەکه بکاتوه. نە

پروای بە قاجەکانی هەبوو و نە بە هیچ شتیتر. بەلام لەپەر
 هاتەوه بە خۆیدا و زانی چاوی پریووتە چاوی باوکی؛ هەرەوها
 هاتەوه بیریشی که چاره و هەلانی لهو کاره نییه که بریاری
 لێداوه. چونکه عەباسجان له گیان و گومانی خۆیدا تا ئەو

رادهیه له مه بهسته که ی خوئی دا چوو بوویه پیشه وه که هستی
 نه کرد جگه له درێژه دان بهو ریگهیه، هیچ دهروو و ده ربا زبوونیکی
 بو نییه:

«رزگاری، رزگاری له مه دایه! ئیتر چ چارهیه کم بو ماوه ته وه؟
 یان نه بی درێژه بهم نه گبه تی و کووله مه رگیه بدهم، یان نه وهی که
 تیا بچم و ببینم پوژیک له بهر چاوی خوّم سه ری خواره وه بوویان
 گرتووم و خه ریکن ته رمه کم له که لاوه یه که وه ده رنه کی شنه
 ده ره وه. بویه نه گه ر نه مه وی نه و پوژهم بی به تو وشه وه، نه بی
 نه م گیانه وه ره بی به زه ییه بکوژم! نه بی نه م به رده جه هه ننه میه
 بشکینم! رزگاری، رزگاری له مه دایه. کوشتن، کوشتنی
 که سیک که باوکه م! نه بی بیکوژم، نه گه ر نه مه وی زیندوو به م.
 نه مه یه. راسته قینه نه مه یه. من جگه له م راستیه، پیویستم
 به هیچی تر نییه. برواشم به هیچی تر نییه. خه لکی دیکه ش هه ر
 له چوارچی وه ی نه م راستیه دا هه ناسه نه دن. کوشتن یان کوژان.
 نه کوژن یان نه کوژرین. نه خوّن یان نه خو رین. هه ر نه م چوارچی وه
 و نه م راستیه یه! نه فه وتیم، خه ریکم نه فه وتیم. پوژه ره شی
 خه ریکه تیا ما نه با، نه ی بو نابی پروا به و راستیه بکه م؟! من خو
 نه زانم، من که له هه موو ته مه نمه دا نه و راستیه م ناسیوه، بو
 نابی پروای پی بکه م؟ ده سه لات، راسته قینه ی من هه ر نه مه یه!
 ده سه لات و دیسانه وه ش ده سه لات؛ به لام، من نیمه! بوچی؟
 بوچی نیمه؟ گو مان و دوودلی، ترس و دله راوکه هه موو نه و
 شتانه ی له ده روونمه دا بووه، تاشیویتی و سافی کردووه. هیچم
 نییه، هیچ ده سه لاتیک! نه شزانم که راسته قینه هه مان نه و
 شته یه که من نیمه. که من نیمه! کییه له م نه داریه دا یارمه تی
 من بدات؟ هیچ که س، هیچ که س نابینم. هیچ که س نییه. ناشبی
 هه بی. نابی چاوه پروانیم له که س هه بی! نه بی بیدۆز مه وه، نه بی
 ده ستی بخه م، نه بی ده سه لاته که ی به ده ست به ینم. نه مه وی،
 من نه مه وی نه و شته ی که نیمه. بروام هه یه، بروادارم - ته نها-

٢٩٨٦
 که ئیسده ر
 به رگی نۆیه م

بهو شتهی که نیمه؛ به دهسه لآت، دهسه لآت. نه توانم، نه بی
بتوانم. نه بی بتوانم!»

– منت کردووه به گالته جاری خوٲ پیره میردی خواگرتوو!
منت به گالته وه گرتوو؟! هیشتاش ناتوانی زمان بکه یته وه،
هیشتاش ناتوو و شه یه کی هق بلئی؟ بلئی! یه ک تاقه قسه ی
راست که توانیوته له هه موو ژیانته دا بیکه ی نه وه یه که به من
بلئی جیکه ی پاره کان له کوئییه! له کویت شاردوونه ته وه، بلئی!
به چ کاریکت دین نه و پارانیه؟ بلئی به کویته وه دادووریون؟، قسه
ناکه ی، ئیسته نه تخمه قسه، هه ئیسته!

عه باسجان شیشی ته نووره که ی هه لکرت و به بی نه وه ی
چاوی له چاوی باوکی بترازینی، شیشه که ی خسته ناو ته نووره که
و جاریکی دی، گری ته نووره که ی خوٲ کرد. شیشی ته نوور
تاویکی دی له ناو ناگردا سوور نه بوویه وه. سووری سوور. ئاسنی
سوور. پیستی له شی ئاده میزاد و له ویش گرنگتر، گلینه ی چاو
خویان له بهر ئاسنی داخ راناگرن. هه لچزانی بیبیله ی چاو، زمانی
لایش نه کاته وه.

شیشی ته نووره که نه و سوور بیوویه وه. سوور و گه ش.
عه باسجان شیشه که ی له ته نووره که ده هیئا، ده سکه که ی به
هه دوو ده ست گرت و هه وئی دا چاوی له چاوی باوکی دا، بچی بو
لای. پی بزواند. هه نگاویک و هه نگاویکی تر. له لیواری چاله که
هه لوه سته ی کرد بو نه وه ی به لکوو تاودانه وه ی ره فتاره که ی
خوی له روخساری باوکی دا بینئ. به لام هیچ کاردانه وه یه که له
روخساری پیره میردا به دی نه نه کرا. نه و هه روا بو، که بوو.
خاموٲ و زیت و به بی هیچ جوولیه که له له ش و روومه تی دا.
هه نه مه ش زیاتر عه باسجانی هه راسان نه کرد و خیورانه وه ی
دلی پتر نه کرد.

۲۹۸۷

که پیدر

به رگی ئویه

عه باسجان نه و وه کوو خو لامیکی قولپه ش به نیزه یه که وه
– بابلیین– به ده سته وه، وشک بوو به سه ر پیوه، له لیواری

چالڙهه وهستا بوو و له چاوه زهقه کانی باوکی زهق بېوويه وه. سهری شیشی ته نووره که، نه وهندی که چاو بترسینې، هیشتا سوور بوو. به لّام نه گهر تاوکی تریش خوې بخلافانایهت، شیشی ته نوور موړ هه لّنه گهړا و رهش نه بوويه وه. بویه عه باسجان نه بوایه دهست و برد بکات و پې هه لّگرې و بهرام بهر باوکی شیشی ته نووره که خاچ له بهر چاوی دا رابگرې و نه وهی که نه یویست، له باوکی داوا بکات:

– شوینې پاره کان؛ نه مه وئ شوینې پاره کان بزانه له کوپیه!
دهنگی ده رگا!

نه توت برووسکه به له شی عه باسجان دا گهړا. ته زوویه ک نا، راشه کانیکې سهخت. نهی نه توانی له سهر پې بوهستی و نه ژنوکانی توانای راکرتنی له ش و نه دنامه کانی نه بوو. بهر له وهی به پشستا بکه وپته ناو چالڙهه، گهړایه وه و شیشی ته نووره که ی به گوشاری له ش له خو لّهمیشه که چه قاند و چاوه له ترسان داچه قاهه کانی به رهو دا لّان وه رگپړا و له سهر جیې خوې وشک بوو. تو بلېی کی بی؟ قه دیر؟
دیسانه وهش دهنگی ده رگا!

نه خیر! نه گهر قه دیر بوایهت نهیتوانی به سهری په نجه نالقمی زنجیره که له قولفه که دهر بهینې. واته قه دیر نه بوو. عه باسجان ویستی بپرسی کییه له ده رگا نه دا. به لّام ههستی کرد کهړ و لال بووه. زمان و ده می وه کوو دهشتی شوړ وشک بووه. نه بوایه ههنگاو بنی و هه رچی چو ن بی تا پشت ده رگای داخراو بروت، به لّام قاچه کانی له زهوی چه قینرابوون.
جاریکی تر دهنگی لیدانی ده رگا.

هه رجوړ و به هه کلوجیک عه باسجان نه بوایه ته کانیک بدات له خوې. چاوی ترووکاند. هه ولې دا چاو بترووکیې. چلمه که ی هه لّلووشی و له نه انجامدا توانی په نجه کانی نه رمه نه رمه سست بکات و شیشی ته نووره که بهر بدات. دهنگی کی

۲۹۸۸
که لیسدهر
به رگی نوبه

شيشهكه له سهر ليواري چالهكه خوئي بوو به هاندهرئيك كه
 نهو بتوانئ پئ له خاك نازاد بكات. پاشان، سهر و شاني كه
 بهقده كيويك قورس ببوون، به دژواري بزواند و به خهرواريك
 شهكهتي، شهكهتي مهرگ له لهش و ئيسك و دهماردا، به
 لهتردان كهوته رئي و بو نهوهي به سهروهه بهر نهبيتهوه، دهستي
 گرت به ديوارهكهوه. به ههر شيويهكه بوو خوئي گه يانده دالان و
 پشت دهرگاكه و زنجيري له قولفه دهرهينا. زنجيرهكه ي راکيشنا
 و وهك بليئي قورسايي دنيا له سهر شانكهانيهتي، تاي دهرگاكه ي
 به نهرمي كردهوه:

– «كييه؟، ها؟!»

نادعهلي بوو. بهلي خوئي بوو. نادعهلي چوارگويشلي به سهر
 نهسپه سپيهكهيهوه و به سهر بهركوئي زينهكهدا چهمابوويهوه
 و، بهو چاوانهوه وهك بليئي به سهر تهنووري وهيلدا ههلاتووه،
 نهپروانيه عهباسجاني كهلايي خواداد. عهباسجان نه ي نهتواني
 هيچ بليئت. نه به نهري و نه به نهري. ههروا پامابوو. نهتوت
 نهفسوون كراوه، چهپ و خوئل له ناو دهرگاكهدا وهكوو كه لاكيكي
 ههلواسراو بهدارهوه.

گوئي براوهكه ي نادعهلي به دهسرهيهك بهسترابوو.
 دهسرهكه گوئي داپوشيبوو، به زير چهناگه ي دا رويشتبوو و له
 لاي لاجانگي گري درابوو. زيده له پواالته و قهباره ي تهماوي
 نادعهلي چوارگويشلي، گريي دهسرهكه ي لاجانگي تهنها شتيك
 بوو كه نيگاي چهپهساوي عهباسجان نهتواني بييني و يادي
 روژي پيشووي له لا زيندوو بكاتهوه. پياويك و نهسپيک، به
 پيايانئيك شهكهتي و كيويك كه سهروهه:

– بيكهروهه دهرگاكه!

نه گوته ي نكوولي شياو بوو و نه عهباسجان نهو
 جهربهزهيه ي له خوئي دا شك نهبرد كه بهرامبهر به ميوان،
 نهويش به وشه ي "نا" دم بكاتهوه. خاموش و ملكهچ ههر دوو

تای دهرگاکهی کردهوه و نادعهلی به سواری هاته ژوورهوه. نیاز به دانهواندنی سهر، بۆ هاتنه ژوورهوه نهبوو. چونکه داری سهرهوهی بالئشمهکه، سالهها بهر له ئیسته، بۆ هاتوچۆی وشتر لابرابوو. عهباسجان پاش پهپینهوهی ئهسپ و سوار، تایهکانی دهرگاکهی هینایهوه یهک و دایخست. گهراپهوه و هات و لای بهردالان چاوی برپیه دابهزینی نادعهلی. نادعهلی زهنگۆی بهتال کرد و ئهسپهکه بهرههئا بوو. عهباسجان سهکۆی لیواری تهنورهکهی پیشانی ئاغهزادهی چوارگویشلی دا و به زۆر زمانی کردهوه:

– قهدير بانگ بکهم؟ کلیلی دهرگای ههمارهکه لای خۆپهتی!
– نه! ئیره باشه.

نادعهلی بهرهو تهنورهکه کشا و دهستی خسته سهر سهکۆکه، وهستا و سهری گرت به سهر تهنورهکهدا. ماندویتی و شهکهتی. شاننه دهرپهريوهکانی له ناو کهسهخی رهشدا، له پشتهوه ئهوی وهکوو ههئۆیهکی بالئشکاو لیکردبوو. عهباسجان چووه بهرهوه و شوپینکی له بن دیوارهکه پیشانی نادعهلی دا. نادعهلی خۆی ههئکیشایه سهر و لۆی کهسهخهکهی له هالۆوی دهمی تهنورهکه راکیشا. له بن دیوارهکه جیی خۆی خۆش کرد و پالی به دیوارهکهوه، به جارێ خۆی بهردایهوه و پیلووهکانی نیشتنه سهریهک. ماندویتی و شهکهتی.

عهباسجان ههروا له بهر تهنورهکه وهستابوو و ئهپروانیه نادعهلی که پانیهی سهری نابوو به دیوارهکهوه و، سیۆکهی بن گهرووی دهرپهريبوو. ئهيويست و ئهباويه له سهکۆی قهراخ تهنورهکه سهرکهوی و له سهر جیگهی خۆی، بهرامبهر به نادعهلی، سووجهکه بگری. بهلام ئهتوت بوونی نادعهلی به ریگری خۆی ئهزانی. نهشی ئهتوانی رابوهستی. ئهوهی که مسۆگهر بوو، ئهوه بوو که عهباسجان به گویرهی نهريت بهباشی ئهزانی له بهر تهنورهکه رابوهستی و چاوهپوانی وته و قسهیهک بیته له لایهن نادعهلیهوه. ههرچهند نادعهلی دهولهمهههزادهیهکی مافنگی

٢٩٩٠
که ئیسدهر
بهراگی ئۆیه

بوو، به لّام بۆ عه باسجان ئه وه ئاسان نه بوو بتوانی له و جیگایه دابنیشنی که نادعه لی دانیشتبوو. هاوسهنگ و هاوتا بوون له گه لّ نادعه لی بۆ عه باسجانی که لای خواداد، کاریکی سهخت و دژوار بوو. له هه مان کاتدا چاوه پیکردنی شتیکی نامۆش سانا نه بوو. ئه وه ی که دیار بوو ئه مه بوو که عه باسجان به هاتنی نادعه لی چوارگوینشلی، له هوروژمی ئه ندیشه و ویستی کردار - لانیکه م بۆ ماوه یهک - به تالّ ببوو و خه ریک بوو شوینی خوی وه کوو خزمه تکاریک لای نادعه لی ئه دۆزییه وه:

- حمزت له خواردنه ئه رباب؟

- هیه!

- نانی نیوه پۆت خواردوو ئه رباب؟

- ئیشتیام نییه.

- چۆن بوو نه چوویت بۆ زه ماوه ن، مالی خالۆت بوندار!

- نامهوی بیانینم!

- ئاخر خو لییان گپرابوو یته وه!

- ئه زانم.

- بابقولی بوندار، خالۆت، چاوه پری بوو. زۆر چاوه پری کردی!

- چاوی ده رات، لی ره ئاسوو ده ترم!

- مالی خۆته ئه رباب، به لّام، دلی له ئی مه نه یه شنی بوندار!

نادعه لی چاوی به پرووی عه باسجاندا هه لی نا و پرسی:

- قه دیر له و ییه، له گو فنه ند؟

- به لی ئه رباب، بچم به دوای دا؟

نادعه لی جاریکی دی پانییه ی سه ری نایه وه به دیواره که وه و

وتی:

- ئیسته نا. نامهوی بزانی من هاتووم. ماندووم، ماندوو! به ۲۹۹۱

پشت ئاوی دا هاتم. راسته وخۆ هاتم بۆ ئیره. لی ره ئاسوو ده ترم. که لیدەر

به رگی ئۆیه م

له وی غه وارهم. خۆیشم نازانم بۆچی هاتم! نابی که سم و

شیوه یه له بیر چوو بیته وه، وانیه؟

— که سسم و شپۆه ی کۆ، ئه رباب؟
 نادعه لی به بۆ ئه وه ی سه ری له دیواره که بکاته وه، چاوی
 هه لپری و پرسى:
 — تۆ له وى بووی؟
 — له کوێ ئه رباب، له زه ماوه ن؟
 — له چاخانه ی مه له ک مه نسوور!
 — به لى، له وى بووم.
 — بینیت؟!
 — بینیم ئه رباب!
 — خۆی بوو، خۆی نه بوو؟
 — نازانم ئه رباب، نازانم!
 نادعه لی پوو ی له عه باسجان وه رگپرا و نیگای له سه ر
 شووشه ی قه راخ دیواره که گرسایه وه. عه باسجان که خافلگیر
 ببوو، شه له ژا و وتى:
 — نووشى که ئه رباب، فه رموو!
 نادعه لی وتى:
 — تویش به ته نها ئاره ق ئه خۆی؟
 — به لى ئه رباب!
 — تاسام!
 — ئه رباب!
 — ئیتر ئه مه م پى مه لى! ئه ربابه کان وان له مالى بابقولى
 بوندار سه ریان لیکنالآوه، ئیره ئه ربابى لى نییه. لیره هه یچکه سه
 نییه. لیره، به سه ئیمه ی ن! تۆ، بۆ هه ر له وى راوه ستاوی؟ بۆ
 نایه ی ته سه ر و دابنیشى؟ جیگه زۆره. وه ره سه ر دانیشه. ئه م
 هه موو جیگا، ته نووره که شه خۆ هیشتا گه رمه، بیده به من ئه و
 شووشه یه، نه یخه ی ته ناو ته نووره که!
 عه باسجان شووشه که ی دایه ده سه ت نادعه لی و خۆی
 به رامبه ر ئه و له سه وچی دیواره که هه لترووشکا. نادعه لی ده می

۲۹۹۲
 که ئیسه در
 به رگى نۆیه م

له شئوشه که بهردا، دایهوه به عهباسجان و وتی:
 – بهشه که تم خوارد، ئهوی تریشی تۆ بیخۆ!
 عهباسجان شئوشه که ی وهرگرت و وتی:
 – بهشی خۆت بوو ئه رباب، چاره نووس! هر کهس بهشی
 خۆی ئه خوا!

نادعه لی وتی:

– سویندت ئه دم به گیانی هر کهس که خۆشت ئه وی؛ ئیتر
 به من مه ئی ئه رباب! من ناوم نادعه لیه، نادعه لی چوارگۆیشلی!
 عهباسجان یه ک و دووی لی نه کرد:
 – ئاخر من کهسم خۆش ناوی ئه رباب!
 نادعه لی ئه مجاره یان نه ک له قیرسیچمه یی عهباسجان،
 به لکوو له راشکاو ی ئه و له ده رپینی ئه ودا که کهسی خۆش
 ناوی، سهر سوورما و خامۆش لی مۆر بوویه وه. عهباسجان
 نیگای له نیگای نادعه لی چوارگۆیشلی دا بزه یه کی سارد به سهر
 لیویه وه، شانی هه لته کاند و وتی:

– بپوام پی بکه ئه رباب، من هیچ کهسم خۆش ناوی!
 نادعه لی سهری راوه شاندا، پووی له عهباسجان وه رگپرا و
 وتی:

– بپوا، ئه کهم!

عهباسجان ده سبه جی پرسیا ری کرد:

– تۆ چی؟ تۆ چیت خۆش ئه وی؟

له بری وه لام، نادعه لی قاپی ئاره قه که ی له عهباسجان
 وه رگرته وه و قومیک ی لی دا. به لام عهباسجان لی نه گه را و
 پرسیه وه:

– خۆشت ئه وی؟

له بری وه لام، نادعه لی قاپی ئاره قه که ی دایه وه به عهباسجان
 و وه ک بلی ئه روانیته ناگری نیوه سووتی ته نووره که، سهری
 داخست. هه موو داره ته کانی نادعه لی وای ده رئه خست که ئه و

خاموئشی هه‌لبژاردوو و پیی خوئشه له پپچی ئەو پرسیاره، به
 بیده‌نگی لابادات، به‌لام عه‌باسجان لیی نه‌گه‌را و تی هه‌لچووویهوه:
 – دلنپام کهست خوئش ناوی توئش، ئەگینا ده‌رگای ئەم
 کاولبووه‌ت نه‌ئەکو‌تی.

نادعه‌لیش له هه‌مان داره‌ت‌دا، خپسه‌ی له ناگری نه‌نووه‌رکه،
 وتی:

– بۆ ئەبوا ده‌رگای ئەم ماله‌ نه‌کو‌تم؟ ئەم ماله‌ چیه‌تی؟
 عه‌باسجان وتی:

– له‌م ماله‌‌دا، هه‌چکه‌س، هه‌چکه‌سی خوئش ناوی! به‌لام
 تو، تو، کهست خوئش ئەوی؟! نازانم! به‌لام من زۆر جاران له
 خۆم پرسيوه، پرسيوه‌م بۆ ئەبێ خه‌لکی‌ترمان خوئش بوی؟ له
 به‌ر چی؟ ها؟

نادعه‌لی سه‌ری هه‌لینا و روانیه‌ عه‌باسجان، تاویکی دی له
 دیم و روخساری وردبوویهوه و پاشان پرسى:
 – ئەته‌وی چی له زمانى من بپیسى؟

عه‌باسجان وتی:
 – ئەمه‌وی ئەو شته‌ بپیسم که‌س ناوی‌ری به‌یانی بکات،
 راستی، راسته‌قینه‌!

– ئەمه‌ چ دردی‌ک چاره‌ ئەکا؟
 – من کارم له‌ ده‌رمان‌دا نه‌ماوه‌ ئەریاب، هه‌رگیز گوله‌کانه‌
 بینیه‌؟

نادعه‌لی وتی:
 – وا ده‌رئه‌که‌وی تو له‌ منیش خراپتری! جاره‌کانی پيشوو که
 تو‌م ئەبینی، ئاوا شپیزه‌ نه‌بوویت!

– جاره‌کانی پيشتر جهربه‌زه‌ی ئەوه‌م نه‌بوو داره‌تی خۆم به‌و
 جو‌ره‌ی که‌ هه‌بوو، پيشان به‌دم. جاره‌کانی پيشوو‌تر درۆم ئەکرد!
 هه‌لبه‌ت ئەوه‌ نیه‌ ئیسته‌ش که‌م درۆ بکه‌م! به‌لام جهربه‌زه‌ی
 ئەوه‌م په‌یدا کردوو که‌ بیلیم. جهربه‌زه‌ی ئەوه‌م په‌یدا کردوو

٢٩٩٤
 که‌ ئیسده‌ر
 به‌رگی‌ نۆیه‌م

دەبارەى ھەندىٰ لە شتەکان بە راستگۆيى بدویم. بۆ نموونە
 ئەوەى كە بویرم بلییم من درۆ ئەكەم، وەك ئەم نموونەیه!
 لە چاوه رەش و یاو كرددووەكانى نادەلىدا كە حەپەسان و
 بىپروایى تیدا ئەبىنرا، عەباسجان وتى:

– رەنگە تۆش لەو قسەیهى من سەرت سوور بەمىنى
 ئەرباب، بەلام بەراى من زۆربەى خەلكى، زۆربەى كاتەكان درۆ
 ئەكەن. نەك زۆربەیان، بەلكوو ھەموو خەلكى ھەموو كاتىك
 درۆ ئەكەن! بەس ئەو كاتانەى كە تەنھان، رەنگە راستیش بلىن.
 بەلام زۆر كەم! چونكە مەرۆف ئەوكاتەى كە تەنھاش ئەبى،
 تەنھایەكەى پەرە لەو درۆیانەى كە لە ناو خەلكدا و لەگەڵ
 ئەوانى گوتووئەتە. ھەقىشیانە كە درۆ بكەن ئەرباب. چونكە
 راستەقینە مەرۆف شىت ئەكات! بۆيەشە كە ئادەمیزادەكان
 درۆ ئەكەن و شوورەيش نىيە. بۆ خراپە؟ كاتىكە ھەر ھەموو
 درۆ لەگەڵ يەكدى ئەكەن، كىماسى ئەمكارە لە كویداىە؟
 بۆ وینە سەبرى من بكە؛ خودى من! ھەر ئەوەندە كە لىرە
 دانىشتوو، مەگەر كەمەم درۆ كردوو؟ لا ئەكەمەو، ئەبىنم
 لە ھەموو ژيانى خۆمدا درۆم كردوو. ھەموو پۆژان و كاتەكانى
 ژيانى من پىر لە درۆكردن. ئەوانەش كە گوييان لە درۆكانى من
 پاگرتوو، خويشيان درۆزنى وەكوو من بوون. مەگەر وانەبوو؟
 چۆن ئەكرى ئەوانى دىكە خويان درۆزن نەبوويىتن و تەمەنىك
 گوييان لە درۆكانى من پاگرتىتن و لە من وەرەز نەبوويىتن؟
 جگە لەوەش، من لەو بەخت و شكانەم كە ھىچ قازانجىكەم لە
 درۆكانى خۆم دەس نەكەوتوو. جا سەرنج بدە لەوانە كە لەبرى
 ھەر درۆيەكيان سوودىكيان دەس كەوتوو، بزائە چ بىدادىكيان
 كردوو! بۆيە من دلنایم كە ھەموو خەلكى لە كەشتىەكى
 گەورەى درۆدا لىك ئالائون و بەم كەشتىەو لە زەربايەكى بى
 سەروبندا سەرگەردانن. پاش تەمەنىك، پاش تەمەنىك ژيانى
 پىر لە نەگبەتى و درۆ و دزى و خوڤرپەتى و بەرەللایى نادەلى

خان، تازہ بہ ہندی بہرہ انجام گہیشٹووم! ئتہوئ بزانی ئو
بہرہ انجامانہ چیبہ، ئریاب؟ ئتہوئ بزانی؛ ئری؟!

– بلی، گوئت لی ئگرم!

عہ باسجان وتی:

– گہیشٹووم تہ ئو بہرہ انجامی کہ ہموو کارہ کان رہو

و راستن! گہیشٹووم تہ ئو بہرہ انجامی کہ ہندی جازان
لہ خوت و خوڑابی لہ بہر ئو جوڑہ رہوشتانہ خوّم سہرکوئہ
کردوہ. ویزدانی خوّم لہ خوڑا ئازار داوہ. بہ لّام کہ لیلان، زور درہنگ
گہیشتمہ ئو بہرہ انجامہ، زور درہنگ! ہہرچہند، ہیوادارم کہ
زوریش درہنگ نہ بوویت ہیشتا! چونکہ گہیشٹووم تہ ہندی
بہرہ انجام، خہریکم ئگہمہ ئو ئاکامہی کہ ہہرچہند تہ منہم
لہ چہ پھلی و نہ گبہ تی دا تیپہر بوو، بہ لّام بہ فیروم نہ داوہ.
خویشم نہ مزانیوہ کہ لہ روڑانی ژیانہ دا ئم میٹشکہ گہ نیوہی
من لہ ہول و گہراند بووہ کہ بہ بہرہ انجامیک لہم ژیانہ
بگات. راستہ کہی خویشم نہ مزانیوہ، بہ لّام میٹشی من لہ کار
و ہولدانی خوئی دا بووہ. بویشہ لہ پر تیگہیشتم کہ خہریکم
دنیا بہ روشن و ئاشکرا ئہ بینم. بیری لی ئگہمہوہ ئہ بینم
لہ ہموو ژیانہ دا لہ سہر ئم بہرہ انجامہ گرنگانہی ژیان کارم
کردوہ، بہ لّام خوّم ئاگام لی نہ بووہ. ئیستہ تیگہیشٹووم.
پیشتر و ہکوو ہموو خہ لکی ژیاوم. بہ لّام منیش و ہکوو ہندی
لہو خہ لکہی کہ تازہ تیئگہن ژیان یانی چی، خہریکم تیئگہم
کہ ژیان چ واتاہ کی ہہیہ. بہ لی ئریاب، ہمووان ئہ ژین. بہ لّام
تہنہا ہندی کہ لہ ژیان تیئگہن! من ئیستا کانی سہر بہ ہر
دوو دستہ کہم. ہم لہ ریزی ئہ وانہ دام کہ ئہ ژین و ہمیش لہ
ریزی ئو تاک و تہرایہ دام کہ لہ ژیان تیئگہن. چونکہ ئیستہ یہ
کہ من دوزیومہ تہوہ، ہہ لہم ہیئجاوہ. ئیستہ یہ لہوہ ئگہم کہ
لہ ہموو ژیانہ خوّم دا بو گہیشتن بہ دہسہ لّات، بہ خویرپتی
ژیاوم. خویرپتی بو بہ دہسہ پانی دہسہ لّات. من لہ ہموو

۲۹۹۶
کہ نیسداور
بہرگی نوبہ ۱۵

خولهكانى تهمهنمدا ههموو جوړه خوږپرېگهريهكم كردووه، ههر جوړه گهنكاريهك كه تو بيري لي بگهپتهوه من كردوومه. ههر قرهپهك كه به پيوستم زانيبي بهرپام كردووه. ههر دووبهريهكيهك به سوووم زانيبي ناومهتهوه. بهلام خوږيشم ناگام لهو كارانهى خوّم نهبووه. نهمزانيوه بوچى نهو كارانهم كردووه. له مهبهست و نامانجى خوږيشم ناگادار نهبووم، مهبهستم پيم نهزانيوه. له بهر نههمش بوو كه ههندي جار دلّم بهزهى پيدا هاتوتهوه و ويژدانم نارحعت بووه. بهلام ئيسته، نا. ئيسته تيگهپشتووم. تهمهنم، زيانم و ههموو شتهكانى دنيا فيريان كردم كه ههموو كارهكانى هم دنيايه رهوايه، ههر ههمووى! تهمهنم و زيانم و نهو دنيايهى كه تيدا نهزيم تى گهياندووم كه يهك شت راستهقينهيه، تنها يهك شت. نهو يهك شتهش، نهتهوئ بزاني چيه؟! دهسهلات، دهسهلات، تنها دهسهلاته!

نادعلى له چهپهسانه نارامهكهىدا، رامابوو. عهباسجانيش قسه كردنهكهى خاو كردهوه و به دهنگيكي جياواز، دهنگيكي كه تا نهوپهري خوئ شكاو و ليقهوماوانه بوو، وتى:
 — ههمان نهو شتهى كه من نيمه، دهسهلات!

— باشه، باشه، لانيكه توّ شتيكت دوژيوهتهوه!
 ديسانهوهش تو! تو، دوخى تو زور له من باشته. شتيكت لي ههلكراندووه، بهلام، من ونم كردووه. من ونم كردووه. من ونم كردووه! نهگهريم، نهگهريم، نهگهريم، بهلام به دواى شتيكدا نهگهريم كه ئيتر خوّم نازانم چيه! تهنانهت بيچم و شيوهشم له بير كردووه. نازانم، نازانم چيه يان كييه نهوهى كه من به دواىدا نهگهريم. چيه و كييه؟ بوچى چهنده زياتر ليى

نهگهريم، زياتر خوّم به دوورتر لهو نهينم؟ دوور و دوور و دوور!
 نهوهندهى كه پيم وايه گهران، گهران له دووى شتيك بو من بووه به خوويهك بو رابردنى زيان! من، له راستىدا به دواى چ شتيكدا نهگهريم؛ به دواى چ كهسيكدا نهگهريم؟ به دواى

کیدا ئهگه پریم من، عه باسجان؟

عه باسجان چه ماوه و خپسه ی له ناو ته نووره که وتی:
— رۆژگارێک به دواى کێژێکدا ئهگه پرای، به دواى کچیکدا،
چی بوو ناوی؟!

— ئا، کچیک! ئیتر شیوه و شیوازیشتی له بیرمدا ون بووه.
خهریکه گومان ههلم ئهگرێ. ورده ورده خهریکه گومانم بو ئهوه
ئهچێ که نهکا به دواى خۆمدا گه پرایتم! ههه، به دواى خۆمدا!
بهلام، کێ پشت گوپی خۆی بینیوه؟ پشتی، گوپی، خۆی!
بیدهنگی. شووشه ی بهتال، عه باسجان خلوری کردهوه و
سهری په نجهکانی خسته سهر لاجانگهکانی. لاجانگهکانی
چلیان ئهدا و پیلووهکانی گریان گرتبوو. نادعهلی پالی دابوو به
دیوارهکهوه و خهریک بوو لاقی رانهکیشتا:

— ئه مهوێ بخهوم! ئه و قسانه ی که کردت، ئیسته که
بیران لی ئه که مهوه، گالته م پیمان دێ. دهسه لات و خوپیستی!
پف، ئه و دنیایه ی که به و جوړه تو ی جه راندووه، ئه و دنیایه ی
که تو هه ر کاریک تییدا به رهوا ئه زانی، له لای من به قه ده ر
پووشیکیش نرخ و ریزی نییه. دزیوی و خوپیگه ری، بیزارم ئه کا
و دهسه لاتیش دلّم ئه هیئێ به یاکا. باش که بیرى لی ئه که مه وه
ئهگه مه ئه م به ره نجامه، گه یشتوو مه ته ئه م به ره نجامه که
ته نها مه رگ، به س مه رگ راسته قینه یه. راسته قینه ئه بی ره ها
بی، راسته قینه ئه بی ته کووز و پوخت و سه رومر بی و، مردن
بی کیماسیه. نهخت و پوخته. دلّی شین و پوروی دنیام نییه.
با بگوزهری، چاکه کاری دنیا ئه وه یه که رانه بری. ئاده میزاد به
مردن رزگاریی په یدا ئه کا. من خه وم دێ، من ئه خه وم، ئه گه ر
گولمه مه د ده رکه وت، هه لمسینه!

— گولمه مه د؟! هه یچ له بیریشم نه بوو!

نادعهلی له سووچی دیواره که، سهری له سه ر له ته
خشتیک دانا، چاوی لیکن و وتی:

٢٩٩٨
که ئیسه ده ر
به رگی ئه وه

– ژيانی ئه‌ویش خه‌ریکه کوټایی دئ، ئه‌یانه‌وی بیکوژن.
مه‌رگ؛ کوټایی کاری گولمه‌مه‌دیش مه‌رگه.

عه‌باسجان به‌و جوژه‌ی دانه‌ویبوویه‌وه به‌ سهر ته‌نووره‌که‌دا،
قه‌پۆزی خوراند و وه‌ک بلّی نه‌ له‌ وه‌لامی نادعه‌لی‌دا، وتی:
– هه‌ق به‌و که‌سه‌یه‌ که‌ ئه‌کوژی! ئه‌گه‌ر حکوومه‌ت به‌ سهر
گولمه‌مه‌ددا زالّ بیی، هه‌ق به‌ حکوومه‌ته. ئه‌گه‌ر گولمه‌مه‌د
به‌ سهر حکوومه‌تدا زالّ بیی، ئه‌وا هه‌ق به‌ گولمه‌مه‌ده؛ له
هه‌موو کاتی‌دا، هه‌ق به‌ ده‌سه‌لاته!

نادعه‌لی له‌ قورسایي نیوان خه‌و و بی‌داری‌دا وتی:
– به‌ بی‌ ئه‌وه‌ی که‌ خۆم به‌مه‌وی گولمه‌مه‌دم خۆش ئه‌وی!
عه‌باسجانیش به‌ هه‌مان سه‌نگینی و خاوی وتی:
– ده‌سه‌لاتی گولمه‌مه‌دت خۆش ئه‌وی؟
نادعه‌لی وه‌رگه‌را سهر لا، گوئی ساخه‌که‌ی نایه‌ سهر له‌پی
ده‌ستی، ده‌ست و سهری کرده‌ سهر له‌ته‌ خسته‌که‌، ماندوو و
بیواز وتی:

– خه‌فه‌ت کردم، تاساندمت، چ کاتی پۆژه؟
عه‌باسجانیش به‌ هه‌مان هه‌وا، وه‌لامی دایه‌وه:
– نازانم، نازانم! له‌م پۆژ و هه‌وا شوومه‌دا کاتم ون کردوو.
وه‌کوو منایکی شیره‌خۆره‌ که‌ شه‌و و پۆژی خۆی ون کردوو، من
کاتم ون کردوو. نازانم، نازانم!
نادعه‌لیش نه‌ک له‌گه‌لّ عه‌باسجان به‌لکوو به‌ خۆی وت:
– جیاوازی نییه‌، ته‌وفیر نا‌کا. که‌یه‌ با بیی. پۆژ بی‌ یان شه‌و.
شه‌و بی‌ یان پۆژ. ناچاره‌ هه‌ر رابیووری، رائه‌بووری. ته‌وفیر نا‌کا،
ته‌وفیر نا‌کا!

نادعه‌لی لاقی راکیشابوو و عه‌باسجان ئه‌بوا خۆی کوّ بکاته‌وه
و جیی بوّ بکاته‌وه. نادعه‌لی سهری نابووویه‌وه و خه‌وتبوو، یانیش
خه‌ریک بوو خه‌وی لی ئه‌که‌وت. عه‌باسجانیش هه‌شتا و هه‌روا
گرفتاری بی‌ری پووچ بوو. به‌ ده‌رکه‌وتنی نادعه‌لی بوّ تاویک له

تهنگڙهي خوي خافلابوو، بهلام زوري پي نهچوو كهوتهوه ناو داوي نهنديشه و نهوا دريڙهي كرداري لهگهه باوكي و وتووڙي لهگهه نادعالي، ههزار قورت و نهنديشه و گومان ورووژاندبووي. خوي له سووچي ديوارهكهدا كو كردبوويهوه، شانهمكاني چهماندبوويهوه و خوي كوم كردبوو، نهژنوكاني له قولابي پهجهكاني دا و نيگاي له ناو تهنوررهكه و رووي دهمي له نادعالي كه خهوتبوو، له بهر خويهوه ورتهي نههات:

— نابووت، نابووت، نابووت! من و تو، ههر دووڪمان نابووت بووين. تو له بهر نهوهي كه دهسهلاتت ون كردووه و، من بو نهوهي دهسهلاتم بهدهس نههيناوه. تو دهسهلاتت لهدهس داوه و من دهسهلاتم به دهس نههيناوه. هيچ. دهسكهوتي ههر دووڪمان هيجه. ههر دووڪمان تهر و توونا بووين. نابووت! نهو شتهي كه ههميشه تييدا خنكاوم، بهلام ههرگيز بهم جوړه، پيم نهزانيبوو. تياچوون! نهمه يهكهمجاره خهريكم چهمكهكي نهوژمهوه. تياچوون، نابووتي! ههميشه به داراي مايهپوچ و تراوه: "نابووتي كرد." بهلام به هي وهك من و تراوه و نهوترئ: "مايهپوچ." نابووت. من نهتوانم به كوم بليم: "نابووت." چونكه بهر لهمهمش مايهپوچ بووم. بهلام ئيستته نابووتتم. من نابووتتم، چونكه ئيتر خويشم نهماوم. نهگهر ديسانهوهش لهگهه كوم درو نهكم، نهو شتهي كه من بم تنها ههزيكي لي ماوهتهوه. ههزيكي سهمهره. رهنگه نهم ههزهش دروين بي. رهنگه نهم ههزهش بيانوويهك بي بو نهوهي كه من بمهوي له پيناوي دا ههركاريك بكم، ههموو جوړه نازاويهك بنيمهوه. بهلام ههزيك، يهك ههز لهمن دا ههيه. ههزيك كه رهوايي ههموو كاريكم بو نهسهلميني، ههر كاريك! بهلام تو چي، چوارگوپيشلي؟!

ههلسا و له سهر لپواري تهنوررهكه هاته خوارهوه و ههر لهوي تاويك خوي له باوكي مهلاس دا. شيشي تهنوررهكه لاي چالهكه

۳۰۰۰
كه ليسانس
بهركي نويهه

کهوتبوو. عه‌باسجان ئاوری دایه‌وه و روانیه نادعه‌لی. نادعه‌لی. خه‌وتبوو. عه‌باسجان به قاچی له‌رزۆکه‌وه به‌ره‌و چاله‌که که‌وته ری. شیشی ته‌نوره‌که‌ی هه‌لگرت و گه‌راپه‌وه. شیشه‌که‌ی نا به دیواره‌که‌وه و خو‌ی پال‌دا به لیواری ته‌نوره‌که‌وه و وه‌ستا. که‌لایی خواداد، نه‌توت سه‌یری عه‌باسجان نه‌کات. نیگای به‌یه‌ک ئاقاردا ئاراسته‌ بوو، سارد و سپر. هیچ واتا و داره‌تیکی تیا نه‌بوو. دوو پارچه شووشه‌ی لی‌ل و یه‌کباو بوون. به‌لام عه‌باسجان هه‌ستی نه‌کرد چاوه‌کانی که‌لایی خواداد تی‌ی نه‌روانن. له ته‌نوره‌که‌ بوویه‌وه و به‌ره‌و دالان چوو و پاره‌وستا. چاوه‌کانی که‌لایی خواداد دیسانه‌وه‌ش سه‌یریان نه‌کرد. شانی له دیواره‌که کرده‌وه، به لای نه‌سپه‌که‌ی نادعه‌لی‌دا تی‌په‌ری و به‌ره‌و دیواری هه‌ماره‌که چوو، دیسانه‌وه‌ش گزنگی ساردی نیگای باوکی به ناوچه‌وانی خو‌یه‌وه نه‌بینی. له‌هه‌ر کو‌ی بوو، نه‌م نیگا سارده‌ش له‌گه‌لی بوو و له‌هه‌ر شو‌ینیک که عه‌باسجان نه‌وه‌ستا، نیگای که‌لایی خوادادیش له سه‌ر نه‌و شو‌ینه نه‌چه‌قی.

عه‌باسجان به‌ره‌و باوکی که‌وته ری، چوو به‌ره‌وه، له به‌رامبه‌ر چاوه‌کانی پیره‌مێردا وه‌ستا و وتی:

— له‌به‌ر په‌زای خواش بووه، هه‌ر نه‌تکوژم!

۳۰۰۲
که نیسدور
به ارگی نوبه ۱۵

به ندى چوارهم

دهنگى ته قهى گولله يه ك ناسمانى كپ و مؤرى قه لآچيمه نى شهق كرد و به دواى دا، بېدهنگيه كى ترسناك بالى راکيښا. له پر هموو قه لآچيمه ن بېدهنگ بوو. به راده يه ك كه هر كه س دهنگى هه ناسه ي خوځى به ئاشكرا ئه بيسست. كه م نه بيسرابوو يان نه بينرابوو كه خانه كان له شايى دا مه ست بكن و بو پاكردنى قړه ي كوڼ و نوښان يه خه به يه كدى بگرن. به لام ئه و جوړه فهرته نانه، ئازاوه ي به دواوه بوو، قړه كه پهره ي ئه سه ند و ده سبه جى هموو شت ئه شه له ژا. نه به و جوړه كپ و ترسناك، نه به و جوړه ش به بى دريژبوونه وه و به رده وامى.

به لځى و خاكى په رسا، به لام نه ك به په له كردiane كوڅان و مليان كيښا بو لاي مالى بوندار. عه باسجان له بن تاقه شكواى به رده رگاي خوځيان وه ستابوو و وهك شه قشه قه ئه له رزى. به ئافارى نيگاي به لځى و خاكى دا ئه پروانى، به لام ئه توت نايه وى لييان نزيك بيته وه. پاله وان به لځى پالتاوه كه ي به سه ر شانيه وه رپك كرد، ئاورى له عه باسجان دايه وه كه وه كوو داوه ليك له شوښنى خوځى وه ستابوو و به ته شه ره وه پيى وت:

— ئاغه كانت ئه ليى به ربوونه ته گياني يه ك!

عه باسجان بو ئه وه ي به رگرى بكات له هاتنى به لځى و خاكى بو لاي خوځى، ناچار پيى بزواند و به ره و روويان چوو. له

چۆن بى جوامىر و لىبوردووى. دەست و دلت ئاوالهيه، هەرچهند،
 كيسهشت بهتال بى، من، من نرخی پياوهتى تۆ ئەزانم، پالەوان!
 من، من!

گۆدەرزى بهلخى تهزيحكههى دەساودهس كرد و ههروا
 سهربهخۆ پرسى:

– بهم بارودۆخهى بۆ خۆت دروست كردوه، نهركى
 خزمهتكارى خۆت چۆن بهجى ئەهينى؟!

خاكى له بن ديوارهكهى ئەو بهروهه چيچكاني كردبوو و
 كلۆيهكى خۆلى له ناو دەستىدا ئەساوييهوه، سهيرى پالەوانى
 كرد و به تهوسهوه پرسى:

– مهگەر عهباسجان چ جۆره نهركىكى پى رانهپهپىنرى؟!

بهلخى نيگای له سهر تهويلى عهباسجان چهقاند و وتى:

– سيخورى!

عهباسجان به كزييهوه نيگای داماوى له چاوهكانى بهلخى
 گيراند و وتى:

– ئازارم مهده، پالەوان! تۆ ئيتىر ئازارم مهده. چ كاريكى
 خراپه به من ئەكرى؟ من ئەگەر ئاويش بم كويم پى خراپ
 ئەكرى، ئەگەر ناگر بم كويم پى ئەسووتىنرى؟!

بهلخى شانى له ديوارهكه كردهوه و له كاتيكا پهنجهكانى
 خۆبهخۆ خهريكى گهپانى دهنكهكانى تهزيحكههى بوو،
 ههنگاويكى بهرهو عهباسجان نا و وتى:

– ههركهس به ئەندازهى توانا و لىهاتوويى خۆى عهباسجان.
 خهريكيك به چله شقارتهيهك ناگر ئەگرى و دهشتيك به خۆيهوه
 ئەسووتىنرى و ئەيكا به خۆلهميش. مهگەر برا نارهسهنهكهى تۆ
 بهو كاره بچووكهى خۆى نانى گونديكى نهپرى؟!

عهباسجان دهروويهكى بۆ هاو زمانى دۆزيبووويهوه. له بهلخى

نزيكتر كهوتهوه و وتى:

– ئەمه وايه، ئەمهم قهبووله پالەوان. ههركاريك كه تۆ

بَلِيّ لَه قَهدير ئهوه شَيتهوه، ههر كارِيك. تهناهت ئهگهر به من بَلِيّ مهكمى داكيشى بريوه من قبوولِي ئهكهم. بهلام من، من ئهوهندهش خوِيْرى نيم. مهبهستم من ناتوانم تا ئهوه رادهيه خوِيْرى و نانهجيب بم، پالْهوان. به سهرى خَوْت ناتوانم، دهسهلاتم نييه، توانايم نييه، تيم ئهگهي؟ تيم ئهگهي چِي ئهليم، پالْهوان؟ من زهليلم، زهليل. له من زهليلتر خوا دروستى نهكردوه؛ من، من ئهگهر بشم ههويْ خوِيْرى بم، ناتوانم، ناتوانم پالْهوان. ئهمهش يهكيى تره له بهدبهختيهكاني من. جا، جا چيت پِيخوشه پيمي بَلِي. بهلام من نامادهم تو چيت بوِي برؤم و بوْتى دابين بكهم. ئهتهويْ برؤم شووشهيهكت بو بخمه بن باخهلم و بوْتى بهينم؟ برؤم؟ تو بهس بَلِي ئهري! نا، شتيكي تر، ئهتهويْ خودى بابقولى بوندار بيت و بانگهيشتنت بكات بو زهماوهن؟ يانه ئهتهويْ، برؤم و دهورييهك پلاو و خورشت ههنگرم و بهينم بو مالتان؟ چيت ئهويْ، ههرچي ئهتهويْ، بهس ليو بزيوه. بهس ليو بزيوه پالْهوان تا برؤم چيت ئهوي بوْتى بهينم! بهس تو بروا بكه كه من ناتوانم خوِيْرى بم. خوت شايهت به كه من، كه من چ كاتيک ئه و قسهيه به تو ئهليم؟ نا، پالْهوان، بَلِي چيت ئهوي؟!

بهلخي وتي:

– ئهتهويْ له بهر چاوم ون بي، برؤ ون به!
 – به سهر چاو، به سهر چاو پالْهوان. ئهروم، ئهروم، ئهمهشيان به سهر چاو! بَلِي بهره، پالْهوان! من ئهروم ئهمرم. ههرچي تو بهرمووي گوډهريز خان. من خو مهبهستيكي خراپم نهبووه. مهبهست و ويستيكي خراپم نييه پالْهوان. ئهروم، ئهروم، به چاوان، به چاوان!

عهباسجان وهكوو سهگيكي ترسينراو، كلكي خسته ناوگهلي و بهرهو مالي بوندار كهوته ري. خاكي له بن ديوارهكه ههلسا و له كاتيكا سهيري رويشتنهكهى عهباسجاني ئهكرد،

٣٠٠٦
 كه ئيسدور
 بهرگي نويه

بهره و نهوبهري كۆلانهكه كهوته ري و به بهلخي وت:

– مروّف دلى بوى نهسووتى!

گۆدهرز له خاكى وهرگهرا و له وهلامدا وتى:

– به پيچهوانه، من هيج دلم بوى ناسووتى! من لهو جوّره

جانهوهرانه بيّزارم. نهمجوّره جانهوهرانه نامادهن ههر كارىك

بكهن كه لى خراپتر نهبى. ههر تاوانىك، نامادهن دهست بو ههر

جنايهتىك ببهن. ههر كاميان نهتوانن به نهندازهى بوومهلهرزهبهك

ويّرانى بهدى بهينن. سهيرى نهو كلكهسووتى كردنهوى مهكه.

لهكاتى خویدا له لهشكرىك مهترسیدارتره!

ههرا و هوربايهك لای سهرووی كۆلانهكهوه بهرزوه ببوو.

خاكى و بهلخي له سهر پهنجهى پى بهرز بوونهوه و مليان كيشا:

– نهلى شتىك پووى داوه! برۆينه نزيكترهوه بزانيں چيه!

گۆدهرز شانى له بن سهرشانهى پالتاوهكهىدا ههلهكاند و

لهگهّل خاكى كهوته ري.

دههۆل ژهنهكان له مهيدانى بهر گهрмаو نهبوون، دهنگى

دههۆل و زوپنا له شوينىكى تريشهوه نهئهبيسرا. خهلكى له

دهروروبهري بهردهرگاي مالى بابقولى بوندار كووه ببوون و سهريان

نهكيشا بو لای سهرووی كۆلانهكه.

گۆدهرز و خاكى، بهر لهوهى بگهن به ههشاماتهكه، پييان

سسست كرد و لای ديوارهكه وهستان. جموجۆل له ناو ئاپورهكهدا

پهيدا بوو. ئالاجاقى، سهرتىپ فهربهخش و يهك دووانىتر كه

ناسينهوهيان له دوورهوه ئاسان نهبوو، له دهركاي مالى سهيدى

تهلهفوونچى هاتنه دهرهوه و خهلكهكه رپيان بو كردنهوه.

له سهر بانيجهى مالى بونداريش ههندى كەس پهيدا بوون.

تالّاوايى كهولپۆسهكهى به شانيهوه، له ناو دهركاي ديواخانوه

٣٠٠٧

كه پيدەر

بهرگى نۆبه

هاته دهرهوه، هاته لای محاجههري بهر بانيجه كه نهپروانى به

سهر كۆلاندا راوهستا. نهوانهى پيشتر هاتبوونه نهوى، جييان

بو كردهوه و جهنابى تالّاوايى جيى خوښ كرد. ميوانهكانى ترى

بونداریش له دیواخانوه هاتنه بهر بانيجه و تۆزیک نېوانیان هه بئ
له گه ل تاللاوایی وهستان.

بابقولی بوندار که ملی بهخته به کی به دهست گرتبوو، له
دهرگای حهوشه هاته دهره وه. دلاوهر خه لکه که ی لادا و له بهر
دهرگای حهوشه مهیدانیکی کرده وه. قه دیر کێرد و ههسانی له
بن پشتیننه که ی دهرهینا و مووسا به مهسینه ی حه جو شنه وه
هاته کو لآن و له بهر دهستی قه دیر راوهستا. قه فی دوو که لئ
ئه سپه ندهر و دهنگی سه له وات بهرز بوویه وه و محه مه مه دره زای
گو لخانم به خیرایی دیواری خه لکه که ی دا بری و هه لآت. عه بدوله
رهش چاوه شه کانی هینایه کو لآن و ریکه ی بو کردنه وه:

– تۆزیک خو تان لادهن، تۆزیک بچۆره ئه ولاره بابه گو لآو!

کورانی روخهک به گهردنی باریک و پرچی کرپووزیانه وه، له
سه ر شانی ئه وانهی له بانيجه راوه ستابوون سه ریان ئه کیشا.
له بن پئی تاللاوایی، لای دیواری کو لآن، زاوا به دهستی نه خشی نراو
له سه ر سه کو ی بهر دوو کانه که ی راوه ستابوو و دهستی له بهر
پشتیننه ی دا هه لپیکابوو. شهیدا له ناو ئاپۆره که دا نه ئه بینرا. وا
دیار بوو له گه ل جه لیل ئاغه و سهیدی ته له فوونچی، ژنه کان و
ئه وانێ تر بو هینانی بووک رویشتوو ه بو قه لاتی خوینال.

محهممه دره زای گو لخانم ئه وا لای سه رووی کو لآن نه که وه،
له بهرده می سواری که وه به ره و ئاپۆره که ئاهاته وه. محهممه دره زای
به هه لآت، به لām تیژ ئه هات. سواریش نه زۆر به له ز، به لām نه
زۆریش له سه رخۆ، به ره و خه لکه که ئه هات. له غاوی ئه سپه که ی
راگرتبوو و به سه روملی هه لۆ ئاسا، چاوی له بهرده می بوو. به
گومانی به لخی، سوار، پێشه نگ بوو.

بیمینی بو ئاپۆره ی خه لکه که، محهممه دره زای گو لخانم
بن له غاوی ئه سپه که ی گرت و له قه راخ دیواره که رایگرت. سوار
ئه بوايه دابه زئ. به لām وای نه کرد. به پێچه وانه، له سه ر زینه که
هه لسا به سه رپئ و به قه لām بازیک خو ی هه لدا به سه ر بانيجه ی

٣٠٠٨
که ئیسدهر
به رگی ئۆزه

مائى بوندار و به بى گويدانه ئهربابى پيشووى -ئالاوايى- به لاي كورهكانى روخهكدا به پليكانهكانى سهربانى بالهخانهدا سهركهوت، به خيراىى و چالاكانه خوئى گهپانده سهربان و له سهر بهرزايى سهربان دامهزرا.

— ئهوه بهگمحهمهده!

بينهزان ههروا حهپهسابوون و زوربهى كهسان هيشنتاش ئهپانزوانيه سهربان. بهگمحهمهده له سهر بان، له سهر پى سوورا، سهيرى دهوروبهري كرد و پاشان كلاوى له سهر كاكولئى ههكگرت و بهرهو لاي سهرهوه راپوهشانده. لهم كاتهشدا قوربان بهلووچ گهپشتت و لهغاوى ئهسپهكهى بهگمحهمهدهى له محهممهدهزهزاي گولخانم وهركگرت و روپشتت ئهسپهكه بيات بو گهوپ. بهگمحهمهده هاته بهر گوپسووانهى بانهكه و محهممهدهزهزاي گولخانمى بانگ كرد بو بهر ديوارهكه. محهممهدهزهزاي گولخانم چوو بهر ديوارهكه. بهگمحهمهده تهنهكههى بو محهممهدهزهزاي گولخانم ههئدايه خوارهوه و وتى:

— كوئلان و دهركاي حهوشه له ئهستوى تو!

قوربان بهلووچ گهراپهوه بو ناو كوئلان، بوندارى برد بو لايهكهوه و شتيكى به گوپىدا چريانده. بوندار چرپهكهى بهلووچى برد بو ئالاجاقى و فهربهخش. ئالاجاقى بروئى بهرز كردهوه و فهربهخش پيكهنى و قنچكه سيگارعهكهى ههئدايه ناو جوگههى ئاوهكه. بوندار خوئى له محهممهدهزهزاي گولخانم نزيك كردهوه بهلكوو شتيك له زمانى ئهه و بكيشيتهوه، بهلام كورپى گولخانم ليوئى نهبزواند و تهنهكهههى به شانيهوه ريك كرد. بوندار پى ئهچوو گيژ بووه. لهپر له دههول ژهنهكان وهركهرا و يلارى تيگرتن:

— ئيوه ئيتز بو وشك ههلاتوون؟! نهكا ئيوهش هاتوون بو تهماشا؟! وهرنه بهرهوه!

عهبدوله رهش، ريگههى بو مهرحهبا و كلو كردهوه و

چاوه‌شه‌کان به دواى عه‌بدوله ره‌ش‌دا كه‌وتنه‌پړئ.

دهنگى بوندار جارېكى‌تر به‌رز بوويه‌وه:

— به‌روه‌پيرى گولمحه‌مه‌د خان، بيكوتن بو پيشوازي

گولمحه‌مه‌د خان!

دهنگى دهوول و زورنا به‌رز بوويه‌وه. به‌لووچ به لاي چاوه‌شه‌كان‌دا تيپه‌رې و به‌ره‌و لاي سه‌رووي كوولانه‌كه چوو، له پيچي نه‌رمى كوولانه‌كه‌دا ون بوو و نه‌وه‌نده‌ي پينه‌چوو گه‌رايه‌وه و به نه‌ماژهي دهست، دهوول ژه‌نه‌كاني بانگ كرد. دهوول ژه‌نه‌كان به بي نه‌وه‌ي دهست و ده‌ميان راوه‌ستې، پييان هه‌لگرت.

دوو سوار له پيچي كوولانه‌كه‌وه ده‌ركه‌وتن و دوو‌كه‌لي نه‌سپه‌نده‌ره‌كه‌ي باب‌ه گولاو به‌رز بوويه‌وه. سواره‌كان هيور و له‌سه‌رخو نه‌هاتن. يه‌كيان له سه‌ر نه‌سپيكي ره‌ش و نه‌وي تريان به سواري نه‌سپيكي كووتي چوار هه‌نگل! گولمحه‌مه‌د و خان‌ئاپو.

بابقولي بوندار كه‌وته به‌روه‌وه و چه‌كداره‌كاني گولمحه‌مه‌د به ماوه‌يه‌كي كه‌م ده‌ركه‌وتن. فه‌ربه‌خش و ئالاجاقيش پييان هه‌لگرت و چوونه به‌تره‌روه‌وه و قه‌دير به‌خته‌كه‌ي هي‌نايه پيشتره‌وه و به يارمه‌تي دلاوه‌ر داي به عه‌رزدا. مووسا مه‌سپنه‌كه‌ي له ناوي جوگه‌كه پر كرد و داي به ده‌ستي قه‌ديره‌وه و ئاپوره‌كه مه‌يدانيان كرده‌وه. سواران گه‌يشتن و گولمحه‌مه‌د پيي له ئاوزه‌نگي به‌تال كرد و دابه‌زي. قه‌دير كي‌ردى له ملي مه‌ره‌كه نا. دهنگى باب‌ه گولاو بو شواش گوتن به‌رز بوويه‌وه و خوين له گه‌رووي به‌خته‌كه بازه‌قه‌ي به‌ست.

خان‌ئاپو دابه‌زي. ئالاجاقى و فه‌ربه‌خش به‌ره‌وه گولمحه‌مه‌د چوون و دهنگى دهوول و زورنا گه‌يشته ئاسمان. دهست گوشين و به‌خپه‌ر هي‌نان. چه‌كداره‌كان له پشت سه‌ر و به‌رپز وه‌ستان. چه‌ند كه‌سيك زياتر نه‌بوون، سوار و پياده. گولمحه‌مه‌د هه‌وسارى قه‌ره‌ي دا به قوربان به‌لووچ و به‌لووچ هه‌وسارى نه‌سپه‌كه‌ي

٣٠١٠
كه‌ليسدور
به‌ركى نويه‌مه

خان ناپۆی وه رگرت. بوندار له پيشيانهوه رپي بوو كردهوه و
 بابه گوڵاو جاريكر تر ئهسپهندهري كرده سهر ئاگر و نزاى كرد.
 گوڵمههمد دهستی كرد به گيرفانى دا و خان ناپۆش گه لايهكى
 كرده شاواشى چاوه شهكان.

— ئالآت شهكاوه بي سهردار، ئالآت شهكاوه. ريزتان زياد و
 تهمهنتان دريژ!

گوڵمههمد، ئالاجاقى و فهر به خيش چوونه ژوورهوه و
 خان ناپۆ و بوندار به دوايان دا. جه نابی تالآوايى تاسهر پليكانه كان
 هات به پيشوازيانهوه و تهوقهى له گه ل گوڵمههمد كرد.
 زه ريفى روخهك به سى ته قلهى له سهر يهك بانيجه كهى برى
 و له بهردهمى گوڵمههمد له سهر پي راوهستا و پرچى به
 راوهشاندى سهر له سهر تهويلى لادا و روخهك تاره كهى له لاي
 سهري بهرز كردهوه و زه خمهى به سهر زيكاندا هينا و ستايشى
 كرد:

— ناوبانگت بهرز و شكوت پايه دار، گوڵمههمد خانى
 سهردار!

كووچك پهنجهى له سهر دمه كه كه گه را و گوڵمههمد
 دهستی برد بوو گيرفانى. بوندار كووچكى لادا و به رهو ده رگاي
 ديواخان رپي كردهوه. ژنى روخهك سيني ئهسپهندهر سووت به
 سهر دهستيهوه له ژوورى چاپه زخانه هاته دهرهوه، چوو به رهوه و
 بيباكانه سيني ئهسپهندهر كهى به سهر سهري گوڵمههمد دا
 گيرا:

— ئيشه لا له زهماوهنى به گمههمد خان، ئيشه لا بوو
 زهماهنى براكهت، سهردار!

به گمههمد له سهر بانى ديواخانهوه ئهپروانى به سهر ٣٠١١
 بانيجه دا. گوڵمههمد سيني ئهسپهندهر كهى به به خيشينى
 گه لايهك له بهر سينهى خوي لادا و به رهو ده رگاي ديواخان كهوته
 ري. به گمههمد له دهريزاني ده رگاكه، براكهى به پرسياركي

کورت ڀاڳرت. گولمحه مهه سهرى بهرز کردهوه و وه لامي براهى به زمانى خوڻى دايهوه و پيى نايه ناو ديوخان. بانجه ميوانى لي نه ما. به لخي و خاکيش سهيرى يه كديان كرد و تازه بهوه يان نه زانى كه له ناو كو لان، له ناو خه لکه كه وه ستاون و پيان له سهر خوڻى پڙاوى مهري قوربانى داناوه و دهنگى كيڙد و هه سانه كه ي قهديرى كه لايى خواداد نه بيسن. دههول ژنه كان جاريكى تر دهستيان ڀاڳرتبوو و لاي ديوارى ناغه له كه وه ستابوون. قوربان به لووچ تفهنگ چيه كانى به رهو ناغه ل برد. بابقولى بوندار هاته بانجه و زاواى بانگ كرد كه حه پ و حول له ناو حه وشه وه ستابوو. عه باسجان له بن ديواره كه وه خزي و خوڻى كه يانده لاي قهدير. قهدير له ساوينه وه ي كيڙده كه دا له براهى وه رگه را و سهرى به پرسيار ڀاوه شانده. عه باسجان پيى وت ميوانى بو هاتووه و كيڙد و هه سان له دهسته كانى قهدير دا ڀاوه ستا:

— ميوان؟! كى؟!!

— نادعه لى!

دلاوه ر، بو ڀاكيش كردنى مهري قوربانى بو حه وشه، قهديرى بانگ كرد يارمه تى بدات. قهدير كيڙد و هه سانى نايه بهر پشتينه ي و دهستى دايى. عه باسجان ڀاوه ستا تا قهدير و دلاوه مه ر كه يان برده ژووره وه، پاشان پشت له مالى بوندار به رهو خواري كو لان كه كه وه ته ري.

به لخي و خاكي له بن ديوارى گه رماو، له سووچى درزى مهيدانه كه وه ستابوون. له لايانه وه به راتعه لى سالار ره زاق به چاوى پف کردهوه وه ستابوو و وا ديار بوو تا نه م كاته خه وتووه و تازه له مال هاتوته دهره وه. عه باسجان هيش تاش سه رخوش و نه زور ناگا له خو، هات و به لايان دا تپه پري و سهرى له ناو خوڻى دا به رهو مالىان رو پشت. عه باسجان نه ك به نه نقه ست كه بيه وي گرنكى به به لخي و هه قاله كانى نه دا، به لكوو دوو چارى خوڻى بوو،

۳۰۱۲
كه لیسدهر
به رگى نويه

بۆيە بە بى دەنگ و قىسە رابرد و دريژەي بە رپى خۆي دا. ھەر سى
پياوھكەش كەوتنە دوای.

نزيك ديوارى مالى بەلخى، عەباسجان بە دەنگى قاپچان
وەرگەرپا و پاوھستا. پياوھكان پپى گەيشتنەوھ. عەباسجان ھەروا
وھستابوو و گوايە سەپريانى ئەكرد. پياوھكان تاويك پاوھستان.
عەباسجان ناخودئاگا چووھ ئەوبەر كوۆلانەكە و پشنت بە ديوارەكە
پاوھستا و چاوى تيبيرين. نيگاي عەباسجان زياتر ئەبوو بە گومان
و ئەبوو بە ترس. بيدهنگى سى پياو ترس و درپوونگى ئەوى
زياتر ئەكرد. گوډەرزى بەلخى لەبرى تەزيبخە دەنگ درشتەكەي
كە ھەميشە بە دەستىوھ بوو، ئيستە زنجيرە ئالقه وردە
ئەردەكانىھەكەي لە دەور دەستى ئالاندبوو و دەستى بەراتەلى
سالار رەزاق لە گيرفانى جاكەتەكەي دا، ئەتوت بو شتيك ئەگەرپى.
عەباسجان - خويشى نەيزانى بو و لە بەر چى - وتى:

— ميوان ھاتووھ بو لاي قەدير، ئيوھش ئەيناسن. خەريكم
ئەچم بو لاي ميوانەكە. باوكيشم زور ناساخە، خو ئەمەم پى
وتن!

بەلخى لە جوگەكە پەريوھ و شان بە شانى عەباسجان،
خستىھ پى. بەرات و خاكيش بە قەراخ ديوارى مالى خاكى دا،
ھاوتەريب لەگەليان كەوتنە پى. عەباسجان شەلەژابوو.
تاويك ئەپروانيھ بەلخى و تاويكيش ئەپروانيھ دووانەكەي تر،
بە بى ئەوھى لە چاو و پوخساريان ھىچ وھلاميك ھەلھينجى.
عەباسجان بەو ھيوايەي كە بەلخى و ھەقالانى لىي بگەرپىن،
ھەنگاوى توند كرد بەلكوو خوى بگەيەنيته دەرگاي مائەوھيان.
بەلام بەر لەوھى بگاتە بن ھىلالى تا قە شكاو، بەلخى قوولى
گرت و لە باريكەي جەمسەرى كوۆلانەكەوھ، بەرھو دەرھوھى ناو
دى خستىھ پى:

— برپوين تاويك لەو سەرھولپيژيھە داينيشين!
عەباسجان قوولى لە پەنجەكانى بەلخى رزگار كرد، پشنتى

نا به دیواری مالیانهوه و به چاوانی به ئاشکرا ترساوهوه، روانیه
 پیاوهکان و به ههمان بهدگومانیهوه پرسى:
 – چیتان له من ئهوی؟ چیت گهرهکه پالنهوان؟!
 – خوٚت چیت پى وٚتم توٚزىک لهمهوبهر؟ نهٚتوت ئهگهر لىو
 بىزىوم ههر کارىکم بو ئهکهى؟!
 – با، با وتم. بهلام ئىسته، ئىسته نازانم ئىوه به
 ههرسىکتان چیتان له من ئهوی؟ نازانم!
 – شتىكى بى بايمان لهٚتو ئهوی، بهس شتىكى بى بايى!
 – چى؟، ئهو شته چيه؟
 – بکهوه رى، پياسه ئهکهین، به دهم پياسه کردنهوه پىتى
 ئهلىم!

جاریكى دى كهوتنه رى. بیدهنگى. بهلخى خاموش بوو و
 ئهمه خهريك بوو دللى عهباسجان بتوقینى. خاكى و بهراتيش
 خاموش بوون. گهيشتنه دهرهوهى ناودى. لای سوٚلافى جوگهکه
 پىيان سست کرد. عهباسجان وهرگهٚرابوو و به پرسىارهوه تىيانى
 ئهٚروانى. بهلخى ئاتهکهکانى پالتاوهکهى كوٚ کردهوه و له سههر
 تهله بهردىک دانىشت. خاكى و بهراتيش لهو بهر جوگهکه
 دانىشتن. عهباسجان ههروا واقى وٚرماوو. بهلخى پىتى وت:
 – دانیشه!

عهباسجان له سههر چوکه لهرزوکهکانى نووشتایهوه،
 چىچکانى کرد و باسكى نایه سههر کهشکهى ئهٚرنوى و چاوهٚروان
 بوو. بهلخى رووى کرده عهباسجان و وتى:
 – باسى ئازاردانى تو له ئارادا نيه، عهباسجان. بهلام
 شتىک ههیه ئهمانهوى بىزانين. شتىک که بهس تو ئاگات لىى
 ههیه. ئهشمانهوى راستیهکهيمان بو بلىى. خو له قسهکهم
 ئهگهى؟ ئهرى؟

– ئا، بهلى. بهلام، ئاخىر، چى؟
 بهلخى زيخىكى ههٚدايه ناو ئاوهکه و پاشان له کاتىکا

٣٠١٤
 که ئىسدەر
 بهرگى ئۆزهه

برۆكانى خۆبەخۆ كۆ ئەبوونەوہ چاللى شاوللى نىوان برۆكانى
قوولتر ئەبوو، وتى:

— راست و رەواكەى ئەمانەوئى لە زمانى تۆى بېسىن
عەباسجان. لە قسەكەم تى ئەگەى خۆ! راست و رەوا. لەبرى
راست گونەكەت كرئى زمانىشت وەرئەگرى. ئەگەر نەشت
هەوئى راستىكەى بلى، ئەوئەندەت نەزانى لەپر ئەم زنجىرە
دابەزىيە سەر تەوقى سەرت. جا خۆت كاميان هەلئەبژىرى!
عەباسجان بە لاڵانەوہ و هەناسە سوارىيەوہ وتى:
— گيانت كيشام، گۆدەرز. دە بىللى ئىتر!
— داو!

بەلخى ئەمەى وت، تاويك لە چاوەكانى عەباسجان مۆر
بوويەوہ و پاشان دريژەى دا:
— دەنگۆيە داويان بو گۆلمحەمەدەكان ناوئەتەوہ! ئەگەر ئەو
دەنگۆيە راست بى، مسۆگەر تۆ ئاگات لىيە!
— من ئاگام لى نىيە!
— ئاگات لە چى نىيە؟ لەوہى كە داويان نەناوئەتەوہ، يان
لەوہى كە داويان ناوئەتەوہ؟
— من ئاگام لە هيچيان نىيە!

— نەگبەت بو تۆ چ جياوازييەكى هەيە؟ جگە لەوہى كە تۆ
هەوال ئەفرۆشى؟ چاكە دەى، ئەم هەوالەش بە ئىمە بفرۆشە!
— بە پىغەمبەر من ئاگام لى نىيە، پالەوان!
بەلخى كە سەرى زنجىرەكەى بەردابوو، وەك كلكى مار لە
سەر خاكە شىدارەكە وەك ئالقەى لىكرد، تاويك بىدەنگ بوو و
پاشان بە بى ئەوہى سەيرى عەباسجان بكات، وتى:

— گوى لە قسەم رابگرە عەباسجان. جيگەى لە سەر ٣٠١٥
رۆيشتن نىيە، دەرڤەتى ئەوئەش نىيە. لە بن زمانتا تا دە بژمىرە
كە لىدەر بەرگى تۆيەم
— پاشان بىللى. ئەوسا راستەكەشى بلى. ئەگەر جگە لەوہ بى،
— هەر لىرە ئەت نىژم و دنيايەك لە شەرى نگرىست رزگار ئەكەم!

به لّخی سه‌ری زیره‌که‌ی توند و تووره له ده‌ور ده‌ستی ئالّاند.
 خاچ روانه‌ه چاوه‌کانی عه‌باسجان و وتی:
 – بَلّی! پیتّ ئه‌لّیم بیلّی! چی ئه‌زانی، هه‌رچی که ئه‌یزانی
 بیلّی! بَلّی چیت بیستوووه. ئه‌وه‌ی که بیستووته. هه‌رچی بی،
 هه‌ر شتیک که گومانته بوّی چوووبی. هه‌ر شتیک که شکته
 لی‌کردبی. هه‌مووی بَلّی! توّ له سه‌ره‌تای ئه‌م زه‌ماوه‌نه‌وه ده‌ستته
 له ناو کاره‌کاندا بووه، به‌ر له‌وه‌ش هه‌ر وه‌تر. فه‌رمانته بردوووه،
 هه‌واوت هیناوه و به‌ملا و ئه‌ولادا هاتوویت و رویشتوویت.
 ئیسته، ئیسته ئه‌بێ زمان هه‌لّیری، ئه‌گینا زمانته له پشته
 سه‌رته‌وه ده‌ر ئه‌که‌یشمه ده‌ره‌وه!

عه‌باسجان له بن نیگای زالی به‌لّخی‌دا، گلینه‌کانی ئه‌له‌رزی
 و هه‌ولّی ئه‌دا تا به نیگای پر له پارانه‌وه‌وه داوای یارمه‌تی له
 به‌رات و خاکی بکات. به‌لّخی به‌لام ده‌رفه‌تی نه‌دا، ده‌ستی کرد
 به‌ گیرفانی‌دا و گه‌لّیه‌کی دوو ته‌مه‌نی گه‌رمۆله‌کراوی له‌ گیرفانی
 ئیله‌که‌که‌ی ده‌ره‌ینا، خنی به‌ ناو ده‌ستی عه‌باسجان‌دا و وتی:
 – ئه‌مه‌ش، ده‌ی، جا بیلّی!

عه‌باسجان ده‌سته ره‌قه‌له‌که‌ی به‌ ده‌ور گه‌لا گه‌رمۆله‌که‌دا
 هیناوه‌هه‌ه یه‌ک، چاوی به‌ ده‌ور به‌ردا گه‌راند و وتی:
 – لی‌ره، لی‌ره، ئه‌گه‌ر من له‌گه‌لّ ئیوه‌هه‌ه بینن، هه‌ر که‌سه‌ه بتان
 بینن به‌دگومان ئه‌بێ، گومانته‌ن لی ئه‌کا!
 به‌لّخی له سه‌ر به‌رده‌که هه‌لّسا و ئاته‌که‌کانی پالتاوه‌که‌ی
 ته‌کانده‌ و وتی:

– وایشه، راست ئه‌کا، راست ئه‌کا، پیاسه ئه‌که‌هین. ئه‌روین
 به‌ره‌و ما‌له‌وه! ئه‌روین بوّ مائی ئیمه‌!

له مائی به‌لّخی، عه‌باسجان‌یان یه‌کسه‌ر برده‌ بوّ وشترخانه‌که
 و له سه‌ر لی‌واری ئاخوهره‌که‌ دایاننا. عه‌باسجان ئه‌وه‌ی که له ناو
 ری‌گه‌ه به‌ پچ‌ر پچ‌ری وتبووی، جاریکی دی وتیه‌وه. هه‌م ئه‌وه‌ی له
 دی‌واخانی مائی بوندار بیستبووی، هه‌میش ئه‌وه‌ی له دی‌واخانی

٣٠١٦
 که‌لی‌سه‌ده‌ر
 به‌رگی ئۆیه‌ه

تهله فوونچى بهرگوڤى كهوتبوو. ئهوهندهى له بىرى مابوو، وشه به وشه گىرايهوه و وتى: بهره نجام ئهوهى كه ئهوه مه به ستيه پان هيه، به لام ئايه ئه مپرو يان ئه مئشه ويان بو ئهوه كاره دانابى، ناگام لى نيه.

— هه ره ئه وهنده؟

عه باسجان قنچكه سيگار كهى له بن پىدا كوژاندهوه، له سه ر لى وارى ئاخو ر كه هه لسا و وتى:

— من ئه زانم كه ئيوه بپوا به سوينده كانى من ناكهن، به لام بهو پيغه مبه رى خوايه سويند ئه خو م له وه زياترم نه بيس تووه. حمز ئه كهى ئه وه ش پار كه تان!

به لخي مشتى عه باسجاني دايه دواوه كه پار كهى بو راگرتبوو. له گه لى له ده رگاي وشتر خانه هاته ده ره وه، تا كو لان به رپى كرد و به رله وهى عه باسجان جيا ببسته وه، وتى:

— نرخه كه ت خو بو ده ر كه وت؟ زياديشى ئه كه م. ئيتر چاو ه رپى ئه وه مه به من بيم به دواتدا و بو ت بگه ريم! هه ر كات خو ت شتيكى به كه كت ده ست كه وت وه ره بو ئه م ناوه!

— مسو گه ر، دلنيا به دريخي ناكه م پاله وان. دلنيا به! عه باسجان ئه مهى وت و به ره و مالى خو بيان كه وته رى. به لخي گه رايه وه و چوو بو وشتر خان. له سه ر لى وارى ئاخو ر كه دانيشت و وتى:

— مووسا! ئه بى به جو ريك مووسا بينم!

خاكي وتى:

— مووسا چى پى ئه كرى؟ ئه بى به لووچ ناگادار بكه ينه وه!

— به لووچ؟!

خاكي وتى:

— چاره نيه. ئيمه زور خراپ خو مان جيا كردو ته وه. خراپمان كرد نه رويشتين و خو مان تي كه لى زه ماوه نه كه نه كرد. مرو ف له ناو شه ره كه دا بى با شتره له وهى له ده ره وه رابوه ستى. ئه وسا

ئەبىي لەگەل ئەم و ئەوئيش وەكوو دز قسان بكهين!

بهلخى وتى:

– نەمان ئەتوانى خۆمان ئىكەل بكهين، نەمانتوانى! چۆن ئەمانتوانى برۆين لە هەمان مال، لە سەر سفرەى زەماوەنيان دابنیشين، كە دوو رۆژ لەمەوبەر هەر لەوى ئەشكەنجەيان كرددوين؟! سەخت بوو ئيترا، سەختە، ئيترا!

خاكي وتى:

– منيش ناليم سادەيه. زۆرئيش سەختە، زۆر زۆر. بەلام، هەر جوړيک بوايه نەئەبوا خۆمان جيا بكهينهوه.

بهلخى وتى:

– هيشتاش درەنگ نەبووه. هيشتاش درەنگ نەبووه. ئيترا ئەهينى كە مرووف خويشى بشكىنى ئەگەر پيوست بكات.

بهراتى سالار دەستى هينا به روومهتدا و وتى:

– من ئەرۆم بۆ زەماوەن. هەرچى چۆن بى كورى سالار رەزاقم. درەنگ لە دەشت گەراومهتەوه و پاشانئيش خەو بردووميهتەوه، ئيستەش خەريكم ئەچم بۆ شايى. راست ئەچم بۆ چيشتخانە، بۆ بەردەستى باوكم. كى ئەتوانى قسە لە كارى مندا بكات؟ ها؟ مەگەر يەك دوو بيتام، پلاريكم تيبگرن، ئەوئيش گرنگ نيبه. لەگەل بهراتى سالار، خاكي و بهلخيش هەلسان. لە وشترخانەوه چوونە حەوشە. بەر لەوى بهرات جيا بيتهوه، خاكي وتى:

– بەلووچ! يەكەم ئەبىي بەلووچ ئاگادار بكهى. ئيمه به

دواتدا ديين بۆ ئەو ناوه.

بهراتى سالار پيى نايه كوۆلان و بهلخى دەرگاي وشترخانى بەست و چووه سووچى بەرههيوانى ژوورەكه بۆ ئەوهى تۆزيك ئاو بخواتهوه. خاكيش رۆيشت گەرووى تەرکا، هەميش تۆزيك كاتەكه تيبەرپنى. ئاويان خواردەوه و هەلسان و چوونە كوۆلان. كوۆلان چۆل بوو. تاك و تەرا، ئەم و ئەو، لەملا و لەولا

٣٠١٨
كه ئيسدەر
بهركى نويه

ئەبىنران. مېوانە خۆبىيەكان ھەروا لە مائى بوندار و سەيدى تەلەفوونچى بوون. مېوانەكانى قەللاچىمەن - لە جووتيار و پاكار و خۆش نشين - گەرا بوونەو مائە خۆيان و پوښتبوون بۆ ئەوھى جارېكىتر، شەو بېن بە پېشوازي بووكەوھ. عەباسجانيش لە كوۆلان نەبوو. دەنگى دەھۆل و زورناش خەوتبوو و دواين كەس عەبدولە رەش بوو لە مائى بوندار ئەھاتە دەرەوھ و، چاوەشەكان - مەرحەبا و كلۆ-ى بە دواى خۆىدا بۆ مائى خۆى، بۆ مائى سەنەما ئەبرد و - رەنگە - ئەيانى برد بۆ پېشوازيكردنى بووك، گەرم و ئامادەيان بكات.

محەممەد پەرەزاي گولخانم لە بن ديوارى مائى تەلەفوونچى و بەرامبەر ديوارى بانيجەى بوندار وەستا بوو. بەگمەھمەد لە سەر بانى بەرز ئەبىنرا و تەفەنگچىەكانى گولمەھمەد، بەس ئەو چەند كەسەى لەگەللى ھاتبوونە ناودى، لىرە و لەوئى لە سەر بەرزايى بانەكان كيشكيان ئەكىشا. قوربان بەلووچ لە بانيجەى ديواخان و لە ھەمان كاتدا گوپى لە وتوويزەكانى ناو ديواخان راگرتبوو. بەلخى و خاكى لە كوۆلان دريژەيان بە پياسەكەيان دا. بە بەرمائى بونداردا تىپەپرين و ماندوو نەبىيان لە محەممەد پەرەزاي گولخانم كرد.

– بەخىر ھاتى پالەوان، كەم دەرئەكەوى؟!

– ھەر كەس لە شوپىنى خۆى دەرئەكەوى، مەھمەد پەرەزا خان!

زەھاوەنى بوندارەكان جيى ئىمە نيە!

– مەبەست؟!

بەلووچ سەرنجى بۆ وتوويزەكەى بەلخى و كورپى گولخانم

راكيشرا و ھاتە بەر محاجەرەكە. خاكى پوانىە بەلووچ و بەلخى

بە شىوہبەك كە بەلووچ ببىسى وتى:

– لە لايەن ئىمەوھ سەلاوى سەردار بگەيەنە و ھەميش لە

لايەن ئىمەوھ پىيى بللى ئىمە سەرى سەردارمان بە سەلامەتى و

سەرفرازى ئەوئى، چاوى دوژمنەكانى كويز!

قوربان به لووچ به پیکه نینکی پوخت سه ری بو
 محمه مه دپره زای گولخانم راوه شانم و خوئی که وته پیاسه کردن.
 محمه مه دپره زای گولخانم له وه لآمی به لآخدا وتی:
 - قه لآچیمهن به دهس خو مانه وه به، پال هوان؛ ده ورانده وری!
 کی بی بوار له ناو نه دا؟

به لآخی به دم تیپه رینه وه، وتی:
 - ئیمه له سه زمانه بیلین. ئیمه زمانی دوستین. چاوی
 دو زمانانی کویر. ئیمه سلآومان هیه بو سه ردار!
 خاکی و به لآخی به ره و خوار بوونه وه. به گمحه مه د له سه ر
 بانه وه روانیه قوربان و پرسپاری کرد نه و دووانه کین و چکارهن
 و چیمان نه وت. به لووچ نه وه ی تی گه یشتبوو و نه یزانی بو
 به گمحه مه دی وت. به گمحه مه دیش به هه مان زمانی خوئی که
 به لووچ له گه لآی دو ابوو، شادمانی و خوئی خوئی ده ربری و وتی:
 - که وابی زور به تنها نییه کاکه برام!

نه و به راتی سالار له ناو حه وشه ی مآلی بونداره وه هاتبوویه
 بانجه و لآی به لووچ وه ستابوو و نه ی روانیه به گمحه مه د.
 به گمحه مه د دهسته کانی به شه و قه وه هیئا به یه کا و دورینه که ی
 له بهر پشتینی ده ره یئا و نای به چاوییه وه. به لووچ پرووی کرده
 به راتی سالار و چاک و چونی کرد. به راتی سالار وای ده رخست
 بو دیتنی گولمحه مه د هاتوته بانجه. راستیه که شی خه لکیکی
 زور، زور به یان گهنج و میرمندال، له بهر ده رگای دیواخان بو
 بینینی گولمحه مه دی سه ردار کو بیوونه وه و به لووچ نه بوایه
 بیانکاته خواره وه. بویه دهسته کانی کرده وه و خه لکه که ی به ره و
 پلیکانه کان دهنگ دا:

- چوئی که ن، چوئی که ن! زووبن، یاللا! خواره وه، خواره وه،
 خواره وه!

قوربان به لووچ بیکاره کانی له پلیکان نارده خواره وه و
 خوئی گه راپه وه بو لآی به راتی سالار. نه و جگه له به لووچ و

۳۰۲۰
 که لیسده ر
 بهرگی نۆبه م

محاجره که وهستا. بهراتی سالار پهنجهی له پهنجه هه لپیکا. سهری داخست و به تهختی گیوهکانی له سهر خوئی بانچه کهوته پی کوتان. بهلووچیش له درزی دهرگای دیواخانه، سهری کیشایه ژوورهوه.

قوربان بهلووچ، خویشی کهمتر له بهراتی سالار نیگهران نهبوو. نهو بهگوپرهی پینینه و نهزموونی خوئی، له هر ساتیکدا چاوهپی پروودانی پروداویک بوو. پروداویک که خویشی نهی نهزانی چون نهتوانی پروو بدات. نهی نهزانی پروداوه که چ شیوه و شیوازیکی نهی، بهلام نهیزانی پروداو شیوه و شیوازی جوراوجوری زوری هیه. شیوه و شیوازی جوراوجور و گونجاو. لهو جورهی که بهر له پروودانی هیچ کهلالهیهکی له میشکی مروفا نییه.

بهلووچ له یهکهم نیگای بو ناو دیواخان تیگهیشتبوو که سهرتیب فهربهخش لای سهروی ژوورهکه، له ژیر پهنجهرهکهدا دانیشتوو. ئالاجاقی لای راستیهوه، له سووچی لای سهرهوه، ئانیشکی داداوهته سهر جیوبانهکه و له سهر چوکیک بهرامبهر به گولمههمه دانیشتوو. گولمههمه له چهپی فهربهخشهوه، به بی نهوی پشتی یان جیوبانیکی خستبیته بن بالی، بهرامبهر ئالاجاقی بوو. گولمههمه چوارمیلکان له سووچی لای ژوورهوه و برنهوهکهی نابوویه سهر پانی. تۆزیک له خواری گولمههمهدهوه خان ئاپو دانیشتوو و هرچهند گوپی له وتووژهکان بوو، بهلام نیگای زیاتر له دهرگاکه بوو و سهیری دهرهوهی نهکرد. به جوریک که له کهمترین کاتدا نهیتوانی له نهماژهی بهلووچ تیگات. بابقولی بوندار لای خوارهوهی ژوورهکه و له نیوان میوانه نه زور گرنهگهکانی خوئی دا له سهر هر دوو چوک دانیشتوو. پشتی له دهرگاکه بوو و شانی دهرهپریو و پشت گوئی و دهمارهکانی ملی دیار بوو. لای سهرهوه، له خواری ئالاجاقی، خانی تالآوا دانیشتوو و خاموش پالی دابوو به پشتی بهر ههوریشمهوه و یاری به

۳۰۲۲
که لیسدهر
بهرگی نۆزه

په‌نجه قه‌له‌و و ئه‌ستووره‌کانی ئه‌کرد.

به‌لووچ ئه‌یتوانی له‌ بن‌ ده‌رگا‌که‌ دا‌بنیشی و گو‌ی له‌
وتوو‌یژه‌کان راب‌گری، به‌لام ئوقره‌ی نه‌ئ‌گرت. بویه‌ هه‌روا خو‌ی
ره‌فاندبوو به‌ دیواره‌که‌وه و خو‌ی به‌ به‌رپرس ئه‌زانی گو‌ی له‌ هه‌ر
ده‌نگیگ بی و هه‌ر بزوو‌تنیک له‌ به‌ر چاو بگری. گف‌توگۆ له‌ نیوان
میوانه‌کانی بونداردا در‌یژه‌ی په‌یدا کرد و ئالاجاقی، له‌ در‌یژه‌ی
وتوو‌یژه‌کان‌دا، پرس‌ی:

– ده‌ی، پیمان بلی با بزانی‌ن یه‌خسیره‌که‌ت له‌ کو‌یه‌؟!
گو‌لمحه‌مه‌دیش به‌هه‌مان مایه‌ له‌ ته‌وس و تالی وه‌لامی
دایه‌وه:

– هیش‌تا زیندوو‌ه!

ئالاجاقی به‌ پرس‌یاره‌وه وتی:

– وای بو‌چوو‌بووین ئه‌ته‌وی بیه‌ینی و بیده‌یته‌ ده‌س ئیمه‌؟
گو‌لمحه‌مه‌د وتی:

– ره‌نگه‌ مه‌به‌ست‌یکی واش‌مان هه‌بو‌وبی!

ئالاجاقی ئه‌رباب، به‌باشی زانی، ئاشنا‌که‌ی خو‌ی
گو‌لمحه‌مه‌د، به‌ ته‌وس و پلار نه‌ورووژینی. چون‌که‌ ئه‌مجاره‌یان
گو‌لمحه‌مه‌دی به‌ شی‌وه‌یه‌کی دی ئه‌بینی و ترسی ئه‌وه‌ی
هه‌بوو که‌ گو‌لمحه‌مه‌د زمان نه‌پاریزی و له‌ ئه‌نجام‌دا ئه‌و په‌رده
در‌ۆینه‌ی له‌ نیوان خو‌ی و ئه‌وانی‌تردا هه‌لیواسی‌بوو به‌ خه‌نجه‌ری
تیژی گوته‌کانی سه‌ردار داد‌ری و نه‌مین. بویه‌ له‌بری در‌یژه‌دان،
بیده‌نگ بوو و وا ده‌رئه‌که‌هوت بو ئه‌وه‌ی وتوو‌یژکه‌ بدا به‌ سه‌رتیپ
فه‌ریه‌خش، رووی کرده‌ فه‌ریه‌خش.

سه‌رتیپ فه‌ریه‌خش قنچکی سی‌گاره‌که‌ی کوژانده‌وه. به‌
پیکه‌نینیکی نه‌رم، به‌ پرس‌ه‌وه‌ روانیه‌ گو‌لمحه‌مه‌د و وه‌ک بلی
گو‌لمحه‌مه‌د وه‌لامی پرس‌یاره‌ خامۆشه‌که‌ی فه‌ریه‌خش بدا‌ته‌وه،
وتی:

– نه‌جه‌ف سه‌نگردی دوو مرو‌قی کوشتوو‌ه، دوو که‌س

له جووتياره کانی خوئی به کادوو خنکاندووه! کامه مروقی به ویژدان کاری وا ئەکات؟ هیچ تاوانیکیان نهبووه ئەو دوو پیاوه روژه رهشه، هیچ تاوانیک. تهنها له بهر ئەوه کوژراون که تاوانی کوشتنه که بیان بخریته ئەستوی گولمحه مه دهکان! ئیستهش، جهنابی فهربهخش تو بلی، ئەگهر تو لهبری من بوايهتی چیت ئەکرد؟!

لهبری فهربهخش، ئالاجاقی وتی:

– ئازادم ئەکرد!

– کیت ئازاد ئەکرد خان!

– نه جهف ئەرباب!

– ئەی خوینی ئەو دوو جووتیار چی لیڊی؟

– پاشان، پاشان روون ئەبیتهوه که چی ئەبی. له کوپوه دیاره تاوانی خودی جووتیارهکان نهبووه؟! ئەوهندهی دلۆپه نهوتیک له فانۆسه که برژیته سهر کای وشک و گر بگری، کادین پر ئەبی له دوومان. کای وشک و تهره ئیتر!

– ئەی حاجی سولتانخورد کردوویه ته سهربان و ناوی ئیمه ی داوه به گوئی خه لکه که دا چی؟ خوینی ئەو دوو جووتیاره یان خستۆته ئەستوی ئیمه ئیسته!

– ئەمه خو شتیکی گرنگ نییه، گولمحه مه د خان! تو مه گهر خوینت نه کردووه، یان خوینت نه دیوه که بهو جوړه خۆت قه لس کردووه؟ قسه یه که کراوه و ئیستهش وه رنه گیریته وه. چی تی ئەچی؟! حاجی بانگ که با بیټ بو ئیره، بوندار!

له سهر داوای ئالاجاقی و له بیدهنگی گولمحه مه ددا، بوندار هه لسا و له ده رگاکه چووه دهروه و له بانيجه وه حاجی سولتانخوردی له مائی سهیدی ته له فوونچی بانگ کرد. حاجی خورسوفی له ده رگای دیواخانی مائی ته له فوونچی هاته دهروه، میزه ره که ی به سه ریه وه رپک کرد و گیوه کانی له پی کرد. بوندار په یامه که ی ئالاجاقی به حاجی سولتانخورد راگه یاند و خوئی

٣٠٢٤
که ئیسدهر
به رگی ئۆیه

گه رايه وه ناو ديواخان و وتى:

— ئه وا هات، ئه رباب!

ئالاجاقى به بى گويدانه راپورته نه پيويسته كهى بوندار،

دريژهى دا:

— ، له سهر ئه م بناغه يه، جه نابی گولمحه مه د خان، له
سهر ئه م بناغه و بوچوونه به هر هه موومان ئه بى چه رخی
رؤزگار بگه رپنين. تو به پياوانى تفهنگ به شانت، سهر تپ
فه ربه خش به جه نده رمه كانى و ئيمه ش به جووت به نده كانمان.
هه موومان ئه بى له م ولا ته دا پي كه وه بژين. بويه ئه بى له زمانى
يه كدى ئيبگه ين. ئيمه نابى به يلين بيگانه دزه بكاته ناومان و
ئاگر بكاته وه. خراپم وتوه، جه نابی تالاوايى؟!

— نه خيّر، نه خيّر.

ئالاجاقى به دواى دا وتى:

— له سهر ئه م بوچوونه يه كه من حه ز ئه كه م په يوه ندى و
دوستايه تى له نيوانمان هه بى. له سهر ئه م بناغه يه كه من
حاجى سولتانخورد ناچار ئه كه م!

حاجى سولتانخورد پيى نايه ناو ژوره كه، سلاوى كرد و به
لاى بونداردا تپه رى و له خوار تالاواييه وه له سهر هر دوو چوك
دانيشت. دهسته كانى خسته نيوان پانه كانى و سهرى داخست.
ئالاجاقى ئه رباب دهستى پيكرده وه:

— له سهر ئه م بوچوون و بناغه يه كه من حاجى سولتانخورد
ناچار ئه كه م دهستى كچه كهى بخاته ناو دهستى براكه ت،
به گمحه مه د! خيّر و چاكه ي هه موان من له وه دا ئه بينم.

ئالاجاقى ساتيک به بيدهنگى روانيه كوړه كه و پاشان وتى:

— خو ت ئه ليى چى حاجى؟

حاجى سولتانخورد بهر له وهى زمان بكاته وه، تاويك به
نكوولى خوئى دوا خست. به لام ئالاجاقى دهرفه تى ئاخاوتنى پي
نه دا و وتى:

— زۆر چاکه ئېتر، بهسه! هەر لېره بهلېنهکهی به خان ئاپۆ ده. بهلېن ده، هەر لېره. له بوونی جهنابی تاللاوایی و جهنابی فهربهخشدا بهلېن ده! منیش هەر ئیسته ئهریی تۆم ئهوی، یاللا!

حاجی سولتانخورد لووته لارهکهی بهرهو ئالاجاقی گرت، تاویکیش بهو دارهته مایهوه و پاشان سهروملی به سهر شانیدا خوار کرد و وتی:

— بریار، بریاری گهورهکانه. ئهگهر بهرپزتان وای به باش ئهزنان، من قسهیهکم نییه، خۆتان خاوهن بریارن!

ئالاجاقی ئهرباب دهستهکانی راوهشانده و وتی:

— ئیشه ئالا له زهماوهنی بهگمحهمهده و لهیلێ له خورسوف! بوندار، بلێ پيالنهکان پرکهن، گولمههمهده خان و خان ئاپۆ ماندوون. ئهی کوانین ئهم چاوهشانه؟!

بوندار ههلسا و به خیرایی چووه دهرهوه و پاش تاویک لوتی روخهک و دهستهکهی له چاپهزخانه هاتنه دهرهوه بو ئهوهی به ساز و سلارهوه بینه ناو کوپهکه. بوندار سینی و پيالنهکانی دایه دهست ئهسلان بو ئهوهی بیاته ژورهوه و شووشهیهکیشی خسته ناو دهستی جهیران بو ئهوهی ساقیگهری بکات. ناردیانیه ژورهوه و خوی له لای بهلووچ پیی سست کرد و به شادمانی وتی:

— به بهگمحهمهده خان بلێ بوو به زاوا، زاوایهتی پیروز بی!

بوندار پیی نایه ژورهوه، بهلام له ناو دهراکه ئاوری له

قوریان بهلووچ دایهوه و وتی:

— به بهگمحهمهده بلێ ترۆمیلمان ناردووه به دواي بووکدا،

له نکاو تهقیان لی نهکا!

بهلووچ له قهراخ دهراکه کشایهوه و ئهوهی بوندار وتبووی

بو بهگمحهمهدهی گپراههوه. بهگمحهمهده به ناباوهرییهوه شانی

ههلهکانده، بزهیهک گرتی و به زمانی خویی وتی:

٣٠٢٦
که ئیسدهر
بهراگی ئۆیه

– چهن ڪولڳورج؟!

به لئوچ ئيتر هيچي نهوت. به لّام له پر هاتهوه بيري كه
ٺه تواني بهو بيانوهه بچي ته سهربان و به رهو پليڪانه كان كهوته
ري. ٺه سلائي بوندار كه هه روا دلنيگه ران بوو، له ناو جله شق
و رهقه كاندا به دهور خوي دا ٺه خولايه وه، به لئوچي له سهر
به كه م پليڪان راگرت و وتي:

– ٺه چي ته سهر چاويڪ بگيره به رهو ريگه ي قه لّات بزانه
كه س ديار نيهه؟ خو ٺه وهنده دوور نيهه!

به لئوچ وتي باشه و سهر كه وته سهربان و لاي
به گمحه مه دهوه، بو سهر ڪردني ريگه ي قه لّاتي خوينال دهستي
گرت به سهر برؤيه وه.

– ها، دهنگوباس؟

له وه لّامي به گمحه مه ددا، به لئوچ ٺه وه ي له ناو ديواخان
رووي دابوو بو ي گي رايه وه. به گمحه مه ديسانه وه پرس ي:
– ٺه دووانه ي له گه ل ڪوري گولخانم قسه يان ڪرد، چييان
ٺهوت؟

به لئوچ وتي:

– بهد گومانن، خويين.

– گومانيان له ڪي هه يه؟

– له ٺاغه كان!

– بل ي له ٺالاجاقي ئيتر، وانيهه؟

– واي دابني.

– خوت چوني بو ٺه چي؟

به لئوچ وتي:

– له گه ل سهر دار گفتوگوم ڪردوهه له م بابته وهه له ٣٠٢٧
قه لّامه يدان. بهرد و شووشه له تووره كه يه ڪدا ناگونجي!
به گمحه مه د پرس ي:

– بو يه شه ٺه مرؤ داويان ناوه ته وه؟

٣٠٢٧

كه پيدهر

به رگي ٺويهه

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

— نه بۆ ئەمروۆ. ئەمروۆ نهجەف ئەربابيان ئەوئەهه. لهوه
زياتر لای تۆ نهبم باشتره. ديسانهوهش پرس و جوۆ ئەكهم!
— برۆ!

قوربان بهلووچ له پليكانهكان هاته خوارهوه و سینه به
سینهی ئەسلان راوهستا. ئەسلان پرسى:
— هیچ ديار نهبوو؟

— من كه نهمینى. كى رۆيشتوو به بۆ بووك هینان؟
— سهیدی تهلهفوونچى، دایکم، جهلیل ئاغه و شهيدا.
كوئخا حهسهنیش وابزانم لهگهلیان چوهه.
بهلووچ وتى:

— رهنگه ئەيانهوى به جوړیک بینهوه كه شهو لیڤه بن. به
دوو ترۆمبیل رۆيشتوون؟
— وابزانم.

ئەسلان لهوه زیاتر بۆ وتووێژ رانهوهستا. وهرسووڤا و به
ئەندیشهی خۆیهوه كهوتهوه پى. بهلووچ روانیه ناو دیواخان.
چاوهشهكان خهريكی سهما بوون. سووڤى داوینی كراسهكهى
جهیران، وهكوو پهلكه زیڤینه بهبهه چاوى بهلووچدا تیپهڤرى.
بهلووچ پوووی وهگرپا و بوندار هاته دهرهوه و به بهلووچى وتى:
— میرخان بانگ كه، به جارئ له بیرم كردبوو. پهنگه ئەویش
بۆ خوى خهو بردیتهوه! برۆ ههلیسیینه و بیهینه!

بهلووچ به پليكانهكانى بانيجهدا چوهه خوارهوه، له حهوشه
پهڤیهوه و پى نایه ناو كوۆلان و بهر لهوهی له جوگهكه بههڤرتهوه،
چاوى به نادعهلى چوارگویشلى كهوت له لای خواری كوۆلانهكهوه
ئههات. نادعهلى دهسكهوسارى ئەسهپهكهى داوو به شانیدا و
تلى ئەدا. نادعهلى و ئەسهپهكه، ههر دووكیان خهوتوو و شهكهت
بوون. بهلووچ له جوگهكه پهڤیهوه و پاش تاویك، له باریكه
بانيجهى مالى تهلهفوونچیهوه بانگی له ئەسلان كرد و پى وت
كه پووڤزای بهڤیهوه. ئەسلان هاته بهر محاجهڤهكه و روانیه ناو

٣٠٢٨
كه لیسدهڤر
بهركى نۆڤهه

كوۆلان و به نارەزايپهوه سەرى لەقاند.

نادەئەلى و ڕ و گيژ، چوارينەيەكى لە بەر خۆيەوه ئەوتەوه و لە مائى بوندار نزيك ئەبوويەوه. لە مائەكە نزيك كەوتەوه، ڕاوەستا و دەستی بە دیوارەكەوه گرت و سەرى ڕاوەشاندا، بە جوړيک كە ئەتوت خەريکە مەتەليکى دژوار لە ناو ميشتک و کاژەرەدا شيکار ئەکات.

قوربان بەلووچ، ميرخان و يەك دوو ميوانى دى لە دەرگای مائى تەلەفوونچى ھاتنە دەرهو، دايان بە لای نادەئەلى دا و چوونە ھوشە. بەلووچ لە ناو كوۆلان، لای چوارچيۆھى دەرگا كە ڕاوەستا و چاوەرپى كرد تا نادەئەلى بچيئە ژوورەوه، بەلام نادەئەلى ھەرا لەگەڵ خۆى و بە خۆيەوه خەريک بوو و گوتەيەكى نامۆ، شتيكى بە ئاوايەكى يەك ھەوا ئەوتەوه و لە ھەموو ڕاوەستانىكدا بە خاوى سەرى ئەجوولاند.

ئەسلانى بوندار، لە سەر سەرى نادەئەلى و بەلووچەوه، دەق و بە پۆز لە بەر محاجەرەى بانيجە وەستابوو و لە كاتيكا جارجارە سەروشانی ھەلئەتەكاندا، سەيرى نادەئەلى ئەكرد. نادەئەلى چەند ساتيكي نەبزووت سەرى داخستبوو و چەناگەى نابوو بە چەلەمەى سينەيەوه و پاشان سەرى ھەلئينا و لە چاوەکانى بەلووچ مۆر بوويەوه، باش سەيرى كرد و وتى:

– رۆژيک ديّت كە، تۆيش ئيتەر ليّره، لەم شوينەى ئيستەدا نەبى، بەلووچ! نە تۆ، نە من و نە ئەم دەمە. ئا ئەم كاتە! واى بۆ ئەچم، ئەمە. تيم ئەگەى ئەمەويّ بليّم چى؟! واتە، مەبەستم ئەويە كە من و تۆ ليّره ڕاوەستاوين و خەريكين سەيرى يەكدى ئەكەين. بەلام ئەوەندەى خەريكين سەيرى يەكدى ئەكەين، سەيرى يەكدى ئەكەين! ئاخ، خوايە گيان زمانىكم پى بدە بۆ ئەويە بتوانم ئەو بىرەى خۆم. ئەويە كە بىرى لى ئەكەمەوه بە زمان دەرى بىرم. چەندەى ماوه بۆ كاتى شيوان، بەلووچ!
– باش نازانم ئەرباب، ھەوا لە بەيانپهوه بەم جوړە ھەورە.

– لهوه ناچې خور داچووبی؟

– پيم وانيه!

– كه وا بوو، هم نه سپهې من ببه بو گهور و - سویندت
 نه دم به هرچی نه پهرستی - كوزره جوپهك بکهره بهری.
 ناخر، نهو نه گبه ته چ تاوانیكي كرووه كه بووه به مینه گی
 من؟! وهره، وهره كاكه گیان، وهره، تو مروقیكي به ویزدانی، من
 هم نه سپه بی زمانم نه دممه دس تو. وهره دسكه وساره كه ی
 بگره براگیان!

به لووچ چووه به ره وه و نادعلی ره شمه كه ی دایه دهستی.
 به لووچ نه سپه سپی نادعلی برده حوشه و نادعلی
 كه سه خه كه ی داكند و دای به شانی دا، قولی هه لكرد و به
 هه مان وړی و گیزی له سهر جوگه كه دانیشته و دهستی برد
 بو ناوه كه. نه سلان له سهر بانجه وه هه روا سهیری پوورزاكه ی
 نه كرد و به تالی ته وسخنه ندی نه كرد. نادعلی له پر نه توت
 وروژا، مشتی كوتا به ناوه كه دا و رق هه ستاو وتی:

– «گیژ و پووج بووم! له وهش خراپتر ناوه زی خوم ون كرووه.
 چون نه توانم ده ستونیژ بگرم؟! خاك، ده ستونیژ نه بی به خاك
 بگرم. خوا هوش به من و پاره و داراییش به دزه گه نخوره كان
 بدات! پزگاریی، پزگاریی!»

له سهر چوكی راست بوویه وه و سه ری به لای چه پدا، به
 لای گوئی ساخه كه ی دا خوار كرد. توژیک به و دارته راه ستا و
 پاشان دهسته ته ره كانی برده بن باخه له كانی و بی توانای به رگری
 له له رزینی نه ژنوكانی، خوی هاویشته ناو حوشه كه و به رامبه ر
 بابه گولاو - یه كه م كهس كه توانی بیینی - وتی:

– دزه كان، دزه مردوو خوره كان! نه مړو چه ن دزی نابروودار
 هاتوون بو زه ماوه ن!!

بابه گولاو ده رفه تی نه كرد دوعا بكات و نه شی زانی نه بی چی
 بكات. نه سلان رووی له كولا نه وه وهرگیړا بو حوشه و به چاوی

۳۰۳۰
 كه نیسده ر
 بهرگی نوبه

هه موو شوپنیکى ئه کرد به دواى نادعه لى دا. بابقولى بوندار به هاتنى نادعه لى زانى، له دا لانه وه غارى دايه چه وشه و قو لى خوشکزه زاکه ی گرت و به ره و ژوورى نوورجيهان په لکيشى کرد. له بهر ده رگای ژووره که ی نوورجيهان، ئه توت يه که مجاره نيگای بوندار سهر و سه کوتى نادعه لى ببينى و خوشکزه زاکه ی به و ده سره يه ی به و شيوه ناحه زه له سهر و گو يى هه لبه سترابوو، بهرچاو بکه وى. نادعه ليش به بى گوته له خالى موره وه ببوو و سارد و تال تپى ئه پروانى. دیدارى خانه خو يى و ميوان، خالو و خالوزا، به بى سلا و گوته پيک هاتبوو و بوندار له خورا چاوه پروانى گوته يه یک بوو له لايهن نادعه لى حاجى حسي نه وه. پاشان له کاتيکا جه وانه که ی ئه برده ژووره که ی نوورجيهان، پرسى:

– ئه مه چ سهر و سه کوتيکه بو خوت دروست کردوه؟

نادعه لى به ته شه ره وه وه لامى دايه وه:

– زه ماوه نه خالو گيان، مه گهر زه ماوه ن نييه؟! جا، مينيش له قه شه ره کانى ئه م "شه و گهر" ه ي توم. شتيک وه کوو يه کيک له چاوه شه کانى لو تى روخه ک!

بوندار پالى نا له تايه کى ده رگا که وه و له کاتيکا پيشى ئه خو ارده وه، ددانى له کيره وه هينا و وتى:

– که ی ئه ته وى ببي به ئاده ميزاد، نادعه لى؟!

نادعه لى له سهر باوه لى نانه که دانرا و به هه مان تالى و ته وسه وه وتى:

– من ئاده ميزاد بووم خالو گيان. به لام کور ي ئه ربا به که ی تو – به گومانى ئه وه ی که من به رخه – گو يى بريم! ئيسته ئيتر نيشانه کراوم. له ناو رانيکى هه زار سه رى دا ئه م به رخه گو يى بپراوه ئه ناسر يته وه. شوان و ئاغه م ئه توانى دلنيا بى ئيتر ونه ناکات. دلنيا ي ئه وه ش له کوشتارگه ش ليى ون نابم!

– گو يى تو ي برى؟! ئه وه ئه ليى چى؟! کور ي ئه ربا به که ی من

گوئی تۆی بری؟ جهلیل ئاغه؟ ئه‌ری؟

– به‌ئۆ خاڵۆ گیان! گوئی منی بری، رۆژی دوینی، جهلیل خانی ئه‌ریاب! ئهم دوینی خودا، له چاخانهی مه‌له‌ک مه‌نسوور، له به‌ر چاوی هه‌موان! له به‌ر چاوی ئه‌و لۆتیانهی که ئه‌و ئه‌یه‌ینان بۆ زه‌ماوه‌نی کورپی خاڵم، گوئی منی بری! به‌ راستمه، به‌ خوا به‌ راستمه! برۆا بکه‌ درۆ ناکه‌م، به‌خوا! وه‌ره، ئه‌وه په‌رۆکه ئه‌که‌مه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی برۆا بکه‌ی. ئه‌ها، ئه‌یکه‌مه‌وه. به‌م جوړه، ئا، ئا! جا ئیستا باش سه‌یر بکه، بۆ ئه‌وه‌ی بزانی درۆ ناکه‌م! نازانم، نازانم جهلیل ئاغه بۆ ئه‌و کاره‌ی کرد؟ نازانم، تۆ ئه‌زانی بۆ! ده‌فرموو چاوه‌کانت بکه‌ره‌وه. چاوه‌کانت بکه‌ره‌وه و گویم به‌سته‌وه. ئهم په‌رۆی پیوه به‌سته‌وه، ئه‌توانی؟ خوینه‌که‌ی ئه‌بۆ وشک بووبیته‌وه ئیتر، وانیه؟ بیبه‌سته، بیبه‌سته، خوینه‌که‌ی وشک بووه، ناچی له ده‌سته‌وه! مرۆف دلی ئه‌سووتی سه‌یری ئه‌کا، هه‌ه!

بوندار ده‌سه‌ره‌که‌ی له سه‌ر برینی گوئی خوشکه‌زاکه‌ی به‌ست، له سه‌ر باوه‌له‌که هه‌لیساند و له سه‌ر دۆشه‌که‌که‌ی نوورجیهان داینا و وتی:

– برۆم، برۆم بلیم پاروویه‌ک نان و گوشتت بۆ به‌ینن!
– به‌رمالیکم به‌ری!

بوندار له ده‌ریزانی ته‌نگه‌به‌ری ناو ده‌رگاکه‌دا راوه‌ستی‌نرا. نادعه‌لی پرسى:

– ناشنۆ خۆر داچووبی، وایه؟

بوندار ده‌ستی راکیشا بۆ تاچه‌که‌ی لای سه‌ری نادعه‌لی و وتی:

– نا، وایزانم. به‌رمالیکه‌ی نوورجیهان له‌وییه، له سه‌ر تاچه‌که‌.

نادعه‌لی سه‌روشانی وه‌رگپرا، ده‌ستی برد و به‌رمالیکه‌ی هه‌لگرت و جاریکی دی بونداری به‌ پرسیار راگرت:

– ئه‌ی خاڵۆژن له كوێیه؟ ئه‌و خۆ هه‌میشه‌ی خوا له‌م
گۆشه‌یه‌ی دنیادا دانیشتیبوو!

– چوو هه‌بووک به‌هینۆ!

بوندار له‌وه زیاتر نه‌وه‌ستا و به‌و ئه‌ندیشه‌ی که نادعه‌لی
خه‌ریکی نوێژکردن ئه‌بۆ، له‌ ده‌رگا چوو هه‌ره‌و و ده‌سه‌به‌جۆ بای
دایه‌وه‌ بۆ ئاغه‌ڵ و خۆی گه‌یانده‌ قه‌دیر که خه‌ریکی له‌ت و
کوته‌کردنی به‌خته‌ی قوربانی بوو، وتی:

– هاوتاکه‌ت په‌یدا بووه‌، رابه‌ و برۆ خه‌ری که‌ره‌وه‌!

– هاوتاکه‌م ئیتر کییه‌؟!

– نادعه‌لی!

– نادعه‌لی؟!

– به‌ئۆ! هه‌ئسه‌، ئه‌مکاره‌ بده‌ به‌ مووسا و یه‌کی دی،
سالار په‌زاق یان عه‌بدوله‌ په‌ش. رابه‌!

قه‌دیر هه‌ئسا و به‌ مووسای وت ئاو بکات به‌ ده‌ستی‌دا.
بوندار خۆی مه‌سینه‌که‌ی هه‌لگرت، مووسای نارد بۆ گۆشت
جنین و له‌ کاتی‌کا ئاوی ئه‌کرد به‌ده‌ستی قه‌دیردا، چه‌رپاندی به
گۆی‌دا:

– دووری خه‌ره‌وه‌، به‌ جوړیک له‌م ناوه‌ دووری که‌ره‌وه‌. لێره
بیبه‌ ده‌ره‌وه‌. بیبه‌ بۆ مائی خۆتان، یان بیبه‌ بۆ مائی سه‌نه‌ما.
قاپیک ئاره‌ق و بایه‌یه‌که‌ گۆشت هه‌لگه‌ره‌ و نادعه‌لییش له‌گه‌ڵ
خۆت به‌ره‌. بیانوو یه‌کی بۆ بیبه‌وه‌، خۆت باشتر لێی ئه‌زانی.
ئه‌گه‌ر لێره‌ بۆ قه‌یه‌که‌ ئه‌نیته‌وه‌. ئیسته‌شی مه‌ست و گیژه‌.
بیبه‌ و دیسانه‌وه‌ش بیده‌ری به‌لکوو لێی بکه‌وێت و خه‌وی
لێبکه‌وێ.

– بوندار مه‌سینه‌ به‌تاله‌که‌ی دانا و له‌گه‌ڵ قه‌دیر به‌ره‌و
حه‌وشه‌ که‌وته‌ ری و وتی:

– گوايه‌ له‌گه‌ڵ جه‌لیل ئاغه‌ له‌ چاخانه‌ی مه‌له‌که‌ مه‌نسوور
بووه‌ به‌ ده‌مه‌قاله‌یان، گوايه‌ ده‌سیان داوته‌ یه‌خه‌ی یه‌که‌ و

جھلیل ئاغەش دەستی داوئەتە چەقۆ و کوئیکى گوئی بریوہ!
— ھا؟!

قەدیر لە قەراخ دیوارەکە بە حەپەساوی راوہستا. بوندار لە
قەلەشى دیوارەکە پەراپەوہ و لە بەر خوئیەوہ بۆلاندی:
— سەیر کە ئەبى چ رۆژیکم ھەبى من؟ پاش تەمەنیک بە
ناخیری خەریکم ژن بۆ کورەکەم ئەھینم! ھەموو کارەکانى دنیا
ئالۆسکاوہ بەیەکا، ھەموو شت تیکەل و پیکەل بووہ.
بوندار و قەدیر لە بەر دەرگای ژوورەکەى نوورجیھان
وہستان. قەدیر دەستی گرت بە بالئشمەى دەرگاگەوہ و سەرى
بردە ژوورەوہ، تاویک روانیە نادەلى کە دەستى ھەلئابوو و
دۆعای ئەکرد، پاشان سەرى ھینایەوہ دەرەوہ، بە دردۆنگى و
حەپەسانەوہ چاوى بریپە بوندار و وتى:
— رووگە، رووگەى ون کردوہ، ئەلئى؛ وانییە؟!
بوندار کپ و ناآرام وتى:

— خوا لە ھەموو شوئینیک ھەیە، لئى گەرئى چۆنى پئخۆشە
با وا بکات! نوئزەکەى کە تەواو بوو ھەلئىگرە ببە. ھەر جۆر بووہ
ھەلئىگرە و ببە و لە بەزمەکە دوورى بخەرەوہ. ھیوام بەس بە
تۆیە، قەدیر. ئەگەر وانەبى قپە ساز ئەبى. ئەوہندەت نەزانى
جھلیل ئاغە لە قەلآت گەراپەوہ. ئەوانە بوون بە خوئینەخۆرى
یەکدى. ئەگەر لئیرەش ددان لئک گیر بدن، ھەموو ماندووبوون
و ھەولدانەکەى من بەفیرۆ ئەچى. من ئیتر ناتوانم. ئەوى کەى
لە ئەستۆى تۆ، من ئەرۆم بۆ لای میوانەکان. ئەوى کەى لە
ئەستۆى تۆ!

ئالاجاقى ئەرباب لە دیواخان ھاتبووہ دەرەوہ و لە بەر
بانىجە وەستاوو. قوربان بەلووچ جاریکى دى لە شوئینى خوئى،
لای دیوارەکەى دیواخان راوہستاوو و سەیرى ئالاجاقى ئەربابى
ئەکرد. بەراتى سالار نەبوو و ئەسلانى بوندار، لە سەر یەکەم پئ
پلیکانى دیواخان، دانئشتبوو و کزى کردبوو. بوندار ھاتە بانىجە،

٣٠٣٤
کە ئیسدەر
بەرگى نۆیەم

له ئالاجاقى نزيك بوويهوه و بیدهنگ راوهستا. نهى ئهويړا قسه بکات و نهشى ئهويړا به بى ئهوهى خوښامايهک بکات به لایدا تپهپرې. بویه ناچار ئهباويه راوهستى تا ئه و کانهى ئالاجاقى فەرمان ئه‌دا:

– برؤ بانگى بکهره دهرهوه ئه‌گهر دهم و زمانيت هه‌يه! ئهم به‌لووچ رهش-سسوتاووش بکهره خوارهوه!

به دواى فەرمانى ئالاجاقى‌دا، بوندار به‌رهو دهرگای ديواخان چوو و بهر له‌وهى پى بخاته ژورهوه، به به‌لووچى وت:

– برؤ بو يارمه‌تى سالار ره‌زاق بزانه چى له گۆشته‌کان ئه‌کات! بيکار ليړه راوهستاوى که‌چى؟

قوربان به‌لووچ چوو به دواى فەرمانه‌که‌دا و بوندار پى خسته ژورهوه.

– بو وا شه‌له‌زاوى کوره؟

به دهنگى ئالاجاقى ئه‌رباب، ئه‌سلانى بوندار هاته‌وه به خویدا و له سهر پليکانه‌که هه‌لسا، راست راوهستا و وتى:

– به‌لى ئه‌رباب؟! نه‌خير ئه‌رباب!

– بو وا شه‌له‌زاوى؟ هه‌موو زاواکان شه‌وى يه‌که‌م هه‌روان. به‌لام پاشتر بويان دهرئه‌که‌وئ کاره‌که‌يان سهرکه‌وتنى "نادر"ى نه‌بووه! پشته نينوکیک په‌رده، خو دوزووى نه‌پر نييه! بپرات به خوت هه‌بى!

له پيش‌دا خان ئاپو هاته دهرهوه و دهستى له سهر پيلکه‌ى تفه‌نگه‌که‌ى پروانيه ده‌وروبه‌ر، پاشان به زمانى خوږى شتيکى وت و گولمه‌مه‌دیش هاته دهرهوه و له بن تاقي ناو دهرگای ديواخان راوهستا. ئالاجاقى لى نزيك بوويهوه و ئه‌ماژهى به‌وهى بکه‌ونه

رئ، وتى:

– ئه‌مويست پيکه‌وه پياسه بکه‌ين. هه‌واى ژورهوه خه‌فه‌يه و منيش په‌بووم هه‌يه!

گولمه‌مه‌د له وه‌لام‌دا وتى:

— خراپ نيبه. ئەژنۆكاني منيش به دانيشتن رانههاتوون.
 شان به شان كهوتنه رى. ئالاجاقى ئاوپرى له خان ئاپۆ، كه له
 نزيك دهركاي چاپهزخانه جيگير ببوو، دايهوه و وتى:
 — تۆيش گوپت لىبى خان ئاپۆ! ههندى قسه ههيه نه مويست
 له بهر چاوى بيگانه بيكهم. ئەوهى كه ئەمهوى بيليم ئەو
 قسانهيه كه رۆژيک ئەبوايه بوترايهت. كه وا ببو چ باشتر كه
 ئەمرو بکړين!
 — گويم لىته خان!

ئالاجاقى ئەرباب قوچمى ئيله كه كهى كردهوه، كاتزميره كهى
 له گيرفانى دهرهينا، سهيرى كرد و وتى:
 — راسته كهى ئەوهيه كه ناوى گولمه مەدى سەردار و
 ئالاجاقى ئەرباب ليك گري دراون و ئاوازه شى هه موو ناوچه كهى
 داگرتووه. تهنانهت له سنوورى ئەم مهلبه ندهش تپه ريوه.
 ئيستهش ئەگەر قسه يهك ئەكهم، راستيه كهى له بهر ئەوهيه
 كه له سوود و زيانى ئەم كارها به شدارم. تۆيش به شدارى. خو
 له مهبهسته كهم تى ئەگهى؟
 — ئا، به لى!

له گه رانهوه دا، ئالاجاقى كاتزميره كهى خسته وه شوينى
 خو و وتى:
 — هەر ئاده ميزادىك كه هه ناسه ئەدا، دوژمنيشى هه يه.
 چ بگات به وهى كه ئەو ئاده ميزاده گولمه مەدى سەردار يان
 ئالاجاقى ئەرباب بى.
 — وايه!

ئالاجاقى وتى:
 — خهريكن پيلان بو من ساز ئەكهن. هه م سه بارهت به
 هه فاله تى له گه ل گولمه مەدى سەردار كه تو بى، هه ميش
 به و مهبهستهى كه ئەو دوستايه تيهى من له گه ل گولمه مەد
 تىك بدن. له لايه كه وه هه ول ئەدهن نيوانى من و تو بشيوين

٣٠٣٦
 كه لىسدەر
 بهرگى نويه

و له لايه كيشه وه خهريكن منيش له گه ل تۆ بسووتينن. خو له

مه به ستم نه گهي؟!

— دلّم له لاته خان!

ئالاجاقى وتى:

— نه و پينه چيه! نه و يش بو تۆ بوته هوى به دناوى و

ده رده سهر، ههم به ناوى تويشه وه خهريكه گيروگرفت بو من

ساز نه كا. نوينه رانى حكوومهت لى به دگومانن. له هاتوچوكانى

بو لاي تويش ئاگادارن. له راستى دا كار به دهستان رهنگه بتوانن

سه رپوش بدن به سهر كاره كانى گولمه مه دى سه رداردا، به لام

كاتيكه پى ستارى پينه چى له ئارادا بى نهو كاره ناگونجى. خو

له مه به ستم تى نه گهي؟

— فهرموو، به لى!

— ههر به و جوړه ي كه بهر له مهش وتم ، من و تو، تۆ و

هى وهك من لهم مه لبه ندهدا، نه بى له سهر بناغهى پيكه وه

زيان هه لسوكه وت بكه ين. غهواره نابى دزه بكاته ناومان. به لام

تۆ، تا ئيسته نه م خالته ره چاو نه كردوو هيج، لهم دوايانه دا

له وه شت تپه پراندوو! هه لبه ت هه تا نه مپرو من توانيومه پاساوى

كاره كان به جوړيك بده مه وه و حكوومهت قانع بكه م. به لام

وه لامى هه ندى كرده وه نادرينه وه، چونكه هه ندى هه لسوكه وت

هه يه كه وه لاميان نييه. نه م دوايانه، كاره كانى تۆ ره نگدانه وه ي

واى هه بوو كه بونى تايبه تى ليدى. رهنگه خوشت هه ستت پى

نه كردبى، به لام خه لكى نه بينن، چاو و گوڤيان هه يه. وشيارن و

نهو جوړه هه لسوكه وتانه له لاي خوڤيان تاوتوى نه كه ن و هه ندى

به ره نجامى لى هه لئه هينجيينن. كاره كانى تۆ لهم دوايانه دا،

گومانىكى واى به دى هيناوه كه هه نديك بيري تر بكه نه وه!

۳۰۳۷

كه ليدەر

به رگى تۆ به م

گولمه مه د پى پراگرت، راوهستا و خاچ له ئالاجاقى

نه ربابى روانى. ئالاجاقى بن بالى گولمه مه دى گرت و له كاتيكه

به ره و ژووړى چاپه زخانه ي نه برد وتى:

— هه لومه رجه كه خهريكه بهو باري دا وه رنه گه پري.

خان ئاپو به دوايان دا سهري كيشنايه ناو چاپه زخانه، ناو ژووره كه ي به چاو پشكني و جاريكي تر گه رايه وه سهري جيگه خوي، په تره كه ي سهري ليو ي به نينو ك خوراند و گووي له گه توگووي ئالاجاقي و گو لمحه مه د راگرت.

— بوندار، بوندار!

به دهنگي مووسا كه سوو كه له له پليكانه كان سهري كه وتبوو، بوندار — نيگه راني هه موو شت و هه موو كهس — له ديواخان ده په ريه دهروه و له سهري پليكانه كان مووساي راگرت. مووسا وتي:

— نادعالي ئه رباب، وركي گرتووه ئه لي ئه مينينه وه!

بوندار به بي وه لامدانه وه ي مووسا، خوي گه يانده بهر محاجه ركه، شاني چه مانده وه و روانيه ژووره كه ي نوور جيهان و چاوه ربي كرد. به گمحه مه د له سهري بانه وه رايگه ياند كه تره مبيله كان له ريگه ي قه لاته وه دين. ئه سلان و پاشان بوندار به پليكانه كاني باني به رزدا سهري كه وتن و چاويان بريه ريگه كه.

— خويانن، خويانن!

بوندار فرپه ي كرده خواره وه و بانگي قه ديري كرد:

— ئه ي كوان ئه وه دهوول كوتانه!؟

— وازانم له گه ل عه بدوله رهش چوون بو مالي ميمكه

سه نه ما سهريان گهرم بكهن!

— سهريان به قه بري بابيان، خهريكن بووك ئه هينن! بنيړه

به دوايان دا!

قه دير مووساي بانگ كرد و په يامه كه ي پي راگه ياند:

— بهو مالكاو لانه بلي ئه بي بچن به پيشوازي بوو كه وه!

مووسا لوته ر و چالاك تبي ته قانده دهروه و بابه گولاو

خوي له بن ديواره كه خپ كرده وه و بهره و چيشته خانه كه وه ته

ري بو ئه وه ي ناگري ئه سپه ندهر سووته كه ي نوي بكاته وه. لالا

۳۰۳۸
كه ليسانس ده
به ركي نويه

به باوه شپک نانی گهرمه وه هاته جهوشه، به کسه ره به ره و ژوره که ی نوورجیهان رویشته و نانهکانی که نه دایه دهست قه دیر وتی:

– بیکه به خاتری خوا به کیک لهه میکارانه بنیره نان بهینن.
من ئیتر له په لوپو که وتم!

قه دیر وتی:
– خوٚت برؤ دلاوه ره ئسینه. وایزانه له سه ره جیکه ی
مووسا خه وتوه، له ئاغهل!

لالا خوئی کرد به ئاغهل دا. سالار ره زاق به سوینه گیوخته وه،
له ئاغله وه پی نایه جهوشه و چوو بو چیشتخانه. قوربان
به لووچیش به پیسته و سه روپی و جهرگ و دلی مه ره که وه
به دوی دا به ره و چیشتخانه. سالار ره زاق له ناو چیشتخانه وه
هاواری کرد:

– به کیک بی نهوت بکاته ئهه فانووسانه بابه گیان. ئاخو خو
ئهبی چاوهکانی من بتوانن ببینن! به کویره کویر خو ناتوانم شیو
پیک بینم، ئه ری کچی!

لالا له ئاغله وه هاته جهوشه و له وه لامی سالار دا وتی:
– ئه گهر کچه کهت بانگ ئه که ی، ئه و رویشته جلی تازه له
به ره بکات بو پاته ختی.

– ئه ی ژنی سهید له کوپیه؟
– خه ریکه قاپ و قاچاخ ئه شوا، خو ههر کهس دوودهس
زیاتری نییه!

– ئه ی خوٚت چی؟
– هیشته شانهکانم له سه ره دارهکانه، ئه بی کوپان که مه وه

تا کاژیله هه موویان لهت و کوت نه کردوه. سفره ی هه ویره کهم
خر نه کردوتوه، به ردؤلهکانم نه شو ردوون. ژنه تیوه ی شو راویش
ئه وهنده ماندوه خه ریکه له سه رخو ئه چی.
– لانیکه مه نهوت، نه وتم به نهی، بوندار!

دهنگی دههۆل بهرز بوویهوه. وا دیار بوو مهرحهبا و کلۆ بهر لهوهی خۆیان بدهن به دهم تهوس و توانجهوه، ههر له كوۆلانهوه دهستیان كردبوو به کوتان. مووسا دههۆل ژهنی بهجی هیشتبوو و خۆی فرکهی کرده ژوورهوه. بوندار تیی خوری بچی بو یارمهتی سالار رهزاق. مووسا خۆی کرد به چیشتخانهدا و بوندار له ناو دالانهوه هاته چهوشه و به بی ئهوهی لهگهڵ كهسی بی وتی:

– كو ببنهوه بچین به پینشوازی بووکهوه!

بابه گوڵاو ئهسپهندهری کرده سهر ناگرهکه و وتی:

– میوانهکان، میوانهکان فهرموو بکه با بین بوندار!

بوندار ههلاتهوه بو دالان، له پلیکانهکانی بانیجه سهرکهوتهوه، بهکسهر خۆی کرد به ژوردا و له ناو دهريزانهکهدا وهستا له کاتیکا دهستهکانی لیک ئهخشاندا، به کرنۆش و لیبوردهوه وتی:

– بووکیان هیئا، ببوورن که!

دهنگی ساز و دمهک دامرکایهوه و ئهسلان قۆپچهکانی جاکهتهکهی داخست. ئه وهروا گیژ بوو و نهی ئهزانی ئهبی چی بکات. لای دیوارهکه وهستاوو و پی په لکهی ئهکرد. بوندار له دهرگای دیواخان هاته دهروهه، دانهویهوه بهرهو چهوشه و هاواری کرد:

– میرزا، میرزا، وهستا میرزا له کوویه؟!

دلارهو گیژ و ور و خهوالوو له ئاغه لهوه هاته چهوشه و بهکسهر بهرهو دهرگای چهوشه چوو. بوندار له بهر بانیجهوه هاواری لیکرد:

– برۆ میرزا بانگ که بابیت، مائی کاوول بی! هیشتا چراکانی

هه ل نهکردوه!

دلارهو چوووه كوۆلان و عهبدو له رهش هاته چهوشه. بوندار

جاریکی تر نهپاندی:

– بهکیک بیت ئهو چراتۆرانه هه لکات؛ قه دیر! به بی رووناکی

٣٠٤٠
که لیسدهر
بهرگی نۆیه

خۆ ناچن به پيشوازی بووکهوه!

قهدير، نادعهلی بهجی هيشت و له ژووری نوورجيهان هاته
دهرهوه. بهرمو دیواخان چوو بو ئهوهی لۆکسهکان ههلبكات.
میوانهکان له بانيجه کو بیوونهوه. ئالاجاقی ئهرياب و
گولمههمهدی سهرداريش له چاپهزخانه هاتنه دهرهوه و چوونه
ناو ئاپورهکه. ريگهيان کردهوه و ئالاجاقی ئهرياب پيی نايه سهر
پليکان بو دابهزين و ئهوانی تريش به دواى دا. بونداريش له بانيجهوه
پلاریکی گرتنه عهبدوله رهش که ههلی و بلی با ترومبيلهکان لای
خواری قهلاوه بين بو مهيدانی بهر کاروانسهرا:

— له بهر کاروانسهرا، له بهر مهيدانی کاروانسهرا. بلی
بووک دانهبهزين بيخه نه ری، ههتا ئيمه ئهگهين!

عهبدوله رهش کردبوويه دهرهوه و ههلههات. بوندار
به دواى میوانهکان دا، به پليکانهکان دا شوپ بوويهوه و له
حهوشه خووی گهياندهوه به میوانهکان. بابه گولاو به سینی
ئهسپهندهرهکهيهوه لای چوارچيوهی دهرگا که وهستابوو،
بهلام ئهسلان ههروا نائارام بوو و پيپه لکهی ئهکرد. بوندار خووی
گهياندی:

— نوقل و نهباتیک - شتيک له گيرفانتدا ههيه؟
ئهسلان ناخودئاگا دهستی له ناو گيرفانهکاندا کهوته
گهراڻ و پرسى:

— نوقل و نهبات؟!
بوندار دهستی زاواى گرت و له کاتيکا بهرمو ژووری نوورجيهان
په لکيشی ئهکرد، وتی:

— قوربه سهري تو و خاک به سهري من! تو نابی دهانه نوقل
و ههندی پاره بکهی به سهر بووکه کهت دا؟! به لای ناخيرتهوه
تو زاواى! ئهی!

بوندار خووی کرد به ژوورهکهی نوورجيهان دا و به بی گویداڻ
به نادعهلی له سهر دوشهکهکه راکشابوو، مشتیک قهندي

هه لگرت، هاته دهرهوه و قهندهکانی کرده گیرفانی ئهسلان و له کاتیکا میرزای دهلاکی دابوویه بهر جنیو، وتی:

— پاره، وهره، چل په نجا دانه په نابات و قهرانی، هه لئ، خۆت برۆ له دووکان بیهینه، خۆت برۆ!

دلاوه میرزای دهلاکی هیئا. بوندار له پڕ په لاماری دا، به لام به سهر خۆی دا زال بوو، له بهرامبهری دا راوهستا و كهوته ددانه کیری:

— فهرموو دهی! تۆ ئه بی زاوا بخه یته پڕ وهستا میرزا! له کووی خۆت ون کردوه؟ كه گورگ ئه دا له ران، سه گیش گووی دی! یاللا فهرموو، بزانه هیچی كه م نه بی! ورده، پاره ی ورده، پاره ی سپی!

قه دیر لۆكسه كه به سهر دهستیه وه له دیواخان هاته دهرهوه و بانجیه ی رۆشن کردهوه، به لای کابرای چه کداردا تیپه پری و به پلیکانه کاندا به ره خواری بوویه وه، له ناودا لآن هاته دهرهوه و به رهو کۆلان تاوی دایه و نزیك ده رگای حه وشه له به رده م حه شاماته كه راوهستا و چراتوره كه ی نایه سهر سه ری.

دهنگی به گمه مه د، زمانی هیئا و ئه ماژه، له سهر بانی باله خانه وه بهرز بوویه وه و ده سه جی تفه نگی چه کان وه کوو پشیله كه وتنه هه لبهز و دابهز و زۆری نه برد له مائی بونداره وه تا بهر ده رگای کاروانسه را له ههر دوو بهری کۆلانه كه له سهر بانان دامه زران.

بابه گو لاو له ناو گر مه و زیره ی ده هۆل و زورنادا، جار یکی دی ئه سه پهنه ری کرده سهر ناگر و كه وته شاباش خویندن. ته وه نه ی حه شامات هه موو کۆلانه كه ی داگرتیوو. به دهنگی سه له وات و بانگی ده هۆل، تا کو ته را له ماله کانیا ن هاتبوونه ده ری و تی که ئی ئاپوره كه ببوون. ترۆمبیله کان له بهر ده رکی کاروانسه را راگیرابوون و تیشکی گلۆپه کانیا ن تا پیچی راسته کۆلانه كه ی روون کردبوویه وه. خه لکه كه ریگه یان بو بابه گو لاو ئه کرده وه

٣٠٤٢
که لیسه در
به رگی نۆزه

تا به شاباش خویندنهوه بچینه پیشهوه. بابه گولّو دهستی له دهستی دلاوهردا، لای دهستی قهديرهوه چراتوّر به سهر، بوّ بهروه نهبرا. سهیدی تهلهفوونچی له لای کاروانسهراوه بهره ناپورهکه هات و بابقولی بوندار پیش کهوت و چوو بوّ لای. میرزای دهلاک قولی زاوای گرتبوو و له بهر پروناکی لوکسهکهدا شان به شان لهگهّل خوئی نهبرد به ریّدا. بهگمههمه هاتبوویه بهر گویتسوانهه بانهکه و سهیری ناو کوّلانی نهکرد. گوتمحههمه و خان ناپوی بن دیواری مائی تهلهفوونچیان گرتبوو و به نهسپایی نهرویشتن. محهمهمه درهزای گوخانمیش به دوایاندا نهرویشتن و پهروای نهوهی نهبوو جارجاره ناوّر بداتهوه و سهیری نهملا و نهولا بکات.

شاباش خویندنی بابه گولّو و دهنگی سهلهواتی ههشاماتهکه، دهرهتهی به خان ناپو و گوتمحههمه دابوو پیکهوه بدوین. خان ناپو نهیویست بزانی له ناو چاپهزخانه له نیوان نالاجاقی نهرباب و گوتمحههمه ددا چی گوتراوه. گوتمحههمه دیش بوّ نهوهی له گیژهنهکه دهربازی بیی، نهبوايه لهگهّل ناپوی خوئی بدوئی. بهلام له ههمان کاتیشدا دهرهتهی نهوه نهبوو بابهتهکه زور به دووردریژی باس بکری، بوّیه به زمانی خوئی و به چری گوتمحههمه وتی:

– داوامان لیّ نهکهن ستار بکوژین!

– چی؟! –

– نارام به و گوئی له گوتهم رابگره خان ناپو! نالاجاقی نهیهوئی من ستار بکوژم، نهمه یهک. پیی لیّ چهقاندووه به ههر جوّر بووه کچی خورسوفی له بهگمههمه ماره بیرم، نههمهش دوو. پاشانیش نهوهی که نهجهف نهرباب نازاد بکهین و ۳۰۴۳ که لیدهر بهرگی نونهه

شهویکی ناشت کردنهوهشمان له سهنگرد ههبی، نهمه سی. ئیمه نهمکارانه نهکهن نهویش "بوورین" مان له حکوومهت بوّ وهبرگری، نههمهش چوار. پاشی ههموو نهمکارانه قهلاتی خوینال

له میرانگره که ی بکرین و!

خان ئاپۆ له بن لیوهوه بزهی که نهوساوی گرتی و وتی:

– ببین به ئاغهوات!

– شتیکی لهو بابهته.

– سهبارته بهو پارهیهی دابوویان به من سهری تۆیان بۆ بپریم

چی؟ باسی نهکرا؟

– هر هیچ. من نه مخسته خۆم و نه ویش وای بۆ چوو بوو

که تۆ پاره کهت کردۆته کیسهی خۆتهوه!

– دهی، دهی، که وا بوو مهرجی گهوره نهوه به.

– کوشتنی ستار!

چهند ههنگاوێک له بیدهنگی دا نرا و پاشان خان ئاپۆ پرسى:

– تۆ چیت وت؟

گولمه مه د روانیه خان ئاپۆ و وتی:

– تۆ نه ئیچی؟!

له مهیدانی بهر کاروانسه را نزیک نه بوونهوه.

سهیدی تهله فوونچی که له گهه بووک هاتبوو و ئیسته له

ناو خه لکه که دا بوو، به یارمهتی ئالاجاقی ئه رباب و گهوره کانی

دی قوۆلی زاوای گرت و له پيششوازه کهرانی جیا کردهوه و چهند

ههنگاوێک برديه به رهوه. هاوریکان بووکیان له ترۆمبیل دابه زاندبوو

و له ناو مهیدانه که دا چاوه پێی زاوا بوون. جهلیل ئاغه و شهیدا

و کوێخا هسه نهی زهغه رانی له لایه که وه، بووک، نوورجیهان

و گولهن دام له لاکه ی دی. گولهن دام گۆچانی به دهسته وه بوو و

سهری داخستبوو. وا پێی نه چوو پیریژن به بی باقی کویر بووه.

بینهران له جه مسه ری کۆلانه که، نهو جیگه ی ئه رزایه

مهیدانه که ی بهر کاروانسه را پاره ستابوو و لۆکسه که ی به هر

دوو دهست بهرز راگرتبوو. سهیدی تهله فوونچی له بهر رۆشنای

لۆکسه که دا، زاوای لای دهستی خۆیه وه راگرت و به پیرۆزی و

پیرۆزیایی، یهک دوو دپیری به ئاواز خویند و سه له واتی نارد. له

٣٠٤٤
که ئیسدهر
به رگی ئۆیه

دهنگی سه له وات سه نده وه كه دا، سهیدی ته له فوونچی چه نده
 ههنگاو زاوای برده به ره وه و شتیکی له بن گوئی دا وت. زاوا
 ته نها و به دژواری ههنگاو یکی تری نا، دهستی کرد به گیرفانی دا
 و مشتیک قهند و ورده پارهی کرد به سهر وهوی دا و دهسبه جی،
 وهک بیهوی خوئی حه شار دا، گه رایه وه و له پشت باوکیه وه
 وهستا.

جاریکی دی نۆرهی سهیدی ته له فوونچی بوو كه پرواته
 به ره وه و یارمه تی له گوله ندام بخوازی رپگه بدات وهوی به ره و
 ماله زاوا بکه وپته ری. به لام گوله ندام كه به دهستیکی گۆچان
 و به دهستیکیش مه چه کی نه وه که ی گرتبوو، سهری به نکوولی
 راوه شاندا و به بونداری وت:

– به ربووکانه! پوره گوله ندام خه لاتی به ربووکانه ی نهوی،
 بوندار. نه بی بو بووکه که ت دهست بیهی بو گیرفانت!
 تالآوایی و ئالاجاقی نیگیان له بوندار، قاقا پیکه نین:
 – چار نییه بابقولی، به خوت و خوړایی خو ناتوانی کچ
 بهیته ماله وه!

بوندار به دهنگی بهرز رایگه یاند:

– به خته یه کم دا!

سهید رووی کرده گوله ندام و وتی:

– باوکی زاوا به خته یه کی دا!

گوله ندام وتی:

– دایکی زاوا؟

نوورجیهان وتی:

– تو پیک شالی هه وریشتم دا!

گوله ندام وتی:

– برای زاوا؟

شهیدا وتی:

قالیچه یه کم دا!

گولهندام وتی:

– ئهربابی زاوا؟

له ناو قاقای پیکه نینی ئاپۆره کهدا، ئالاجاقی وتی:

– خهرواریک ئاردی گهنم!

سهیدی تهله فوونچی دوعای کرد:

– خوا ته مهنی دریز و تهن دوستی و بهخته وهری بدا به زاوا،
همیش به ئهربابی ئیمه ئالاجاقی و هم به گهوره و ئاغهی
ئیمه جهنابی تالوایی، هم به جهنابی سهرتیب فهربه خش و
هموو میوانهکان که زهحمه تیان کیشناوه و هاتوون و هم له
سایهی سهری به پیزانهوه به ئیمه ش. خوا پیرۆزی بکات. به
خوشی به پیزان بکوته کلۆ، مهرحهبا، بکوته بابه گیان!
دهنگی دههۆل و زورنا بهرز بوویهوه و سهیدی تهله فوونچی
چوو بهروه و دهرهتی له گولهندام وهرگرت بۆ ئهوهی بووک
بکهوینه ری. ژنهکان چوونه بهروه و ئالقهیان دا له دهوری
بووک و بینهران بوون به دوو کهرتهوه، ژنان و بووک به شانیکی
جۆگه کهوه و له بهروه و پیاوهکان و زاوا له بهره کههی ترهوه
کهوتنه ری. قهدير لهو نیوانه دا ههروا چراتۆره کههی گرتبوو به
سهر دهسته دریزهکانیهوه و پێگهی بهر پێی خه لکه کههی روون
ئه کردهوه.

سهما و داربازی به نهوای دههۆل و زورنا.

تا کو تایی شهو و کاتی پهرده، بووک ئه برا بۆ دیواخانی
مائی سهیدی تهله فوونچی. بۆیهش بوو لای دهرگا که پیاوان
چوونه حهوشهی مائه بوندار و ژنان و کچان له گه ل بووک و زاوا
ورووژمیان برد بۆ مالی سهیدی تهله فوونچی و دهنگی قریشکه و
هه ل لا له پیر هموو کو لآن و ناومائی پیر کرد. ژنهکان ئه رویشتن تا
بووک و زاوا له سهر تهخت دابنن و پارهی پاتهختی کو بکه نهوه
و پاشان زاوا بگه پیننهوه بۆ کو پری پیاوان بۆ شواش کردن.
چوون به پینشوازی بووکهوه، مالی بوندار چۆل کردبوو و تا

٣٠٤٦
که ئیسدهر
به رگی ئۆیهه

گه رانهوهی خه لککه، بهس سالار رهزاق و نادعهلی چوارگویشلی له ژورره کهی نوورجیهان دا به خواردنهوهی پیاله چایهک ببوون به هاودهم و هاودوو:

– نهو کهسهی کهسیک بکوژی، خویشی کوژراوه سالار رهزاق، وایه؟

– نهک ههر کهسیک نادعهلی خان، نه ههر کهسیک! بهلام نهوه راسته، قسه کهی تو له بنه رت دا راسته. نهگه ر ئاده میزاد ئینسان بی، نه م قسه یه ی جه نابت واتایه کی هیه. بهلام، بهلام، هاتن، هاتنهوه!

پیاوهکان له گه ل دهنگی دهوول و زورنا رزابوونه ناو حهوشه ی بوندار و دهنکی گوڤه ند و دار و داربازی، هه میش نهوه ی که سالار رهزاق نه بوايه شیو ئاماده بکات، ریگه ی لهو وتوویره نه گرت که پیویستی به کاتیکی ئاسووده هه بوو. بویه سالار رهزاق پی له ژورره کهی نوورجیهان خسته دهره وه و به ره و چیشتخانه بوویه وه. نادعهلی چوارگویشلیش مایه وه تا له قوولایی تنگ و تاریکی ژورره که له گه ل نهو ژیان و جیهانه ی بو خو ی به دی هی نابوو، خو ی بگونجینی.

نادعهلی دهرگای ژورره که ی له هه را و هوریا ی دهوول و زورنا و قرم و قالی ناو حهوشه داخست و هه نیه ی نا به بالشمه ی دهرگاکه وه و چاوهکانی بهست و له بهر خو یه وه که وته ورینه کردن: – «خویشی، نهکوژی! خویشی نهکوژی! زیندوو، زیندوو نهو کهسانه ن که پی نهکهنن، یان نهتوانن پی بکه نن. زیندوو نهو کهسانه ن که هه لئه په رن، یان نهتوانن هه لپه رن. زیندوو نهو کهسانه ن که – هه رچه ند دوژمنی یه کتیش بن– دل دی دیتنی

یه کدیان هیه. زیندوو، کهسانی ترن. تو، هه رچی هه ی بیه، بهلام زیندوو نیت! گشت، گشت، گشت، خواجه، بو نازانم له ناویان دا ئوقره بگرم؟ بوچی تاو ناهینم؟ بوچی وه هام، خواجه گیان؟! نه ترسم، شه رم نه کم، له خه لکی، له چاو و

۳۰۴۷

که لیدر

به رگی ئویه م

نیگای خه لکی نه ترسم و شهرم نه کهم! نه ترسم. گریانم دئ؛ گریان، بوغز له گهروومدا پهنگی خواردو تهوه. شتیگ خه ریکه خه فهم نه کات. ناخ، شتیگ خه ریکه خه فهم نه کات، سینهم خه ریکه قورس نه بی، دووکه ل له چاوه کانمه وه دیته دهره وه، لاجانگه کانم، لاجانگه کانم گریان گرتووه. که للهم گری گرتووه، دلّم وه کوو دهروونی زه ل پشه و تاریکه، گریان، گریانم دئ، گریانم دئ. گریان، گریان و، ناتوانم بگریم! نازار نه بینی خوايه گیان؟! نه، به خیلّی به شادمانی کهس نابهم، نا! به خوی زه وی و ناسمان که به خیلّی به شادمانی خه لکی نابهم. من به خیلّی ژيانی خه لکی نیم. به لام دلّم نه گیری. دلّم لهم ژيانه نه گیری. بیگانه، ههست به بیگانه بوون نه کهم. غه ریبی نه کهم، غه وارهم. من غه وارهم. غه وارهم. من نالکیم بهم ژيانه وه. به سه د من سریشیش بهم ژيانه وه نالکیم. خوايه، بو وه هام؟! برؤم، نه بی برؤم. نه بی برؤم!»

ته ویلی له بالشمه ی دهرگا که هه لگرتبوو و پرووی وه رگیرابوو. به لام ههروه ها له سه ر شوینی خوی وه ستابوو و له تاریکه که مۆر ببوو یه وه. شه وه زهنگ ناو ژووره دهرگا داخراوه که ی نوورجیهانی پر کردبوو و نادعەلی چوارگویشلیش له به ره که ره شه که ی دا وهک پارچه یه که له شه و نه چوو. نه و هیشتا له گیری گرفتاریه که ی خوی نازاد نه ببوو و هه میش له گیری نه ندیشه کانی خوی:

— «باشه من بوچی هاتم؟ بوچی و بوچ کاریک؟ بو لی ره م و بوچ کاریک؟ خوم کردوو به به ردی سه ر سه هوّل که چی؟ چ نابه جیه کم هه یه که بیکه م؟ نه ندیشه، بیری خاو! بیری خاو هه لیگرتبووم که دیم و له به رامبه ر خالومدا رانه وه ستم! به لام، به لام بوچی نه بی له پرووی خالّمدا بوه ستم؟ چیم هه یه که نه بی پی بلیم؟ قسه م چیه؟ رهنگه نه گه ر نه و کاره شم بکردایه ت، قسه ی هه قم نه بوو پی بلیم. جا باشه قسه ی چی و شتی چی؟ جیاوازی چیه؟ چی که م یان زور نه بی نه گه ر من قسه کانم

۳۰۴۸
که لیسده ر
به رگی نۆزه م

- کامه قسه؟- بَلِّيم يان نه لِّيم؟ ئه موت يان نهم ئهوت؟ چهنده گالته و چهن بئ و اتايه؟ له گه ل كئ ئه بئ قسه بكهم و بوچي؟ لاي خوُم بيرم كردبوويه وه گولمحه مه د له فيلئ ئه م كه متيارانه ناگدار بكه مه وه. به لام، له بيرمه، له بهر چاخانه ي مه له ك مه نسوور ئه وه ي كه ئه مويست پي بَلِّيم، وتم. ئه بئ پيم گوتبي، وتم! به لام ئه گهر نه شتم وتبي، دلنيا نيم كه ئيستته پيم بوتايهت. چونكه، ئيستته ناتوانم له گه ل كه س بدويم. دلي قسه كردنم نييه. زمانم هر له بنا هه لئايه. له زماني خه لكيش تيناگهم. دلنيام له زماني خه لكيش تيناگهم. باشه من له كوئي ئه م دنيايه دا رپاوه ستاوم؟ خه لكي كوئي دنيا، دنيا، دنيا چهنده له من دووره كه وتوتته وه، چهنده! دنياي سه مه ره، ئه م دنيا سهيره! غه واره يي، غه واره يي، غه ربيبي، غه ربهت، ئه ي پياو، خوَت ون كه، جيئ تو نييه نادعه لي، جيئ من نييه نادعه لي، نادعه لي، نادعه لي!»

به ههستي سه مه ره ي ته نهايي ه وه، وه كوو دزيكي ريسوا، به ره كه كه ي دا به سه ري دا، به ئارامي و به دزيه وه له تي ده رگاي كرده وه، نهرم و به په ريزه وه له ده رگا كه چوو ه ده ره وه و به قه راخ ديواره كه دا، له ده نكي ده هو ل و زوپنا و سه ما و قيژه و هه راكه هه لات و سه ببه ره كي كرد به ئاغه ل دا. ئه سه په كه ي، ئه سه په سه په كه ي نادعه لي له سه ر ئاخوپه كه به سه ترا بويه وه. ده سه كه وساره كه ي له مالبه نده كه كرده وه و ئه سه په كه ي به ناو چوارپيكان دا به ره و ده رگاي ئاغه ل برد.

مووساي ته ونكه ر ده رگا گه وه ره كه ي ئاغه لي بو نادعه لي كرده وه و پرسى:

- ئه روئ ئه رباب!-

نادعه لي له ده رگاي ئاغه له كه چوو ه ده ره وه و هه وساري ئه سه په كه به ده سه تيه وه، قه راخ به قه راخي ديواره كه كه وته ري. باريكه ريئ بن ديواري قه لاتى برى، به قه راخ ديواره كوئ

و دارووخاوهکه‌ی به‌لّخی‌دا رۆیشت و پاش تاویک لای سوّلاقی
 ئاوه‌که، ده‌نگی ده‌هۆلّ و زورپنای له خورپه‌خوری دارپزانی ئاوه‌که‌دا
 ون کرد. ئه‌سپ له دواى تپّری قه‌پۆزی برد بوّ ئاوه‌که و نادعه‌لی له
 پشت دیوار و کۆله‌که رووخاو و بنمیچه دارووخاوه‌کانه‌وه، روانیه
 مائی که‌لایى خواداد و بیری کرده‌وه:

«ته‌نوور، ته‌نووری مائی که‌لایى خواداد ره‌نگه هپّشتاش
 گهرمه!»

له‌غاوی ئه‌سپه‌که‌ی به‌ره‌و پشته‌وه راکپّشا و باى دایه‌وه به
 رپّگه‌ی مائی که‌لایى خوادادا.

له ده‌رگای مائی که‌لایى خواداده‌وه، به‌ر له‌وه‌ی که نادعه‌لی
 له ماله‌که نزیك ببپّته‌وه، تارماییه‌ک خزایه ده‌ره‌وه، خۆی که‌یانده
 دیواره‌که‌ی به‌رامبه‌ر و له ناو که‌لاه‌که‌دا له چاو ون بوو. نادعه‌لی
 پپّی سست کرد و له شوپّی رۆیشتوو‌ه‌که‌ی روانی. تاویک له
 بپّده‌نگی‌دا راوه‌ستا پاشان، وه‌ک بلیّی ئه‌ندپّشه ئه‌ته‌رپّنی،
 سه‌ری راشه‌کاند و که‌وته ری:

– ئه‌ندپّشه، بیری خاو هه‌لی‌گرتووم. کپّ به‌و جۆره – وه‌کوو
 دزان- له ده‌رگا دپّته ده‌ره‌وه؟ بوّچی؟ نه‌ه، نه‌ه، دلّیام که
 هپّچه‌س نه‌بوو. هه‌لّۆسه بوو، ته‌مار!

تایه‌کی ده‌رگا‌که نیوه ئاوه‌له‌ بوو. نادعه‌لی ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه
 و ئه‌سپه‌که‌ی به‌ دواى خۆی‌دا راکپّشایه ناو دا‌لان و تاریکیه‌که
 قووتی دا.

عه‌باسجانى که‌لایى خواداد زیاتر له ناو خۆی‌دا کپّ ببوو.
 هه‌ستی ئه‌کرد رپّک ئه‌گوشری و ده‌نگی یه‌ک هه‌واى ده‌هۆله‌که
 زیاتر ده‌ماره‌کانی گرژ ئه‌کا. به‌جۆرپّ که ئه‌و کوته‌که نه‌ک
 له ده‌هۆلّ به‌لّکوو راسته‌وخۆ له مپّشک و ژپّی ده‌ماره‌کانی
 عه‌باسجان ئه‌درا. هه‌ژان و دلّه‌راوکى، هه‌روه‌ها لپّدانى خپّرای
 دلّی چهند هپّنده ببوو. له‌ش و گیانی به‌ ئاشکرا ئه‌له‌رزى و

٣٠٥٠
 که‌لی‌سده‌ر
 به‌رگی نۆیه‌ه

ئەگەر بیویستایەت سیگارێک داگیرئێ، بە دژواری بیتوانیای سیگارەکه لە ئێوان پەنجەکانی دا رابگری. هەستی ئەکرد توانای هەر کارێک، تەنانەت توانای کەمترین جوولە و بزووتنێکی لە بەر براوە. سەرەرای ئەمەش، ئەبواوە بە هەر کلۆجیک بوووە خۆی لەو گێژەنە، لەو گەرداوە دەربکێشێ. هەرچەند بە هیچ جوړیک لەو دُنیا نەبوو کە بتوانی لە هەلومەرجێکی تردا، لەو شوێنە دا جیگیر ببێتەو.

بە ناچاری و زۆر بە دژواری پەنجەکانی لە لیواری کەلاوەکە گیر کرد، خۆی هەلکێشایە سەر و چەناگەیی خستە ئێوان دەستەکانی و لە دەرگای مائەوەیان مۆر بوویەو. ئەوا تاییکی دەرگا کە کراوە بوو و عەباسجان نەیی ئەتوانی ئەو بەزانی کە ئاوەلە بوونی دەرگا کە یارمەتیدەریەتی یان داخراو بوونی. ئەگەر لیی مسوگەر بواوەت کە دەرگای داخراو ئەتوانی تۆزێ ئازامیی پی ببەخشی، پەنگە بە هەر سەختی و کوولەمەرگیەک، خۆی ئەگەیانە بن تاقە شکاو و دەرگای دائەخست. بەلام راستیەکەیی توانا و هیزی جیاکردنەو و بەراورد کردنی تیا نەمابوو.

دەنگی هەنگاوەکانی گۆدەرزی بەلخی، جارێکی دی لە شوینی خۆی ترنجاندهو. دەنگی پی نەک هەر عەباسجانی لە پشت دیوارەکە دانیشان، بەلکوو ئەندێشەیشی سەبارەت بە بەستران یان داخراوی دەرگای مائەکە تیک دا و وەکوو ژیشکیکی هەناسە لە بەر براو خزانیدیە ناو خۆی و گرمۆلەیی کرد. ماوەیەک لە بێدەنگیەکی کوشندەدا، بە بی جەریەزەیی هەناسەدان، خۆی رەقاند بە دیوارەکەو و پاشان بە دوورکەوتنەوێ دەنگی پی، جارێکی دی هەناسەیی ئازاد کرد و کەوتە بیرکردنەوێ چارەیی خۆ دەربازکردن.

قەدیر!

تاقە رێگەیی بە بییری عەباسجان دا هات، براکەیی، قەدیر بوو. بە هەر سەختی و بە هەر نرخیک کە بووبی ئەبوا خۆی

بگه‌یه‌نیتته ناو زهماوه‌نه‌که و له‌وئی، سه‌ره‌تا ئه‌بوایه هۆش و هه‌ستی بداته که‌سان و شته‌کان و -به‌شی هه‌ره‌گرینگ- له‌ ده‌رفه‌تیک‌دا قه‌دیر گیر به‌ینئ، بیبانه شوینئیک‌ی چۆل و ئه‌وه‌ی که‌ رووی دابوو بۆی بگپ‌ریتته‌وه. له‌ هه‌ر دۆخ و بارئیک و هه‌رچی چۆن بئ، عه‌باسجان قه‌دیری به‌ برای خۆی ئه‌ناسی و براکه‌شئ به‌ هاوبه‌ش و هاوده‌ستی خۆی ئه‌زانی. ئه‌مه‌ش پ‌استیه‌ک بوو که‌ قه‌دیر نه‌ی ئه‌توانی بدا به‌ ژیری‌دا.

بۆیه به‌م مه‌به‌سته‌وه، عه‌باسجان وه‌کوو مشکه‌ کوپ‌ره‌یه‌ک له‌ که‌لاوه‌که‌ ده‌رکه‌وت و پ‌پئ نایه‌ ناو کوۆلان. تایی ده‌رگا‌که‌ هه‌روا کراوه‌ بوو. عه‌باسجان جارئیک‌ی دی به‌ دل‌ه‌راوکیۆه‌ پ‌وانیه‌ ده‌رگا‌که‌ و پ‌اشان ر‌پگه‌ی مائ‌ه‌ بوندارئ گ‌رته‌ پ‌یش.

به‌ر له‌وه‌ی بگاته‌ مه‌یدانی به‌ر گه‌رماو، عه‌باسجان لای دیواره‌که‌ وه‌ستا. تیشکی چ‌راتۆر مه‌یدانه‌که‌ی ر‌ۆشن کرد‌بوو. مووسا لوک‌سه‌که‌ی نابوو‌یه‌ سه‌ر شانی و ئه‌هات. وای بۆ چ‌وو که‌ مووسا چ‌راتۆرئ له‌ مائ‌ی سالار ر‌ه‌زاق ه‌یناوه‌ بۆ ژووری پ‌اته‌ختی بووک و زاوا و ئه‌یبا بۆ مائ‌ی سه‌یدی ته‌له‌فوونچ‌ی. مووسا له‌ مه‌یدانه‌وه‌ خۆی کرد‌ به‌ کوۆلان‌دا و عه‌باسجان به‌ بئ ئه‌وه‌ی سه‌رنجی مووسا بۆ لای خۆی ر‌ابک‌یشئ به‌ دوا‌ی‌دا هات.

له‌ نیوانی ده‌رگای مائ‌ه‌کانی بوندار و سه‌یدی ته‌له‌فوونچ‌ی، هه‌ندیک‌ تارمایی له‌ هاتوچۆدا بوون. مووسا یه‌کسه‌ر لای‌ دا بۆ مائ‌ی سه‌ید و عه‌باسجان لای‌ بال‌شمه‌ی ده‌رگای مائ‌ی بوندار هه‌له‌سته‌ی کرد‌ و هه‌ولئ‌ی دا به‌ل‌کوو قه‌دیر له‌ ناو خه‌ل‌که‌که‌دا بدۆزیتته‌وه. به‌لام قه‌دیر، ئه‌توت ون بووه.

ده‌نگی زورنا و ده‌هۆل‌ خه‌وتیوو و به‌م پ‌ییه‌ تار و دمه‌ک و سه‌نجی بچ‌ووکی سه‌ره‌په‌نجه‌ ر‌ه‌نگ و نه‌وایه‌کی ر‌وونتر و دل‌نه‌وازترین پ‌ه‌یدا کرد‌بوو. کوۆری به‌زم له‌ بانجیه‌ به‌رپا ک‌رابوو و گه‌نجان و م‌یرمنداڵان بۆ ئه‌وه‌ی باشت‌ر بتوانن مه‌یدانی سه‌ما و نه‌واکه‌ بینن، کرد‌بوویانه‌ سه‌ر دیوار و سوانه‌ی بانان و هه‌ندیک‌،

قاجه كانيشيان شوږپوهه كړدبوو. تاك و تهرايه ك چووبوونه
سهرباني ئاغه ل و چهند كه سيكيش به پاساري باله خانه ي مالى
سه يدي ته له فوونچپه وه بوون.

بانيجه، بهو چراتوږه ي له سهر كورسيه كه دانرابوو پروون
نه بوويه وه. له سهر محاجره ي به ربانيجه ش چهند دانه فانوس
به ريز دانرابوون. له ناو ديواخان و ههروه ها چاپه زخانه لامپاي
گرسوز هه لكرابوو، سهره راي ئه مانه ش له گوښه يه كي بانيجه
ته شتيكي ئاگر هه لكرابوو، به جوړيك كه نيوروخى گولمه مه مد
و تالاويي و فهر به خش له بهر بليسه ي له رزو كي ئاگره كه دا
رهنگي ئه رخه وانيان به خووه گرتبوو. ئاگر، رهنگه بو ئه وه بوو
كه كووچكي پوخه ك بتوانى جار نه جار دمه كه كه ي خو ي پى
زېر بكا ته وه و هه ميش بو ئه وه ي كه كه زه ي سهرماي شه وانه
بشكي نى. رهنگيشه ئاگر له سهر داواي گولمه مه مد پى كرابوو.

عه باسجان پروي له بانيجه وه رگيږا و خه م و چه مي ناوقه دي
سه ما كه ره كه - كه له خو بادان دا كاتي تيپه رين به لاي محاجره ي
بانيجه دا دامينه ئه تله سه رهنگينه كه ي وه ك با ئه كشا. به جى
هيشت بو كوږي بينه ران و خو ي كه وه ته گه ران به دواي قه ديردا.
به لام قه دير نه بوو و، ئه گه ره هه شبوو بهر چاوي عه باسجان
نه ئه كه وه. تاك و ته را فانوس له ملا و له ولا پرته پرتيان بوو و
حه وشه يان به شيويه كه نيوه چل پوښن كړدبوو و بهو ئه ندازه ي
كه بانيجه پوښن بوو، حه وش لي ل و تاريك بوو. هه ر فانوسه و
له كه لله يه كي لي ل ئه چوو له مه يدان يكي ره ش دا. ميوانه كان له
ناو حه وشه، جگه له وانه ي سووچي كاريكيان گرتبوو، ئه وانى تر
لاي ديواره كه ي به رامبه ر بانيجه ته وه نه يان به ستيوو و سهر و
شانيان هه لي تابوو و سه يريان ئه كړد.

۳۰۵۳

كه ليده ر

به رگي نويه م

دهنگي هه له هه له ي ژنان له ديواخاني سه يدي ته له فوونچپه وه،
سهرنجي عه باسجاني بو لاي خو ي راكي شتا. له باريكه بانيجه ي
مالي سه يد، چهند كه سيك وه ستابوون و سه يري سه ماي

جهیرانیان ئه‌کرد. عه‌باسجان به یه‌ک نیگا توانی لالا بناستیه‌وه. لالا یه‌کپارچه شه‌وق و شوور بوو و دیار بوو ئه‌فسوون و کیشهری سه‌ما و نه‌وا گرتوو‌یه‌تی. چ جایه‌ه‌زی ئه‌کرد ئه‌وه ئه‌و بوایه‌ت له‌بری جهیرانی روخه‌ک ده‌ست و باڵی به سه‌ماکردن راوه‌شاندایه‌ت. ئه‌مه له‌ روخساری گرگرتوو و ددانه‌ مروارییه‌کانی به پیکه‌نینه بی کۆتویییه‌که‌ی و، هه‌روه‌ها چه‌پله‌ لیدانی به هه‌وای مووزیکه‌که ئاشکرا بوو.

عه‌باسجان به ناچاری، ئارام خوشایه‌ ناو حه‌وشه و خۆی نووساند به درزی دیواره‌که‌وه و وه‌ستا.

له حه‌وشه هه‌ر که‌سه و سه‌رگه‌رمی کاری خۆی بوو. بابه‌ گولۆو لای ده‌رگا‌که، له سه‌ر جیگه‌ی خۆی دانیشتبوو و به فوو ئاگری ئه‌سه‌په‌نده‌ره‌که‌ی ئه‌گه‌شانه‌وه. مووسا دای به لای عه‌باسجان‌دا و یه‌کسه‌ر چوو بو چیشته‌خانه. به‌لووچ به سینی گۆشتی پل و قاپی ماسته‌وه له ده‌رگای چیشته‌خانه هاته ده‌روه و به‌ره‌و بانچه‌ چوو. دلاوه‌ر له ئاغه‌له‌وه هاته حه‌وشه و هه‌ر له‌وێ وه‌ستا. قه‌دیر به چه‌ند بتلی پره‌وه له ژیرخان هاته ده‌روه و به‌ره‌و دالان پیی کوتا.

عه‌باسجان ئاخیزی کرد و ناخودئاگا به دوا‌ی برا‌که‌ی‌دا پیی هه‌لگرت. به‌لام به‌ر له‌وه‌ی بتوانی به ناو بانگی بکات، قه‌دیر له ناودالان‌دا ون بوو. عه‌باسجان به‌ر له‌وه‌ی بگاته ناودالان راوه‌ستا و بو ساتیک هه‌ستی کرد که خه‌لکه‌که خه‌ریکن سه‌یری ئه‌که‌ن. پاشان وه‌کوو یه‌کی که شتیکی ون کردبێ، سوورپیکی دا به ده‌ور خۆی‌دا و له سه‌ر جیگه‌ی خۆی راوه‌ستا. هیشتاش هه‌ستی ئه‌کرد خه‌لکه‌که سه‌یری ئه‌که‌ن و به په‌نجه‌ پيشانی یه‌کدی ئه‌ده‌ن. داخو‌ری به سه‌ر خۆی‌دا، پیی هه‌لگرت و خۆی گه‌یانه‌ لای ده‌رگای ژووره‌که‌ی نوورجیه‌هان و له‌وێ، پشتی نا به دیواره‌که‌وه، وه‌ستا و روانی به هه‌موو لایه‌ک‌دا. ده‌ستی راستی چیشته‌خانه بوو و عه‌باسجان ئه‌یتوانی بلایسه‌ی ئاگری بن مه‌نجه‌ل و قازانی

٣٠٥٤
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نۆیه‌هه‌

عهباسجانی که لای خواداد ناخودئاگا به دهنگی بهرز براکهی بانگ کردبوو و ئەوا وهک جانهوهریکی تۆقاو و سلّ کردوو به دالّاندا غاری دابوویی و ناوی قهدير له سهر زمانی، خهريک بوو به پليکانهکاندا سهرئهکهوت.

– قهدير، قهدير، براگیان!

قهديريش به ههمان خيّرایی به پليکانهکاندا هاته خوارهوه، چنگی له شانی عهباسجان وهردا و له خوار پليکانهکاندا رهقاندی به دیوارهکهوه، وهکوو لقه داریکی وشک به توندی رایشهکاند و دهفهی شانی بهو جوړهی که بیهینئتهوه به خویدا چهن جار کوتا به دیواردا و ههناسهی به ههناسهیهوه، وتی:

– ئەوه چيته بیباوک، چت به سهر هاتوه؟! بو خهريکی

ئابروومان ئەبهی؟ چ قوریک چوو به سهرتا!؟

عهباسجان به هیژیکی سهرسوورپهینهر، مهچهکه رهقهلهکانی له ناو پهنجهکانی خویدا گرتبوو و له کاتیکا به توندی ئەیگوشی و بهس ئەپروانیه ناوچاوی براکهی، لالّ ببوو. ههموو پیست و دهماری پوخساری عهباسجان، ههموو لهش و گیانی به لهرزینیکی دهمارگرزانه ئەلهرزی و قهدير ئەی بینی که ئارهقهی دانه دانه به تهویلی براکهیهوه ئەدرهوشیتهوه.

– ده قسه بکه ئاخ نهگبهت! بللّ چیت به سهر خۆت

هیناوه؟

– ترس، ترس، ئەترسم قهدير، ئەترسم! سهيرکه، بزانه

کهس نابینی؟ به دوامهوه، کهس نابینی؟!؟

– دهک دهردت لیدا، دهک ملهخره بگری که ههناسهدانیشت

مایهی ژانهسهره! وهره دانیشه، ههر لیّره خۆت کزکه و دانیشه با بچم پهرداخیک ئارهقت بوّ بهینم. خهريکه گیانت دهرئهچی

بهدبهختی چارهپرهش. دانیشه!

قهدير، براکهی له بهر تاریک و پروونی بهرپليکانهکهدا

دانیشاند و چوو بوّ بانيجه تا خویدا بگهبهنیته لای دهستی ژنی

٣٠٥٦
که ئیسدهر
بهراگی ئۆیه

روخهک - ساقی- یهوه و پهرداخیک ژههری ماری لی وهبرگری. لهم کاته دا پپالهکان به خوښی و سهربه رزی گولمه مه د و له ستایشی جوامیری و لیبورنی نهودا بهرز کرابوو یهوه و قهدير به ناسانی تیگه پشنت که پای نازادکردنی نهجهف نه رباب له نارادایه. بوینه پهرداخه که ی له ژنی روخه کی وهرگرت و بهرهو پلیکانهکان بوویهوه.

- نیشان به هه مان نیشان!

گولمه مه د له بن گوپی قوربان به لووچ دا نه مه ی وت و به لووچ نه ژنوی له نزیک نه ژنوی گولمه مه د راست کردهوه و له گه ل قهدير به پلیکانهکان دا چووه خوارهوه. به لووچ ریگه ی له قهدير وهرگرت و له که تیکا به ههنگاوی بلیند دا لانه که ی نه بری، به قهديری وت:

- نه پوم نهجهف نه رباب بهینم، سهیرکردنی هه یه!

به لووچ له دا لان دهرچوو و قهدير لای براکه ی مایهوه.

عه باسجان که پشتی به دیواری دا لانه که وه دانیشینرابوو به ناسته م له سه ر چوکی راست بوویهوه و پهرداخه نیوه پره که ی به هه ر دوو دهست له قهدير وهرگرت و یهک بین نای به سه رهوه. قهدير نه بوایه بگه ریته وه بو بانجه، به لام عه باسجان دهستبه ردار نه بوو، دهستیکی گرتبوو به لیو و ده میه وه و به دهستیکیش قو لی قهديری گرت و داوای لی کرد پی که وه له مالی بوندار بچنه دهرهوه:

- نه بی برۆین بو ماله وه، نه بی لیره بچینه دهره وه!

قهدير به زه بریک دهستی له ناو چرنووکی عه باسجان دهرهینا و له وهش که بوو تووره تر وتی:

۳۰۵۷

که پیدر

به رگی نۆیه م

- تو چیت لی به سه ر هاتووه نه مک به حه رام، چ دهردیکت

گرتووه نه مشه وه؟!

- برۆینه دهره وه، برۆینه دهره وه له م کاو لبووه. برۆینه

دهره وه! وه ره، نه بی برۆین!

عەباسجان ئەمەى وت و كەوتە رۆ. قەدیر بۆ ساتىك دوودل بوو، بەلام زوو، زۆر زوو و خىرا - بەر لەوەى عەباسجان لە دالان بچىتە دەرەوہ - بە دواى براكەىدا ھەلات، لە پشتەوہ شانى گرت و ھەرگىرا، پشتى كوتا بە دىوارەكەدا، خاچ لە ناو چاوەكانىدا، تەويلى لە تەويلى عەباسجان نزيك كردهوہ و كپ، بەلام بەو پەرى رقەوہ قىزاندى:

– كوشتت؟! پىرەمىردت كوشت؟! –

عەباسجان ھىچى نەوت و بەس لە چاوە خوینگرتووەكانى قەدىرى ئەروانى. قەدىرىش ھىچ قسەيەكى نەبوو و بەس چنگى لە يەخەى جاكەتەكەى عەباسجان ھەردابوو و مشتىك پەروى لە ناو دەستىدا ئەگوشا و لىوہەكانى لە بن دداندا ئەكرۆزى. عەباسجان خۆى رانەگرت. خۆى راگرت تاكوو قەدىر خۆى سست بوو و دەستى لى بەردا، پرووى ھەرگىرا و لە تاريك و پرونى لىلى ناودالانەكەدا بە داماوى راوہستا.

عەباسجان ھەستى كرد دەر باز بووہ. پاشان - نەك بەو شەلەزان و خىرايەى پىشوو - لە دالان ھاتە دەرەوہ و بە بى گويدانە ھەموو كەس و ھەموو شت، بەرەو دەرگای ھەوشە كەوتە رۆ. لە دەرگا چووہ دەرەوہ و لە قەراخ دىوارەكە خۆى كشانە ناو تاريكەكە و خاموش چاوەرپى كرد. ئەتوت دلىيايە تاويكى دى، قەدىر دى بە دواىدا.

قەدىر ھات. بە ئاشكرا پەرىشان بوو و لەخۆرا سەيرى دەورو بەرى خۆى ئەكرد. عەباسجان لە كوۆلان راي نەگرت. پشتى لە دىوارەكە كردهوہ و تارمايى خۆى پيشان دا. قەدىر پىى ھەلگرت بەرەو براكەى. عەباسجان رانەوہستا تا قەدىر جارىكى دى لە توورەيىدا بىرەتپنى. پيشاوپيش كەوتە رۆ و پىى ھەلگرت.

لاى دىواری گەرماو، قەدىر گەيشتەوہ بە عەباسجان و شان بە شانى بوو. دوو برا لەگەل جوگەكە بەرەوخوار ئەرويشتن و ھەر كامەيان سەد گوتەى نەوتراو لە سەر زمان و بى ئەژمار

٣٠٥٨
كەيسەدەر
بەرگى نۆبەم

ئەندېشەى نەناسراوى لەسەردا بوو. بە لای مالى بەلخيشردا بە
 ھەمان خامۆشى تىپەرىن. ھىندەى نەمابوو بگەنەوھ مالى باوكيان
 بە دەنگى پىيەك سەريان ھەلينا. ئەوھى كە لەپر پەيداي ببوو،
 خالى قەدىر بوو، خالۆ داوھر. ئەتوت كتوپر لە زەوى ھەلقولابوو.
 بە كۆكەيەكى كورت بوونى خۆى راگەياندا. خالۆ داوھر بە شىواوزى
 ھەميشەى ئەھات و راست لەو شانەى جوگەكەوھ كە براكان
 ئەرۆيشتن. قەدىر خۆى لە سەر رىي خالۆى لادا و پەريە ئەو
 شانى جوگەكە. عەباسجانيش شانى نا بە ديوارەكەوھ و رىي
 بە خالۆى دا. خالۆ داوھر بە نيوان خۆشكەزاكانىدا تىپەرى و بە
 رىي خۆىدا رۆيشت. قەدىر و عەباسجان جارىكى ديش بو ليك
 روانين سەريان ھەلينا. قەدىر بو نزيك كەوتنەوھ لە براكەى،
 پىي نايە ليوارى جوگەكە و عەباسجانيش لە جوگەكە نزيك
 كەوتەوھ. وا دياربوو ئەيانەوئ لەگەل يەكدى بدويئ، بەلام وەك
 لە يەك كاتدا رايان گوپىيى، بە خامۆشى رىي خويان گرت و
 بەرھو مائەوھ چوون.

تاي دەرگاگە داخرابوو. عەباسجان سەرى وەرگىرا و بە
 روخسارىكى وەك گەچەوھ روانيە قەدىر و وتى:
 – من كە ھاتم بە دواى تۆدا، تاي دەرگاگە، ئەم تايە ئاوەلە
 بوو!

دەنگى تەقەى گوللەيەكى لەنكاو سينيە ئاسمانى
 خەفەخانى قەلاچيمەنى شەق كرد و ھەر دوو براى لە سەر
 جيگەى خويان وشك كرد.
 – قەدىر، قەدىر، قەدىر!

دەنگى ناقولاي عەبدولە رەش بوو كە لە بىدەنگى كوشندەى
 پاش تەقەكەدا، دوو ھىندە رەق و – لانىكەم لەم كاتەدا – تەزىنەر
 بوو. قەدىر دەستى ھىنا بە تەوئىلدا و ھەستى سارد و لىنجى
 ئارەقەى لى سريپيەوھ. عەباسجان سست و بى ئەفان لە سەر
 سەكۆى سواوى قەراخ دەرگاگە دانيشنيرا. عەبدولە رەشيش

لهو دوورمه به لۆقه لۆق ئههات و هاواری ئهکرد:

– بۆ كوئ خۆت ون ئهكهى كورى باش؟ بوندار بانگت ئهكات،
خۆت ئهزانى به بى تۆ كارهكانى لهنگ ئهبى. ياللا! ئالاجاقى ئهرياب
و جهنابى فهربهخشيان له شارهوه بانگ كردوه. ههر ئيسته به
تهلهفون بانگيان كردون، ئهبى برۆن. جا بۆيه ئهيانهوى شيو
بخهنه بهروهه و بهر له رۆيشتنى ئهوانيش دهستى بووك و زاوا
بدنه دهس يهك. ههلى، ههلى تا قيژه و ههراى بوندار بهرز
نهبۆتهوه، ها؟! بۆ وا له شوينى خۆت ئهبلهق بوويت؟!
– برۆين، برۆ با برۆين!

قهدير، دهرفتهى به عهبدوله رهش نهدا لهوه زياتر زمانى دريژ
بكاتهوه و خوى تى ههلقورتينى. بۆيه له كاتيكا عهباسجانى
وهكوو كلۆيهكى تليساوه له سهر سهكووى قهراخ دهركاكه بهجى
ئههيشت، شان به شانى عهبدول بهرهو مالى بوندار كهوته رى
و ههروهها، بۆ ئهوهى كه ئهنديشهى ههموو بۆچوونىكى خاو له
ميشكى عبدول بسپريتهوه، پرسى:

– دهنگى ئهو گوللهيه چى بوو؟!

جاريكى دى تهقهى گوللهيهك درى به ئاسمانى قهلاچيمه
دا و عهبدوله رهش و قهديرى بۆ ساتيىك له رۆيشتن راگرت
و چهقاندنى. روانيانه يهك. گووللهى ئهمجار له بانى مالى
بوندارهوه تهقيئرابوو. دوو پياو، تاويىك له پاش دهچوونى گوللهكه
راوهستان و كه خاموشيهكه دريژهى كيشا، كهوتهوه رى.
بهردهرگاي مالى بوندار پهله پهلهى رپووناكى فانوسهكان
پرى كردبوو. چهند كهسيىك له ميوانهكان و زور له خهلى
قهلاچيمه له كوۆلان وهستا بوون. له سهر بان و ديوارى ههر دوو
بهرى كوۆلانكهوه خهلكانيىك فانوسيان راگرتبوو و لاي ديوارى
راسته كوۆلانكه، له بهر ههر دهركايهكدا، فانوسىك ئهگرا.
له بانيجهى بوندار، جگه له گولمحهمهده و ئالاجاقى و
فهربهخش، ميوانهكان روو به كوۆلان راوهستا بوون و چاوهري بوون.

٣٠٦٠
كه ئيسدەر
بهركى نۆيه

له ناو میوانهکاندا، خان ئاپۆ و خانی تالآوا دیار بوون. تالآوایی ئه‌ریاب به سه‌ری زل و ته‌ویلی به‌رجه‌سته و که‌ولپۆسه‌که‌ی به شانیه‌وه بوو له دبو ئه‌چوو. تالآوایی لای خان ئاپۆوه، سه‌ر و شانی بو به‌روه‌ دانه‌واندبوو و - به بی ئه‌وه‌ی پیکه‌نینه شاد و گه‌ش و تیکه‌ل به قوشمه‌یی و قسه‌ی خووشی له سه‌ر لیو و روخساری ون ببی- نیگای شوخ و چه‌توونانه‌ی بریوووه‌ی ناو کو‌لاننه‌که.

له‌سه‌ر بانیجه‌ باریکه‌که‌ی مائی سه‌یدی ته‌له‌فوونچی چه‌ند ژن له سیبه‌ری دیواره‌که‌ راوه‌ستابوون و له ناو کو‌لان، حاجی سو‌لتانخوردی خورسوفی و زاواکه‌ی و میرخان راوه‌ستابوون. له پشت خورسوفی و زاواکه‌ی، به‌لخی و خاکی بوون و لای دیواره‌که‌ی ئه‌و به‌روه‌ به‌راتی سالار ره‌زاق هه‌لترووشکابوو و سه‌یری بانی دیواخانی بونداری ئه‌کرد. له سه‌ر بانی دیواخان، به‌گمه‌مه‌د ئه‌پروانیه‌ی لای خواری کو‌لاننه‌که، له پلنگیکی ئاماده‌ی خو هه‌ل‌دان ئه‌چوو. له‌ولاتره‌وه، تفه‌نگداریک، وه‌کوو په‌یکه‌ر، قاچه‌کانی به‌ کراوه‌یی له سوانه‌ی بانه‌که، راوه‌ستابوو و تفه‌نگه‌که‌ی ئاماده‌ی ته‌قه‌کردن له ده‌ستی‌دا راگرتبوو.

له بانه‌وه وتا:

- هاتن؟

له‌به‌رده‌می خه‌لکی کو‌لاننه‌که، ئه‌ولحه‌می قاتمه به

ته‌وسه‌وه وتی:

- هینایان!

حاجی خورسوفی، به بی ئه‌وه‌ی نیگای له به‌امبه‌ر وه‌رگه‌پری،

سه‌ری برده‌ بن گوویی زاواکه‌ی و چه‌ریان‌دی به‌ گوویی‌دا:

- بپروانه‌ چییان به سه‌ر ئه‌و جه‌وانه هیناوه، بی ویزدانانه!

ئه‌هاتن. دوو سووار و یه‌ک پیاده. سواری له‌گه‌ل، عه‌لی

چه‌خماخ بوو که‌رکێف به‌رکێفی نه‌جه‌ف ئه‌ریاب و له پشت

به‌لووچه‌وه ئه‌هات. نه‌جه‌ف ئه‌ریابیش وه‌ک له‌مه‌وبه‌ر ماندوو و

ژاکاو، به سه‌روقه‌ژی ئالۆسکاوه به بی به‌رگی له‌بار سواری ئه‌سه‌پی

رپوت كرابوو و چاوى له يالى ئهسپهكه نهئهگواستهوه و نهى
 ئهروانيه هيچكهس. بهس پهتى شان و قولى كرابوويهوه و ئيتر
 هيچ. خانمحهمهدي كهلميشى كه نهجهفى لهگهه چهخماخ
 دابوويه دهس بهلووج، ئهسپكى زينكراوى پى رهوا نهبينبوو:
 «گوفهئد به كامى رهوا! ئهمجار نيگهيشتى كه قسهى
 پياو يهكه و نابى به دوو؟ پى وتبووى ههر بهو جوړه ئهتبا بو
 زهماوهن!»

حاجى سوئتانخورد و زاواكهى چوون به پيشوازي نهجهف
 ئهريابهوه. دهسكهوساريان وهرگرت و نهجهفيان به سواري برده
 ناو حموشهى ماله بوندار. لهم كاتهدا گولمحهمهه، ئالاجاقى
 ئهرياب و سهرتيپ فهريهخش هاتنه بهر محاجههري روو به
 حموشه و وهستان. خان ئاپو و تالاواييش هاتنه لايان و له
 پشت ريزى ئهو فانوسانهى له سهر محاجههركه ريز كرابوون،
 راوستان. لوئى روخهك چرا لوكسهكهى نابوويه سهر شانى
 و ههولئى ئههناو حموشه رووشن بكاتهوه. ئالاجاقى ئهرياب
 ئاورى دايهوه و به بابقولى بوندارى وت بچيئه خوارهوه و نهجهف
 پوشته بكاتهوه. بوندار به پليكانهكانى بانيجههدا بهرهو خوار
 بوويهوه و ژورهكهى نورجيهانى بو حهسانهوه پيشان دا. حاجى
 سوئتانخورد و زاواكهى نهجهفيان برده ژورهكهى نورجيهان.
 گولمحهمهه ههروا چاوى له ههولدانهكهى حاجى سوئتانخورد
 و زاواكهى سهبارهت به نهجهف سهنگردى بوو. ئالاجاقى ئهرياب
 رووى كرده گولمحهمهه و بزهيهكى كرد. قهديرى كهلايى خواداد
 له ديواخانهوه هاته بانيجه و وتى:

— سفره ئامادهيه ئهرياب. فهرموونه ديواخان. بيسميلا،
 فهرموون!

ئالاجاقى رووى بهرهو دهركاي ديواخان وهرگيڤا و فهرمووى
 له ميوانهكان كرد. فهريهخش و تالاوايى، ئالاجاقى ئهريابيان
 به كهلان و لهپيش دانا. ئالاجاقى فهرمووى له گولمحهمهه

٣٠٦٢
 كه ئيسدور
 بهرگى نورهه

کرد. گولمحه مه د به پرسپاره وه روانیه خان ئاپۆ. خان ئاپۆ، به
راوه شان دنی سهر برپاره که ی خسته ئه ستۆی گولمحه مه د خۆی.
گولمحه مه د وتی:

– ئیمه ئه رۆین!

ئالاجاقی به ناباوه پریه وه روانیه گولمحه مه د و وتی:

– شیۆ؟!

گولمحه مه د وتی:

– شیۆه که مان له گه لّ خۆمان ئه بهین!

خان ئاپۆ به به گمحه مه دی وت چه کداره کانی له سهر بان و
به رده رگا بانگ بکا. بابقولی بوندار چووه چه وشه و به لووچی بانگ
کرد بۆ چیشته خانه. قه دیر و میرزای ده لاک له دهره وه ی دهرگای
دیواخان چاوه رپیی میوانه کان بوون. به لّام برپاری گولمحه مه د بۆ
رۆیشتن سفره که ی دوا خستوو. نزیک پلیکانه کانی بانیجه،
ئالاجاقی و فه ربه خش و تالّوایی، گولمحه مه دیان له نیوان خۆیان دا
راگرتبوو. هه موو کاتیان ئه گوزه راند. بیده نگی زیاد له پیویست
زالّ ببوو. پاشان تالّوایی که هه روا بیگه م و گومان خۆیای ئه کرد
و رواله تیکی کراوه و به پیکه نینی هه بوو، وتی:

– ئیشه لّ له زه ماوه نی به گمحه مه د، سه ردار!

– به هیوای خوا، ئه رباب!

لۆتی روخه ک لای دهرگای ژووری چاپه زخانه راوه ستابوو،
چراتۆرپیه که ی هه روا به سهر دهسته وه بوو و به هه ر بیانویه که وه
خۆی دهرئه خست. بۆیه به دوا ی قسه که ی تالّوایی ئه رباب و
"به هیوای خوا" که ی گولمحه مه دی سه ردار دا، هه نگاوێکی نایه
به ره وه و وتی:

– به هیوای خوا، ئومید به خوا. له زه ماوه نه که ی

3063
که یی دهر

به رگی ئۆیه م

به گمحه مه د خان ئه یکه یین به شایی شاهان!

گولمحه مه د به پیکه نینه وه – که زیاتر ئه فسووسی تیدابوو

هه نگاوێکی به ره و روخه ک نا، گه لّایه کی خسته گیرفانی

ئېلەكەكەي روخەك و وتى:

– شادىت كردين روخەك، پەنجەت نەوهرى!
روخەك، لە گەرانهوى گولمەمەد بەرەمولاي فەربەخش و
خانەكان، وتى:

– شكۆت شكۆدارتر، سەردار!

گولمەمەد دەستى بۆ تەوقەكردن برده پيشەوه و ئالاجاقى
دەستى گووشى. گولمەمەد دەستى تاللاوايى ئەربايى گووشى
كە بەرەو رووى هاتبوو و وتى:
– هەميشە لە شادى و خووشىدا!

تاللاوايى ئەرباب دەستى گولمەمەدى لە دەستى خوڤىدا
راگرت و وتى:

– تاللاواش بە هى خوڤ بزانه سەردار، هەندى جار سفرەي
ئيمەش بە بوونى خوڤ برازىنەوه!

گولمەمەد دەستى لە ناو دەستى دەرھينا و وتى:

– تا چۆن نووسرابى، خان. سفرەت پەنگين!

سەرتىپ فەربەخش دەستى گولمەمەدى گووشى و وتى:

– ديم بۆ بيننت، گولمەمەد. مسوگەر ئەبى بتبينم. لە

بىرت بەينى.

گولمەمەد دەستى فەربەخشى گووشا و وتى:

– شادم ئەكەي، پيوقەدەمت فراوانى!

گولمەمەد بە پليكانەكاندا چووہ خوارەوه و خان ئاپۆ
كەوتە تەكى. ئالاجاقى، فەربەخش و تاللاوايش بۆ بەرىكردنى

گولمەمەد بە پليكانەكاندا چووہ خوارەوه و روخەك بە
دواياندا، لوكسەكەي برد بۆ حەوشە. بوندار و بەلووچ لە

چيشتخانە هاتنە دەرەوه. بەلووچ، مەنجەلى گوشت و برنجەكەي
لاي ديوارەكە دانا. خان ئاپۆ، عەلى چەخماخى بانگ كرد. عەلى

چەخماخ بە هاوكارى بەلووچ مەنجەلەكەيان هەلگرت و برديانە
كوڤان.

٣٠٦٤
كەيسەدەر
بەرگى نۆبە ٥

چه كدارهكان سهریان ئه‌بوو به یه‌ك. یه‌ك یه‌ك ئه‌گه‌یشتن و له بهر مائی بوندار پائه‌وه‌ستان. سواره‌كان له‌غاوی ئه‌سپه‌كانیان گرتبوو و چاوه‌رپیی فه‌رمانی رۆیشتن بوون. پیاوه‌كان له بی‌ری هه‌لگرتنی مه‌نجه‌ل و بارکردنی له سهر ئه‌سپ بوون. چارشییۆیکیان هی‌نا و مه‌نجه‌له‌كه‌یان خسته‌ ناوی. قوربان به‌لووچ سفره‌یه‌ك نانی بوۆ هی‌نان و گه‌راپه‌وه بوۆ یارمه‌تیدانی محهممه‌دیره‌زای گولخانم. محهممه‌دیره‌زای گولخانم ئه‌سپه‌کانی له ئاغه‌له‌وه هی‌نایه‌ حه‌وشه و هه‌وساری وه‌ری له به‌رکووی زینه‌که کرده‌وه و دای به گولمحه‌مه‌د و له‌غاوی ئه‌سپه‌که‌ی خووی گرت.

گولمحه‌مه‌د، هی‌شتاش فه‌ربه‌خش و خانه‌كان به قسه‌وه رایانگرتبوو. محهممه‌دیره‌زای گولخانم و به‌لووچ چوونه كوۆلان. محهممه‌دیره‌زا هه‌وساری ئه‌سپه‌ رووته‌که‌ی دا به به‌لووچ و ئه‌سپه‌که‌ی به‌گمحه‌مه‌دی برده بن دیواره‌که و رایگرت. به‌گمحه‌مه‌د له بانی دیواخان دابه‌زیه بانچه و له سهر دیواره‌که‌ی بانچه‌وه خووی هه‌لدایه سهر زینه‌که و جیی خوشکرد. گولمحه‌مه‌د و خان‌ئاپۆ له ده‌رگای حه‌وشه هاتنه كوۆلان و به‌گمحه‌مه‌د، چه‌كداره‌کانی سهر بانچه‌ی بانگ کرد. محهممه‌دیره‌زای گولخانم سفره نانه‌که‌ی له تهختی پشتی به‌ستبوو و مه‌نجه‌لی پلاوه‌که‌ عه‌لی چه‌خماخ له به‌رده‌م خووی، له سهر به‌رکووی زینه‌که رایگرتبوو. خان‌ئاپۆ پیی له زه‌نگۆ نا و گولمحه‌مه‌د جاریکی دی مال‌اواپی له به‌رپیکه‌ران کرد، سواری قه‌ره بوو و پرسى:

— خانمحه‌مه‌د؟

وترا خانمحه‌مه‌د له‌گه‌ل سواره‌کانی له کاروانسه‌راوه دیت بوۆ لای سه‌رووی قه‌لات و له ده‌ره‌وه‌ی ئاواپی تیکه‌ل ئه‌بنه‌وه. گولمحه‌مه‌د ئاوزه‌نگی پاره‌شانده و بابقولی بوندار بوۆ ریز لی‌نان کلاوه‌که‌ی له سهر داگرت. فه‌ربه‌خش، تال‌اواپی و ئالاجاقی خوویان کشانده‌وه و سواره‌كان به‌به‌ر رووناکی لوکسه‌که‌دا تیپه‌رین.

بابقولى بوندار چەند ھەنگاو لەگەڵیان ڕۆیشت و دەنگى سەمى ئەسپەكان دووركەوتەو. ئالاجاقى و فەربەخەش، بەر لە تاللاوايى گەرانەو ھەوشە و ڕوخەك چەراى بۆ گرتن بەرەو دالان. ئالاجاقى و ھاوڕێكانى چوونە ناو دالان و حاجى خورسوفى كە تا ئەم ساتە لە ژوورەكەى نوورجیھان مابوو ھەو و خۆى بە نەجەفەو ھەو خەرىك كەردبوو، ھاتە دەرەو و بە دواى خانەكان دا سەركەوت بۆ بانجە. قەدیر و میرزای دەلاك فەرمووى مێوانەكانیان كەرد بۆ ژوورەو. ئالاجاقى و خەلكەكە چوونە ژوورەو و حاجى خورسوفى بە دوايان دا پێى نایە ناو دەرزانى دەرگاكە، چراتۆرەكەى لە دەستى ڕوخەك وەرگرت، ئەوى نارە دەرەو و ھەر دوو تاي دەرگاكەى داخست و لە بەر نیگای ھەپەساوى ھەر دوو خان و سەرۆكى جەندەرمەدا، بە سەر پێو ھاوستان.

ئالاجاقى، فەربەخەش و تاللاوايى لە سەر سفرە دانیشتبووون و ئەیانروانیە حاجى خورسوفى. حاجى خورسوفى كە پێ ئەچوو لووتى زیاتر خوار بوو، تاویك بە ھیواى پرسیاریك لە لایەن ئەوانەو ھامۆش ما و كە بێدەنگیەكە درێژەى كێشا، بێ ئوقرە و شەلەزاو چراتۆرەكەى لە عەرز دانا، خۆى لە سەر ھەر دوو ئەژنۆ دانیشت و لە كاتیكا خاچ خێسەى لە چاوەكانى ئالاجاقى بڕیبوو، وتى:

— من كچ بە گۆلمحەمەدەكان نادەم، ئەریاب. من زاواى دزم ناوى! ئەوسا كە ئیو قسەتان كەرد نەمويست قسەى بەرپزتان بەخەمە زەوى. نەمويست قسە لە سەر قسەى بەرپزتان بكەم. بەلام ئیستە، ئیستە ئەلیم كە من كچ بە گۆلمحەمەدەكان نادەم! ئەم پارووە بۆ دەمى من گەورەیه!

ئالاجاقى قۆلى دەستى راستى ھەلكەرد، دەستى چەپی كەرد بە كۆلەكەى لەشە قورسەكەى، دەستى بەرد بۆ دەورى پلاو كە و بە شپۆھەك كە لای گرینگ نییە وتى:

— چاكەى كارى خۆت، خۆت ئەیزانى حاجى. ھەر كەس ئەو

٣٠٦٦
كە ئیستە
بەركى ئۆرەم

ئەرباب؟ ئۆيۈ چى رېگەبەك ئەخەنە بەر دەممان؟ من دامناوہ ئەو
كارە بكمە كە وتم و، راوئز بە بەرئزتان ئەكمە!

ئالاجاقى جارئكى تريتش وتيەوہ:

– توؤ خۆت رپشت لەم كارانەدا سىپى كردووہ حاجى. منيش

خۆ وتم: ھەر كەس ئەو كارە ئەكات كە ئەبى بيكا!

– كە وا بوو ئۆيۈ ئەفەرموون من ئەو كارە بكمە؟

ئالاجاقى ئەمجارەپان لە چاوەكانى حاجى سوئتانخورد موؤر

بوويەوہ، لئوہ چەورەكانى بە پيگەنينئكى نەرم پان كردهوہ و

وتى:

– من خۆ وتم، حاجى گيان! رەنگيشە چارەى كارەكە ئەوہ

بئى كە توؤ بىرت لئى كردۆتەوہ.

حاجى سوئتانخورد دەستى خستە سەر دەستى و سەرى

داخست و ئيتەر ھىچى نەوت. تاللاوایى بزەبەكى بوؤ ئالاجاقى

ئەرباب كرد، ئالاجاقى پوانبە فەربەخش و فەربەخش بە حاجى

سوئتانخوردى وت:

– جارئ برؤ نەجەف خان ھەنگرە بېھئەنە با شئوہكەى

بكات، ھەئسە. پاشانئش ئەكرئ باسى ئەم شتانه بكەين!

– بە چاوان، بەچاوان. ئەبھئەنم!

حاجى سوئتانخورد ھەئسا، دەرگای دىواخانى كردهوہ و

چووہ دەرەوہ. بابقولى بوندار گەپابووويەوہ و لەگەل ميوانەكان لە

بانيجە دانئشتبوو و خەرىكى ئاخافتن بوون. لای دىوارى بانيجەش

سفرەپان راخستبوو و شئو ئامادە بوو. مېرخان و كوئخا ھەسەن،

گزىرى تاللاوایى و كەسانى ترى لەو بابەتە ئەبوایە لە بانيجە نان

بخۆن و بوؤ چاوەشەكانئش لە چاپەزخانە سفرەپان راخستبوو.

مىرزای دەلاک، قەدىرى ناردە خوارەوہ و خوؤى چوو بوؤ

خزمەتكردى ميوانەكانى دىواخان. قەدىر بە دوای حاجى

خورسوفىدا لە پليكانەكان چووہ خوارەوہ بوؤ ناندانى ميوانەكانى

خوارەوہ يارمەتى دلاوەر و بەلووچ و سالاز رەزاق بدات. قەدىر

۳۰۶۸
كە ئيسدەر
بەرگى ئۆيۈہ

ئىتر ئهوهنده دهستی نهئچوو په کار، يان باشتتر وايه بوتري نهى ئهتوانى دل بهكار بدات. قاچى ريگه و دهستی كارى له مالى بوندار بوو و ئهنديشهى له مالى باوكى. لهو ساتهوه كه عهباسجاني له سهر سهكوكهى بهرمالى خوڤيان بهجى هيشتبوو و بهناچار لهگهله عهبدوله رهش گه رابوو په وه، بو تاويكيش بيري ناسووده نهبوو. بهو رادهيهى كه ئهوهى له بهر چاوهكاني له نارادا بوو، ئهتوت ئه و ناتوانى بيانينى. تهنانهت ههندي جار له كار و سهرگهرمى دوور ئهكهوتهوه و بير ئهبيردهوه. بهلام له ئهنگامدا چارهى كارهكهى لهوهدا بينيبوو به خيڤرايى كارهكان جي بهجى بكات، سفرهكه داچنى و ئهوهندهى چره بهندان بو گوڤهندي پاش شيوان كهوتنه ري بو مهيدانى بهرگه رماو، خوى له بهر چاوان بدزيتتهوه و بهرهو مالى خوڤيان بيتهوه:

– دههول ژهنهكانت ديسان ونن، عهبدوله رهش!

عهبدوله رهش له وهلامى قهديردا كه سيني بهدهست به لاي دا تى ئهپهري، وتى:

– خه مى دههول ژهنى منت نه بى، داربازهكاني خوت پايى بكه!

قهدير سيني پرهكهى دايه دهست بهلووچ، سينيكهى بهتالى ليوه رگرت و لهكاتى بهرهو چيشتخانه وتى:

– ئهگه ر شيويان خواردووه، بيانبه بو مهيدانى بهر گه رماو با دهس پى بكن. نان كه خورا ميوانه كانيش ئههينين. جارى با مناله وردهكه يان لى خرببيتهوه بو ئهوهى بهزمه كه يان گه رم بى. عهبدوله رهش پاروويهك له ده مى دا، بو لاندى و بهرهو ده رگاي كو لان كه وته ري:

– منيش كارم بوخوم دوزيوه ته وه. بلى پياوى حهسابى، ۳۰۶۹
تويش وهكوو ئهوانى تر!

مووسا و دلاوهر، قازانيان له ئاغه له وه هينا په حهوشه.
قهدير ريگهى بو كردنه وه بو ئهوهى قازانه كه بهن بو چيشتخانه.

— «سارد، سارد، سارد، سارد. ئەبى سارد بووبى. مسۆگەر، مسۆگەر ساردى کردوو!»

وہک بلیی یه کیکی دی له دهروونی عه باسجاندا له پڕ بپریاری دابی، له سهر سه کووی قهراخ ده رگا که دانیشنت، ئەژنۆکانی گرتە باوهش و سهری داخست. دهنگ، هیچ دهنگیک، هیچ جگه له دهنگی دلی خووی نه بوو. دلی، ئەتوت شتیکی له دلی دا گرمۆله ببوو. گرییهک، گرییهک ئەتوت له قه فه سهی سینه دا ئەگوشرا. گیانی، سهرتاپا موچورکه یه کی بی نهوود بوو. ده ماره کانی، ناو ده ماره کانی گری تیا بوو. ههستی سووتان، سووتانی سینه و سهر. گریان؛ گریان. ئەو شتهی که به هیچ جوړ له خووی دا به دی نه کردبوو. گریان، شتیکه نهی ئەتوانی بپوی هه بی. گریان، گریانی له پڕ. بهرد له ناو سینه دا شه قاری برد و هه موو له شنی به ترپهی به تهوژمی دلی کهوته پاشه کان. گریان و، دیسانه وهش گریان.

دهنگی دهوۆل و زورنا. جاریکی دی دهنگی دهوۆل و زورنا له ههوای خنکاو قه لآچیمه ندا دهنگی دایه وه و، ههوای گریانه کهی عه باسجانی خوارده وه. به لآم عه باسجان دهنگه کهی نه ئه بیست. عه باسجان هیچ دهنگیکی نه ئه بیست و ئەتوت هیچیش نابینی. گریان و ههروا گریان و گریان.

دهوۆل و زورنا وا خهریک بوو زه مینه بو پڕویشتنی زاوا بو پهرده ئاماده بکات. شیو ئەبی خورابی. پاش شیویش دهستی بووک و زاوا ئەدهنه دهستی یه ک. میوانانی دهو روبه ر یان ئەپرویشتن یان له شوینیک که بو یان ئاماده کرابوو، جیگیر نه بوون و گه نجه کانیان له گوڤه ندی شهو گه ردا به شدارییان ئەکرد. له کو تایی خووشی زه ماوه ندا گه نجه کان مهیدانیان ئەگرت. دهوۆلیه کان ئەیانکوتا و تا هیژ له لاق و ئەژنۆدا به مایهت و تا باری زه ماوه نه که دهر فه تی بدایهت، سه ما و داربازیان ئەکرد. لهو نیوانه دا، چاوه شه کان ئەکه و تنه شانۆگه ری: لیبووک. ئەو هونه ره ی که له ناو هه موو

٣٠٧٢
که ئیسدهر
به رگی ئۆیه

چاوه شه‌کانی ئه‌و مه‌ل‌بهنده، روخه‌ک له هه‌مووان به‌ناوبانگتر بوو تیبدا. ئه‌م هه‌مووه به‌لام به‌ع‌باسجان چی؟ که‌م نین ئه‌و که‌سانه‌ی که له مائی خو‌یان‌دا ناموویی درک پئی ته‌که‌ن و ملی لی ئه‌نین. ئه‌و شته‌ی که عه‌باسجان پاش ئه‌و هه‌موو چه‌په‌لی و بیداده و به‌دوای ئه‌و هه‌مووه هه‌ول و تیکووشانه‌ی دزیوه‌ی‌دا خه‌ریکه‌ی ب‌روای پئی بکات. غه‌ریبی!

– «تو کی‌ی زه‌لام، ئاده‌میزاد؟ تو کی‌ی و به‌ره‌و کو‌یی؟ تو کی‌یت و هی کام مه‌ل‌بهندی؟!»

جاریکی دی ده‌نگی ش‌اواش‌کردنی سه‌یدی ته‌له‌فوونچی و، جاریکی دی سه‌له‌وات. هه‌له‌له‌ی ژنان. باب‌ه‌ گول‌او ره‌نگه‌ دیسانه‌وه‌ش ئه‌سه‌په‌نده‌ری ئه‌کرده‌ سهر ئاگر. هه‌ل‌لا و کوتانی به‌زرمه‌ی ده‌هول. فه‌رتنه‌ و هه‌راوه‌ریا. ده‌نگ، ده‌نگی ئاده‌میزاد. ها‌توچو. مال‌ه‌وما‌ل. دیواخان ئه‌بوا بو ژووری په‌رده‌ ئاماده‌ بکرایه‌ت. میوانه‌کان، میوانه‌کان. پاشماوه‌ی میوانه‌کان، ئه‌بئی له‌ فه‌راخه‌وه‌ وه‌ستابیتن و ریگه‌ به‌ رویشتنی زاوا بده‌ن. ژنه‌کان، ژنه‌کان ئه‌بئی ده‌وری بووکیان دابی. دالان، شوینی تیپه‌رینی بووک ئه‌بوا به‌ لوکس رووناک بکری. ئه‌بوا، ئه‌بوا کاره‌کان به‌ ته‌وه‌ری خو‌یان‌دا بپوون. مال بو مال ریگه‌ نییه‌ و مه‌یدان و کو‌لانیکیش که‌ کوپه‌کانی روخه‌ک به‌ سه‌ما و یاری پری بکه‌نه‌وه. له‌ کوتانی به‌ گرمه‌ی ده‌هول و زورنادا، ژنه‌کانیش ده‌ف و دایه‌ره‌ی خو‌یان لی ئه‌دا. ئه‌مه‌ ئه‌بئی ده‌نگی ده‌ستی لالا بی له‌ سهر پیستی وشک و کشاوی ده‌فه‌که‌.

چراتووری بانیکه‌ و کو‌لانیا‌ن رووناک کردبووه‌ و شه‌یدا، نو‌قل و پارهی ئه‌کرد به‌ سهر براکه‌ی و بووک‌دا. له‌ بانیکه‌ هه‌ل‌لایه‌ و ژنه‌کان به‌یه‌کا دین. په‌ردوو، ژنی سه‌یدی ته‌له‌فوونچی رازاندبوویه‌وه. ئه‌بوا ئاگایان له‌ گول‌ه‌ندام بی. ژنی روخه‌ک ئه‌سه‌په‌نده‌ر ئه‌گه‌رپینی و بووک و زاوا ئه‌چن بو په‌رده‌. ده‌سته‌کانی نوورجیه‌ان ده‌رگای دیواخانیان لی دانه‌خا. ژنی سه‌یدی ته‌له‌فوونچی و لالا، ژنه‌کان

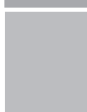
به سهر يالى ئهسپه سپيهكهيدا. ئهتوت ماويهكه نادعهلى
چهند ههنگاوى بمينى راوهستاوو، ماويهكه رهنگه تپهپهپوو.
بهلام بوونى له تاپو ئهچوو. تارمايهكه، سيبهريكى ههورئاسا.
عهباسجان نهيتوانى هيچ بلى. ئهگهر بشى ويستايهت شتيك
بلى، تواناي دهرپرينى نهبوو. ههم ئهوهى كه دهرفتهيش نهبوو.
دهرفتهى هيچ گوتوبيژيكت نهبوو. چونكه سوار، به سهر
ئهسپهكهيهوه وهكوو ههور له بهرامبهر عهباسجانوه تپهپهري
و بهكاوهخو دوور كهوتهوه.

ههئوسه؟ ههئوسه و گومان؟ چ ههئوسهيهك و چ گومانيك؟
عهباسجان چاوى ترووكاند، سيگارهكهى له گيرفانى
دهرهينا و داگيراند. چوكى ئازاد كرد، ئانيشكى نايه سهر
ئهزنوى، جگهرهكهى له نيوان پهنجهكانىدا راگرت و خيسهى
برپيه ليلايى شهو.

گوڤهند برا بو مهيدانى بهردهم گهرماو و بهزمى سهما و
وازي گهرم بوو. دهنگهكان نزيكتر ببوونهوه، يان باشتره بوتري
عهباسجان دهنگهكانى نزيكتر به خووى ههست پى ئهكرد. تيشكى
چراتورهكه بهشيك له كوڤان و ديوارى بهرامبهر مهيدانهكهى
پووناك كردبوويهوه. بهلام عهباسجان نه سهيرى پووناكى ئهكرد
و حهزيشى لهوه بوو سهيرى بكات. بهلام به بى ئهوهى بيهوى،
دهنگهكانى ئهبيست. دهنكى چيوبازى. دهنكى ليكدانى دار به
دهستهكانى دوو خهنيهوه، به ههواى کوتانى دههول و زيرهى
زورناكه به ئاشكرا ئهبيسرا. عهباسجان نهى ئهتوانى دهنگهكان
به گوئى نهبيسى، بهلام ئهيتوانى به نهبيسيان بگري و مژى دا
له سيگارهكهى:

— «ئهمهش ئهمرو، روژى سهگى! روڤيشت، ئهمروش ٣٠٧٥
كه پيدەر
به رگى ئويه»
روڤيشت!»

دهنگى ههلكردنى مهكينهى ترؤمبيل له لاي سهروهه، له
مهيدانى بهردهم كاروانسهراوه هات. عهباسجان بيرى كردهوه

ئالاجاقى نەرۆيشتىبوو. ئەمەش مەكىنەى جىبەكەى بەرپىرسى
 جەندەرمە كە ھەلكرە. عەرەبانەچىبەكەى تاللاوايىش پەنگە
 خەرىك بوو ئەسپەكانى لە فابوونەكە ئەبەست. ئىتر، ئەوھش
 بوندار كە لە بەر دەرگای ترومبىلەكە ۋەستاۋە ۋە خەرىكى كلكە
 سووتىيە:

– «من، من، قور بە سەرى من! منى عەباسجانى جەلەودار
 تەنانەت شىاۋى نۆكەرى كەردنىش نىم. تواناى نۆكەرى كەردنىشم
 تىدا نىيە. تيامدا نەبوۋە! رۆيشتن، رۆيشتن. شىاون، شىاۋى شان
 ۋە شكوپانن.»
 مژىكى تر:

– «ئەو كىزە نەگبەتە، جەيرانى رەبەن، مەگەر لە پشت
 حەوت دىۋار ۋە حەوت دەرگادا بىشارنەۋە، ئەمىشەۋ. دىسانەۋەش،
 دىسانەۋەش، بەرمراد نىم بەساختى لە دەستيان دەرپچىت. كەس
 نازانى تاللاۋاى ۋە جەلىل ئاغە رۆيشتىتەن. بو چاۋەشەكانىش
 مسوگەر لە دىۋاخانى سەيدى تەلەفوونچى جىگايان ئامادە
 كەردوۋە. كوئى لەۋى باشتر؟ تاللاۋاى ۋە جەلىل ئاغە! خوم گويم لى
 بو بوندار بەئىنى جەيرانى بە جەلىل ئاغە ئەدا. ئەشېى ۋابى!
 ھەر كەسە ۋە نانى لىۋەشاۋەى خوى ئەخوا! چووزانم، پەنگىشە
 ھەتا ئىستە لە كەين ۋە بەينى كارەكانى زەماۋەن دا، جەلىل
 ئاغە ۋە جەيرانى كەردىتە خەلۋەتەۋە. ئەمىنىتەۋە شەيدا. ئەگەر
 تاللاۋاى ۋە جەلىل ئاغەش رۆيشتىتەن، كچە ئەبى بە يەخسىرى
 ئەمىان. يەخسىرى شەيدا. ئەشېى. ئەبى. ھەر كەسە ۋە نانى
 لىۋەشاۋەى خوى ئەخوا. ئەبى، ئەشېى ۋابى!»

زىرەى درىژ ۋە بەردەۋامى زورنا، ئەتوت پىستى شەۋەزەنگى
 دادرى. كوتانى دەھۆل لەگەل ھەلھەلە ۋە قىزە ۋە ھەرا تىكەل
 بوو ۋە ۋا ديار بوو بە يەكجار ھەموو شت لىك ئالا. ۋا پى ئەچوو
 گوڤەند خەرىكە كوتابى پى دى. پىخەسسو ۋە ژنانى پشت دەرگای
 بەردە ئەبى دەسەرى سىپى خويناۋيان دىبىت ۋە شايەتيان دابى.

۳۰۷۶
 كە ئىسەدەر
 بەرگى نۆبەم

شۆر و ههلههله. زاوا ئهبي بووبى به شا:

– «لهوه نهئهچوو ئهوهنده ليهاتوو بي ئهسلانى بوندار؟!»
 عهباسجان پووناكى نووكى سىگارعهكى له ناو مشتىدا
 شاردهوه و پشتى له ديوارهكه توند كرد و ههناسهى له سینهىدا
 تاساند. نهى ئهويست ريبوارهكان – ئهوا تاك و تهرايهى به شكانى
 گوڤههه به رهو مائهوهيان ببوونهوه. له سهر سهكووى بهردهرگا
 ببينن. ههروهها نهى ئهويست خويشى بزائى ئهوهى كه تى
 ئهپهين كين و كى نين. ئهويست ههر كهس ههه زووتر تپهپن
 و برۆن.

دهنگى دههۆل و زورنا خاو ببوويهوه و له براندا بوو. دلنيا بوو
 ئهمشهو ئيتر دهنگى تر نابى. تهوهنهكه ليك ههلبرابوو و خهريك
 بوو بلاوهى ئهكرد و ههر كهسه به رهو مالى خووى ئهبوويهوه.
 كلۆ و مهرهه باش بيگومان ئهچوون بو مالى ميمكه سهنهما
 و چاوه شهكانيش له مالى سهيدى تهلهفوونچى. ئهوسا كه
 ههراهوريا ئهخهوت و شهو كز ئهبوو، بو دل نزيكانى زور نزيكى
 زه ماوه نهكه به زميكي تايهت ريك ئهخرا. شهوگه ريكى ناو
 ديواخا و پشت دهركاى داخراو بو ئهوهى كه سوكار ماندويى
 ئهو رۆژهيان به ترينن. كه وا بوو، شهوى نيوه شهو ئهگه
 سهرگهردانىك به لاي ديوارى مالى تهلهفوونچىدا تپهپرايهت،
 پهنگه ئهيتوانى دهنگى ئارامى تارهكهى لووى پوخهك ببيسى و
 پهنگه دهنگى سه نهجهكانى سه رپه نهجهى جهيرانيش. ئهه هه مووه
 به لام به عهباسجان چى؟

مژيكي دى:

– «ئهى ئهه قهديره، ئهه قهديره ئهستۆ شكاوه كوا؟»

ئيهوى لهوى به مينينهوه بهرچايى بو بووك و زاواش بيات؟، كواى
 تو، مردوو مراو!»

دهنگى تر نهبوو و ئهگه ههبوو دوور ئهكهوتهوه، يان تاي
 دهركايهك كه دائه خرا. زورى پى ناچى له هه مووه قه لاييمه ندا،

تهنھا يەك پەنجەرە رۆشن بۆت و بەس لە بن يەك دیوار ھەندى
 زەمزمە و سرتە بیسرى. دوو رۆبوارى تر. عەباسجان رۆوناكى
 سیگارەكەى لە ناو دەستىدا نشاردەوہ تا ھەست بە بوونى لە
 سەر سەكوۆ بەردەرگا نەكەن:

– تالآوايى ئەر بايىش ما يەوہ ئەمشەو!

– لەو شەوہ مێژوو ييانە يە ئەمشەو! ئەگەر لە منى ئەبىسى
 بەئىنت پى ئەدەم جەليل ئاغەش ئەگەر پتەوہ بۆ قەلاچىمەن.
 ئەگەر كرابى ئالاجاقى ئەگە يە نیتەوہ بۆ شار و رانەوہ ستى تا
 خەوى لى بکەوى و خوى ئەگەر پتەوہ. دەمەو بە يانىش بووبى
 ھەر دەر ئەكەو پتەوہ!

رۆبوارەكان تىپەرىن و دوور كەوتنەوہ. واى بۆچوو ئەولحەمى
 قاتمە و تاجەلى كوۆبەر بوون. عەباسجان سیگارەكەى نا يەوہ
 بە لىو يەوہ و چاوى برىيە ناو كوۆلان. ھەستى ئەكرد ئەتوانى
 بە ئاشكرا چاوەروانى قەدىر بكات. كوۆلان وردە وردە خەرىك بوو
 چۆل ئەبوو و ئەبوا يە قەدىرىش دەر بکەوى. ھەرچەند گوۆپالى
 دەشتەوانى، ئەو كوۆلەكەى ھىوا يە بوو كە قەدىر پالى پتەوہ
 بدات، بەلام ئەم دەسما يە يە پى ئەچوو قەدىرى بى ئەندىشە و
 بى نیاز كرى.

قەدىر ھات و عەباسجان ھەر لە دوورەوہ دەنگى پى
 ناسیەوہ. بەلام نە وىستى بىزوى و نە وزەى ئەوہى تيا بوو
 كە رابى، يان شوین بگوۆرى. بۆ يە ھەروا ما يەوہ تا قەدىر بەرەو
 سوورى سیگارەكەى راکيشرا، ھاتە پيشەوہ و لە بەر دەرگای
 ما ئەوہ وەستا. عەباسجان ھەروا لە ناو خوىدا بوو و سەرى
 داخستبوو. قەدىرىش ئەتوت ئاخافتنى لەگەل عەباسجان نەبوو.
 يان ئەوہى كە قسەى زۆر بوو و لە سەر فرەيى قسە لى بىدەنگ
 بىوو. ساتىك راما و پاشان دەستى گرت بە تاي دەرگا كەوہ و
 بە نىوہ كراوہ يى رايگرت. عەباسجان خۆبەخۆ ھەلسىنرا و لە بن
 گووشارى نىگای قەدىردا، لە بن دەستى ئەوہوہ بە درزى دەرگا كەدا

٣٠٧٨
 كە ئىسەدەر
 بەرگى نۆبەم

پشتینهی ده‌ری هینا و له نیگای واق و ور و -ئه‌توت- جنۆکه لیدراوی عه‌باسجاندا بۆقه‌ته‌ی ملی گرت، رایکیشنا بۆ به‌روه و به‌زه‌بری‌ک دای به‌عه‌رزا و رای کیشنا به‌روه چالی زبڵه‌که. له لیواری چاله‌که، پۆستالی خسته‌سه‌ر مله‌بیگیانه‌که‌ی عه‌باسجان، نووشتایه‌وه به‌سه‌ری‌دا و به‌چاوانی له‌تووره‌یی‌دا داچه‌قاو و به‌روخساری‌که‌وه که‌ماسوولکه‌به‌ماسوولکه‌ی ئه‌له‌رزی، وتی:

- نان حیزی، کوری نایسمیلا، بلی، بلی بزانه‌م چۆن کوشتت، به‌ر له‌وه‌ی ئالی‌ره‌دا وه‌کوو سه‌گ بتتۆپینم! بلی چۆن کوشتت؟ چۆن زۆله‌زاده، چۆن؟ خنکانت؟ پالت پیوه‌نا؟ چیت لی‌کرد، ها، چی؟

عه‌باسجان له‌وه‌ی ده‌می مه‌رگه‌دا، چاوه‌کانی له‌کالانه‌ده‌ریه‌ریبوو و ده‌می له‌بن‌گوشاری پۆستاله‌که‌ی قه‌دیر و هه‌میش له‌ترسی مه‌رگ داچه‌قابوو. مردن سه‌دجار بۆ عه‌باسجان ئاسانتر له‌وه‌بوو تا‌قه‌وشه‌یه‌ک ده‌ربیری. له‌هه‌مان کاتیش‌دا به‌س ترسی مردن و که‌مترین هیوای زیندوو‌مانی بوو، زمانی هه‌لپ‌چری:

- راستیه‌که‌ی، راستیه‌که‌ی، من، من، من مه‌کوژه، من مه‌کوژه قه‌دیر! به‌وشیره‌ی خواردوو‌مانه‌، به‌برایه‌تیمان سویندت ئه‌ده‌م، مه‌مه‌کوژه! من راستیه‌که‌یت پی ئه‌لیم. جاری مله‌م، ملت ورد کردم! قرخه‌م ده‌رنا!

قه‌دیر پی له‌سه‌ر گه‌ردنی عه‌باسجان لا‌برد، به‌لام عه‌باسجان نه‌یتوانی خو‌ی خر کاته‌وه. کوکه‌گرمۆله‌ی کرد، به‌پاده‌یه‌ک که‌ره‌گه‌کانی ملی ئه‌ستوو‌ر بوون و له‌شی وه‌کوو ژیشک کۆبوویه‌وه و لی‌ک ئالا. گوشاری کوکه‌ریگه‌ی له‌وه ئه‌گرت عه‌باسجان بتوانی روومه‌ت و گۆنای له‌خاک و خو‌لی قه‌راخ چاله‌که‌دوو‌ر بکاته‌وه و نه‌هیللی لی‌بگه‌وزی. په‌ش و شین هه‌لگه‌را‌بوو و چنگی له‌هه‌وا و خاک گیر ئه‌دا و وا پی‌ئه‌چوو جه‌رگ و ریخۆله‌ی خه‌ریکه‌له‌گه‌روویه‌وه بیته‌ده‌روه.

٣٠٨٠
که‌لی‌سه‌ده‌ر
به‌رگی نۆیسه‌م

قهدير به ههستېكى پر له نهفرهت و هاودهردى، پرى داىه
 قوځى و له سهر جى هه لېساند؛ به لّام لهبرى ئه وهى له سووچېكا
 داى بنى، توند كوځاى به ديواره كهدا و لهو داره ته دا رايگرت، يه خه
 تابن چه ناگهى بهرز كرده وه، ئاژ و رق ئهستوور و دم به جنبو وتى:
 – زمانت هه لېچره نه گبهتى خوځېرى، زمانت هه لېچره!

هه ناسهى عه باسجان تاسابوو و روخسارى زهرده لى
 گرى گرتبوو و شين هه لگه رابوو. له هه مانكات دا نيگاي له
 تيغى كيږده كهى قهدير هه لنه ئه گرت كه ئيسته هه ستي به
 سارديه كهى – به بى ئه فاني قهدير – له سهر سینه رهقه له كهى
 خوځى ئه كرد:

– كيږد، كيږد، ئه و كيږده بكه ره وه به بهر پشتينت دا. يه كه م،
 يه كه م ئه و كيږده! به لّينت پى ئه دم راستيه كهى بلّيم. به روځى
 ره سوو له لّلا، به و خوايهى من و توى ئا فراندوو ئه گهر وشه يه كى
 بگوږم. بهس دهر فته م بهرى. بهس دهر فته م بهرى. مه مترسي نه،
 مه مترسي نه بى پير! لّيم گه رى با دابنيشم. به لّله هه ناسه م
 بيته وه بهر. من خو وام له بهرده ستي تودا، خو هه لئايم، قهدير!
 لّيم گه رى با دابنيشم. سينگم، سينگم سووتا!

قهدير له كوځى بوويه وه و عه باسجان له بن ديواره كه
 دابنيشينا. راسته كهى تراو بوويه وه و تليسا يه وه. قهدير هه روا
 له بهرامبه رى دا راوه ستابوو و سهيرى ئه كرد. عه باسجان
 لاجانگه كانى به له پى ده ست گرتبوو و ريكى ئه گووشى. له
 هه مانكات دا نيگاي په ريشانى له روخسارى هه لچووى قهدير بوو
 كه زال و بال كراوه به سه ريه وه راوه ستابوو. ئاخافتن هيش تاش
 بو عه باسجان دژوار بوو. به لّام ترسى له قهدير و، زياتریش
 ترسى له خه نجه ره هه لكيش راوه كهى قهدير، واى ليكرد ليوى
 هه لېچرې و به دهنگي ك كه هيش تاش تاساو و لهرزوك بوو،
 بكه ويته پارانه وه:

– ئه و، ئه و كيږده بكه ره وه به بهر پشتينت دا. من، من هه موو

شتیك بهو جوڙهي كه بوو ٻوي ٺهگيڙمهوه. بهلين، بهلينت پي
ٺهدهم، سويند بي بهو شتهي ٺهپهههستي، موو به موو بوئي
ٺهگيڙمهوه؛ ريڙال ريڙالي!

قهدير ههنگاوڪ ڪشايهوه، روي ڪرده باوڪي، تاويڪ تي
رواني و پاشان بهرهو پيرهميڙد، پي نايه ناو دهريزاني دهرگاڪه،
به نارامي له كهلاي خواداد نزيڪ بوويهوه و له بهرامبهريدا
دانيشت. تاويڪ سهيري ڪرد و پاشان ناخودئاگا دهستي گرت به
تهويلاهوه و وهکوو باوڪي، خاموش بوو.

— سووچي من نهبوو قهدير، تاواني من نهبوو. باوهڙم پيڪه
راستهڪهت پي ٺهليم. من ٺهمويست ڪه، بيڪوڙم. بهلام
بهس ٺهمويست بيڪوڙم. نهمتواني، هيچڪات نهمتواني له
راده و سنووري ويستهڪم بچمه پيشتر. من، من هيچڪات
جهربهزي ٺهو ڪاره، تواناي ٺهو ڪارهه پيدا نهڪرد. پروا بڪه.
هاتمهوه، هاتمهوه بو ماللهوه و بهو مهبهستهشهوه هاتمهوه.
شووشهيهڪ لهو قوزهلقورتهه بو خوم دزي و هاتمهوه بو ماللهوه.
له مائي سهيدي تهلهفوونچي دهركهوتهم و راست هاتمهوه بو
ٺيره و له سهر تنورههڪه دانيشتم. نيوهي ٺهو قوزهلقورتهه
خواردهوه بهلکوو غيرتهه بهگري. ٺاخههڪهي له سهر تنورههڪه
هاتمه خواردهوه، ههر چون بوو هاتمه خواردهوه، هاتمه خواردهوه و
بهرهوروي چووم. ري ڪهوتهم، ري ڪهوتهم. ٺا لهويوه؛ بهم جوڙه!
قهدير ٺاوري له عهباسجان دابوويهوه و ٺهوا له لاي
دهرگاڪهوه، پشتي دابوو به ديوارههڪهوه و له براهي ٺهرواني.
عهباسجان له يادڪردنهوه و گوتههڪهي خويدا راپيوو، شيشي
تهنورههڪهي له قهراخ چالههڪه ههگرتبوو و بهههر دوو دهست
روو به باوڪي رايگرتبوو:

— هاتم، هاتمه بهرهوه، سهري شيشهڪه سوور بوو.
خستبوومه ناو تنورههڪه باش سوورههوه بي. سووري سوور بوو.
ٺاگر؛ وهکوو خودي ٺاگر. ههروا هاتمه پيشهوه، هاتمه پيشهوه

۳۰۸۲
ڪه ٺيسدهر
بههري ٺويهه

و شیشنه سووره کهم له بهرامبهر چاوه کانی دا راگرت. به لّام
 ئهو، ئهو، سهیری ئه کردم. بهس سهیری ئه کردم، به خیسسه وه
 سهیری ئه کردم. ترسام، پروا بکه له ترسان تهز به هه موو
 گیانم دا گه را. نهم ئه زانی چی بکه م. خواخوام بوو به جوریک
 خۆم پزگار بکه م. هیچ کاریکم له دهس نه ئه هات. خواجه گیان،
 چهنده له خۆم بیزارم! راسته کهی من ئه مو یست بترسی ئیم
 بو ئه وهی له ترسان دلّی بتوقی، به لّام خۆم، خۆم خه ریک بوو
 له ترسان دلّم ئه توقی. بو پیکه یه ک ئه گه رام خۆم ده رباز بکه م،
 خواجه گیان، له و کاته دا بوو که ناده لی چوارگۆ پیشلی دای له
 ده رگا! هه ر خه ریک بوو دلّم بتوقی، به لّام، به لّام هه ر چۆنیک
 بوو خۆم گه یانده پشت ده رگا که. ئه و شیته هات. هات و پیکه وه
 دانیش تین و پاشما وهی ئاره قه که مان نا به سه ره وه. نازانم ئیتر
 چیم لی به سه ر هات. ناده لی خه وی لی که وت و من هه لّسام
 و هاتم بو مائی بوندار تو ئا گادار بکه مه وه. له وی به ته مای تو
 بووم که ناده لیم بی نی که وتۆته ری و هاتوو به ره و مائی بوندار.
 دیسانه وهش لی برام بی مه وه بو ماله وه و کاره که ته واو بکه م. به و
 مه به سه تهش به ره و مال بوومه وه. ئه م جار دلّیا ببووم، لی برابووم
 و جه ختم له سه ر ئه وه بوو پیره می رد بکوژم. ته نانه ت سو ی ئدم
 خوارد، سو ی ئدی خۆم دا بی م و کاره که یه کالّا بکه مه وه. به
 لی برابی پی م نایه ناودالّان، ده رگا که م له پشت سه رم دا خست
 و هاتمه هه وشه. شیشی ته نووره که م هه ر له وی که وت بوو و
 ئاگری ته نووره کهش دامرکا بوویه وه. ئیتر پیویستم به هیچ نه بوو.
 برپارم دا بوو به ده ست بیخنکی ئیم. یه ک راست هاتمه به ره وه، هاتم
 و له به رده می را وه ستام. بینیم، بینیم هه ر به و جو ره لی م مو ر
 بو نه وه. توو ره بووم، جنیوم دا و وتم ئه ی کوژم! ویستم سه ری نه که
 هه لگرم و بیخه مه سه رده می تا هه ناسه ی له بهر ئه بری. کاریکی
 دژوار نه بوو. بهس ئه بوایه سه ری نه که هه لگرم، له سه ر ده می
 دای بی م و تا ده بژمی رم، بهس هه تا ده! دلّیا بووم هه ناسه ی به

ده ژماره ئه پردرئ. پيم وت: «شادومان بهينه پيري بئ كتيب!»
 بهلام ئه و ديسانه وهش هر خاموش بوو و به خيسه وه تبي
 ئه روانيم. ئه توت رق ئه داته رقم. هيچي نه ئه وت؛ هر هيچ! له و
 كانه وه من ليم هه لپيچابوو، نه نانه ت يه ك وشه شي نه وتبوو.
 وهلامى هيچ پرسيار و بزوتنيكي منى نه دابوو يه وه. غه زربوو.
 خهريك بوو شيتي ئه كردم. ديسانه وه پيم وت وه: «ئهمه وئ له
 كوئت بكه مه وه پيره سه گ!» بهلام ئه و ديسانه وهش هيچي
 نه وت. هر به و جوړه ي كه له به ياني زوه وه ليم موړه وه ببوو،
 به چاوى موړه وه مايه وه. هاتمه به رتره وه، بو ئيره، تا ئيره. هر
 به و جوړه ي كه سهر و ملي پال دابوو به سهرينه كه وه، ده ستى
 چه پيم خسته سهر ته وپلي و به توندى و بئ راوه ستان ده ستى
 راستيشم خسته سهر ده مى؛ بهلام، بهلام!

– بهلام چي؟ پاشان؟ پاشان چي؟

قهدير به په له و ناخودئاگا چوكي دادا و چنگي له شاني
 عه باسجان – كه به پي گيرانه وه كه ي خو، له به رده م باوكى دا
 چوكي دادابوو – گرت و به توندى رايوه شاندا:

– ده ي؟!

عه باسجان سست بوو. سست و شل. خو به خو به پشت دا
 كه وت و به ده م گريانيكه وه كه شانكاني ئه له زاندا، وتي:

– سارد، سارد بوو، سارد ببوو يه وه! خوايه گيان من، من له
 به يانيه وه له گه ل مردوو يه ك ده وهن به ئاشم كردوو!

ده ستى قهدير خاو بوويه وه، شاني عه باسجاني به ردا و
 خويشي وه كوو براكه ي له بن ديواره كه تليسا يه وه و هه ستى
 كرد هه واي ماله كه خو له ميشي لي ئه بارى. بيدهنگي مهرگ به
 سهر گيانه ويرانه كاندا، شهوى دريژ و پرووكينه ر.

له ده رگايان دا. ديسانه وهش. سئ جار. نهك به چه كوش
 و ئالقه رپژ، به لكوو به مئنت. براكان بهس دهنگي ده رگا كه يان
 بيسست. خاموشي و ديسانه وهش خاموشي. كو تاني ده رگا كه به

٣٠٨٤
 كه ليسانس ده ر
 به رگي نويه م

مشت. جارِکی تریش. نه؛ دیساش توانای وهلامدانهوه نهبوو.

له پشت دهرگاکهوه، دهنگی ماندووی نادعهلی هات:

– من، میوانم ئەمشنه، موسلمانهکان!

پارانهوهی غهیری له دهنگی نادعهلی چوارگوپشلیدا بوو.

قهدير رابوو و به بیزاریهوه بهرهو دالآن کشا، ناودالانی نووتهکی

بری و له پشت دهرگاکه راپهستا، له درزی دهرگاکهوه روانیه

دهرهوه. نادعهلی دهستی له پارانهوه ههگرتبوو، ههنیهی نابوو

به بالشمهی دهرگاکهوه و له بهر خۆیهوه ئەیوت:

– دهرگات لئ ناکههوه ئیتر، دهرگات لئ ناکههوه، غهواره!

چیت ئەوی لهم ژیانه، چیت لئ ئەوی؟!

قهدير ههروا له پشت دهرگاکهدا راپهستا بوو و له درزی

دهرگاکهوه سهیری دهرهوهی ئەکرد. نهیتوانی دهرگا بکاتهوه.

دهرگای نهکردهوه. دهنگی نهرمی تارهکهی پوخهک، له دیواخانی

سهیدی تهلهفوونچیهوه که له سه ر پئ پهنجه ئەهات بو

کوۆلان، له گووی قدیردا زور دلتەزین و نازاردەر بوو. نادعهلی پرووی

وهرگیڤا و دهسکهوساری ئەسپه سپی به سه ر شانیهوه، به ناو

کوۆلانهکهدا شوڤر بوویهوه. به یهک نیگا وا دهرئهکهوت که به

تهواوهتی دهستی له خوی بهرداوه و سه رگهردان و چۆلگهرد به

رێگهی نازانمدا ئەپوات. قهدير چاو و کاکیلهکانی رپک گووشا

و ههنیهی کوتا به دهرگای داخراودا، تاویک بهو جوړه مایهوه

و پاشان پرووی وهرگیڤا و وهک بیهوی ئەو تۆزقاله سوۆزی له

دروونیدا ورووژابوو سه رکووت بکات، پاژنهی پۆستالکهی کوتا

به زهویدا و له بن گوشاریکی لهراده بهدردا وتی:

– نه!

کوۆتایی بهرگی نویمه کهلیدەر ۳۰۸۵

که لیدەر

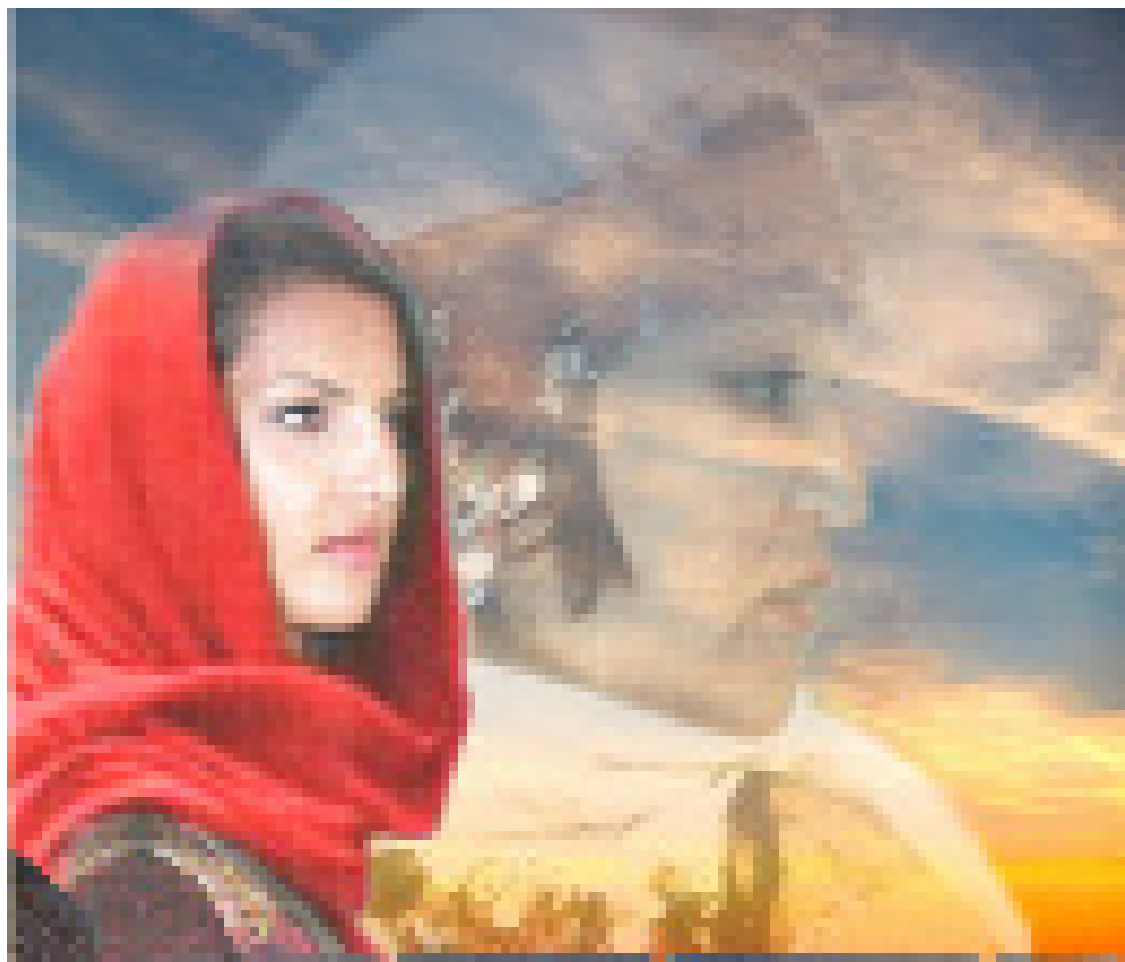
بهرگی نویمه

یو بہرگی ۱۰

۳۰۸۶
کہ نیسندور
بہرگی نوبہ ۵۵

مستورد دولت نماند

مستورد دولت نماند

مستورد دولت نماند

۱۰